

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NELE
NEUHAUS

BUZ KRALİÇESİ

Bazı hikâyeleri yeniden yazmaya çalışsan da
gerçek er ya da geç kapını çalar.

ROMAN

**ALMAN TARİHİNİN TOZLU SAYFALARINDAN
BUGÜNE MUSALLAT OLAN BİR AİLE,
İNTİKAM ARZUSU VE UZUN SÜREDİR SAKLANAN
SIRLARLA DOLU BİR HİKÂYE**

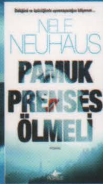
Yahudi Soykırımı'ndan sağ kurtulan doksan iki yaşındaki David Josua Goldberg, Frankfurt'taki evinde infaza benzer bir şekilde öldürülmüş olarak bulunur. Olay yerine kanla beş haneli bir sayı yazılmıştır. Yapılan otopside, Goldberg'in kolunda SS üyelerine özgü, iyi silinememiş bir dövme olduğu ortaya çıkar. Çok geçmeden benzer şekilde iki cinayet daha işlenir. Kurbanlardan biri huzurevinde yaşayan, tekerlekli sandalyeye bağlı yaşlı bir kadın, diğeri ise evinin bodrum katı Nazi eşyalarıyla dolu bir adamdır. Kurbanların ortak noktası zengin ve hayırsever Vera Kaltensee'yle uzun yıllardır dost olmalarıdır. Soruşturmayı üstlenen Başkomiser Oliver von Bodenstein ve yardımcısı Komiser Pia Kirchhoff kurbanların korkunç bir sırrı paylaştığını keşfeder. Pek çok bilinmeyene sahip bu soruşturmada dedektiflerin gerçeği bulabilmeleri için dolambaçlı yollardan geçmeleri gerekecektir. Karanlık bir hikâye ve uzun yıllardır söylenen yalanlar gün yüzüne çıkmak üzeredir.

"Entrikalarla dolu... Okur hiçbir ipucunu kaçırmamak için bu iyi kurgulanmış, içinde çok sayıda karakter ve yanıltıcı unsur barındıran drama tüm dikkatini vermeli."

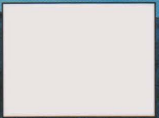
Publishers Weekly

"Yalanlar ve intikam hırsı, zekice yazılmış bu polisiye romanın arkasındaki itici güç. Neuhaus ters köşeleri ustalıkla işlerken aynı zamanda bizlere geniş bir karakter listesi sunuyor. Serinin hangi kitabını okursanız okuyun daha fazlasını isteyeceksiniz."

Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

BUZ KRALİÇESİ

Pegasus Yayınları: 2215

Buz Kraliçesi
Nele Neuhaus
Özgün Adı: Tiefe Wunden

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Pelin Zorbay
Düzeltili: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2020
ISBN: 978-605-299-827-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin, 2009

Bu kitap 2009 yılında List Taschenbuch Verlag tarafından yayımlanmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Nele Neuhaus

BUZ KRALİÇESİ

Almancadan çeviren:

Fulya Aydınogulları

PEGASUS YAYINLARI

Anne için...

Bu kitap bir romandır.
Tüm karakterler ve olaylar benim tarafımdan
kurgulanmıştır.

Giriş

Ailesinden hiç kimse yaşlılık dönemini Almanya'da geçirmek istemesi konusundaki kararını anlayamamıştı, en çok da kendisi. Bir anda, altmış yılı aşkın bir zamandır ona çok iyi davranmış olan bu ülkede ölmek istemediğini hissetmişti. Alman gazetelerini okumayı, Almancanın kulaklarında bıraktığı tınıyı özlüyordu. David Goldberg Almanya'dan kendi isteğiyle ayrılmamıştı, o dönemde, 1945'te bu hayati önem taşıyordu ve vatanını yitirmiş biri olarak elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Ama artık onu Amerika'da tutan hiçbir şey kalmamıştı. Frankfurt yakınlarındaki evini Sarah'nın ölümünden kısa bir süre sonra, neredeyse yirmi yıl önce, oldukça yoğun olan iş ya da sosyal bağlantıları gereği Almanya'ya yolu düştüğü zamanlarda ne idüğü belirsiz otellerde kalmamak için satın almıştı.

Goldberg derin bir iç çekti ve büyük, panoramik pencere-lerinden, batmakta olan güneşin etkisiyle altın rengine bürünmüş Taunus Dağları'nın uzantılarına baktı. Sarah'nın yüzünü neredeyse hiç anımsayamıyordu. Amerika'da yaşamış olduğu altmış yılın tamamı çoğu zaman zihninden silinmiş gibi oluyordu ve torunlarının isimlerini hatırlamakta da zorlanıyordu. Buna karşılık epeydir aklından geçirmediği Amerika öncesi dönemine ait hatıraları çok daha netti. Bazı zamanlar, kısa bir şekerlemenin ardından uyandığında nerede olduğunu anlamak dakikalarını alıyordu. Ardından buruşmuş, titrek ve yaşlanmış ellerine, sertleşmiş ve yaşlılık lekeleriyle dolu tenine tiksintiyle bakıyordu. Yaşlanmak bir lütuf değildi, bu tam bir saçmalıktı. Ama hiç değilse kader onu, zamanı geldiğinde bir

kalp kriziyle yere serilecek kadar şanslı olmayan arkadaşları ve yaşlıları gibi salyaları akan, çaresiz ve bakıma muhtaç biri olmaktan korumuştu. Doktorlarını her defasında şaşırtan sağlam bir bünyeye sahipti, uzun yıllar boyunca yaşlılık belirtilerinin çoğuna karşı âdeta bağışık yaşamıştı. Bunu yaşamı boyunca her türlü meydan okumayla başa çıkmasını sağlayan sarsılmaz disiplinine borçluydu. Hiçbir koşulda kendisini koyvermemişti, bugüne kadar kusursuz giyinmeye ve düzgün bir dış görünüşe hep önem vermişti. Goldberg tatsız geçen son huzurevi ziyaretini anımsayınca ürperdi. Üzerlerinde bornoz ve terlikleri, saçları dağılmış, boş bakışlarıyla başka dünyalardan gelmiş hayaletleri anımsatan, koridor boyunca ayaklarını sürüyen ya da amaçsız bir şekilde öylece oturan yaşlıların görüntüsü onu tiksindirmişti. Birçoğu kendisinden gençti, yine de onlarla aynı kefeye konulması durumunda bunu reddederdi.

“Bay Goldberg?”

Ürküp başını çevirdi. Ara sıra adını hatırlamakta zorlandığı bakıcı kadın kapı eşiğinde duruyordu. Adı neydi? Elvira, Edith... Her neyse. Ailesi yalnız yaşamaması konusunda ısrar etmiş ve ona bu kadını ayarlamıştı. Goldberg beş adayı geri çevirmişti. Bir Polonyalı ya da bir Asyalıyla aynı çatı altında yaşamak istemiyordu, bunun yanı sıra dış görünüşe de önem veriyordu. Kadın ilk bakışta hoşuna gitmişti: Uzun boylu, sarışın ve enerjikti. Almandı, ev idaresi ve hemşirelik okumuştı. Ne olur ne olmaz, demişti Goldberg’in en büyük oğlu Sal. Bu kadına hiç şüphesiz bir servet ödüyor olmalıydı çünkü kaçıklıklarına katlanıyor ve artan güçsüzlüğünün izlerini gıkını bile çıkarmadan bertaraf ediyordu. Kadın, oturduğu koltuğun yanına geldi ve ona inceleyerek baktı. Goldberg bakışına aynı şekilde karşılık verdi. Bakıcı kadın makyaj yapmıştı, bluzunun derin dekoltesi zaman zaman hayallerini süsleyen göğüslerinin kıvrımlarını ortaya sermişti. Nereye gidiyordu acaba? İzinli olduğu akşam bulunduğu bir erkek arkadaşı mı vardı yoksa? En fazla

kırk yaşındaydı ve oldukça çekiciydi. Ama ona bunu sormazdı. Samimiyet istemiyordu.

“Artık gitmem sizin için de uygun mu?” Sesine hafiften sabırsız bir tını eşlik ediyordu. “Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı? Akşam yemeğinizi ve hapları hazırladım, bir de...”

Goldberg bir el hareketiyle sözünü kesti. Kadın zaman zaman ona gelişimini tamamlamamış bir çocuk gibi davranmadan edemiyordu.

“Gidebilirsiniz,” dedi kısaca, “başımın çaresine bakabilirim.”

“Yarın sabah yedi buçukta yine burada olurum.”

Goldberg’in bundan şüphesi yoktu. Alman dakiklığı.

“Koyu renkli takımınızı yarın için ütüledim, gömleği de.”

“Tamam, tamam. Teşekkürler.”

“Alarmı çalıştırıyım mı?”

“Hayır, bunu sonra kendim yaparım. Gidin lütfen. İyi eğlenceler.”

“Teşekkürler.” Kadının sesinde şaşkınlık vardı. Daha önce ona hiç iyi eğlenceler dilememişti. Goldberg girişteki mermer döşeme boyunca kadının ayakkabılarının çıkardığı topuk seslerini duydu, ardından ağır apartman kapısı kapandı. Güneş Taunus Dağları’nın ardında kaybolmuş, karanlık çökmüştü. Keyifsiz bir yüz ifadesiyle gözlerini dışarıya dikti. Dışarıda milyonlarca genç insan birbirleriyle buluşmak, kaygısızca eğlenmek için yollara dökülmüştü. Bir zamanlar kendisi de onlardan biriydi; yakışıklı bir adamdı, hali vakti yerinde, nüfuzlu ve etkileyiciydi. Elvira’nın yaşındayken, eklemleri iltihaplı dizlerinin üzerine serdikleri yün battaniyelerinin altında, hayatlarının son büyük hadisesi olan ölümü karşılamak için ağrıyan kemikleriyle her daim titreyerek koltuklarında oturan yaşlılar hakkında kafa yormaya hiç gerek duymamıştı. Artık onun da aynı durumda olması inanılır gibi değildi. Şimdi o da böylesi bir fosildi, arkadaşlarının, akrabalarının ve akranlarının çoktan terk ettiği, tarih öncesinden bir kalıntı. Dünya üzerinde onun henüz genç ve güçlü olduğu

zamanları hatırlayan, geçmiş hakkında konuşabildiği sadece üç kişi kalmıştı.

Kapı zilinin sesi onu daldığı düşüncelerden kopardı. Saat sekiz buçuk olmuş muydu? Büyük ihtimalle. Hep zamanında gelirdi, tıpkı şu Edith gibi. Goldberg bastırmaya çalıştığı bir inlemeyle koltuktan kalktı. Yarınki doğum günü kutlamasından önce onunla acilen bir kez daha baş başa konuşmak istemişti. Ufaklığın bile seksen beş yaşına girecek olması inanılır gibi değildi. Kasılmış bacaklarla oturma odasını ve antreyi geçti, kapının yanındaki aynaya kısa bir bakış attı ve eliyle hâlâ oldukça gür ve yumuşak olan saçlarını düzeltti. Onunla tartışacağını bilse de onu gördüğü için mutlu oluyordu. Hem de her defasında. Almanya'ya dönmesindeki en önemli etken oydu. Yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

28 Nisan 2007, Cumartesi

Oliver von Bodenstein sıcak süt dolu tencereyi ocaktan aldı, içine iki kaşık kakao katıp karıştırdı ve dumanı tüten karışımı bir sürahiye boşalttı. Cosima emzirdiği sürece çok sevdiği kahveden uzak duruyordu, Bodenstein da fırsat buldukça ona destek olmaya çalışıyordu. Kakaolu sütün hiç de küçümsenecek bir yanı yoktu. Rosalie ile göz göze geldi ve on dokuz yaşındaki kızının eleştiren bakışını görünce sırıttı.

“Burada neredeyse iki bin kalori var,” dedi kız ve yüzünü buruşturdu. “Nasıl yaparsınız!”

“Görüyorsun işte, insan çocuklarının iyiliği için neler yapıyor,” diye yanıtladı Bodenstein.

“Ben kahvemden kesinlikle vazgeçmezdim,” diye iddia etti Rosalie ve meydan okurcasına fincanından bir yudum aldı.

“Göreceğiz.” Bodenstein dolaptan iki porselen kupa çıkardı ve onları kakaolu sütle dolu sürahinin yanına, bir tepsiye koydu. Cosima yeniden yatmıştı, bebek onu saat beşten beri ayağa dikmişti. Sophia Gabriela’nın geçen aralıktaki doğumundan sonra hayatları tamamen değişmişti. Bir kez daha çocuk sahibi olacakları haberinin ilk şoku başlangıçta sevinmelerine sebep olsa da sonrasında yerini birtakım endişelere bırakmıştı. Lorenz ve Rosalie yirmi üç ve on dokuz yaşlarındaydılar, çoktan birer yetişkin olmuş ve okullarını bitirmişlerdi. Her şeyi sil baştan yaşamak nasıl olurdu acaba? O ve Cosima bunu başarabilecek durumda mıydılar? Çocuk sağlıklı olur muydu? Bodenstein’ın gizli endişelerinin yersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Cosima do-

ğumdan bir gün öncesine kadar işe gitmeye devam etmişti, normal çıkan amniyosentez verilerinin doğruluğu Sophia'nın doğumuyla birlikte kanıtlanmış oldu: Küçük kız tamamen sağlıklıydı. Şimdi ise, aradan neredeyse beş ay geçmişken Cosima yine her gün arabasıyla ofise gidiyor, bebeği de ana kucağında yanına alıyordu. Aslında, diye düşündü Bodenstein, her şey Lorenz ve Rosalie'de olduğundan daha kolay olmuştu. Gerçi o zamanlar daha genç ve dayanıklıydılar ama çok az paraları ve küçük bir daireleri vardı. Ayrıca her şeyden çok sevdiği televizyon muhabirliği işini bırakmak zorunda kaldığı için Cosima'nın üzüldüğünü hissetmişti.

“Neden bu kadar erken kalktın?” diye sordu Bodenstein büyük kızına. “Bugün cumartesi.”

“Saat sekizde sarayda olmam lazım,” diye cevapladı Rosalie.

“Bugün çok büyük bir organizasyonumuz var. Şampanyalı resepsiyon ve ardından otuz beş kişi için altı çeşit yemek menüsü. Büyükanenin arkadaşlarından biri seksen beşinci doğum gününü bizde kutlayacak.”

“Demek öyle.”

Rosalie geçen yaz lise bitirme sınavını geçtikten sonra üniversiteye gitmek yerine Bodenstein'ın erkek kardeşi Quentin ve yengesi Marie-Louise'nin lüks restoranında eğitim görmeyi tercih etmişti. Rosalie'nin bu işe kendisini tutkuyla kaptırması ebeveynlerini şaşırtıyordu. Ne Hristiyanlığa aykırı çalışma saatleri ne de sert mizaçlı ve çabuk öfkelenen bir yapıya sahip şefi konusunda şikâyet ediyordu. Cosima, Rosalie'nin yapmış olduğu bu seçimin asıl sebebinin şefi, ateşli ve beş yıldızlı aşçı Jean-Yves St. Clair olduğundan şüpheleniyordu.

“En az on kez menü sıralamasını, şarap seçimini ve konuk sayısını değiştirdiler.” Rosalie kahve fincanını bulaşık makinesine koydu. “Akıllarına yeni bir değişiklik geldi mi merak ediyorum.”

Telefon çaldı. Tecrübelere dayanarak bir cumartesi gününde, sabahın saat sekiz buçuğunda bu pek de hayra alamet

sayılmazdı. Rosalie telefonu açtı ve kısa bir süre sonra elinde telsiz telefonla birlikte mutfığa döndü. “Sanaymiş baba,” deyip telefonu ona uzattı ve kısaca el sallayıp vedalaştı. Bodenstein iç çekti. Taunus’taki gezinti ile Cosima ve Sophia’yla keyifli bir öğle yemeği planı iptal olacağı benziyordu. Başkomiser, Pia Kirchhoff’un gergin sesini duyunca endişeleri doğrulanmış oldu.

“Bir ölüm vakamız var. Bugün nöbetin bende olduğunu biliyorum ama belki de kısa süreliğine uğrasanız iyi olur amirim. Adam nüfuzlu biriymiş, ayrıca Amerikalı.”

Bu fena halde rezil olan bir hafta sonu geçireceğini düşündürmüştü.

“Nerede?” diye sordu Bodenstein kısaca.

“Size çok uzak sayılmaz. Kelkheim. Drossel Caddesi 39a. David Goldberg. Yanında çalışan kadın onu bu sabah yedi buçukta bulmuş.”

Bodenstein acele edeceğine söz verdi, ardından Cosima’ya kakaolu sütü götürdü ve ona kötü haberi verdi.

“Hafta sonu ölümleri yasaklanmalı,” diye mırıldandı Cosima ve esnedi. Bodenstein gülümsedi. Karısı yirmi dört yıllık evlilikleri boyunca, aniden gitmek zorunda kaldığında ve o gün için yapılan planları mahvettiğinde ona bir kez bile kızgın veya kırgın bir tepki vermemişti. Doğrulup fincanına uzandı. “Teşekkür ederim. Nereye gitmen gerekiyor?”

Bodenstein dolaptan bir gömlek çıkardı. “Drossel Caddesi’ne. Aslında yürüyerek de gidebilirim. Adamın adı Goldberg’miş ve Amerikalıymış. Pia Kirchhoff için çetrefil olmasından endişe ediyor.”

“Goldberg,” diye tekrar etti Cosima ve düşünceli bir biçimde alnını buruşturdu. “Bu ismi yakın zamanda bir yerlerde duymuştum. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum.”

“Nüfuzlu biri olduğu söyleniyor.” Bodenstein mavi desenli bir kravatla karar kıldı ve üzerine bir ceket giydi.

“Doğru ya, şimdi hatırladım,” dedi Cosima. “Çiçekçi dükkânının sahibi Bayan Schönermark bahsetmişti! Kocası, Goldberg’e günaşırı çiçek gönderiyor. Buraya altı ay önce kalıcı olarak taşınmış, eskiden sadece ara sıra Almanya’ya ziyaret sebebiyle geldiğinde o evde kalıyormuş. Söylediğine göre zamanında Başkan Reagan’ın danışmanlığını yapmış.”

“Bu durumda biraz daha yaşlı olması gerek.” Bodenstein karısına doğru eğildi ve onu yanağından öptü. Akli çoktan karşılaşacağı şeye odaklanmıştı bile. Cesedin bulunduğu olay mahalline her çağrıldığında ortaya çıkan ve ancak cesedi gördüğünde kaybolan kalp çarpıntısı ve nefes darlığıyla karışık o his her yanını sardı.

“Evet, oldukça yaşlıydı.” Cosima dalgın bir şekilde artık ılıklaşmış olan sütü yudumladı. “Ama sanki bir şey daha vardı...”

St. Leonhard’daki Kudas ayinine, kendisi ve iki miskin çömez eşliğinde orada bulunan papaz dışında sadece, yolun sonuna yaklaşmanın yarattığı korkudan ya da sıkıcı ve yalnız bir başka günün beklentisinden dolayı bu kadar erken saatte soluğu kilisede alan birkaç yaşlı kadın gelmişti. Kilisenin ön bölümünün üçüncü sırasında, ahşap sert sıralarda dağınık vaziyette oturuyor ve çaktırmadan ara sıra esneyen papazın sıkıcı sesini dinliyorlardı. Marcus Nowak en arka sırada diz çökmüş, boş bakışlarla karşıya bakıyordu. Frankfurt’taki bu kiliseye tesadüf eseri gelmişti. Burada onu hiç kimse tanıımıyordu ve içten içe kutsal ayinin o tanıdık avutucu seyrinin ona ruhsal dengesini geri vereceğini ummuştı ama öyle olmadı. Tam aksine. Yıllardır hiçbir kiliseye ayak basmamıştı, bunun olmasını nasıl bekleyebilirdi ki zaten? Sanki geçen gece yaptığı şeyi herkes bir bakışta anlayabilirmiş gibi hissediyordu. Bu hiç de öyle günah çıkarma kürsüsüne oturup kurtulabileceğin ya da on tane dua okuyarak telafi edebileceğin türden bir günah değildi! Burada oturup Tanrı’nın onu bağışlamasını ummayı hak etmiyordu

çünkü pişmanlığı sahteydi. Yüzünü bir ateş sardı ve yaptığından ne kadar keyif aldığını ve ne denli kendinden geçip mest olduğunu düşünürken gözlerini kapattı. Yüzü hâlâ gözlerinin önünde belirliyordu, bakışları ve nihayetinde önünde diz çöküşü. Tanrım. Bunu nasıl yapabilmişti? Alnını, birleştirdiği ellerine yasladı ve yaptığı şeyin bilincine vardığı sırada tıraşsız yanağından bir damla gözyaşının aktığını hissetti. Hayatı artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Dudaklarını ısırdı, gözlerini açtı ve anlık bir tiksintiyle ellerine baktı. Bin yıl da geçse bu suçtan arınması mümkün değildi. Ama en kötüsü, bulduğu ilk fırsatta bunu tekrar yapacak olmasıydı. Günün birinde karısı, çocukları ya da ailesi bunu öğrenecek olursa onu asla affetmezlerdi. Öylesine derin bir iç çekti ki ön sıralarda oturan yaşlı kadınlardan ikisi şaşkınlıkla dönüp ona doğru baktı. Hızla başını yeniden ellerinin üzerine eğdi ve öğretilmiş ahlak anlayışının içinde hapsolmasına neden olan inancını lanetledi. Ama ne yaparsa yapsın, yaptığı şeyden içtenlikle pişmanlık hissetmediği sürece hiçbir mazereti geçerli olmayacaktı. Pişmanlık yoksa kefaretle de yoktu, bağışlanma da.

Yaşlı adam evin girişinde, ayna gibi parlayan mermer döşemenin üzerinde, sokak kapısına üç metreden az bir mesafede diz çökmüştü. Gövdesinin üst kısmı öne doğru devrilmişti, başı katılaşmış bir kan gölünün içinde yatıyordu. Bodenstein adamın yüzünün ya da ondan geriye kalanların nasıl görüldüğünü düşünmek istemiyordu. Öldürücü mermi başın arka kısmına girmişti, koyu renkli küçük, siyah delik yanıltıcı bir biçimde belli belirsiz görünüyordu. Buna karşılık merminin çıkışı bir hayli hasara sebep olmuştu. Odanın her yanına kan ve beyin parçaları sıçramış, zarif desenli ipek duvar kâğıtlarına, kapı çerçevelerine, tablolara ve giriş kapısının bitişiğindeki Venedik aynasına yapışmıştı.

“Merhaba amirim.” Pia Kirchhoff koridorun sonundaki kapıdan dışarıya çıktı. İki yıla yakın bir süredir Hofheim’daki K11 kriminal inceleme ekibiyle birlikte çalışıyordu. Çevresi tarafından güne erken başlayan biri olarak bilinse de bu sabah oldukça uykulu görünüyordu. Bodenstein sebebini tahmin etmişti, yine de yorum yapmaktan kaçınıp ona başıyla selam verdi. “Onu kim buldu?”

“Yanında çalışan yardımcı kadın. Dün akşam izinliymiş, bu sabah saat yedi buçuğa doğru eve gelmiş.”

İçeriye araştırma servisinden meslektaşları girdi, kapı girişinden cesede kısaca bakıp dışarıda üzerlerine koruyucu kıyafetler ve galoş giydiler.

“Başkomiserim!” diye seslendi adamlardan biri, Bodenstein kapıya döndü.

“Burada bir cep telefonu var.” Memur eldivenli sağ eliyle kapının bitişiğindeki çiçeklikten bir cep telefonu çıkardı.

“Poşetleyin,” diye cevapladı Bodenstein. “Şansımız varsa telefon faile aittir.”

Arkasını döndü. Giriş kapısından içeriye süzülen bir ışık hüzmesi odadaki büyük aynaya isabet etti ve anlık bir parıltıya sebep oldu. Bodenstein duraksadı.

“Bunu gördünüz mü?” diye sordu meslektaşına.

“Neyi?” Pia Kirchhoff biraz yaklaştı. Sarı saçlarını iki örgü yapmıştı ve gözlerinde dahi makyaj olmaması bu sabah aceleyle hazırlanmış olduğunu kanıtlıyordu. Bodenstein aynayı işaret etti. Kan lekelerinin ortasına bir sayı yazılmıştı. Pia gözlerini kısıp beş haneli sayıyı etraflıca inceledi.

“1-6-1-4-5. Bu ne anlama geliyor?”

“En ufak bir fikrim yok,” diye itiraf etti Bodenstein ve olası bir delili yok etmemek için cesedin yanından dikkatlice geçti. Hemen mutfığa girmede, onun yerine giriş bölümüne ve koridora bağlanan odalara baktı. Ev bir bungalovdu ama dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Dekorasyonu eski modaydı, fındık

ve meşe ağacından eski tarzda oymalı mobilyalarla döşenmişti. Oturma odasındaki ekru halıfleksin üzerinde soluk renkli İran halıları seriliydi.

“Sanırım misafiri varmış.” Pia, üzerinde iki kadehin ve bir kırmızı şarap şişesinin olduğu, yanlarında ise zeytin çekirdekleriyle dolu bir kâse duran mermer sehpayı işaret etti. “Dış kapı hasar görmemiş, ilk bakışta hırsızlığa dair göze çarpan iz yok. Belki de katiliyle ilk önce bir şeyler içmiştir.”

Bodenstein alçak sehpanın yanına gitti, öne doğru eğildi ve şarap şişesindeki etiketi okuyabilmek için gözlerini kısıtı.

“İnanılmaz.” Parmaklarıyla tam da şişeye uzanmıştı ki son anda eldiven takmadığını hatırladı.

“Ne oldu?” diye sordu Pia Kirchhoff. Bodenstein eğildiği yerden doğruldu.

“Bu 1993 üretimi bir Chateau Petrus,” diye cevapladı, şarapsevenlerin dünyasında şiddetle arzulanan, etiketinin ortası kırmızı imzalı yeşil şişeye saygı dolu bir bakış atarak. “Bu şişenin fiyatı aşağı yukarı küçük bir arabanınkiyle eş değer.”

“İnanılır gibi değil.”

Bodenstein meslektaşının bunu söylerken bir şişe şaraba bu kadar yüklü miktarda para harcayan kaçıkları mı, yoksa kurbanın ölmeden kısa bir süre önce –belki de katiliyle– bu denli kıymetli bir tadı paylaşmış olmasını mı kastettiğini bilemedi.

“Maktul hakkında ne biliyoruz?” diye sordu, şişenin sadece yarıya kadar içildiğini fark ettikten sonra. Şişe laboratuvara götürülmeden önce, arta kalan kısmın lavaboya döküleceği fikri karşısında içten bir üzüntü duydu.

“Goldberg geçtiğimiz yılın ekim ayından bu yana burada yaşıyordu,” dedi Pia. “Almanya kökenliymiş ama altmış yılı aşkın bir süre ABD’de yaşamış ve orada oldukça önemli bir kişi konumundaymış. Bakıcı kadın, ailesinin varlıklı olduğunu söylüyor.”

“Yalnız mı yaşıyormuş? Sonuçta çok yaşlıymış.”

“Doksan iki. Ama fazlasıyla dinçmiş. Yardımcı kadının bodrum katında bir dairesi var. Haftanın iki akşamı izinli, Şabat¹ ve kendi seçtiği başka bir akşam.”

“Goldberg Yahudi miydi?” Bodenstein’in bakışları oturma odasında gezindi ve bir kanıt bulmuşçasına büfenin üzerinde duran yedi kollu bronz bir şamdanda durdu. Menora’nın² kandilleri henüz yakılmamıştı. Evin diğer bölümlerine kıyasla aydınlık ve modern olan mutfaka geçtiler.

“Bu Eva Ströbel,” Pia, mutfak masasında oturan ve şimdi ayağa kalkan kadını amirine tanıttı. “Bay Goldberg’in yardımcısı.”

Kadın uzun boyluydu, ayağında düz tabanlı bir ayakkabı olmasına rağmen başını neredeyse hiç kaldırmadan Bodenstein’in gözlerine bakabiliyordu. Elini sıktı ve kadının yüzünü inceledi. Yüzündeki dehşet açıkça okunabiliyordu. Eva Ströbel, kurbanın oğlu Sal Goldberg’in kendisini yedi ay önce babasına yardımcı olması için işe aldığını anlattı. O zamandan beri bodrumdaki dairede oturuyor, hem beyefendiyle hem de ev işleriyle ilgileniyordu. Kadının anlattığına göre Goldberg hâlâ gayet bağımsızca hareket edebilen, ruhsal olarak dinç ve son derece disiplinli bir adamdı. Düzenli bir günlük rutine ve günde üç öğün yemeğe çok önem veriyor, evden çok nadiren çıkıyordu. Goldberg’le ilişkisi mesafeli ama iyiydi.

“Çok sık misafiri gelir miydi?” diye sordu Pia.

“Çok sık değil ama zaman zaman,” diye cevapladı Eva Ströbel. “Ayda bir kez Amerika’daki oğlu gelip iki ya da üç gün kalırdı. Bunun dışında arada sırada ahabları ziyarete gelirdi ama genellikle akşamları. Size isim veremem çünkü misafirlerini bana hiç tanıtmazdı.”

1 Şabat veya Sebt, Yahudilerin dinlenme günü olan cumartesi gününü ifade eder. (ç. n.)
 2 Menora ya da Menorah, Kudüs Tapınağı’nda ve Çadır Tapınak’ta (Mışkan) zeytinyağıyla yakılan yedi kollu şamdan. Yahudilerin en eski sembollerinden biridir. Musa’nın Sina Dağı’nda gördüğü yanan çalıyı simgeler. (ç. n.)

“Dün gece de misafir bekliyor muydu? Oturma odasındaki sehpanın üzerinde iki kadeh ve bir şişe şarap duruyor.”

“O halde biri gelmiş olmalı,” dedi yardımcı kadın. “Ben şarap satın almadım, evde de hiç yok.”

“Evde eksik bir şey var mı?”

“Henüz bakmadım. Eve girdiğimde ve... Bay Goldberg’in orada yattığını görünce polisi aradım ve kapının önünde bekledim.” Şaşkınlığını gösteren bir el hareketi yaptı. “Her yerde kan vardı. O anda yapabileceğim hiçbir şeyin kalmadığını anladım.”

“Çok doğru bir şekilde hareket ettiniz.” Bodenstein ona dostça gülümsedi. “Bu konuda kendinizi suçlamayın. Dün akşam evden ne zaman ayrıldınız?”

“Sekize doğru. Öncesinde akşam yemeğini ve haplarını hazırladım.”

“Ne zaman döndünüz?” diye sordu Pia.

“Bu sabah yedide. Bay Goldberg dakikliğe çok önem verirdi.”

Bodenstein başıyla onayladı. Ardından aynanın üzerindeki rakamları hatırladı.

“16145 sayısı size bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu. Yardımcı kadın ona şaşırmış bir şekilde baktı ve başını iki yana salladı.

Koridorda sesler yükseldi. Bodenstein kapıya doğru döndü ve Doktor Henning Kirchhoff’un (Frankfurt’taki adli tıp merkezinin vekâleten yöneticisi ve iş arkadaşının eski kocasının) bizzat gelmiş olduğunu fark etti. Bodenstein Frankfurt’taki K11’de görevli olduğu dönemde Kirchhoff’la birçok kez ve severek çalışmıştı. Adam mesleğinde otoriteydi ve neredeyse tutkunluk derecesinde bir çalışma anlayışına sahip mükemmel bir bilim adamı, bunun dışında Almanya’nın adli antropoloji konusunda sayılı uzmanlarından biriydi. Eğer Goldberg gerçekten önemli bir şahsiyet idiyse yerel ve politik çıkarlar, K11’e yapılan baskının büyük ölçüde artmasına sebep olurdu. Otopsi ve incelemeyi Kirchhoff gibi isim yapmış bir uzmanın üstlenmesi daha iyi

olurdu. Ölüm sebebi açıkça ortada olsa da Bodenstein bunu kesinlikle tercih ederdi.

“Merhaba Henning.” Bodenstein arkasında Pia Kirchhoff’un sesini duydu. “Bizzat geldiğin için teşekkür ederim.”

“Dileğin benim için emirdi.” Kirchhoff, Goldberg’in cesedinin yanına çömeldi ve onu dikkatle inceledi. “Yaşlı kerata savaştan ve Auschwitz’ten sağ olarak kurtuluyor, sonra da kendi evinde infaz ediliyor. Olacak şey değil.”

“Onu tanıyor muydun?” Pia şaşırmış gibiydi.

“Şahsen değil.” Kirchhoff başını kaldırdı. “Frankfurt’ta sadece Yahudi cemaati tarafından takdir edilen biri değildi. Yanlış hatırlamıyorsam Washington’da önemli bir kişilikti, ayrıca uzun yıllar boyunca Beyaz Saray’ın danışmanı, hatta millî güvenlik konseyi üyesiydi. Savunma sanayisiyle bir bağlantısı vardı. Bunların dışında Almanya ve İsrail’in uzlaşmaya varması için pek çok şey yaptı.”

Bodenstein, Pia’nın şüpheli bir şekilde, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sorduğunu duydu. “Yoksa bizi etkilemek için kaşla göz arasında Google’da adını mı arattın?”

Kirchhoff doğruldu ve Pia’ya gücenmiş bir bakış attı.

“Hayır. Bunu bir yerlerde okudum ve hafızama kaydettim.” Bu, Pia Kirchhoff için makul bir cevaptı. Eski kocasının görsel hafızası çok güçlüydü ve sıra dışı bir zekâyâ sahipti. Buna karşılık insan ilişkileri konusunda apaçık zaafı vardı, kinik ve mizantropistti.

Adli tıp uzmanı, olay yeri inceleme memurunun cinayet mahallinin fotoğraflarını çekebilmesi için kenara çekildi. Pia ona aynanın üzerindeki rakamları gösterdi.

“Hımm.” Kirchhoff beş rakamı yakından inceledi.

“Bunun anlamı ne olabilir?” diye sordu Pia. “Bunu katil yazmış olmalı, öyle değil mi?”

“Muhtemelen,” diye onayladı Kirchhoff. “Biri onları henüz tazeleyen kanla yazmış. Ama ne anlama geldiklerini sorarsanız hiçbir fikrim yok. Aynayı yanınıza alıp inceletmelisiniz.”

Yeniden cesede yöneldi. “Bu arada Bodenstein,” dedi laf arasında. “Ölüm zamanını sormanızı özledim.”

“Bunu yapmak için en az on dakika geçmesini beklerim,” diye karşılık verdi Bodenstein kuru bir sesle. “Yeteneğinizi takdir etmeme rağmen müneccim olduğunuzu düşünmüyorum.”

“Ölüm saatinin on biri yirmi geçe olduğunu kesin olarak söyleyebilirim.”

Bodenstein ve Pia ona afallamış bir şekilde baktı.

“Kol saatinin camı çatlamış,” Kirchhoff cesedin sol el bileğine işaret etti, “saati durmuş. Öyle sanıyorum ki Goldberg’in bir cinayete kurban gittiği duyulunca yer yerinden oynayacak.”

Bodenstein bu yorumu oldukça mütevazı buldu. Antisemitizm konulu bir tartışmanın soruşturmayı kamunun ilgi odağı haline getirebileceği fikri hiç hoşuna gitmiyordu.

Thomas Ritter’in kendisini domuz gibi hissettiği anlar her zaman çabuk geçerdi. Ne de olsa amaç, aracı aklıyordu. Marleen o kasım gününde her zaman öğle yemeğini yediği Goethe pasajındaki bistroya gidişinin hâlâ tamamen tesadüften ibaret olduğunu düşünüyordu. Bedensel engelinin yarattığı sorunu ortadan kaldırmak için her perşembe saat 19.30’da egzersiz yapmaya gittiği Eschersheimer Karayolu’ndaki fizyoterapistin muayenehanesinin önünde ikinci kez “tesadüfen” karşılaşmışlardı. Aslında kendisini uzun bir kur yapma sürecine hazırlamıştı ama bu bölüm şaşılacak şekilde kısa sürmüştü. Thomas Ritter, Marleen’i Erno’s Bistro’da bir akşam yemeğine davet etmişti, bu onun maddi imkânlarını fazlasıyla aşmış ve yayınevinin cömert avansını endişe verici ölçüde azaltmış olsa da. İhtiyatlı davranarak şu anki durumu hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu araştırmıştı. Marleen’in her şeyden habersiz

olup sadece eski bir tanıdığını göreceği için sevinç duyması içini rahatlatmıştı. Oldum olası yalnız bir kadındı; baldırındaki hasar ve protezi onu olduğundan daha da çekingen yapmıştı. Thomas Ritter şampanyadan sonra, fiyatı aşağı yukarı ev sahibine olan borcuna denk gelen heyecan verici bir 1994 yapımı Pomerol Chateau L'Eglise Client sipariş etmişti. Onu kurnaz bir şekilde kendinden bahsetmeye yöneltmişti. Kadınlar kendileri hakkında konuşmayı severlerdi, yapayalnız Marleen de öyle. Büyük bir Alman bankasında arşivci olarak çalıştığını ve kocasının evli oldukları sırada sevgilisinden iki çocuk sahibi olduğunu öğrendiğinde yaşadığı tarifsiz hayal kırıklığını öğrenmişti. Sonraki iki kadeh kırmızı şarabın ardından Marleen her türlü çekingenliğinden kurtulmuştu. Beden dilinin karşısındaki adama ne çok şeyi açık ettiğini bilseydi kesinlikle utanırdı. Sevgiye, ilgiye ve sıcaklığa açtı ve neredeyse hiç dokunmadığı tatlılar geldiğinde onu aynı akşam yatağa atacağını çoktan biliyordu. Thomas onun ilk adımı atması için sabırla beklemişti. Tahmin ettiği gibi bir saat sonra beklenen olmuştu. Soluğu kesilmiş halde kendisine daha on beş yıl öncesinden âşık olduğunu itiraf etmesi onu hiç şaşırtmamıştı. Kaltenseelerin evine girip çıktığı dönemlerde onu, büyükannesinin biricik torununu yeterince sık görmüş ve ona kimseden duymadığı iltifatları etmişti. Daha o zamanlar kalbini kazanmıştı, sanki günün birinde buna ihtiyacı olacağını tahmin ediyormuş gibi. Dairesinin görünüşü –Frankfurt'un batı ucunda, zevkli döşenmiş, yüz elli metre karelik kabartma tavanlı ve ahşap parke döşeli tarihî yapı– Kaltensee ailesinin onu dışlamasından sonra yitirdiklerini acı bir şekilde gözlerinin önüne sermişti. Yitirdiği her şeyi ve çok daha fazlasını onlardan geri alacağına yemin etmişti.

O zamandan bu zamana altı ay geçmişti.

Thomas Ritter intikamını ileriye dönük ve büyük bir sabırla planlamıştı, artık zamanı gelmişti. Sırtüstü uzandı ve miskin bir şekilde gerindi. Bitişikteki banyoda üçüncü kez sifonun sesi

duyuldu. Marleen şiddetli sabah bulantıları çekiyordu ama günün kalan bölümünde kendisini iyi hissediyordu, bu sayede hamileliği şu ana kadar hiç kimsenin dikkatini çekmemişti.

“İyi misin sevgilim?” diye seslendi Thomas, durumdan memnun bir sırıtışı baskılayarak. Onun gibi keskin zekâyâ sahip bir kadın için şaşılacak derecede kolay tuzığa düşmüştü. Daha seviştikleri ilk geceden doğum kontrol haplarını etkisiz haplarla değiştirdiğini fark etmemişti. Üç ay kadar önce bir akşam eve geldiğinde Marleen ağlamaktan yüzü şişmiş ve berbat bir vaziyette mutfakta oturuyor, masanın üzerinde ise pozitif çıkan gebelik testi duruyordu. Bu tıpkı sayısal lotoda altıyı tutturmak gibi bir şeydi. O çok sevdiği veliaht prensesini özellikle *onun* hamile bıraktığını öğrendiğinde nasıl da deliye döneceği düşüncesi üzerinde saf afrodizyak etkisi yapmıştı. Marleen’i kollarına almış, başta biraz şaşırmış gibi yapmış, ardından kahkahalar atarak coşkusunu göstermiş ve nihayetinde mutfak masasının üzerinde onu becermişti.

Marleen solgun bir halde ama gülümseyerek banyodan çıktı. Yorganın altına girip yanına uzandı ve ona sokuldu. Thomas’ın burnuna kusmuk kokusu gelmesine rağmen onu daha da yakınına çekti. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Tabii ki,” dedi ciddi bir şekilde Marleen. “Bir Kaltensee’yle evlenmek senin için sorun olmayacaksa.”

Görünüşe bakılırsa sahiden de ailesinden hiç kimseyle durumu hakkında konuşmamıştı. Uslu kız! Yarından sonra, pazartesi günü, ona çeyrek kala Römer Evlendirme Dairesi’nde randevuları vardı, en geç saat onda ise tüm kalbiyle nefret ettiği ailenin resmî bir üyesi olacaktı. Ah, Marleen’in nikâhlı kocası olarak *onun* karşısına çıkacağı an için ne kadar da seviniyordu! En sevdiği fantezisini düşünürken istem dışı ereksiyon olduğunu hissetti. Marleen bunu fark etti ve kıkırdadı.

“Acele etmeliyiz,” diye fısıldadı. “En geç bir saat içinde büyükannemde olmalıyım ve onunla...”

Thomas onun ağzını bir öpücükle kapattı. Büyükkannenin canı cehenneme! Yakında, çok yakında beklediği an gelecekti, intikam günü elle tutulacak kadar yaklaşılmıştı! Ama bu haberi resmen duyurmak için Marleen'in karnının iyice şişmesini bekleyeceklerdi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı en ufak bir vicdan azabı hissetmeden. “Senin için deli oluyorum.”

Doktor Vera Kaltensee her iki yanında oğulları Elard ve Siegbert’le, Bodenstein Sarayı’nın büyük salonunda görkemli sofranın ortasında, şeref koltuğunda oturuyor ve doğum gününün bir an önce bitmesini diliyordu. Elbette ki istisnasız tüm aile üyeleri davetini kabul etmişti ama bunun bir önemi yoktu çünkü aslında tam da kutlamaya eşlik etmesini özellikle istediği iki adam gelmemişti. Bunun suçlusu da kendisiydi. Onlardan biriyle daha dün gereksiz bir konu için tartışmıştı –buna alınıp bugün gelmemesi çocukçaydı– diğeri ise bir yıl önce hayatından çıkarmıştı. Thomas Ritter’le birlikte geçirdiği on sekiz yıllık güvene dayalı iş ilişkisinin ardından adamın riyakâr tavrının yarattığı hayal kırıklığı hâlâ açık bir yara gibi sızlıyordu. Vera bunu kabullenmek istemiyordu ama öz farkındalık yaşadığı anlarda hissettiği acının gerçek aşk acısına eş değer olduğunu düşünüyordu. Bu onun yaşındaki biri için utanç verici olsa da öyleydi işte. Thomas on sekiz yıl boyunca ona en yakın kişi olmuştu; sekreteri, dert ortağı, arkadaşı ama ne yazık ki hiçbir zaman sevgilisi olmamıştı. Vera hayatına giren hiçbir erkeği bu küçük riyakârı özlediği kadar özlememişti. Sonuçta hiçbirinden farklı değildi. Uzun hayatı süresince “herkesin yeri doldurulabilir” sözünün doğru olmadığını tecrübe etmek zorunda kalmıştı. Hiç kimsenin yeri öyle kolayca doldurulamıyordu, hele ki Thomas’ınki asla. Vera geçmişe çok nadiren dönüp bakardı. Bugün, seksen beşinci doğum gününde ise buna kesinlikle hakkı olduğunu düşünüyordu, hiç değilse kendisini bir bir yarı yolda bırakanları

kısaca anmaya. Bazı yol arkadaşlarından çok kolay bir şekilde ayrılmıştı, bazıları ise onu zorlamıştı. Derin bir iç çekti.

“İyi misin anne?” diye sordu solunda oturan küçük oğlu Siegbert endişeli bir şekilde. “Neredeyse hiçbir şey yemedin!”

“İyiyim.” Vera başıyla onayladı ve onu sakinleştirmek için gülümsemeye çalıştı. “Endişe etmene gerek yok oğlum.”

Siegbert onun sağlığıyla her zaman yakından ilgileniyor ve takdirini kazanmak için sürekli çabalıyordu, annesi ona bu yüzden bazen neredeyse acıyordu. Vera diğer yanına dönüp bakışlarını büyük oğluna çevirdi. Elard son zamanlarda sıkça olduğu gibi dalgın görünüyor ve masa sohbetini dinlemiyormuş izlenimi veriyordu. Geçen geceyi yine her zaman olduğu gibi evin dışında geçirmişti. Vera’nın kulağına, zamanında vakıf tarafından desteklenen yetenekli Japon ressamla bir ilişkisinin olduğu dedikodusu gelmişti. Kız yirmili yaşların ortalarındaydı, Elard’tan neredeyse kırk yaş daha genç. Ama daha yirmi beş yaşındayken kafasında saç kalmayan tombul ve neşeli Siegbert’e kıyasla yıllar Elard’a lütufkâr davranmıştı, altmış beş yaşındaki şu anki hali eskisinden çok daha iyi görünüyordu. Her yaştan kadının hâlâ onun için deliriyor olması hiç de şaşılabilecek şey değildi! Her daim eski usul bir centilmen gibi davranıyordu; konuşmasını biliyordu, kültürlüydü ve ölçülü bir şekilde çekingendi. Elard’ı sahilde mayoyla hayal etmek imkânsızdı! En sıcak yaz günlerinde bile tercihen siyah giyiniyordu, bu umursamazlık ve melankoli karışımı çekicilik onu onlarca yıldır çevresindeki tüm dişiler için bir arzu nesnesi haline getirmişti. Karısı Herta bu duruma çok erken boyun eğmiş ve birkaç yıl önce gerçekleşen ölümüne kadar hiç şikâyet etmeden Elard gibi bir adama tek başına sahip olamayacağı gerçeğini kabullenmişti. Oysa ki Vera büyük oğlunun dışarıya sergilediği bu gösterişli duruşun iç yüzünün bambaşka göründüğünü biliyordu. Bir süredir onda bir değişiklik seziyordu, daha önce hiç şahit olmadığı bir huzursuzluk.

Vera düşüncelere dalmış vaziyette boynundaki inci kolyeyle oynadı, ardından bakışlarını etrafta gezdirmeye devam etti. Elard'ın solunda kızı Jutta oturuyordu. Siegbert'ten on beş yaş küçüktü, aslında planlı olmayan, ailenin tekne kazıntısıydı. Hırslı ve tuttuğunu koparan hali Vera'ya kendini hatırlatıyordu. Jutta bankacılık eğitimi aldıktan sonra ulusal ekonomi ve hukuk öğrenimi görmüştü, on iki yıl önce de politikaya atılmıştı. Sekiz yıldır eyalet meclisinde milletvekilliği yapıyordu, bu arada fraksiyon başkanı olmuştu ve tüm tahminlere göre bir sonraki ocak ayında partisi adına birinci sıradan aday gösterilecekti. Uzun vadeli planı, Hessen başbakanının partisi üzerinden federal politikaya geçmekti. Vera onun bunu başaracağından emindi. Kaltensee isminin ona bu konuda oldukça faydalı olacağı sü-götürmezdi.

Evet, aslında Vera kendisini tüm yaşamı, ailesi ve her biri kendi yolunu çizmiş olan üç çocuğu açısından baştan aşağı şanslı sayabilirdi. Tabii Thomas'la ilgili şu konu olmasaydı. Vera Kaltensee kendini bildi bileli düşünerek hareket etmiş ve becerilerini planlı bir şekilde kullanmıştı. Duygularını kontrol altında tutabilmiş, önemli kararları daima sakin kafayla almıştı. Bu defa hariç. Davranışının sonuçlarını düşünmemiş, hissettiği öfke, kırılan gururu ve panik duygusuyla tümüyle aceleci hareket etmişti. Vera bardağa uzanıp bir yudum su içti. Kendisini tehdit altında hissetme duygusu onu Thomas Ritter'le yollarının nihai biçimde ayrıldığı günden bu yana takip ediyordu ve hiçbir şekilde kurtulamadığı bir gölge misali üzerine çökmüştü.

Yaşamındaki tehlikeli noktaları ileriye görerek, cesaretle aşmayı her zaman başarmıştı. Krizler atlatmış, sorunlar çözmüş, saldırıları başarıyla defetmişti, şimdi ise kendisini aniden yara almaya açık, kırılğan ve yalnız hissediyordu. Hayatının, şirketinin ve ailesinin muazzam sorumluluğu ona artık haz değil, onu nefessiz bırakan ağır bir yük hissi veriyordu. Yoksa ona gitgide ağır gelen şey sadece ilerlemiş yaşı mıydı? Gücünün

tamamen tükenip kaçınılmaz olarak kontrolünü kaybetmesine daha kaç yılı vardı?

Bakışlarını konukları üzerinde gezdirdi; neşeli, tasasız ve gülümseyen yüzleri, uğultu halindeki konuşmaları, uzaktan gelen tabak çanak ve çatal bıçak seslerini duyuyordu. Vera, ne yazık ki artık tekerlekli sandalye olmadan hareket edemeyen çocukluk arkadaşı Anita'ya baktı. Cesur ve hayat dolu Anita'nın bu şekilde elden ayaktan düşmesi inanılır gibi değildi! Vera birlikte dans okuluna gittikleri, ardından da o dönemde neredeyse bütün kızlar gibi Alman Kız Birliği'ne³ katıldıkları günleri dün gibi hatırlıyordu. Şimdi ise tekerlekli sandalyesinde çelimsiz ve solgun bir hayalet gibi iki büklüm oturuyor, bir zamanlar ıslıl ıslıl olan koyu kestane rengindeki gür saçları artık beyaz bir tüy yumağını andırıyordu. Anita, Vera'nın gençlik arkadaşlarından geriye kalan üç beş kişiden biriydi; çoğu çoktan bu dünyayı terk etmişti. Yok, hayır, yaşlanmak, çökmek ve bir bir herkesin öldüğünü görmek hiç güzel değildi.

Yaprakların arasında ılık güneş, kuğuran güvercinler. Denizin suyu, karanlık ormanların üzerindeki sonsuz gökyüzü misali masmavi. Yazın ve özgürlüğün kokusu. Parlayan gözlerle heyecan içerisinde tekne yarışını izleyen genç suretler. Final çizgisini şimşek gibi aşanlar, beyaz süveterli gençler oluyor. Gururla ışıldıyorlar, el sallıyorlar. Vera onu görebiliyor; dümeni elinde tutuyor, kaptan o. Zarif bir sıçrayışla rıhtım duvarına atlayınca Vera'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oluyor. Buradayım, diye düşünüyor ve her iki kolunu kaldırıp el sallıyor, tüm kalbimle kazanmanı diledim, yüzüme bak! İlk başta kendisine gülümsediğini düşünüyor, seslenerek onu tebrik ediyor ve kollarını ona doğru uzatıyor. Kalbi hızla atıyor çünkü gülümseyerek ve mutlu bir şekilde kendisine doğru geliyor. Kendisine değil de Vicky'ye gülümsediğini anlayınca hissettiği hayal kırıklığı

3 Nazi Almanyası'nda 1933-1945 yılları arasında faaliyet gösteren, kızlara yönelik örgüt. (ç. n.)

tıpkı bir bıçak darbesi gibi canını yakıyor. Kıskançlıktan boğazı düğümleniyor. Diğer kadına sarılıyor, kolunu omzuna atıyor, takımını ve onu coşkuyla kutlayan kalabalığın arasında onunla birlikte kayboluyor. Vera gözlerinin dolduğunu ve içinde sonsuz bir boşluk oluştuğunu hissediyor. Bu incinme, herkesin gözü önünde reddedilmesi, dayanabileceğinden daha ağır. Sırtını dönüyor, adımlarını hızlandırıyor. Hayal kırıklığı öfkeye ve nefrete dönüşüyor. Yumruklarını sıkıyor, denizin kıyısından kumlu sahil yolu boyunca yürüyor, sadece uzağa, sadece uzağa!

Vera ürpererek yerinden sıçradı. Bu düşünceler ve istem dışı hatıralar birdenbire nereden çıkmıştı? Kol saatine bakmamayı güçlkle başardı. Nankörlük yapıyor gibi görünmek istemiyordu ama tüm bu hengâme, boğucu ortam ve kalabalığın sesi onu serseme çevirmişti. Odağını buraya ve şimdiye çevirmeye çalıştı, tıpkı altmış yıldır yaptığı gibi. Yaşamına hep bir ileri bakış hâkim olmuştu, nostaljiyi yücelten bir geriye bakış değil. Yine bu sebeple asla herhangi bir sürgün kuşağa ya da yurttaşlık konularına alet olmamıştı. Zeydlitz-Lauenburg'un baronesi, Eugen Kaltensee'yle nikâhının kıyıldığı gün sonsuza dek yok olmuştu. Vera eski Doğu Prusya'ya bir daha hiç gitmedi. Neden gidecekti ki? Orası bütünüyle bitmiş olan bir yaşamı temsil ediyordu.

Siegbert bir bıçakla bardağa vurdu, kalabalık sessizliğe gömüldü, çocuklar yerlerine oturtuldu. "Ne oldu?" diye sordu Vera küçük oğluna şaşırarak.

"Ana yemeğe geçmeden kısa bir konuşma yapmak istiyordun ya anne," diye hatırlattı.

"Doğru ya." Vera özür dilemek istercesine gülümsedi. "Aklim başka yere gitmiş."

Öksürüp boğazını temizledi ve sandalyesinden kalktı. Konuşmasını hazırlamak Vera'nın birkaç saatini almıştı ama aldığı notları umursamadı. "Bugünü benimle kutlamak için buraya geldiğiniz için çok mutluyum," dedi tok bir sesle, gözlerini etrafta gezdirerek. "Çoğu insan böyle bir günde dönüp geçmiş yaşamına

bakar. Ama ben size yaşlı bir kadının anılarını anlatmayacağım, ne de olsa hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsunuz.”

Beklenildiği üzere kısa bir gülüşme yaşandı. Ama Vera konuşmasına devam edemeden kapı açıldı. İçeriye bir adam girdi ve dikkat çekmeden salonun arka bölümündeki duvarın önünde durdu. Vera gözlüğü olmadan kim olduğunu anlayamadı ve öfkeyle terlemeye başlayıp dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Bu, Thomas olabilir miydi? Bugün buraya gelecek kadar arsız olabilir miydi gerçekten?

“Neyin var anne?” diye sordu Siegbert sessizce.

Vera sert bir şekilde başını salladı ve hızla kadehine uzandı. “Bugünü sizinle birlikte kutlamak çok güzel!” dedi, bir yandan gerilmiş bir halde söz konusu adamın gerçekten Thomas olması durumunda ne yapacağını düşünerek. “Şeref!”

“Anneme!” diye bağırdı Jutta ve kadehini kaldırdı. “Doğum günün kutlu olsun!”

Herkes kadehini kaldırıp jübile sahibinin şerefine içti, adam, Siegbert’in yanında durdu ve boğazını temizler gibi hafifçe öksürdü. Vera kalp çarpıntısıyla başını çevirdi. Adam Thomas değil, Bodenstein Sarayı’nın sahibiydi! Aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı, hissettiği yoğun duygular nedeniyle ise öfke duymuştu. Büyük salonun kanatlı kapıları açıldı ve saray otelinin garsonları ana yemeği servis etmek için içeriye girdi.

“Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim,” dediğini duydu Vera adamın alçak sesle. “Size bu mesajı iletmem söylendi.”

“Teşekkür ederim.” Siegbert kağıdı alıp açtı. Vera, oğlunun bembeyaz kesildiğini fark etti.

“Ne oldu?” diye sordu Vera endişeyle. “Neyin var?”

Siegbert başını kaldırdı.

“Haber Jossi amcanın yardımcısından.” Sesi ifadesiz çıkmıştı. “Çok üzgünüm anne. Tam da bugün. Jossi amca ölmüş.”

Emniyet müdürü Doktor Heinrich Nierhoff, alışıldığı gibi yetkisini ve üstün pozisyonunu vurgulamak için Bodenstein'ı ofisine davet etmekle oyalanmadı, onun yerine adli başkomiser Kai Ostermann ve adli asistan Kathrin Fachinger'in kısa süreli bir görüşme yaptıkları K11'in görüşme odasına geldi. Pia sabah erkenden herkesi durumdan haberdar edince tüm hafta sonu planlarını erteleyip K11'e gelmişlerdi. Fachinger büyük görüşme salonundaki henüz boş olan yazı tahtasının üzerine kusursuz el yazısıyla GOLDBERG, yanına da gizemli sayıyı, 16145 yazmıştı.

“Elimizde ne var Bodenstein?” diye sordu Nierhoff. Kriminal denetleme bölge yöneticisi ilk bakışta göze çarpan biri sayılmazdı: Ellilerinin ortasında, tıknaz, ağarmış saçları ortadan yana taranmış, küçük, beyaz bıyıklı ve yumuşak yüz hatlarına sahip bir adamdı. Ama bu ilk izlenim yanıltıcıydı. Nierhoff oldukça hırslı bir yapıya sahip, politik sezgileri güçlü bir adamdı. Aylardır adli denetleme bölge yöneticisi koltuğunu er ya da geç Darmstadt valisi koltuğuyla değiştireceği söylentisi dolanıyordu. Bodenstein müdürünü odasına davet etti ve ona kısa ifadelerle David Goldberg cinayeti hakkında rapor verdi. Nierhoff sessizce dinledi ve Bodenstein sözünü bitirince de bir şey söylemedi. Emniyet müdürünün göz önünde olmayı ve gösterişli basın açıklamaları yapmayı sevdiği, komiserlik bürosunda herkes tarafından biliniyordu; Başsavcı Hardenbach'ın iki yıl önceki medyatik intiharından bu yana Main-Taunus çevresinde bu denli ünlü başka bir cinayet kurbanı daha olmamıştı. Nierhoff'un patlayan flaşların düşüncesiyle heyecanlanacağını düşünen Bodenstein, amirinin suskun tavrına biraz şaşırmıştı.

“Bu iş tatsız bir meseleye dönüşebilir.” Emniyet müdürü Nierhoff'un yüzünde normalde sergilediği mesafeli ama dostane tavırdan eser kalmamıştı, şimdi kurnaz ve taktikçi yüzü ön plana çıkmıştı. “Yahudi bir Amerikan vatandaşı soykırımdan sağ kurtuluyor ve boynundan kurşunlanıp infaz ediliyor. Şimdilik kamuoyunu ve medyayı bu konudan uzak tutmalıyız.”

Bodenstein başıyla onayladı.

“Soruşturmalarda olağanüstü bir hassasiyet bekliyorum. Hata kabul etmiyorum,” dedi ve Bodenstein’in sinirlenmesine neden oldu. Bodenstein, Hofheim’daki K11 kurulduğundan bu yana kendi yetki alanı dâhilinde meydana gelen herhangi bir soruşturma hatası hatırlamıyordu.

“Peki evde çalışan yardımcı kadın?” diye sordu Nierhoff.

“Ne gibi?” Bodenstein soruyu tam olarak anlayamamıştı. “Bu sabah cesedi bulan oydu, hâlâ geçirdiği şokun etkisi altındaydı.”

“Belki olayla bir ilgisi vardır. Goldberg varlıklıydı.”

Bodenstein’in keyifsizliği arttı. “Eğitimli bir hasta bakıcı için birini boynundan kurşunlamaktan daha az dikkat çeken yöntemler de vardır mutlaka,” diye yorum yaptı hafif alaycı bir şekilde. Nierhoff yirmi beş yıldır kariyeriyle meşguldü ve bütün bu süre boyunca herhangi bir soruşturma yürütmemişti; buna rağmen her defasında fikrini beyan etme zorunluluğu hissediyordu. Düşüncelere dalmıştı, davanın olumlu ve olumsuz getirilerini ölçüp biçerken gözleri bir sağa bir sola gidip geliyordu.

“Goldberg çok tanınmış bir adamdı,” dedi nihayetinde alçak bir sesle. “Olabildiğince dikkatli hareket etmeliyiz. Adamlarınızı evlerine gönderin ve o evden dışarıya şimdilik hiçbir bilginin sızmasına izin vermeyin.”

Bodenstein bu strateji hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilemedi. Soruşturmalarda ilk yetmiş iki saat her zaman çok önemliydi. Zaman ilerledikçe izler hızla siliniyor, tanıkların hatırladıkları ayrıntılar gitgide zayıflıyordu. Nierhoff tam da bu sabah Doktor Kirchhoff’un kehanette bulunduğu şeyden korkuyordu: resmî makamının ve diplomatik bağlantılarının olumsuz etkilenmesi. Politik açıdan bakıldığında kararı tamamen mantıklı olabilirdi ama Bodenstein bunu anlayışla karşılayamıyordu. Soruşturmayı o yönetiyordu ve katili yakalayıp tutuklamak istiyordu. Almanya’da korkunç şeyler yaşamış olan, yaşını başını

almış bir adam kendi evinde canice öldürülmüştü, taktiksel nedenlerle kıymetli olan zamanı kaybetmek ise Bodenstein'in hakkıyla yapılmış polislik görevi tanımına tamamen ters düşüyordu. İçten içe Nierhoff'u bu işe dâhil ettiği için kendisine kızıyordu. O ise bölüm başkanını sandığından daha iyi tanıyordu. "Bunu aklınızdan dahi geçirmeyin Bodenstein." Nierhoff'un sesi uyarır nitelikteydi. "Kendi bildiğinizi okumanız kariyerinizin geleceğini olumsuz etkileyebilir. Hayatınızın kalan bölümünü Hofheim'da tıkılıp kalarak, katil ve banka soyguncularının peşinden koşarak geçirmek istemezsiniz herhalde."

"Neden olmasın? Polis olmayı seçmemdeki asıl sebep bu zaten," diye cevapladı Bodenstein, Nierhoff'un üstü kapalı tehdidine ve işini neredeyse aşağılamasına öfkelenerek.

Emniyet müdürü sonraki sözleriyle ortamı yatıştırmayı amaçlasa da daha beter hale getirdi. "Sizin gibi tecrübe ve yetenek sahibi bir adam her tür sorumluluğu göze alıp idareci bir pozisyona geçmeli Bodenstein, can sıkıcı olsa da. Çünkü olması gereken bu, bunu size söyleyebilirim."

Bodenstein soğukkanlılığını korumak için çaba sarf etti. "Benim düşünceme göre en iyi adamlar soruşturmada yer almalı," ses tonu dik başlılığın sınırlarını zorluyordu. "Politik tartışmalara girerek zamanlarını boşa harcadıkları herhangi bir masasının başında değil."

Kaşlarını çatan emniyet müdürü bu sözlerin hakaret amaçlı söylenip söylenmediğini düşündü.

"Bazen içişleri bakanlığına, benden sonra yerime geçecek kişi olarak sizi önermekle hata mı yaptım acaba diye düşünüyorum," dedi soğuk bir şekilde. "Gördüğüm kadarıyla zerre kadar makam tutkunuz yok."

Bodenstein'in birkaç saniyeliğine nutku tutuldu ama serinkanlı davranmakta başarılıydı, ayrıca duygularını ilgisiz bir yüzün arkasına gizlemek konusunda fazlasıyla deneyim sahibiydi.

“Sakın bir hata yapmaya kalkmayın Bodenstein,” dedi Nierhoff ve kapıya yöneldi. “Anlaştığımızı umuyorum.”

Bodenstein kendini nazikçe başını eğmeye zorladı ve kapının Nierhoff’un ardından kapanmasını bekledi. Sonra cep telefonunu alıp Pia Kirchhoff’u aradı ve onu doğrudan Frankfurt’a, adli tıbbı gönderdi. Çoktan onaylanan otopsiyi iptal etmeye niyeti yoktu, Nierhoff’un tepkisi ne olursa olsun. Kendi de Frankfurt’a gitmek üzere yola çıkmadan önce görüşme odasına bir göz attı. Ostermann, Fachinger ve bu arada gelen cinayet büro komiserleri Frank Behnke ve Andreas Hasse beklenti içinde yüzüne baktılar.

“Evlerinize dönebilirsiniz,” dedi Bodenstein kısaca. “Pazartesi görüşürüz. Bir değişiklik olursa sizi haberdar ederim.”

Ardından afallayan çalışma arkadaşlarından herhangi birinin soru sormasına fırsat vermeden oradan ayrıldı.

Robert Watkowiak birayı içip elinin tersiyle ağzını sildi. İşemesi gerekiyordu ama bir saattir tuvalet kapısının yanında dart oynayan yarım akıllı cılız gençlerin yanından geçmek istemiyordu. Daha bir gün önce ona saçma sapan bir şekilde sataşmış ve bardaki her zamanki yerinden kalkması için kavga çıkarmaya çalışmışlardı. Dart tahtası yönüne bir bakış attı. Onlarla başa çıkamayacağından değil, sadece kavga edecek ruh halinde değildi.

“Bana bir tane daha hazırla.” Boş bardağı yapış yapış olan tezgâhın diğer ucuna itti. Saat üç buçuktu. Şimdi hepsi kokonalar gibi bir arada oturuyor, şampanyayla kafayı çekiyor ve yaşlı yılanın doğum gününü kutlayabilme şerefine nail oldukları için inanılmaz mutluymuş gibi yapıyordu. Yalancı güruh! Aslında birbirlerinden hiç de haz etmiyorlardı ama böyle durumlarda büyük ve mutlu aile rolünü oynuyorlardı. Onu davet etmemişlerdi elbette. Etmiş olsalardı da gitmezdi gerçi. Davetiyeyi aşağılayıcı bir biçimde ve büyük bir zevkle o kadının ayaklarının önüne attığını ve dehşete kapılan şaşkın yüzüne sırtıttığını defalarca

hayalinde canlandırmıştı. Zaten davet edilmediğini ve bu zevkten mahrum bırakıldığını henüz dün öğrenmişti.

Garson önüne yeni bir bira koydu ve hesap fişine bir çizik attı. Robert bardağı tuttu ve ellerinin titrediğini fark edip öfkeleni. Kahretsin! Tüm o ahmaklar yığını zerre kadar bile umurunda değildi! Ona en başından beri bir pislikmiş gibi davranmış ve istenmeyen bir piç olduğu için aslında yanlarında yerinin olmadığını hissettirmişlerdi. Ellerini ağızlarının önüne kapatıp onun hakkında fısıldaşır, birbirlerine manalı bakışlar atıp başlarını sallarlardı, kendini beğenmiş ahmaklar! İşe yaramaz Robert. Alkol yüzünden ehliyetine yine mi el konuldu? Üçüncü kez mi? Hayır dört oldu! Bu durumda herhalde tekrar hapse girerdi. Bunu hak ediyordu. Çocuğun elinde bütün imkânlar vardı ama onları doğru şekilde kullanmamıştı. Robert elleriyle bardağı sıkıca kavradı ve beyaz kemiklerinin ortaya çıkışını izledi. Onları o yaşlı cadının buruşmuş ince gırtlığına dolayıp gözleri yuvalarından fırlayınca kadar sıktağında tam da böyle görüneceklerdi.

Büyük bir yudum aldı. İlk yudum her zaman en iyisiydi. Soğuk sıvı, yemek borusundan aşağı aktı; onun, içinde barındırdığı haset ve kırgınlıktan oluşan kor halinde yanan külçenin üzerinden tıslayarak aktığını hayal etti. Nefretin sıcak olduğunu kim söyledi? Dörde çeyrek var. Lanet olsun, tuvalete gitmesi gerekiyordu. Paketin içinden bir sigara çıkarıp yaktı. Kurti mutlaka bir ara gelirdi. Dün akşam söz vermişti. Neyse ki Jossi amcayı biraz sıkıştırdıktan sonra ona olan borcunu ödeyebilmişti. Ne de olsa onun vaftiz babasıydı, o kadar da faydası olsundu tabii.

“Bir tane daha?” diye sordu garson iş icabı. Robert başıyla onayladı ve tezgâhın arkasındaki duvarda asılı duran aynaya baktı. İhmal edilmiş dış görünüşünün yansıması, omuzlarına düşen yağlı saçları, saydamlaşmış gözleri ve kirli sakalı yeniden öfkelenmesine sebep oldu. Höchster Garı’ndaki o boktan he-

riflerle ettiği kavgadan sonraysa ağzında bir de dişi eksilmişti. Büsbütün rezil bir görüntüydü! Birası geldi. Bugün altıncıydı. Yavaş yavaş harekete geçecek kıvama geliyordu. Onu arabayla Bodenstein Sarayı'na götürmesi için Kurti'yi ikna mı etseydi acaba? Umursamaz bir tavırla içeriye girdikten sonra masanın üzerine çıkıp sakince sidik torbasını boşaltsa hepsinin nasıl da b n b n bakacağı düşüncesi sırtmasına sebep oldu. Bunu bir defasında bir filmde görmüştü ve çok hoşuna gitmişti.

“Bana cep telefonunu ödünç verebilir misin?” diye sordu garsona ve anlaşılır şekilde konuşmakta zorlandığını fark etti.

“Kendi telefonun var zaten,” diye yanıtladı kadın küstah bir tavırla ve yüzüne bakmadan fı ıdan bira doldurdu. Ne yazık ki artık bir telefonu yoktu. şanssızlık işte. Bir yerlerde ceketinden düşmüş olmalıydı.

“Kaybettim,” diye geveledi. “Bu kadar nazlanma. Hadi.”

“Hayır.” Garson sırtını döndü ve üzeri dolu bir tepsiyle sallana sallana dartın başındaki hıyarların yanına gitti. Robert aynadan kapının açıldığını gördü. Kurti. Nihayet.

“Selam, dostum.” Kurti omzuna vurdu ve yanındaki bar sandalyesine oturdu.

“Kendine bir içki söyle, ben ısmarlıyorum,” dedi Robert cömertçe. Jossi amcadan aldığı para birkaç gün yeterdi, sonrasında ise kendine yeni bir para kaynağı bulmalıydı ve şimdiden iyi bir fikri vardı. Sevgili Herrmann amcaı çok uzun zamandır ziyaret etmiyordu. Belki de Kurti'yi planlarına dâhil etmeliydi. Robert'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Hakkı olanı almasını bilirdi nasıl olsa.

Bodenstein, Henning Kirchhoff'un ofisinde Pia'nın, Goldberg'in evinden adli tıp kurumuna getirdiği kartonun içeriğini inceliyordu. Kullanılan iki kadeh ve şarap şişesi çoktan laboratuvara gönderilmişti, aynı şekilde ayna, tüm parmak izleri ve olay yeri incelemenin tespit ettiği diğer her şey de  yle. Bu esnada

Doktor Kirchhoff kurumun bodrum katında Pia ve ikinci sınıf hukuk öğrencisi izlenimi veren henüz gencecik bir savcı eşliğinde David Josua Goldberg'in otopsisini yapıyordu. Bodenstein, Goldberg'in teşvik ettiği ve finansal destek sağladığı çeşitli kuruluş ve kişilerden gelen teşekkür mektuplarına göz gezdirdi, gümüş çerçeveli birkaç fotoğrafa üstünkörü bir bakış attı ve delgeçle itinalı biçimde delinip titizlikle dosyalanan kesilmiş gazete kupürlerini karıştırdı. Ocak ayından kalma bir taksi faturası, İbranice yazılmış yıpranmış bir kitapçık. Pek de fazla sayılmazdı. Jossi Goldberg belli ki kişisel eşyalarının büyük bir bölümünü başka bir yerde saklıyordu. Esas sahibi için bir anlamı olan tüm o eşyaların içerisinde Bodenstein'in ilgisini sadece bir ajanda çekmişti. Goldberg, titrek ya da okunaksız olmayan, yaşına göre şaşılacak derecede düzgün bir el yazısına sahipti. Bodenstein merak içinde, her gününe notlar alınmış olan son haftanın sayfasını çevirdi ama bir ipucu bulamadığı için hayal kırıklığı yaşadı: Sadece isimler vardı, onların da neredeyse hepsi kısaltma şeklindeydi. Bir tek bugünün tarihinde bir isim tam olarak yazılmıştı. Vera 85 yazıyordu. Bodenstein ajandayı zayıf verilere rağmen kurumun yazı işlerine götürdü ve ocaktan itibaren tüm sayfaları kopyalamaya başladı. Tam Goldberg'in yaşamındaki son haftaya geldiğinde cep telefonu çaldı.

“Amirim,” Pia Kirchhoff'un sesi kurumun bodrum katındaki alıcıların çok iyi olmaması nedeniyle biraz cızırtılı geliyordu. “Buraya gelmelisiniz. Henning burada sıra dışı bir şey buldu.”

“Bunu açıklayamıyorum. Hem de hiçbir şekilde. Ama belirgin bir şekilde görülüyor,” dedi Doktor Henning Kirchhoff başını sallayarak, Bodenstein otopsi odasına girdiğinde. Profesyonel soğukkanlılığı ve alaycı tavrı kaybolmuştu. Asistanı ve Pia da şaşkın görünüyordu, savcı gergin bir biçimde alt dudaklarını kemiriyordu.

“Ne buldunuz?” diye sordu Bodenstein.

“İnanılmaz bir şey.” Kirchhoff masaya yaklaşması için işaret edip ona bir büyüteç verdi. “Sol üst kolunun iç kısmında gözüme bir şey çarptı, bir dövme. Cesedin kolundaki morluklar yüzünden fark etmem biraz zor oldu. Yerde, sol yanının üzerinde yatıyordu.”

“Toplama kampında olan herkesin bir dövmesi vardı,” diye karşılık verdi Bodenstein.

“Ama bu şekilde değil.” Kirchhoff cesedin kolunu işaret etti. Bodenstein bir gözünü kısıp belirtilen yeri büyüteçle inceledi.

“Şeye benziyor... Hımm... İki tane harfe. Gotik harfler. Bir... A ve bir B, eğer yanılmıyorsam.”

“Yanılmıyorsunuz,” Kirchhoff büyüteci elinden aldı.

“Bunun anlamı nedir?” diye bilmek istedi Bodenstein.

“Eğer yanılıyorsam mesleğimi bırakacağım,” diye karşılık verdi Kirchhoff. “Bu inanılmaz, ne de olsa Goldberg bir Yahudi’ydi.”

Bodenstein, adli tıp uzmanını bu denli heyecanlandıran şeyin ne olduğunu kavrayamıyordu.

“Ağzınızdaki baklayı çıkarın artık,” dedi sabırsızlanarak. “Bir dövmeyle bu kadar sıra dışı yapan şey nedir?”

Kirchhoff okuma gözlüğünün üzerinden Bodenstein’a baktı.

“Bu,” sesini gizemli bir fısıltıya dönüştürdü, “bir kan grubu dövmesi, SS subaylarında olan türden. Dirsekten yirmi santim yukarıda, sol kolun iç yüzeyinde bulunuyor. Bu dövmeler açıkça bir teşhis göstergesi olduğundan savaş sonrası birçok SS görevlisi onlardan kurtulmaya çalıştı. Bu adam da öyle.”

Derin bir nefes aldı ve otopsi masasını çevirmeye başladı.

“Normalde,” diye söze başladı Kirchhoff amfide birinci sınıf dersini anlatıyormuşçasına, “dövmeler bir iğne yardımıyla dermis adı verilen derinin orta katmanına yapılır. Bizim vaka-mızda ise boya subkutise kadar nüfuz etmiş. Yüzeyde sadece mavimsi bir yara izi göze çarpıyordu ama şimdi, derinin üst

katmanlarını çıkardıktan sonra dövme yeniden görünür hale geldi. Kan grubu AB.”

Bodenstein parlak ışığın altında göğüs kafesi açılmış bir şekilde otopsi masasında yatmakta olan Goldberg’in cesedine bakakaldı. Kirchhoff’un inanılmaz ifşasının ne anlama geldiğini ve beraberinde neleri getirebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

“Masanızda yatan bu kişinin kim olduğunu bilmeseydiniz,” dedi yavaşça, “tahminleriniz ne yönde olurdu?”

Kirchhoff aniden durdu.

“Adamın gençlik yıllarında bir SS üyesi olduğunu söyledim. Üstelik olabildiğince başından beri. Daha sonraları bu dövmeler Eski Almanca yerine Latin alfabesiyle yazılmaya başlandı.”

“Bunun zararsız herhangi bir dövme olma olasılığı yok mu, yıllar geçtikçe bir şekilde... Yani... Değişime uğramış olamaz mı?” diye sordu Bodenstein bu konuda bir ümidi olmamasına rağmen. Kirchhoff neredeyse hiç yanılmazdı, en azından Bodenstein, adli tıp uzmanının herhangi bir davada kararını tekrar gözden geçirmek zorunda kaldığını hatırlamıyordu.

“Hayır. Özellikle de bu noktada.” Kirchhoff, Bodenstein’in şüpheli yaklaşımına alınmamıştı. Orada bulunan herkes kadar keşfinin öneminin bilincindeydi. “Bu türde dövmeleri bizzat daha önce inceledim, bir kez Güney Amerika’da, birçok kez de burada. Bu konuda en ufak bir şüphem yok.”

Pia evinin kapısını anahtarla açıp kirli ayakkabılarını eşikte çıkardığında saat beş buçuktu. Rekor sayılabilecek bir hızla atları ve köpekleri doyurmuştu; kendisini banyoya atıp, duş alıp saçlarını yıkamak için acele ediyordu. Amirinin aksine Nierhoff’un ikinci bir emre kadar Goldberg davasında soruşturmaya başlamamaları konusunda verdiği talimata hiç de kızgın değildi. Bu akşam için Christoph’la olan randevusunu iptal etmek zorunda kalacağından endişelenmişti çünkü bunu kesinlikle yapmak istemiyordu. Bir buçuk yıl önce Henning’ten ayrılmış, hisse senedi paketinden kazandığı parayla Unterlie-

derbach'daki kayın çiftliğini satın almış, ardından da emniyet teşkilatındaki görevine geri dönmüştü. Ama hayatındaki en büyük şansı kuşkusuz Christoph Sander'dı. Kronberger Opel Hayvanat Bahçesi'ndeki bir cinayet davası sırasında tanışmalarının üzerinden on ay geçmişti. Koyu kahverengi gözleri onu tıpkı bir yıldırım gibi kalbinin tam orta yerinden vurmuştu. Hayatında gerçekleşen her şey için mantıklı bir açıklama bulmaya o kadar alışkındı ki bu adamın ilk andan itibaren onun üzerinde yarattığı çekim gücü aklının olabildiğince karışmasına sebep olmuştu. O ve Christoph sekiz aydır... Evet, neydiler? Sevgili mi? Arkadaş? Birlikte? Geceleri sık sık onda kalıyordu, o da onun evine girip çıkıyor ve yetişkin olan üç kızıyla da gayet iyi anlaşıyordu ama aslında gündelik yaşamda birbirleriyle çok az paylaşımları olmuştu. Onu görmek, onunla olmak ve onunla sevişmek hâlâ çok heyecan vericiydi.

Pia kendini aynadaki görüntüsüne aptalca sırtırırken yakaladı. Duşun musluğunu açtı ve sabırsızca eski şofbenin suyu yeterli ısıya getirmesini bekledi. Christoph yaptığı her şeyde ateşli ve tutkuluydu. Ara sıra sabırsız ve sinirli olduğu zamanlar olsa da asla Henning gibi kırıcı olmazdı, açık yaraları deşmek konusunda onun üstüne yoktu. Günlerce tek kelime etmemeyi kolayca başarabilen, evcil hayvan, çocuk ve spontane fikirlerden hoşlanmayan Henning gibi içe kapalı bir dâhiyle geçirilen on altı yıldan sonra Pia, Christoph'un sadeliğine her defasında yeniden hayran kalıyordu. Onu tanıdığından beri öz güvenini yeniden geliştirmişti. Christoph onu olduğu gibi seviyordu, makyajsız ve uykulu haliyle de, ahır kıyafetleri ve lastik çizmeleriyle de; ne sivilcesinin çıkması ne de kalçasında birkaç kilo fazlalığının olması onu rahatsız ediyordu. Bunun ötesinde bir sevgili olarak, karısının ölümünden bu yana on beş yıldır şaşırtıcı biçimde başka hiçbir kadına göstermemiş olduğu pek çok özelliğe sahipti. Pia'nın kalbi, bomboş hayvanat bahçesinde bulundukları akşam ona duygularını açtığı anı hatırladığında hâlâ deli gibi çarpıyordu.

Bu akşam onunla ilk kez resmî bir davete gidecekti. Frankfurt Hayvanat Bahçesi'nin toplantı binasında, geliri yeni maymun evi yapımında kullanılacak olan bir gala gecesi düzenleniyordu. Pia tüm hafta boyunca orada ne giyeceğini düşünmüştü. Henning döneminden yeni hayatına geçiş yapmayı başarmış birkaç elbisesi 38 bedendi ve dehşet içinde artık üzerine olmadıklarını fark etti. Düşüncesizce yapılmış olası bir hareket sonucunda dikişlerin atacağı ya da fermuarın patlayabileceği korkusuyla bütün gece karnını içeri çekerek dolaşmak istemiyordu. Bu yüzden iki akşamını ve bir cumartesi öğleden sonrasını Main-Taunus alışveriş merkezinde ve Frankfurt'taki Zeil Caddesi'nde uygun bir elbise aramakla harcamıştı. Ama anlaşılan o ki mağazalar artık sadece sıfır beden kadınlara göre kıyafet satıyorlardı. Bedeninin kusurlu bölümlerini anlayışla karşılayabilecek yaşıtı bir tezgâhtar bulmak için etrafa bakınıp durdu ama boşuna: Kadın çalışanların hepsi, sıkışık giyinme kabininde ter dökerek kendisini çeşitli gece kıyafetlerinin içine sığdırmaya uğraşırken onu umursamazca, hatta acıyarak izleyen, ergenlikten henüz çıkmış, XXS beden giyinen egzotik afetlerden oluşuyordu. H&M'de bir şeyler bulmuştu ama biraz utanarak hamile giyim bölümünde olduğunu fark etti. Nihayetinde tepesi iyice attı, Christoph'un onu olduğu gibi beğendiğinin bilincinde, kendisine 42 beden sade, siyah, düz kesim bir elbise seçti ve ter dökerek yaptığı denemelerin karşılığında mükâfat olarak kendisine McDonald's'tan bir büyük seçim menü ısmarladı. Tatlı olarak içinde bonibonlu McFlurry olanlardan.

Bodenstein akşam eve geldiğinde evde ailesinden hiç kimse yoktu, bir tek köpeği ona coşkulu bir karşılamada bulundu. Cosima ona bir yere gideceğini söylemiş miydi? Mutfak masasının üzerinde bir not buldu. *Merlin'de Yeni Gine'yle ilgili toplantı var, Sophia'yı yanıma aldım. Görüşürüz.* Bodenstein iç çekti. Cosima geçen yıl hamileliği nedeniyle Yeni Gine ormanlarında yapılacak olan uzun vadeli bir film araştırmasını iptal etmek

zorunda kalmıştı. Bodenstein içten içe Sophia'nın doğumundan sonra bu tehlikeli seyahatleri bırakacağını ummuştu ama yanıldığı açıkça belliydi. Buzdolabında peynir ve 1996 yapımı açık bir şişe Chateau La Tour Blanche buldu. Kendisine peynirli bir dilim ekmek hazırladı, bir kadeh şarap koydu ve –aç bir köpek tarafından takip edilerek– çalışma odasına geçti. Ostermann büyük olasılıkla istenilen bilgileri ondan on kat daha hızlı bulurdu ama Nierhoff'un talimatına uyup hiçbir çalışanına David Goldberg'i araştırma görevi vermezdi. Bodenstein laptopunun kapağını açtı, Arjantinli Fransız çellocu Sol Gabetta'nın bir CD'sini taktı ve hâlâ biraz fazla soğuk olan şarabını yudumladı. Çaykovski ve Chopin'in ezgilerini dinlerken düzinelerce internet sayfasında gezindi, gazete arşivlerini altüst etti ve dün gece öldürülen adamla ilgili kayda değer tüm bilgileri not aldı.

David Goldberg 1915 yılında eski Doğu Prusya'nın Angerburg bölgesinde kolonileşme döneminde gıda tüccarlığı yapan Samuel Goldberg ve karısı Rebecca'nın oğlu olarak dünyaya gelmişti, 1935'te liseyi bitirmişti, sonrasında 1935 yılına kadar hakkında herhangi bir bilgi bulunmuyordu. Kısa bir biyografide 1945'te Auschwitz'ten kurtulduktan sonra İsveç ve İngiltere üzerinden Amerika'ya göç ettiğinden bahsediliyordu. New York'ta saygın bir bankerin kızı olan Sarah Weinstein'la evlenmişti. Goldberg buna rağmen banka işine girmemiş, onun yerine Amerikan silah devi Lockheed Martin'de kariyer yapmıştı. 1959'da çoktan stratejik planlama bölümünde müdür olmuştu. Ulusal ateşli silahlar birliği yönetim kurulu üyesi olarak Washington'daki en önemli silah lobicilerinden olmuştu ve pek çok başkan onun fikirlerine büyük saygı duymuştu. Üçüncü Reich⁴ döneminde ailesine yapılan zulme rağmen Almanya'ya her zaman derin

4 Nazi Almanyası, Almanya'nın 1933-1945 yılları arasında, Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi (NSDAP) idaresi altında tek parti rejimine dayalı yönetim sistemiyle devlet başkanı Adolf Hitler'in liderliğinde egemenlik sürdüğü döneme verilen isimdir. Alman tarihi içerisinde "Reich"ların üçüncüsü"dür; bundan dolayı Üçüncü Reich ismiyle de nitelendirilir. (ç. n.)

bir bağıllık duymuş ve özellikle Frankfurt'ta çok sayıda yakın ilişkiler kurmuştu.

Bodenstein iç çekti ve geriye yaslandı. Doksan iki yaşındaki bir adamı öldürmek için kimin ne gibi bir sebebi olabilirdi acaba?

Soygun olasılığını yok sayıyordu. Yardımcı kadın evde bir eksiklik fark etmemişti, gerçi Goldberg evinde değerli şeyler bulundurmuyordu zaten. Evin güvenlik sistemi kapalıydı, telefona bağlı olan telesekreter ise hiç kullanılmamış görünüyordu.

*

Hayvanat bahçesinin toplantı salonunda Frankfurt'un yaşlı sosyetes ve sonradan görme rüküşlerden oluşan bilindik karışım bir araya gelmiş, salon ayrıca maymunları yeni bir eve kavuşturmak için basın ilgisini çekecek şekilde cömertçe katkıda bulunan televizyon ve spor yıldızlarının yanı sıra kötü şöhretli ünlülerle donatılmıştı. Yüksek kaliteli ikram servisi, misafirlerin şımarık damaklarının hiçbir tattan yoksun kalmamasını sağlamıştı, şampanya su gibi akıyordu. Pia, Christoph'un kolunda kalabalığın arasından geçti. Küçük siyah elbisesinin içinde kendini oldukça iyi hissediyordu. Ayrıca çok sayıda açılmamış taşınma kolilerinden birinde bir saç maşası bulmuş ve onunla bir türlü şekle girmeyen saçlarını güzel bir modele dönüştürmüş, neredeyse yokmuş izlenimi veren makyajı için ise tam bir saat uğraşmıştı. Onun sadece kot pantolonlu ve saçının atkuyruklu halini bilen Christoph görünür biçimde derinden etkilenmişti.

"Aman Tanrım!" demişti ona evin kapısını açtığı anda. "Siz de kimsiniz? Pia'nın evinde ne işiniz var?"

Ardından onu kollarına alıp uzun uzadıya şefkatle öpmüştü; elbette hiçbir şeyi bozmamaya dikkat ederek. Üç kızını tek başına yetiştiren genç yaştaki bir baba olarak kadınlara nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu ve şaşırtıcı şekilde çok nadiren hata yapıyordu. Kilo, saç veya kıyafet konusunda düşüncesizce

yapılmış tek bir yorumun bile ne denli korkunç sonuçlar doğurabileceğini biliyordu mesela, bu konuda çok ihtiyatlıydı. Ama bu akşamki iltifatları taktik değil, tamamen içtendi. Pia onun beğeni dolu bakışları altında kendisini yirmilik genç kızlardan daha çekici hissediyordu.

“Neredeyse hiç kimseyi tanımıyorum,” diye fısıldadı Christoph ona. “Bütün bu insanlar da kim? Hayvanat bahçesiyle ne ilgileri var?”

“Bunlar kaliteli Frankfurt sosyetesini ve ona dâhil olmak isteyenler,” diye açıkladı Pia ona. “Her halükârda burada bir yığın para harcayacaklar, organizasyonun amacı da bu zaten. Bu arada, şu köşedeki masada oturanlar şehrin gerçekten nüfuzlu zenginlerinden.”

Aynı anda, tam da o masada oturan kadınlardan biri başını uzatıp Pia’ya el salladı. Kırklı yaşlarında olmalıydı ve muhtemelen şehirdeki herhangi bir mağazadan hiç uğraşmadan uygun bir gece elbisesi bulabilecek bir vücuda sahipti. Pia nazikçe gülümsedi ve elini sallayarak karşılık verdi, ancak o zaman oraya daha dikkatlice baktı.

“Çok etkilendim.” Christoph eğlenmiş görünerek sırıttı. “Nüfuzlu zenginler seni tanıyor. Kim bu?”

“Buna inanamıyorum.” Pia, Christoph’un kolundan çıktı. Koyu renk saçlı, narin kadın kalabalığı yararak ilerledi ve önlerinde durdu.

“Püppi!” diye bağırdı yüksek sesle ve kollarını açıp sırıttı.

“Kurbağa! İnanamıyorum! Frankfurt’ta ne işin var?” diye sordu Pia şaşırılmış şekilde, ardından kadını içtenlikle kucakladı. Miriam Horowitz yıllar önce Pia’nın en iyi arkadaşıydı. Birlikte hızlı ve eğlenceli zamanlar geçirmişler ama sonra Pia farklı bir okula geçince birbirlerini kaybetmişlerdi.

“Uzun zamandır kimse bana *kurbağa* diye seslenmemişti,” diyerek güldü Miriam. “Bu gerçekten de büyük bir sürpriz oldu!”

İki kadın merak ve sevinçle birbirini inceledi, Pia ise eski kız arkadaşının –birkaç küçük kırışıklık dışında– neredeyse hiç değişmemiş olduğunu fark etti.

“Christoph, bu Miriam, eskiden en yakın arkadaşımdı.” Pia arkadaşının ne kadar düzgün yetişmiş olduğunu anımsadı. “Miri, bu Christoph Sander.”

“Çok memnun oldum.” Miriam onun elini sıkıp gülümsedi. Bir süre sohbet ettiler, sonra Christoph ikisinin biraz baş başa kalabilmesi için iş arkadaşlarının yanına gitti.

Elard Kaltensee uyandığında kendisini dağılmış hissediyordu ve nerede olduğunu kavramak birkaç saniyesini aldı. Öğleden sonra uyuyakalmaktan nefret ediyordu, bu onun vücut dengesini bozuyordu ama ihtiyacı olan uykuyu alabilmek için bu yine de tek seçeneğiydi. Başı çatlıyordu ve ağzında iğrenç bir tat vardı. Yıllardır neredeyse hiç rüya görmemişti ya da gördüyse bile hatırlamıyordu. Ama bir süredir sadece ilaç alarak engel olabildiği fazlasıyla berbat ve sıkıntı verici kâbuslar görmeye başlamıştı. Kullandığı günlük Tavor dozu artık iki miligrama çıkmıştı ve onları bir kez dahi almayı unuttuğunda onu ter ve kalp çarpıntısı içinde uyandıran ve bütün gün boyunca takip eden korkuya, seslere ve ürkütücü kahkahalara dair bulanık, akıl almaz hatıralar peşini bırakmıyordu. Elard sersem bir halde doğruldu ve fena halde zonklayan şakaklarını ovdu. Tekrar günlük rutinine dönebildiği takdirde belki de her şey artık daha iyi olurdu. Annesinin seksen beşinci yaş gününün şerefine ailece yapılan sayısız resmî, yarı resmî ve şahsi kutlamaların atlatıldığına seviniyordu. Ailenin diğer üyeleri, sırf değirmen çiftliğinde yaşadığı ve onların gözünde işi gücü olmadığı için her şeyle onun ilgilenmesini beklemişti. Bir anda dünkü hadiseyi tekrar hatırladı. Goldberg’ın ölüm haberi Bodenstein Sarayı’ndaki kutlamanın bir anda bitmesine sebep olmuştu.

Elard Kaltensee buruk bir şekilde gülümsedi ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Bok herif tam doksan iki sene yaşamıştı. Kimse hayatının elinden alındığını iddia edemezdi. Elard yalpalayarak banyoya gitti, üzerini çıkardı ve aynanın önüne geçti. Aynadaki yansımasını inceledi. Altmış üç yaşında olmasına rağmen gayet formundaydı. Göbek çıkıntısı, yağ katmanları, sallanan bir gıdısı yoktu. Küveti doldurdu, içine bir avuç banyo tuzu attı ve bir iç çekişle kendisini hoş kokulu sıcak suya bıraktı. Goldberg'in ölümü onu sarsmamıştı, aslında kutlamanın bu sebepten dolayı erken bitmesine sevinmişti. Annesinin isteği üzerine onu hemen eve götürmüştü. Siegbert ve Jutta da sadece saniyeler sonra değirmen çiftliğine vardıkları için bunu fırsat bilip dikkat çekmeden yanlarından ayrılmıştı. Son günlerde olup bitenler hakkında düşünmek için acilen sakinliğe ihtiyacı vardı.

Elard Kaltensee gözlerini kapattı ve düşüncelerini geçen akşama geri sardı, heyecan uyandırdığı kadar korkutucu da gelen olaylar zincirini kalbi çarparak, kapalı gözlerinin altından sanki bir film kesitiymiş gibi izledi. Tekrar ve tekrar. İş nasıl bu duruma gelebilmişti? Hayatı boyunca kişisel ve mesleki zorluklarla boğuşmak zorunda kalmıştı ama bu olay gerçekten başına bela olabilirdi. Telaşa kapılmıştı çünkü ona ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Kontrolü kaybediyordu ve yaşadığı ikilem hakkında konuşabileceği hiç kimse yoktu. Bu sırla nasıl yaşayabilecekti? Annesi, oğulları ve gelinleri günün birinde gerçeği öğrendiklerinde ne diyeceklerdi? Kapı hızla açıldı. Elard korkuyla ayağa sıçradı ve iki eliyle açık yerlerini kapattı.

"Tanrım! Anne," dedi sinirli bir şekilde. "Kapıyı çalamaz mısın?"

Hemen sonra Vera'nın bozuk yüz ifadesini fark etti.

"Jossi sıradan bir şekilde ölmedi," diye başladı söze ve kendini küvetin yanındaki koltuğa attı. "*Vurularak öldürüldü!*"

"Demek öyle. Buna üzüldüm." Elard kendini bu ruhsuz yorumdan fazlasına zorlayamadı. Vera bir anlığına ona baktı.

“Ne kadar kalpsizsin,” diye fısıldadı titrek bir sesle. Arından elleriyle yüzünü örttü ve sessizce hıçkırmaya başladı.

“Gel hadi, yeniden bir araya gelişimizin şerefine kadeh kaldırmalıyız!” Miriam, Pia’yı bara doğru çekti ve iki kadeh şampanya söyledi.

“Frankfurt’a ne zaman döndün?” diye sordu Pia. “Seninle ilgili en son Varşova’da yaşadığın haberini almıştım. Birkaç yıl önce tesadüfen annenle karşılaştığımda o söylemişti.”

“Paris, Oxford, Varşova, Washington, Tel Aviv, Berlin, Frankfurt,” diye sıraladı Miriam telgraf çeker gibi ve güldü. “Her şehirde hayatımın aşkını buldum, sonra da terk ettim. Bir şekilde uzun ilişkiler sürdüremiyorum. Biraz da kendinden bahset! Neler yapıyorsun? İş, koca, çocuklar?”

“Üç sömestir hukuk okuduktan sonra polisliğe geçtim,” dedi Pia.

“Hadi oradan!” Miriam şaşkınlığını gizleyemedi. “Bu nasıl oldu?”

Pia tereddüt etti. Christoph yaşadığı travmayı atlatabilmesi için bunun tek çare olduğunu söylese de hâlâ bu konuda konuşmakta zorlanıyordu. Neredeyse yirmi yıldır hayatı boyunca başına gelen bu en kötü olay hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı, Henning dâhil. Çaresizliğinin ve korkusunun ona her defasında yeniden hatırlatılmasını istemiyordu. Miriam, Pia’nın tahmininden çok daha fazla duyarlı biriydi ve hemen ciddileşti. “Ne oldu?”

“Lise bitiminden sonraki yazdı,” diye karşılık verdi Pia. “Fransa’da bir adamla tanıştım. Hoş biriydi, tatil flörtü. Birlikte iyi vakit geçiriyorduk. Tatil sona erdiğinde olay benim için bitmişti. Ama ne yazık ki onun için aynı şey geçerli değildi. Beni takip etti, mektup ve telefon yoluyla beni tehdit etti, sürekli beni izliyordu. Sonra da zorla evime girdi ve bana tecavüz etti.”

Sakince anlatmıştı ama Miriam, Pia'nın bu konu hakkında serinkanlı ve sözde etkilenmeden konuşabilmesi için ne kadar çaba sarf etmek zorunda kaldığını hissetmiş görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi zayıf bir sesle ve Pia'nın elini tuttu. "Bu korkunç."

"Evet, öyleydi." Pia'nın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bir şekilde polis kimliğimin beni eskisi kadar saldırıya açık yapmayacağını düşündüm galiba. Artık cinayet masasındayım."

"Peki başka? Bu konuda başka ne yaptın?" diye sordu Miriam, Pia ne demek istediğini anlamıştı.

"Hiçbir şey." Omuzlarını silktiler ve hayatının şimdiye kadar tabu olan bu kesiti hakkında Miriam'la konuşmanın bir kere başlayınca ona şaşırtıcı derecede kolay gelmesine şaşırdı. "Kocama bile anlatmamıştım. Bir şekilde bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm."

"Ama başaramadın..."

"Aslında başardım. Hatta belli bir süre boyunca çok da iyi gitti. Ama geçen yıl geçmiş beni yeniden etkisi altına aldı."

Miriam'a kısaca geçen yaz meydana gelen iki cinayet vakasını ve Christoph'la tanıştığı soruşturma sürecinde geçmişiyle yüzleştiğini anlattı.

"Christoph tecavüz kurbanları için bir yardım grubunu desteklemem konusunda beni ikna etmeye çalışıyor," diye ekledi kısa bir süre sonra. "Ama bunu yapmalı mıyım bilmiyorum."

"Kesinlikle yapmalısın!" Miriam'ın ses tonu sertleşmişti. "Böylesi bir travma bütün bir hayatı mahvedebilir. İnan bana, neden söz ettiğimi biliyorum. Fritz Bauer Enstitüsü'ndeki iş yerimde ve Wiesbaden'deki kürtaj karşıtı merkezde, İkinci Dünya Savaşı sonrasında Doğu'da yaşayan kadınlar hakkında korkunç hikâyeler duydum. Bu kadınların yaşadıkları şeyler tarif edilemez. Birçoğu ise hayatları boyunca bu konuları hiç konuşmamış. Bu onları ruhen mahvetmiş."

Pia kız arkadaşına dikkatle baktı. Miriam gerçekten değişmişti. Ayrıcalıklı bir aileden gelen o tasasız ve yüzeysel kızıdan hiçbir eser yoktu. Ne de olsa yirmi yıl uzun bir zamandı.

“Çalıştığın şu enstitü nasıl bir yer?” diye sordu.

“Tarih ve Nazi kamplarının etkileri üzerine bir araştırma ve belgeleme merkezi, üniversiteye bağlı,” diye açıkladı Miriam. “Orada konferanslar veriyorum, sergiler düzenliyorum ve bunun gibi şeyler işte. Delice, değil mi? Eskiden hep disko sahibi olacağımı ya da atla engel atlayacağımı düşünürdüm.” Miriam birden kıkırdamaya başladı. “İkimizin de ne kadar iyi yerlere geldiğimizi bilseler, öğretmenlerimizin yüzünün ne hale geleceğini düşünebiliyor musun?”

“Bize her defasında günün birinde varacağımız yerin ancak batakhane olabileceğini söyleyip duruyorlardı ya hani,” Pia sırtıttı. İki kadeh daha şampanya söylediler.

“Christoph’la durum nedir?” diye sordu Miriam. “Ciddi bir şey mi?”

“Öyle olduğunu sanıyorum,” diye cevapladı Pia.

“Sırılsıklam âşık.” Miriam ona göz kırptı ve öne doğru eğildi. “Sabahtan beri gözlerini senden hiç ayırmadı.”

Bu sözler Pia’nın karnında bir anda yeniden kelebeklerin uçuşmasına sebep oldu. Şampanya geldi, yeniden kadeh tokuşturdular. Pia kayın çiftliğinden ve hayvanlarından bahsetti. “Nerede yaşıyorsun şimdi?” diye sordu. “Burada, Frankfurt’ta mı?”

“Evet.” Miriam başını salladı. “Büyükanneimin evinde.”

Aile ilişkilerini bilmeyen biri için bu durum kulağa geri kafalılık gibi gelebilirdi ama Pia bunu gayet iyi biliyordu. Miriam’ın büyükannesi Charlotte Horowitz, Frankfurt’un en kaliteli sosyetesinin asil hanımefendisiydi; “evi” bütün arazi vurguncularının hayalini süsleyen Holzhausen bölgesinde devasa bir arazinin üzerine inşa edilmiş olağanüstü, eski bir villaydı. Pia’nın aklına aniden bir şey geldi.

“Söylesene Miri,” dedi arkadaşına dönerek, “David Josua Goldberg ismi sana bir şey ifade ediyor mu?”

Miriam şaşırılmış şekilde ona baktı.

“Elbette,” dedi. “Jossi Goldberg büyükanneemin eski bir tanıdığı. Ailesi uzun yıllardır Frankfurt’taki Yahudi cemaatinin pek çok projesini destekledi, neden sordun?”

“Öylesine,” dedi Pia, kız arkadaşının gözlerindeki merakı fark edince sıyrılmaya çalışarak. “Ne yazık ki şu an sana daha fazlasını söyleyemem.”

“Polis gizliliği mi?”

“Onun gibi bir şey. Üzgünüm.”

“Önemli değil.” Miriam kadehini kaldırdı ve gülümsedi.

“Geçen onca zamandan sonra yeniden bir araya gelişimize! Gerçekten çok mutluyum!”

“Ben de.” Pia gülümsedi. İstersen beni ziyarete gelirsin, eskiden olduğu gibi ata bineriz.”

Christoph bulundukları kokteyl masasına, onların yanına geldi. Kolunu rahatça Pia’nın beline dolaması Pia’nın kalbinin mutlulukla çarpmasına sebep oldu. Henning böyle bir şeyi asla yapmaz, ortalık yerde şefkatli dokunuşları “ilkel sahiplenme içgüdüsünün çirkin teşhiri” olarak tanımlar ve her daim utanarak bundan sakınırdı. Pia’nın ise hoşuna gidiyordu.

Üçü birlikte birer şampanya daha içtiler ve ardından birer tane daha. Pia kendini H&M’de hamile reyonunda buluşunu anlattı ve buna gözlerinden yaşlar gelerek güldüler. Ne olduğunu anlamadan saat yarım olmuştu, Pia uzun zamandır bu kadar keyifli vakit geçirmediğini fark etti. Henning saat ondan itibaren eve ya da enstitüye gitmek ister ya da bir köşede birileriyle, onun otomatik olarak dışlandığı önemli görüşmeler yapardı. Bu defa farklıydı. Christoph, Pia’nın gizli puan tablosunda “dışarı çıkmak” kategorisinde de tam puan almıştı.

Hayvanat bahçesinin toplantı salonundan ayrılıp el ele arabalarını ararlarken hâlâ gülüyorlardı, Pia ise şu anda olduğundan daha mutlu olamayacağını biliyordu.

Cosima çalışma odasının kapısında belirince Bodenstein irkildi.

“Selam,” dedi Bodenstein. “Görüşmen nasıl geçti?”

Cosima yaklaştı ve başını yana eğdi.

“Son derece olumlu.” Gülümsedi ve onu yanağından öptü. “Endişelenme, ormanın içine bizzat kendim dalmayı düşünmüyorum. Ama Wilfried Dechent’in araştırmanın başına geçmesini sağladım.”

“Ben de Sophia’yı yanına mı alacağını, yoksa izin mi almam gerektiğini düşünüyordum,” diye karşılık verdi rahatladığını belli etmeden. “Saat kaç oldu bu arada?”

“Neredeyse yarım.” Öne doğru eğildi ve laptopunun ekranına baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Öldürülen adamla ilgili araştırma yapıyorum.”

“Ee?” diye sordu Cosima. “Bir şeyler bulabildin mi?”

“Pek sayılmaz.” Bodenstein kısaca Goldberg hakkında öğrendiklerini anlattı. Cosima’yla sohbet etmeyi seviyordu. Uzun süren soruşturmalarda zaman zaman ayrıntılar yüzünden resmin bütününe görmekte zorlandığında ona keskin zekâsı ve davalarına mesafeli duruşuyla yardımcı oluyordu. Ona otopsi sonucundan bahsettiğinde Cosima’nın şaşkınlıktan gözleri büyüdü.

“Buna inanmıyorum!” dedi.

“Kendi gözlerimle gördüm,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Kirchhoff bugüne kadar hiç yanılmadı. Goldberg’in karanlık geçmişine dair gerçekten de ilk bakışta göze çarpan hiçbir şey yok. Elbette ki altmış yılı aşkın bir süre zarfında pek çok şey örtbas edilebilir. Ajandasında hiçbir şey yok, birkaç isim ve kısaltma yalnızca. Bir tek bugünün tarihinde bir isim ve bir rakam yazılıydı.” Esneyip ensesini ovuşturdu. “Vera 85. Sanki bir parola gibi. Mesela benim Hotmail’deki parolam Cosi...”

“Vera 85 mi?” diye sözünü kesti Cosima doğrularak. “Bu sabah Goldberg isminden bahsettiğinde aklıma bir şey gelmişti.” İşaret parmağını burnunun üzerine koydu ve alnını buruşturdu.

“Öyle mi? Ne peki?”

“Vera. Vera Kaltensee. Bugün Quentin ve Marie-Louise’de seksen beşinci doğum gününü kutladı. Rosalie bundan bahsetmişti, üstelik annem de davetliydi.”

Bodenstein yorgunluğunun bir anda kaybolduğunu hissetti. Vera 85. Vera Kaltensee, seksen beşinci doğum günü. Bu, ölen adamın ajandasındaki muammalı notun açıklaması olabilirdi! Vera Kaltensee’nin kim olduğunu elbette biliyordu. İsmi Aenne Burda ve Friede Springer gibi güçlü kadınların arasında anılan Vera Kaltensee mesleki başarıları için olduğu kadar, geniş kapsamlı sosyal ve kültürel çalışmaları için de sayısız başarı ve onur ödülü almıştı. Fakat böylesine kusursuz saygınlıktaki bir hanımefendinin eski bir SS mensubuyla ne ilgisi olabilirdi? İsminin bu adamla birlikte anılması davaya ek olarak büyük yankı uyandırır ki Bodenstein bundan seve seve vazgeçebilirdi.

“Kirchhoff yanılmış olmalı,” dedi Cosima doğrudan. “Vera asla eski bir Nazi’yle arkadaşlık kurmazdı, özellikle de 1945’te Naziler yüzünden her şeyini kaybetmişken; ailesini, vatanını, Doğu Prusya’daki sarayı...”

“Belki de bilmiyordu,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Goldberg mükemmel bir hikâye kurgulamıştı. Eğer birileri onu öldürmeseydi ve aksi gibi Kirchhoff’un eline düşmeseydi sırrını kendisiyle birlikte mezara götürecekti.”

Cosima düşünceli bir şekilde alt dudaklarını kemiriyordu. “Yüce Tanrım, bu resmen ürkütücü!”

“Her şeyden önce kariyerim için son derece ürkütücü, tıpkı Nierhoff’un bugün bana oldukça açık bir şekilde söylediği gibi,” diye karşılık verdi Bodenstein hafif alaycı biçimde.

“Bu ne demek oluyor?”

Bodenstein, Nierhoff'un bugün ofiste ona söylediklerini tekrarladı.

Cosima şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Hofheim'dan ayrılmak istediğini hiç bilmiyordum."

"İstiyor, iş yerinde bu konuyla ilgili uzun süredir söylentiler dolaşıyordu." Bodenstein masa lambasını söndürdü. "Sanırsam Nierhoff diplomatik karmaşadan korkuyor. Böylesi bir davadan kazanç sağlayamayacağını biliyor."

"Ama sizi soruşturmayı iptal etmeye zorlayamaz ki! Bu resmen polisin görevine engel olmaktır!"

"Hayır," Bodenstein ayağa kalktı ve kolunu Cosima'nın omzuna attı. "Bu sadece politika. Neyse, boş ver. Hadi yatağa gidelim, yarın yeni bir gün. Belki prensesimiz uykumuzu almamıza izin verir."

29 Nisan 2007, Pazar

Emniyet müdürü Nierhoff endişeliydi. Son derece endişeli. Pazar sabahının erken saatlerinde BKA'nın⁵ üst düzey bir memurundan, Goldberg davasıyla ilgili bütün soruşturmaların süratle başlatılmasıyla ilgili kesin emir veren can sıkıcı bir telefon almıştı. Nierhoff her ne kadar kendisini ve resmî makamını, cinayet davasından kolaylıkla doğabilecek politik karmaşalar yüzünden eleştiri ateşine atmaya hevesli olmasa da karşılaştığı muamele hiç hoşuna gitmemişti. Bodenstein'ı komiserlik bürosuna çağırmış, hemen ardından bölüm başkanına konunun aralarında kalması koşuluyla durumu anlatmaya başlamıştı.

“Salomon Goldberg bu sabah ilk uçakla New York'tan buraya geldi,” dedi. “Babasının cesedinden geriye kalanların derhal teslim edilmesini talep etti.”

“Sizden mi?” diye şaşırarak sordu Bodenstein.

“Hayır.” Nierhoff sinirli bir şekilde başını salladı. “Goldberg, CIA'den birkaç kişi ve Amerikan başkonsolosu eşliğinde emniyet müdürüne gelmiş. Elbette onun asıl mesele hakkında bir fikri yokmuş, bu yüzden içişleri bakanlığı ve BKA'yla bağlantı kurmuş.”

İçişleri bakanı meseleyle bizzat ilgilenmişti. Adli tıp kurumunda bir araya gelmişti: Nierhoff, içişleri bakanlığından bir bakanlık müsteşarı, Frankfurt emniyet müdürü, Profesör Thomas Kronlage, BKA'da görevli iki memur, Yahudi cemaatinin nüfuzlu

5 Alman Federal Kriminal Polis Merkezi. (ç. n.)

başkanı eşliğinde Salomon Goldberg, Amerikan başkonsolosu ve gizli istihbarat servisi. Diplomatik açıdan olağanüstü hal mevcuttu, Amerikalıların talepleri tamamen açıktı: Goldberg'in cesedini istiyorlardı, hem de derhal. Elbette ki hukuksal açıdan bakıldığında, üst düzey yetkili Alman-Amerikan temsilci heyetinden hiç kimsenin soruşturma süreci hâlâ devam eden bir cinayet davasına karışmaya hakkı yoktu, özellikle seçimlere altı ay kalmışken. Salomon Goldberg'in gelişi üzerinden iki saat bile geçmeden dava BKA'nın meselesi haline gelmişti.

"Artık anlamakta zorluk çekiyorum," diye bitirdi sözü Nierhoff düşünceli bir halde. Ofisini baştan başa dolaşmış, şimdiyse Bodenstein'in önünde durmuştu. "Neler oluyor?"

Bodenstein'in bir pazar günü sabahın köründe gerçekleşen bu tuhaf girişim için tek bir açıklaması vardı: "Goldberg'in dün gerçekleşen otopsisinde sol üst kolunun iç kısmında, eskiden bir SS mensubu olduğunu gösteren bir dövme tespit edildi."

Nierhoff donup kaldı, şaşkınlıktan neredeyse ağzı açık kalacaktı.

"Ama... Ama... Bu resmen saçmalık!" diye karşı çıktı. "Goldberg Yahudi soykırımından kurtulanlar arasındaydı, Auschwitz'teydi ve orada tüm ailesini kaybetti."

"Rivayete göre öyle." Bodenstein geriye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Doktor Kirchhoff'un kanaatine sonuna kadar güveniyorum. Ayrıca bu, Goldberg'in oğlunun, babasının cesedini bulmamızın üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmeden koca bir orduyla ortaya çıkıp soruşturmaya devam etmemizi engellemeye çalışmasını da açıklar. Babasının cesedinin kalıntılarını mümkün olan en kısa sürede ortadan kaldırmak için ya genç Goldberg'in ya da başka birisinin güçlü bağlantıları ve çıkarları var. Goldberg'in sırrı, sır olarak kalmalıydı. Ama biz daha hızlıydık."

Nierhoff derin bir nefes aldı, çalışma masasının ardına geçti ve oturdu.

“Haklı olduğunuzu varsayalım,” dedi bir süre geçtikten sonra, “Goldberg’in oğlu onca kişiyi bu kadar kısa sürede nasıl örgütleyebildi?”

“Doğru mevkideki doğru adamı tanıyor işte. Bu işler nasıl yürür bilirsiniz.”

Nierhoff, Bodenstein’a kuşkulu bir bakış attı. “Dün aile üyelerine durumu bildirdiniz mi?”

“Hayır. Bunu muhtemelen Goldberg’in yardımcısı yapmıştır.”

“Otopsi raporunu almak isteyeceklerdir.” Nierhoff gergin bir şekilde çenesini ovuşturdu. İç dünyasında polis ve politikacı yanları çarpışıyordu. “Bunun neye dönüşebileceğini tahmin edebiliyor musun Bodenstein?”

“Evet, edebiliyorum.” Bodenstein başıyla onayladı. Nierhoff yeniden ayağa fırladı ve voltasına devam etti. Belli bir süre boyunca tek kelime etmeden ofisinde bir ileri bir geri yürüdü.

“Ne yapacağım şimdi?” diye sesli bir şekilde düşündü. “Bu mesele duyulursa işim biter. Herhangi bir bilginin dışarıya sızması durumunda basın ne yapacağını düşünemiyorum bile!”

Bodenstein kendini acındıran bu açıklamalar karşısında yüzünü buruşturdu. Cinayet davasının aydınlatılması amirinin zerre kadar bile umurunda değildi.

“Kamuoyuna hiçbir bilgi sızmayacak,” diye karşılık verdi. “Hiç kimse söz konusu meseleyi yaymakla ilgilenmediğine göre hiçbir sorun yaşanmayacak.”

“Söylemesi kolay... Otopsi raporu ne olacak peki?”

“Kâğıt parçalayıcısına atarsınız.”

Nierhoff, elleri sırtında kenetlenmiş halde pencerenin önüne geçti ve gözlerini bir süreliğine dışarıya dikti. Sonra birden hızla döndü.

“Goldberg davasında bundan böyle bizim tarafımızdan herhangi bir soruşturma yapılmayacağına dair söz verdim,” dedi alçak bir ses tonuyla. “Bu karara uyacağınız konusunda size güveniyorum.”

“Elbette,” diye cevapladı Bodenstein. Emniyet müdürünün kime söz vermiş olduğu umurunda değildi ama bunun ne anlama geldiğini görmek için kâhin olmak gerekmiyordu. Goldberg cinayeti üst makamlar tarafından halının altına süpürülecekti.

30 Nisan 2007, Pazartesi

“Bu gece dans ettim, bütün gece boyunca dans ettim! Ah, hiç bitmeseydi keşke! Devam etmek istiyorum hiç durmadan, günahını bile umursamadan!”

Bodenstein toplantı odasının kapısında afallamış bir şekilde iş arkadaşının masa ile sunum tahtası arasında kendi kendine şarkı söyleyerek, hayalî bir dans partneriyle dans edişini izlediğinde saat henüz yedi civarıydı. “Hayvanat bahçesi müdürünüz size çok mu nazik davrandı? Oldukça keyifli görünüyorsunuz.”

“Harika hissediyorum!” Pia Kirchhoff tek ayağının üzerinde son bir dönüş yapıp kollarını aşağıya indirdi ve sırtarak selam verdi. “Ve o bana her zaman nazik davranır. Kahve getirmemi ister misiniz amirim?”

“Bir şey mi oldu?” Bodenstein kaşlarını çatı. “Yoksa bana izin dilekçesi mi imzalatmayı düşünüyorsunuz?”

“Yüce Tanrım, ne kadar da şüphesiniz! Hayır, sadece keyfim yerinde,” diye karşılık verdi Pia. “Cumartesi akşamı Goldberg’i şahsen tanıyan eski bir kız arkadaşım ile karşılaştım ve...”

“Goldberg meselesi kapandı,” diye sözünü yarıda kesti Bodenstein. “Nedenini daha sonra açıklarım. Rica etsem herkesi toplantıya çağırır mısınız?”

Kısa bir süre sonra tüm Hofheim K11 ekibi toplantı masasının etrafında oturmuş, şaşkınlık içerisinde Bodenstein’ın, Goldberg davasını kapattıklarını açıklayan kısa konuşmasını dinliyordu.

Bilindik kahverengi takımlarından biri yerine bugün yumurta sarısı rengine bir gömlek ve kadife pantolon üzerine desenli bir süveter giymiş olan kriminal komiser Andreas Hasse bu haber karşısında pek şaşırılmış görünmüyordu. Her türlü canlılık belirtisinden yoksundu ve henüz ellilerinin ortasında olmasına rağmen yıllardır emekliliği için günleri sayıyordu. Aklının başka bir yerde olduğu açıkça belli olan Behnke de umursamaz bir tavırla sakız çiğnemeyi sürdürdü. Bodenstein sırada bekleyen acil bir durum olmadığı için personelinin aylardır Rhein-Main bölgesinde kargaşaya sebep olan Doğu Avrupalı bir otomobil kaçakçılığı çetesinin soruşturmasını yürüten K10'daki meslektaşlarına destek çıkmalarına karşı gelmedi. Ostermann ve Pia Kirchhoff ise henüz çözülmemiş bir soygun üzerinde çalışacaklardı. Bodenstein ikisiyle baş başa kalana kadar bekledi, ardından ayrıntılı bir biçimde Goldberg'ın geçmişi hakkında edindiği bilgilerden bahsetti ve Goldberg davasının K11 için kapanmasına yol açan pazar sabahı gerçekleşen tuhaf olayları anlattı.

“Yani gerçekten bu davadan alındık mı?” diye sordu Ostermann inanamayarak.

“Resmî olarak evet.” Bodenstein başıyla onayladı. “Ne Amerikalılar ne de BKA davanın herhangi bir şekilde çözümüyle ilgileniyor, Nierhoff ise sadece omuzundan bir yük atmış gibi hafiflemiş görünüyor.”

“Laboratuvardaki delillerin değerlendirme sonucu ne oldu?” diye sordu Pia.

“Onları unutmuş olmalarına şaşırmam doğrusu,” diye cevap verdi Bodenstein. “Ostermann, adli tıp laboratuvarıyla bağlantıya geçin ve dikkatleri üzerinize çekmeden bu konuda bilgi almaya çalışın. Sonuçlar çıkmışsa onları Wiesbaden'den bizzat almaya gidin.”

Ostermann başıyla onayladı.

“Yardımcı kadın bana kel bir adamın ve koyu renk saçlı bir kadının perşembe günü öğleden sonra Goldberg’i ziyaret ettiğini anlattı,” dedi Pia. “Salı günü akşamüzeri ise evde bir adam varmış, yardımcı kadın ona tam çıkmak üzereyken rastlamış. Adam arabasını bahçe kapısının önüne park etmiş, Frankfurt plakalı bir spor arabaymış.”

“Başlangıç olarak hiç fena sayılmaz. Başka bir şey öğrenebildiniz mi?”

“Evet,” Pia aldığı notlara baktı. “Goldberg’e haftada iki kez taze çiçek geliyormuş. Çarşamba günü onları her zamanki gibi çiçekçi değil, onun yerine kırklı yaşların başı ya da ortalarında olan oldukça bakımsız bir adam getirmiş. Yardımcı kadın onu içeriye almış. Adam doğrudan Goldberg’in yanına gitmiş ve ona *sen* diye hitap etmiş. Adam oturma odasının kapısını kapattığı için kadın konuşulanları duyamamış ama bu ziyaretçi, beyefendiyi oldukça kızdırmış. Yardımcı kadına bir dahaki sefere çiçekleri kapıdan almasını ve bundan böyle eve hiç kimseyi sokmamasını emretmiş.”

“Güzel.” Bodenstein başını salladı. “Ama hâlâ kendime aynanın üzerindeki şu rakamın ne anlama geldiğini soruyorum.”

“Bir telefon numarası,” dedi Ostermann. “Ya da kasa numarası, parola, İsviçre’deki bir banka hesabı ya da üyelik numarası...”

“Üyelik numarası!” diye iş arkadaşının sözünü kesti Pia. “Goldberg’in cinayete kurban gitmesindeki gerekçe eğer gerçekten geçmişinde yatıyorsa, 16145 rakamı SS mensubu olduğu dönemdeki üyelik numarası olabilir.”

“Goldberg doksan iki yaşındaydı,” diye hatırlattı Ostermann. “Bu durumda geçmişteki üyelik numarasını bilen biri de aynı yaşta olmalı.”

“Olmak zorunda değil,” diye karşılık verdi Bodenstein düşünceli bir halde.

“Goldberg’in geçmişi hakkında bilgi sahibi olması yeterli.”

Ölümle alay ettiklerini göstermek için cinayet mahalline ya da kurbanlarının üzerine açıkça mesajlar bırakan katillerin vakalarını hatırladı. Polisle oyun oynayarak zekâ ve kurnazlıklarını kanıtlamak isteyen katiller. Bu vakada da böyle mi olmuştu? Goldberg'ın evinin girişindeki aynanın üzerindeki rakam bir işaret miydi? Eğer öyleyse, ne anlama geliyordu? Bir ipucu muydu, yoksa bir şaşırtmaca mı? Bodenstein tıpkı meslektaşları gibi net bir sonuca varamıyordu ve David Josua Goldberg cinayetinin hakikaten çözülmeden kalacağından korkuyordu.

Marcus Nowak küçük ofisindeki çalışma masasında oturuyor ve ertesi gün yapacağı toplantı için ihtiyacı olan belgeleri arıyordu. Nihayet zamanının büyük bölümünü harcadığı projesi hareketlenmeye başlamış görünüyordu. Frankfurt Belediyesi kısa bir süre önce, geniş kapsamlı tarihî kent onarımı sebebiyle yıkılacak olan teknik hizmet binasını yeniden satın almıştı. 2005 yılının yazında Frankfurt şehir meclisinde, çirkin beton yığınının yerini nasıl bir mimarının alması gerektiği konusunda hararetli bir müzakere yapılmıştı. Plana göre tarihî kentin Dom ve Römerberg arasında kalan kısmı yeniden inşa edilecek; savaş sırasında yıkılan ve şehir tarihi açısından önem arz eden yedi tane karkas ev aslına olabildiğince sadık kalınarak yeniden inşa edilecekti. Marcus Nowak gibi yetenekli ama henüz pek tanınmayan bir restoratör için böylesi bir görev sadece mesleki açıdan olağanüstü bir meydan okuma ve şirketinin birkaç yıllık ilerleme kaydetmesinden öte bir şeydi. İsmi yaşadığı çevrenin dışına taşıma şansını elde etmişti çünkü tutkuyla hazırladığı proje kuşkusuz büyük yankı uyandıracaktı.

Cep telefonunun çalması Marcus Nowak'ı daldığı düşüncelerden kopardı. Plan yığınları, eskizler, tablolar ve fotoğrafların altında cihazı aradı, ekrandaki numarayı tanıdığında ise kalbi hızlanmaya başladı. Beklediği arama buydu işte! Sabırsızlık ve aynı anda korkunç kötü bir hisle. Bir an tereddüt etti. Aslında

Tina'ya daha sonra spor sahasına geleceğine dair kesin söz vermişti, SV Fischbach her yıl olduğu gibi orada bir parti çadırı kurmuş ve mayıs ayını dansla karşılamak için büyük bir parti organize etmişti. Nowak cep telefonuna baktı ve düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırdı ama zaafı ağır bastı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı kısık bir ses tonuyla ve telefonu açtı.

Tüm gün boyunca tek damla alkol almamıştı, yani neredeyse. Bir saat önce aldığı iki Prozac'ı bir yudumcuk votka ile içmişti ama kokusu belli olmuyordu. Kurti'ye içmeyeceğine dair söz vermişti, şimdiyse kendisini gerçekten çok iyi hissediyordu, zihni ise cam gibi berraktı. Elleri titremiyordu. Robert Watkowiak aynadaki yansımasına sıırıttı. Düzgün bir saç kesimi ve özenle seçilmiş kıyafetler nasıl da fark yaratıyordu! Sevgili Herrmann amca temiz ve kusursuz bir dış görünümüne oldukça önem veren, tam anlamıyla memur zihniyetinde bir Alman'dı. Bu yüzden karşısına alkol kokan bir nefes ve kızarmış gözler yerine düzgün kıyafetler ve sinekkaydı bir tıraşla çıkmak daha doğrudu. Gerçi parayı o şekilde de almayı başarırdı ama isteğini nezaketle dile getirmeyi daha uygun görmüştü.

Yaşlı adamın herkesten ustalıkla gizlemeyi başardığı karanlık sırrını birkaç yıl önce tamamen tesadüf eseri öğrenmişti ve o zamandan bu yana ikisi çok sıkı dost olmuştu. Jossi amca ve üvey annesi, Herrmann amcanın bodrum katında neler karıştırdığını öğrendiklerinde kim bilir ne derlerdi? Watkowiak içten içe güldü ve aynanın önünden ayrıldı. Bunu onlara söyleyecek kadar aptal değildi çünkü bu durumda değirmenin suyu sonsuza dek kururdu. *İhtiyar bunak umarım uzun süre yaşamaya devam eder!* Gri takımı, gömleği ve kravatıyla birlikte satın aldığı siyah rugan ayakkabılarını bir bezle parlattı. Jossi amcadan aldığı paranın neredeyse yarısını bunun için harcamıştı ama yaptığı

yatırıma değecekti. Watkowiak saat sekize doğru keyifli bir şekilde yola koyuldu. Kurti onu tam sekizde gardan alacaktı.

Auguste Nowak gün batımını, göğün maviye büründüğü o zamanı seviyordu. Küçük evinin arkasındaki ahşap bankta oturuyor, akşam sessizliğinin ve yakındaki ormandan gelen hoş kokunun tadını çıkarıyordu. Hava raporu yağmurla birlikte sıcaklığın düşeceğini bildirmiş olsa da hava yumuşaktı ve bulutsuz gökyüzünde ilk yıldızlar belirmeye başlamıştı. Alp güllerinin içinde iki karatavuk kavga ediyordu, çatıda bir güvercin gurluyordu. Saat onu çeyrek geçiyordu ve tüm aile yukarıdaki spor sahasında mayısı karşılama dansında eğleniyordu. Hâlâ çalışma masasının başında oturan torunu Marcus hariç. Şirketi başarılı olmaya başladığından beri onun hakkında ileri geri konuşan o kıskanç yaratıklar bunu görmüyorlardı! Hafta sonları da dâhil, hiç tatil yapmadan haftada on altı saat çalışmayı hiçbiri göze alamıyordu.

Auguste Nowak ellerini kucağının üstünde birleştirdi ve ayak bileklerini üst üste koydu. Uzun süreli çalışma hayatı ve sıkıntılarla dolu yaşamı boyunca daha önce hiç şimdiki kadar iyi bir durumda olmadığını düşündü. Savaş nedeniyle travma yaşayan, hiçbir işte dört haftadan fazla çalışmayı başaramayan ve hayatının son yirmi yılında evin dışına neredeyse adım bile atmayan hasta kocası Helmut iki yıl önce ölmüştü. Auguste oğlunun ısrarlarına dayanamayıp Fischbach'daki şirket arazisinde bulunan küçük eve taşınmıştı. Helmut'un ölümünden sonra onu Sauerland'daki köyde tutan hiçbir şey kalmamıştı. Hiç durmadan açık olan televizyonun sesini dinlemek ve evliliğinin en iyi anlarında dahi hiçbir duygu hissetmediği bir adamın kusmuklarını temizlemekten kurtulmuş, nihayet huzura ermişti. Auguste bahçe kapısının takırdadığını duydu, başını çevirdi ve torununu görünce sevinçle gülümsedi.

“Merhaba büyükanne,” dedi Marcus. “Rahatsız etmiyorum, değil mi?”

“Senden hiçbir zaman rahatsız olmam,” diye cevapladı Auguste Nowak. “Bir şeyler yemek ister misin? Dolapta biraz gulaş ve makarnam var.”

“Hayır. Teşekkür ederim.”

Marcus kötü görünüyordu, gergin ve otuz dört yaşından çok daha yaşlı. Auguste haftalardan beri onu bir şeylerin rahatsız ettiğini hissediyordu.

“Gel, yanıma otur.” Auguste eliyle yanındaki mindere vurdu ama o hiç kıpırdamadı. Auguste onun mimiklerini gözlemledi. Yüzü hâlâ duygularını apaçık ele veriyordu.

“Diğerleri dans edip mayısı karşılıyor,” dedi. “Neden sen de gitmiyorsun?”

“Gideceğim zaten. Şimdi yukarıya, spor alanına çıkacağım. Ben sadece...”

Sustu, kısa bir an düşündü ve ardından bakışlarını sessizce yere indirdi.

“Sorun nedir?” diye sordu Auguste. “Şirkette ilgili bir şey mi? Para sıkıntın mı var?”

Marcus başını hayır anlamında iki yana salladı, nihayet yüzüne baktığında ise yüreğinin burkulduğu görülüyordu. Koyu renk gözlerinden yansıyan acı ve çaresizlik kalbinin orta yerine saplandı. Kısa bir süre daha tereddüt etti ama hemen sonra yanına oturdu ve derin bir iç çekti.

Auguste bu oğlanı kendi çocuğu gibi seviyordu. Belki de ebeveynleri şirket ve işler yüzünden en küçük oğullarına hiç vakit ayırmadıkları ve bu sebeple çocukluğunun büyük bir bölümünü onun yanında geçirdiği için. Ya da belki de ağabeyi Ulrich’e çok benzediği için. Ulrich’in el becerileri olağanüstü gelişmişti, tam bir sanatçıydı. Savaş bütün planları altüst edip hayallerini yıkmamış olsaydı çok başarılı olurdu. 1944 Haziran’ında, yirmi üçüncü yaş gününden üç gün önce Fransa’da şehit düşmüştü. Marcus’un dış görünüşü de ona sevgili ağabeyini çok hatırlatıyordu. Tıpkı onun gibi keskin ve güçlü yüz hatlarına, koyu

renk gözlerinin üzerine düşen koyu kumral saçlara ve dolgun dudaklı bir ağza sahipti. Ama henüz otuz dört yaşında olmasına rağmen yüzüne daha şimdiden üzüntü kaynaklı derin çizgiler kazınmıştı ve çoğu zaman Auguste'nin gözüne, bir yetişkinin yükünü fazlasıyla erken yaşta taşımak zorunda kalan bir çocuk gibi görünüyordu. Marcus aniden başını onun kucağına koydu, tıpkı küçük bir çocukken teselli aradığında yaptığı gibi. Auguste saçlarını okşayıp usulca bir şarkı mırıldanırdı.

“Ben çok ama gerçekten çok kötü bir şey yaptım büyükanne,” dedi boğuk bir sesle. “Bu yüzden cehenneme gideceğim.”

Auguste onun titrediğini gördü. Güneş, Taunus'un ardında kaybolmuştu, hava serinliyordu. Biraz zaman alsa da sonunda konuşmaya başladı, başlangıçta duraksayarak, sonra gitgide hızlanarak, belli ki ruhunu kemiren karanlık sırrı nihayet biriyle paylaşabilmenin verdiği mutlulukla.

Auguste Nowak, torunu gittikten sonra bir süre daha düşünceli bir halde karanlıkta oturmayı sürdürdü. Torununun itirafı onu sarsmıştı ama ahlaki sebeplerden ötürü değil. Marcus dar görüşlü bu ailenin içinde çirkin ördek yavrusu misali dışlanmıştı, üstüne üstlük bir de onun gibi bir sanatçının ihtiyaç duyduğu anlayışa zerre kadar sahip olmayan bir kadınla evlenmişti. Auguste bir süredir torununun evliliğinin pek de iyi gitmediğinden şüpheleniyordu fakat ona bu konuda hiç soru sormamıştı.

Torunu her gün yanına geliyor ve onunla büyük küçük her tür derdini paylaşıyordu; yeni projelerini, başarılarını ve yenilgilerini, kısacası onu harekete geçiren ve bir erkeğin aslında karısıyla konuşması gereken her şeyi. Sevgi veya saygıdan değil de tamamen rahatlık hissinden dolayı aynı çatı altında yaşayan bu aileye Auguste'yi de bağlayan pek bir şey yoktu. Auguste için onlar, konuştuklarında hiçbir şey söylemeyen ve aile yaşantılarının kusursuz görüntüsünü ısrarla ayakta tutmaya çalışan yabancılar olarak kalmışlardı.

Marcus yarım saat sonra arabasıyla spor sahasına gittiğinde Auguste eve girdi, başına bir eşarp bağladı, koyu renkli rüzgârlığını ve el fenerini kapıp Marcus'un ofisinin anahtarlarını aldı. Marcus ona her defasında bunu yapmamasını söylese de düzenli olarak ofisini temizliyordu. Hareketsizlik ona göre değildi, ayrıca çalışmak insanı dinç tutardı. Bakışları, kapının yanındaki aynaya takıldı. Auguste Nowak yılların yüzüne yaptıklarının farkındaydı ama buna rağmen bazen kırıksıklıklarını, eksik diş kökleri yüzünden içe çöken ağzını ve sarkık göz kapaklarını gördüğünde şaşırıyordu. Neredeyse seksen beş, diye düşündü. Yakında o yaşa gelecek olması inanılır gibi değildi! Dürüst olması gerekirse kendini elliden bir gün bile daha yaşlı hissetmiyordu. Diri ve kuvvetliydi, birçok otuzluktan da daha çevikti. Ehliyetini altmışında almıştı, ilk tatilini ise yetmişinde yapmıştı. Küçük şeylerden mutlu oluyor, geçmişiyile kavga etmiyordu. Ayrıca daha halletmesi gereken bir şey vardı, çok önemli bir şey. Henüz altmış yıl öncesinde ilk kez yüz yüze geldiği ölüm, o her şeyi düzene sokana kadar biraz daha sabretmek zorundaydı. Auguste aynadaki yansımasına göz kırıp evden çıktı. Avlunun karşısına geçti, ofis binasının kilidini açtı ve birkaç yıl önce torununun, onun evinin aşağısındaki çimenliğe inşa ettiği atölyenin yanındaki ek binada bulunan ofisine girdi. Çalışma masasının üzerinde duran saat yarımı gösteriyordu! Yaptığı küçük gezintiden hiç kimsenin haberdar olmasını istemiyorsa acele etmeliydi.

Müzikten gelen bas sesinin gümbürtüsünü daha tıka basa dolu olan otoparktan geçerken duymuştu. DJ bütün Ballermann parçalarını⁶ baştan sona tekrar ve tekrar çalıyordu ve insanlar Marcus Nowak'ın bu saatte olmasını beklediğinden çok daha sarhoştı. Çim sahada birkaç çocuk futbol oynuyordu, içlerinde kendi çocukları da vardı, parti çadırında aşağı yukarı üç yüz

6 Mallorca'daki Platya de Palma plajına yakın bir caddede çalınan Alman müziği. (ç. n.).

kişi itişiyordu. Üst sömestirde olanlar, birkaç kişi hariç sporcu yurdundaki bara çekilmişlerdi. Şehvetle genç kızları dikizleyen ve çakırkeyif oldukları fazlasıyla belli olan yönetici adamların görüntüsü Marcus'un midesini bulandırdı.

“Hey, Nowak!” Omzuna hızla bir el indi ve yüzüne alkollü nefes üflendi. “Sen buraya gelir miydin!”

“Selam Stefan,” diye karşılık verdi Marcus. “Tina’yı gördün mü?”

“Hayır, maalesef. Bizim yanımıza gelsene. Birlikte bir şeyler içeriz.”

Marcus kolundan yakalandığını hissetti ve ter içindeki gürültülü kalabalığın ortasından geçerek Stefan’ı parti çadırının arka bölümüne kadar isteksizce takip etti.

“Hey çocuklar!” diye bağırdı Stefan. “Bakın yanımda kimi getirdim!”

Hepsi ona doğru döndü, bağırışıp pis pis sırıttılar. Tanıdık yüzlere ve alkolün oldukça uzun bir süredir su gibi aktığını ele veren saydam gözlerle baktı. Eskiden o da onlardan biriydi, onlar okul ya da spor arkadaşlarıydı, gençler takımından birinci takıma kadar birlikte futbol oynamış, gönüllü itfaiyecilik yapmış ve buna benzer birçok şenlikte eğlenmişlerdi. Her birini çocukluk çağından beri tanıyordu ama birdenbire ona yabancı gibi gelmişlerdi. Ona yer açtılar, sırtarak oturdu, keyifsizliğini belli etmemeye çalışarak. Birisi eline bir bardak mayıs kokteyli tutuşturdu, şerefe kadeh kaldırdılar, içkisini içti. Tüm bunlardan artık hoşlanmamaya ne zaman başlamıştı? Neden eski arkadaşları gibi bu basit eğlencelerden artık eskiden olduğu gibi keyif alamıyordu? Diğerleri her beş dakikada birer içki bitirirken o hâlâ mayıs kokteyline devam ediyordu. Birdenbire cebindeki telefonun titreşimini hissetti. Cihazı kotunun cebinden bulup çıkardı, ona kimin kısa mesaj attığını gördüğünde ise kalbi hızla çarpmaya başladı. Mesajın içeriğini görünce kan beynine sıçradı.

“Marcus, dosjttunn olarak sana bir tavsjiyede bulunmak iijstiyorumm,” diye sarhoş bir şekilde geveledi eskiden aynı takımında oynadığı, gençler takımı antrenörü olan Chris Wiethölter. “Heiko, Tina’ya fena haldje hajssta oluyorr. Buna dikkat ejtseen iyi olurr.”

“Tamam, teşekkürler. Öyle yaparım,” diye cevap verdi kayıtsız bir şekilde. Mesaja ne cevap vermeliydi? Görmezlikten mi gelmeliydi? Cep telefonunu kapatıp eski arkadaşlarıyla kafayı mı çekmeliydi? Artık ılıklaşmış olan dolu kokteyl bardağını eliyle sımsıkı kavramış, mantıklı düşünmekten yoksun halde, felç olmuş gibi bankın üstünde oturuyordu.

“Yani... Arkadaşlarr arasında hani,” diye yine geveledi Wiethölter, sonra birasını bir dikişte bitirdi ve geçirdi.

“Haklısın.” Nowak ayağa kalktı. “Ben gidip bir bakayım.”

“Evet, öyle yap dosjttum...”

Tina asla ve asla Heiko Schmidt ya da başka bir herifle böyle bir şeye girişmezdi, öyle olmuşsa da umurunda olmazdı, bu fırsatı oradan kaçmak için kullandı. Ter içinde kalmış bedenlerin kalabalığını aşmak için çabaladı, sağda solda birilerine başıyla selam verdi ve karısıyla ya da onun arkadaşlarından birisiyle karşılaşmamayı umut etti. Tina’yı artık sevmediğini ne zaman anlamıştı? Neyin değiştiğini kendisi de bilmiyordu. Sorun onda olmalıydı çünkü Tina her zaman olduğu gibiydi. Hayatından gayet memnundu, o ise birdenbire daralmıştı. Dikkat çekmeden parti çadırından çıktı ve kestirme olan kulüp barının içinden geçti. Hata yaptığını çok geç fark etti. Arkadaşlarıyla birlikte, neredeyse her akşam olduğu gibi barda oturan babası onu çoktan fark etmişti bile.

“Hey, Marcus!” Manfred Nowak elinin tersiyle bıyıklarındaki bira köpüklerini sildi. “Buraya gelsene!”

Marcus Nowak içinin sıkıştığını hissetti, yine de söz dinledi. Babasının zilzurna sarhoş olduğunu anladı ve kendisini buna

hazırladı. Duvardaki saate yönelttiği hızlı bir bakış ona saatin birazdan yarım olacağını gösterdi.

“Oğluma bir bira!” diye sipariş verdi babası gürleyen bir sesle, ardından mütevazı sportif başarılarının üzerinden on yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ eşofman ve spor ayakkabılarla dolaşan diğer yaşlı beyefendilere döndü.

“Oğlum yakında çok meşhur olacak! Çünkü Frankfurt tarihî kentini yeniden inşa ediyor, tek tek bütün evleri! Şaşırdınız, değil mi?”

Manfred Nowak, Marcus’un sırtına vurdu ama gözlerinde takdir ve gurur yerine tamamen küçümseyici bir bakış vardı. Onunla alay etmeyi sürdürdü, Marcus ise tek kelime etmedi, bu da babasını daha da harekete geçirdi. Adamlar sırtıyordu. Manfred Nowak’ın inşaat şirketinin iflas ettiğini, Marcus’un da şirketi devralmaya karşı çıktığını gayet iyi biliyorlardı, ne de olsa Fischbach gibi küçük bir yerleşim yerinde hiçbir şey gizli kalmazdı, özellikle de devasa boyutlardaki bir bozgun. Garson birayı tezgâhın üzerine koydu ama o, bardağa dokunmadı.

“Şerefe!” diye bağırdı babası ve bardağını kaldırdı. Herkes içti, Marcus dışında.

“Ne oldu? Bizimle içmek için fazla mı kalitelisin yoksa?”

Marcus Nowak babasının gözlerindeki öfkeyi gördü.

“Saçma sapan konuşmalarını dinlemekten sıkıldım,” dedi.

“İstersen arkadaşlarına bunu anlat. Belki içlerinden biri sana hâlâ inanıyordur.”

Babasının içinde uzun süredir biriken intikam duygusu, tıpkı eskiden olduğu gibi en küçük oğluna atmaya çalıştığı tokatla birlikte hafifledi. Ancak alkol hareketlerinin yavaşlamasına sebep oldu ve Marcus fazla çaba sarf etmeden darbeden kaçmayı başardı. Dengesini kaybeden babasının bar taburesiyle birlikte çatırtılar eşliğinde yere serilişini izlerken en ufak bir acıma duygusu hissetmedi ve yeniden ayaklanmasını beklemeden oradan uzaklaştı. Kulüp binası kapısının önünde derin bir nefes aldı ve

park yerini hızlı adımlarla geçti. Arabanın sürücü koltuğuna oturdu ve lastiklerinden ses çıkaracak şekilde gaza bastı. İki yüz metre bile ilerlememişti ki polis tarafından durduruldu.

“Söyle bakalım,” dedi memurlardan biri el fenerini yüzüne tutarak. “Mayısı karşılamak için bol bol dans ettin mi?”

Konuşmasından kin akıyordu. Sesini tanıdı. Siggi Nitschke, Marcus’un yerel futbol takımında yıllar boyunca gol kralı olduğu dönemde SV Ruppertshain’da birinci takımda oynamıştı.

“Selam Siggi,” dedi bu yüzden.

“Şu işe bak. Nowak. *Müteahhit bey*. Ehliyet ve ruhsat lütfen.”

“Yanımda yok.”

“Ne büyük talihsizlik!” diye alay etti Nitschke. “O zaman araçtan in.”

Marcus iç çekip söyleneni yaptı. Nitschke ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, özellikle bir futbol oyuncusu olarak Marcus’tan hep bir alt kümede olduğu için. Onu şu an durdurmuş olması Nitschke için içsel bir Reich parti kongresi⁷ olmalıydı. Marcus’a ağır suçlu gibi davranmalarına hiç itiraz etmeden izin verdi. Ona alkol testi yaptılar ve ekranda sıfır sayısı belirince apaçık sinirlendiler.

“Uyuşturucu kullandın mı?” Nitschke bu kadarla kurtulmasını istemiyordu. “Bir şey tüttürdün mü? Ya da burundan çektin mi?”

“Saçmalık,” diye karşılık verdi bela istemeyen Marcus. “Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadım. Bunu gayet iyi biliyorsun.”

“Sırnaşıklık istemiyorum. Görevdeyim. Bana *Çavuş* Nitschke diye hitap edeceksin, anlaşıldı mı?”

“Hadi ama Siggi, bırak da gitsin,” dedi meslektaşları belli belirsiz bir sesle. Çavuş Nitschke gözlerini öfkeyle Marcus’a dikti ve büyük bir gayretle onu nereden yakalayabileceğini düşündü.

7 Reichsparteitag “Reich parti kongresi” Weimar Cumhuriyeti’nde ve Nazi Almanyası’nda 1923’ten 1938 yılına kadar Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi’nin (Nazi Partisi, NSDAP) düzenlediği yıllık miting. (ç. n.)

Böyle bir fırsatı bir daha yakalayabilmek için hayatının sonuna kadar beklemesi gerekirdi.

“Yarın sabah en geç saat onda ehliyetini ve ruhsatını Kelkheim Polis Karakolu’ndaki meslektaşına teslim edeceksin,” dedi sonunda. “Hadi şimdi ikile. Şansın varmış.”

Marcus başka bir şey söylemeden arabaya bindi, motoru çalıştırdı, kemerini taktı ve hareket etti. Bütün iyi niyetini kaybetmişti. Cep telefonunu aldı ve kısa bir cevap yazdı: *Yoldayım. Birazdan görüşürüz.*

1 Mayıs 2007, Salı

Bodenstein'in parmakları sabırsız bir şekilde direksiyonda tempo tutuyordu. Eppenheim'da bir erkek cesedi bulunmuştu ama Kelkheim'in bu ıssız bölgesine giden tek sokak polis tarafından kapatılmıştı. Bisiklet yarışına katılanlar Henninger Kulesi'nin çevresinde bu sabah ikinci kez Schlossborn'un dik yamacından Ruppertshain'a çıkmak için yarışlıyordu, yüzlerce insan Zauberg'deki dar virajın önünde cadde kenarlarına dizilmiş, projeksiyon ekranların önünde bekliordu. Nihayet ilk bisikletçiler görünmeye başladı. Öncü grup kırmızı bir bulut gibi hızla geçip gitti, onu gökkuşağının bütün renklerini barındıran ana grup takip etti. Aralarda, yanlarda ve arkada bakım araçları onlara yakın mesafeden eşlik ediyordu, havada ise bütün etkinliği canlı yayınlayan Hessen televizyonundan bir helikopter dolaşıyordu.

"Bunun sağlıklı bir spor olduğunu sanmıyorum," dedi yan koltukta oturan Pia Kirchhoff bunu sorgularcasına. "Yanlarındaki araçların egzoz dumanına boğuluyorlar resmen."

"Spor cinayettir," diye onayladı performans sporcularını neredeyse dindar fanatikler kadar şüpheli bulan Bodenstein.

"En başta da bisiklet kullanmak. Özellikle erkekler için. Geçenlerde bir yerlerde okuduğuma göre, bisiklet sürmek erkeklerde iktidarsızlığa yol açıyormuş," dedi Pia ve hemen ekledi: "Bu arada meslektaşımız Behnke Jedermänner bisiklet grubundaymış. 100 kilometre dağ yolu, hiç de fena sayılmaz."

“Bundan nasıl bir anlam çıkarmalıyım? Behnke’nin sağlık durumu konusunda benden esirgediğiniz bir bilgiye mi sahipsiniz yoksa?” Bodenstein neşeli bir sırıtışa engel olamadı. Pia Kirchhoff ve Behnke arasındaki ilişki hâlâ tam anlamıyla sorunsuz sayılmazdı ama düşmanlıkları geçen yazdan bu yana yavaş yavaş meslektaşına yakışır biçimde davranmayı kabullenişe dönüşmüştü. Pia söylediği şeyin ne anlama geldiğini ancak şimdi anlıyordu.

“Tanrı aşkına, hayır.” Utanarak güldü. “Cadde serbest.”

Başkomiser Oliver von Bodenstein’la tanışan hiç kimse gizliden gizliye şamata ve dedikodunun her türlüsüne ne denli düşkün olduğunu tahmin edemezdi. Pia’nın her daim takım elbise ve kravatla dolaşan amiri, dışarıdan bakıldığında her konuda soğukkanlı davranan ve başka insanların özel hayatını asil bir nezaketle görmezlikten gelen bir adam izlenimi veriyordu. Gerçekte ise âdeta dindirilemeyen bir meraka ve dehşet verici bir hafızaya sahipti. Belki de bu iki karakter özelliğinin birleşimi Bodenstein’ı mükemmel bir kriminal polis yapıyordu ki öyle olduğuna şüphe yoktu.

“Lütfen bunu sakın Behnke’ye söylemeyin,” diye rica etti Pia. “Bunu son derece yanlış anlayabilir.”

“Ben bunu bir kez daha iyice düşüneyim,” diye karşılık verdi Bodenstein sırtarak ve BMW’sini Eppenhaim yönüne çevirdi.

Marcus Nowak ailesi evden çıkıp gidene kadar arabada bekledi, ilk olarak ebeveynleri, ardından ağabeyi ve ailesi, son olarak da Tina ve çocukları. Onları tanıdığı kadarıyla şimdi hepsi birlikte bisiklet yarışına gideceklerdi, yani uzun bir süre burada olmayacaklardı; bu, işine gelmişti. Yarışı asla kaçırmazlardı, sabahın ilk ışıklarına kadar eğlenmiş olsalar bile; gösteriş her zaman daha önemliydi. Bu sabah on iki kilometre koşmuştu, Reis üzerinden Bodenstein arazisine kadar olan her zamanki güzergâhı boyunca, oradan yukarıya, Ruppertshain’a ve ormanın içinden dolaşarak tekrar geriye. Normalde koşmak onu sakin-

leştirip kafasını boşaltmasına yardımcı oluyordu ama bugün hissettiği vicdan azabı ve yoğun suçluluk duygusundan kaçmayı başaramamıştı. Yaptığı şey yüzünden cehennemde yanacağını çok iyi bildiği halde yine yapmıştı. Arabasından indi, evin kapısını anahtarla açtı ve merdivenlerden yukarı koşarak ikinci kattaki dairesine çıktı. Bir anlığına kollarını iki yana sarkıtmış vaziyette oturma odasının ortasında dikilip kaldı. Her şey sabahın erken saatlerinde hep olduğu gibi görünüyordu, kahvaltı masası henüz toplanmamıştı, etrafta oyuncaklar duruyordu. Olağanlığın bu bilindik görüntüsü karşısında gözleri doldu. Bu artık onun dünyası değildi ve bir daha asla olmayacaktı! Bu karanlık dürtü, yasak olana karşı duyulan arzu birdenbire nereden çıkmıştı? Tina, çocuklar, arkadaşlar ve ailesi, neden hepsini riske atıyordu? Bütün bunlar ona artık hiçbir şey ifade etmiyor muydu gerçekten?

Banyoya girdi, kendi yüzünü ve kan çanağına dönmüş gözlerini aynada görünce dehşete düştü. Yaptığı şeyi hiç kimse öğrenmezse bu yoldan dönmesi mümkün olur muydu? Geriye dönmek *istiyor muydu* ki? Soyunup duşa girdi ve suyu açtı. Soğuktu. Buz gibi soğuk. Cezasını çekmeliydi. Buz gibi su terli vücuduna değdiğinde sıktığı dişlerinin arasından inledi. Geçen geceyle ilgili görüntülerin yeniden gözünde canlanmasına engel olamadı. Onun önünde nasıl dikildiği ve yüzüne nasıl baktığı, şaşkın, hayır dehşet içerisinde! Ardından bakışlarını hiç ayırmadan yavaşça önünde diz çöktü, ona sırtını döndü ve titreyerek onun... Hıçkırıklar eşliğinde elleriyle yüzünü kapattı.

“Marcus?”

Nemli camın ardında büyükannesinin gölge şeklindeki silüetini fark edince korkarak irkildi. Aceleyle suyu kapattı ve duş kabininin camdan kapısının üzerine asmış olduğu havluyu kapıp beline sardı.

“Neyin var?” diye sordu Auguste Nowak endişeyle. “Kendini iyi hissetmiyor musun?”

Marcus duştan çıkınca onun inceleyen bakışlarıyla karşılaştı.

“Bunu bir daha yapmak istemiyordum,” dedi umutsuzca Marcus. “Gerçekten, büyükanne ama... Ama ben...”

Sustu, çaresizce bir açıklama aradı. Yaşlı kadın onu kol-larına aldı. Başta sarılışına direndi ama sonra ona yaslandı ve tanıdık kokusunu içine çekti.

“Neden böyle bir şey yapıyorum?” diye fısıldadı çaresizce. “Bana neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum! Ben anormal biri miyim?”

Auguste torununun yüzünü nasırlı ellerinin arasına aldı ve şaşılacak derecede genç görünen gözleriyle, endişeyle ona baktı.

“Kendine bu kadar eziyet etmesene oğlum,” dedi sessizce.

“Ama artık kendimi anlayamaz oldum,” diye karşılık verdi Marcus çatallaşmış bir sesle. “Ya birileri bunu öğrenirse, o zaman...”

“Nasıl öğrenebilirler ki? Seni orada hiç kimse görmedi, öyle değil mi?” Tıpkı bir suç ortağı gibi konuşmuştu.

“Ben... Ben sanmıyorum.” Başını iki yana salladı. Büyü-kannesesi yaptıklarını nasıl bu kadar anlayışla karşılayabiliyordu?

“Gördün mü!” Onu bıraktı. “Şimdi üzerine bir şeyler giy. Sonra da aşağıya inip yanıma geliyorsun, sana sıcak çikolata ve doğru düzgün bir kahvaltı hazırlayacağım. Henüz hiçbir şey yemediğinden eminim.”

Marcus Nowak istem dışı gülümsemek zorunda kaldı. Bu, büyükannesinin patentli reçetesi-ydi; yemek her zaman işe ya-rardı. Arkasından baktığında kendisini gerçekten de biraz olsun teselli olmuş hissediyordu.

Herrmann Schneider’in evi oldukça bakımsız ve büyük bir bahçeyle çevrili olan gösterişli ama harap, beşik çatılı bir bun-galovdu ve ormanın bitişiğinde bulunuyordu. Ceset, her sabah yaşlı adama bakmaya giden, Maltalı bir yardım kuruluşunda gönüllü çalışan bir görevli tarafından bulunmuştu. Bodenstein

ve Pia Kirchhoff ürkütücü bir dejavu yaşadılar. Adam evinin girişindeki fayans döşemelerin üzerinde diz çökmüştü, ölümcül mermi başının arkasına isabet etmişti. Bir infaz görüntüsünü andırıyordu, tıpkı David Goldberg'de olduğu gibi.

“Maktulün adı Herrmann Schneider, 2 Mayıs 1921'de Wuppertal'da doğmuş.” Meslektaşıyla birlikte olay yerine ilk gelen genç ve çilli kadın çavuş ayrıntılı ve kapsamlı bir şekilde bilgi toplamıştı. “Karisının birkaç yıl önceki ölümünden beri burada yalnız yaşıyor, günde iki kez bakım görevlisi tarafından ziyaret ediliyor ve yemek ihtiyacı karşılanıyormuş.”

“Komşularından bilgi toplamaya çalıştınız mı?”

“Elbette.” Becerikli kadın çavuş, Bodenstein'a hafiften kızmış bir bakış yöneltti. Hayatın her alanında olduğu gibi polisler arasında da husumet yaşanabiliyordu. Devriye polisleri, kriminal bölümdekilerin kendilerini bir şey sanıp onlara tepeden baktıklarını düşünüyorlardı, aslında prensipte çok da haksız sayılmazlardı.

“Hemen bitişikte oturan kadın, Schneider'i sekiz buçuk civarında ziyaret eden iki adam görmüş. Gittiklerinde saat on biri geçiyormuş, giderken de epeyce gürültü yapmışlar.”

“Birisi emeklilere kafayı takmış anlaşılan,” diye yorum yaptı meslektaşı. “Bir hafta içerisinde bu ikinci oldu.”

Bodenstein bu yersiz yorumu duymazlıktan geldi.

“Hırsızlığa dair izler var mı?”

“İlk bakışta hayır. Katiline kapıyı kendisi açmış gibi görünüyor. Evin içinde de hiçbir şey dağıtılmamış,” diye karşılık verdi kadın çavuş.

“Teşekkürler,” dedi Bodenstein. “Başarılı bir çalışma.”

Pia ve o, ellerine lastik eldivenler geçirdiler ve yaşlı adamın cesedinin üzerine eğildiler. Tavandaki 40 watt'lık loş ışığın altında ikisi de aynı anda, görünürde iki olayın da benzeşmesinin tesadüfi olmadığını fark ettiler: Çiçek desenli duvar kağıdındaki

kan lekelerinin üzerine birileri beş tane rakam yazmıştı. 16145. Bodenstein meslektaşına baktı.

“*Bunu,*” dedi kararlı bir şekilde, “benden almalarına izin vermeyeceğim.”

Aynı anda içeriye doktor girdi. Pia onu tanımıştı. Bu, bir buçuk yıl önce Isabel Kerstner’in otopsisini yapan şu cüceydi. Görünüşe göre Pia ve Bodenstein’in birlikte yürüttükleri ilk cinayet davasını cüce de hatırlamıştı, aksi bir suratla kısaca gülümsedi.

“İzninizle,” diye homurdandı kaba bir şekilde. Ya yaradılışı böyleydi ya da kinciydi. Bodenstein o zamanlar kayıtsız tavrına karşılık ona açıkça fikrini beyan etmişti.

“İzleri yok etmemeye dikkat edin,” diye karşılık verdi Bodenstein aynı şekilde kaba bir dille ve karşılığında öfkeli bir bakışla karşılaştı. Pia’ya peşinden mutfığa gelmesi için başıyla işaret etti.

“Bunu kim aradı?” diye sordu alçak bir sesle.

“Olay yerine ilk gelen polisler diye düşünüyorum,” diye cevapladı Pia. Bakışı mutfak masasının yanındaki mantar panoya takıldı. Yaklaştı ve faturaların, tariflerin ve birkaç kartpostalın arasına panoya ilıştırılmış, kaliteli kâğıttan yapılmış bir kartı yerinden çıkardı. Kartı açtı ve şaşırdığını belli eden bir ısıklık çaldı. “Bak sen şu işe!” Davetiyeyi amirine uzattı.

Pia etrafı gezince, bir önceki yüzyılın yetmişli yıllarına ait bu bungalov evin, modası geçmiş mobilyalarıyla farklı çağların bütün görsel zevksizliklerini bir araya getirmiş olduğunu fark etti. Oturma odasında taşra usulü meşe kaplamalar, duvarlarda ise ev sahibinin zevkleriyle ilgili bir sonuca varmayı mümkün kılmayan anlamsız manzara resimleri vardı. Mutfak fayanslarının üzerindeki çiçek deseni göz ağrıyordu ve misafir tuvaleti baştan aşağı gül kurusu rengindeydi. Pia sade bir şekilde düzenlenmiş yatak odasına girdi. Schneider’in kullandığı yatağın yanındaki

komodinin üzerinde birkaç ilaç şişesi ve açık vaziyette bir kitap duruyordu. Marion Gräfin Dönhoff'un *Namen, die keiner mehr nennt*⁸ kitabının okunmaktan yıpranmış bir nüshası.

"Eee?" diye sordu Bodenstein. "Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Hayır." Pia omuzlarını silkti. "Çalışma odası yok, çalışma masası bile yok."

Herrmann Schneider'in cesedi adli tıbbı götürülürken olay yeri inceleme memurları aletlerini topladılar; maktulün maktatından vücut ısını ölçüp bu bilgi sayesinde ölüm saatinin yaklaşık olarak gece bir olduğunu tahmin ettikten sonra doktor da gitmişti.

"Belki bodrumda bir çalışma odası vardır," diye tahmin yürüttü Bodenstein. "Gidip aşağıya bakalım."

Pia bodrum katına inen merdivenler boyunca amirini takip etti. İlk kapının ardında mazotla çalışan modern bir kaloriferin olduğu kalorifer dairesi vardı. Bitişikteki kilerde, rafların üzerinde düzenli bir biçimde sınıflandırılmış koliler duruyordu, diğer duvarda ise ahşap sandıkların içerisinde şarap şişeleri istiflenmişti. Bodenstein şişelere dikkatle göz gezdirdi ve övgü dolu bir ıslık çaldı.

"Burada küçük bir servet yatıyor!"

Pia bir sonraki kapıya gitmişti bile. Işığı açtı ve şaşırarak olduğu yerde kaldı.

"Amirim!" diye seslendi. "Bunu görmemiz lazım!"

"Ne oldu?" Bodenstein arkasında, kapı eşiğinde belirdi.

"Bir sinemaya benziyor." Pia koyu kırmızı kadifeyle kaplanmış duvarlara, her birinde beşer tane pelüş koltuk olan üç sıraya ve şaşılacak derecede büyük olan odanın karşı tarafında kapalı duran siyah perdeye baktı. Kapının yanındaki duvarda eski tip bir projeksiyon cihazı asılıydı.

"O halde ihtiyarın gizli odada ne tür filmler izlediğini görelim bakalım." Bodenstein, içinde bir film makarasının takılı

8 (Alm.) Artık kimsenin anmadığı isimler. (ç. n.)

olduğu projektörün yanına gitti ve rastgele birkaç düğmeye bastı. Pia kapının yanındaki şalterlerden birkaçını denedi ve perde aniden yana doğru açıldı. Görünmez hoparlörlerden silah sesleri eşliğinde bir marş çalmaya başlayınca ikisi de korkarak irkildi. Gözlerini perdeye dikmişlerdi. Karlar altında kalmış arazilerin üzerinden panzerler geçiyordu, titreşen siyah beyaz bir görüntüyle uçaksavar topu ve makineli tüfeklerin başında oturup sırttan genç askerlerin yüzleri. Gri gökyüzünde uçan uçaklar.

“Haftaya Bakış,” dedi Pia şaşkın halde. “Özel sinemasında oturup *Haftaya Bakış* programını mı izliyordu? Bu düpedüz delilik değilse nedir?”

“O zamanlar gençti.” Bir porno film arşiviyle karşılaşacağından korkan Bodenstein omuz silkti. “Belki de o dönemi hatırlamak hoşuna gidiyordu.”

Titizlikle isimlendirilip raflı bir dolapta saklanan sayısız film makarasını gözden geçirdi ve aralarında 1933’ten 1945’e kadar olan Alman Haftaya Bakış programının sayısız bölümlerini, Goebbels’in Sportpalast’daki konuşmasının kaydını, Nürnberg’deki NSDAP-Reich partisi günleri üzerine filmler, Leni Riefenstahl’ın çektiği “İradenin Zaferi”, “Mont Blanc Yamacında Kasırgalar” ve koleksiyoncuların sahip olmak için bir servet ödeyeceği başka nadir eserler buldu. Bodenstein projeksiyon cihazını kapattı.

“Bu filmleri konuklarıyla birlikte izliyordu herhalde.” Pia koltuk sıralarının arasında duran küçük bir sehpanın üzerindeki kullanılmış üç kadehi, iki boş şarap şişesini ve dolup taşmış bir küllüğü işaret etti. Kadehlerden birini dikkatlice eline alıp detaylı bir şekilde inceledi. Tahminleri doğru çıkmıştı: Kadehin iç kısmı henüz kurumamıştı. Bodenstein koridora geri döndü ve olay yeri inceleme ekibini bodruma çağırdı, ardından Pia’yı

9 Die Deutsche Wochenschau: 1940’tan 2. Dünya Savaşı’nın sonuna kadar Nazi Almanyası sinemasında yayınlanan haber bülteni dizisidir. Nazi propagandası yapmak için kullanılmıştır. (yay. n.)

takip ederek bir sonraki odaya geçti. Buranın dekorunu görünce birkaç saniyeliğine dilleri tutuldu.

“Yüce Tanrım!” diye atıldı Pia tiksinişmiş bir şekilde. “Bu bir sinema kulisi mi?”

Tavandaki yapay ahşap kütükler ve koyu kırmızı renkteki halı döşeme nedeniyle olduğundan alçak görünen penceresiz odaya, koyu renk maundan yapılmış heybetli bir çalışma masası hâkimdi. Tavana kadar ulaşan kitaplıklar, evrak dolapları, ağır bir kasa, duvarlarda bir gamalı haç bayrağının yanı sıra Adolf Hitler’in ve başka Nazi liderlerinin çerçeveli fotoğrafları asılıydı. Ruhsuz ve neredeyse kullanılmayan evin üst bölümüne kıyasla burada uzun süreli bir insan hayatının mirasları ve tanıklığı bir araya toplanmıştı. Pia fotoğraflardan birini yakından inceledi ve ürperdi.

“Bu fotoğraf ona bizzat Hitler tarafından armağan edilmiş. Kendimi Reich yazıhanesinin altındaki bir sığınaktaymış gibi hissediyorum.”

“Çalışma masasını araştırın. Herhangi bir ipucu bulmak için en uygun yer burası.”

“Emredersiniz Führer’im!” Pia hazır ol vaziyetindeydi.

“Dalga geçmeyi bırakın.” Bodenstein üzerinde klostrofobi etkisi yaratan tıka basa dolu ve kasvetli odaya göz gezdirdi. Pia Kirchhoff’un sığınak benzetmesi hiç de abartılı sayılmazdı. O, çalışma masasına oturup dikkatli bir şekilde sırasıyla çekmeceleri açarken, Bodenstein raflardan rastgele klasör ve fotoğraf albümleri çıkarıp sayfalarını karıştırıyordu.

“Aman Tanrım, bu da ne böyle?” Olay yeri incelemekten Kröger içeri girmişti.

“Ürkütücü, değil mi?” Pia kısa bir anlığına başını kaldırdı. “Her şeyin fotoğrafını çektikten sonra burada bulunan pılı pırtının tamamını paketler misiniz lütfen? Bu çukurda gereğinden daha fazla kalmak istemiyorum.”

“Görünüşe göre bunu yapmak için bir kamyonu ihtiyacımız olacak.” Memur etrafa pek de hevesli görünmeyen bir bakış attı ve yüzünü ekşitti. Pia üstten ikinci çekmecede farklı bankalara ait ve düzenli bir biçimde dosyalanmış hesap özetlerine rastladı. Herrmann Schneider yüklü miktarda emekli maaşları almıştı ama bunun dışında bir İsviçre bankasının dekontlarında beş bin avro tutarında aylık düzenli bir ödeme görünüyordu. Hesapta şu anda bulunan miktar ise yüz yetmiş iki bin avroydu.

“Amirim,” dedi Pia. “Biri hesabına her ay beş bin avro yatırmış. Burada KMF yazıyor. Bu ne anlama geliyor olabilir?” Bodenstein’a çıktılardan birini uzattı.

“Frankfurt Savaş Bakanlığı,” diye tahmin yürüttü Kröger.

“Führer’imin banka hesabı,” diye espri yaptı meslektaşlardan biri. Bodenstein içten içe hissettiği huzursuzluğun büyüdüğünü fark etti çünkü bağlantıyı görmezlikten gelmek artık mümkün değildi, üst katın mutfağında bulunan davetiye, KMF’nin yaptığı ödemeler ve failin her iki olay yerinde ardında bırakmış olduğu şüpheli rakam. Oldukça itibarlı bir hanımefendiyi ziyaret etme vakti gelmişti, hem de her şeyin baştan sona tesadüf eseri olabilme ihtimaline rağmen.

“KMF’nin anlamı, Kaltensee Makine Fabrikası,” dedi kısık bir sesle Pia’ya. “Schneider, Vera Kaltensee’yi tanıyordu. Tıpkı Goldberg gibi.”

“Görünüşe göre çok kaliteli arkadaşları varmış,” diye cevapladı Pia.

“Gerçekten arkadaşları olup olmadıklarını bilmiyoruz ki,” dedi Bodenstein, konuyla ilgili şüphesini dile getirerek. “Vera Kaltensee kusursuz bir saygınlığa sahip, dürüstlüğü konusunda en ufak bir şüpheyeye yer yok.”

“Goldberg’in şöhreti de kusursuzdu,” dedi Pia kayıtsız bir şekilde.

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Hiçbir şeyin ilk bakışta görüldüğü gibi olmayabileceğini.”

Bodenstein düşünceli bir halde hesap özetlerine baktı.

“Maalesef Almanya’da gençliklerinde Nazi sempatizanı ya da bizzat Nazi olan daha binlerce insan var,” dedi. “Bütün bunlar altmış yıl öncesinde kaldı.”

“Bu hiçbir şeyi haklı göstermez,” diye karşılık verdi Pia ve ayağa kalktı. “Ve Schneider sadece sıradan bir sempatizan değildi. Tam anlamıyla safkan Nazilerdendi. Etrafınıza bir baksanıza.”

“Yine de Vera Kaltensee’nin, ahbaplık ettiği bu iki kişinin Nazi geçmişinden haberdar olduğu çıkarımında bulunamayız,” dedi Bodenstein ve iç çekti. İçine karanlık bir önsezi yerleşti. Vera Kaltensee’nin şöhreti ne kadar kusursuz olursa olsun, basın bu karanlık geçmişi önüne taşıdığı anda pislik kaçınılmaz olarak ona da bulaşacaktı.

Königstein’daki park yerine geldiğinde otobüsten indi ve sallana sallana kaldırım boyunca yürüdü. Paralı olmak güzel bir duyguydu. Robert Watkowiak kendinden hoşnut bir şekilde vitrinlerdeki yansımaları izledi ve Herrmann amcanın parasıyla ilk iş olarak dişlerini yaptırmaya karar verdi. Yeni saç kesimi ve üzerindeki takım elbise sayesinde artık hiç dikkat çekmiyordu; gelip geçenlerden hiçbiri başını sallayarak dönüp ona bakmıyordu. Bu hepsinden güzel bir histi. Dürüst olması gerekirse, yaşamak zorunda olduğu hayattan fazlasıyla bıkmıştı. Bir yatağa, bir duşa ve eskiden alışık olduğu konfora ihtiyaç duyuyordu, Moni’ye sığınmaktan ise nefret ediyordu. Dün ona yine evinde uyuyabilecek bir yer vermesi için yalvaracağını düşünmüştü herhalde ama yanılmıştı. Para için kendisini herkese düzdüren yalancı bir sürtük olmasına rağmen bir bok olduğunu sanıyordu. Tamam çirkin değildi ama ağzını açtığı an görgüsüz bir kadın olduğu meydana çıkıyordu, özellikle de alkollü olduğu zamanlarda. Birkaç hafta önce onu Bremslicht’de, arkadaşlarının yanında öylesine tahrik etmişti ki Robert sonunda ona tokat atmıştı. Bunun üzerine nihayet çenesini kapatmıştı. Ondan sonra her

aklına estiğinde vurmaya başladı, hatta bazen hiç sebepsiz. Birisinin üzerinde hâkimiyet kurma hissi hoşuna gidiyordu.

Robert Watkowiak, Kurpark yönüne saptı, Borgnis Villasi'nın yanından geçip belediye binasına doğru devam etti. Bir süredir loto dükkânının yanındaki boş evi ihtiyaç duyduğunda barınak olarak kullanıyordu. Sahibi orada kalmasına hiç ses çıkarmadan göz yumuyordu. Gerçi her yer toz ve pislik içindeydi ama elektriği vardı, ayrıca tuvaleti ve duşu çalışıyordu; köprü altında yatmak zorunda kalmaktan her şekilde iyiydi.

İç çekerek kendisini üst kattaki odada duran döşeğin üzerine bıraktı, ayakkabılarını ayağından sıyırdı ve sırt çantasından çıkardığı bir kutu birayı birkaç yudumda bitirdi. Sesli bir şekilde geçirdi. Ardından elini tekrar sırt çantasına daldırdı ve parmakları soğuk metale değince gülümsedi. İhtiyar onları aldığını fark etmemişti. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma gerçek silahlar akıl almaz fiyatlara satılıyordu. Ayrıca bunların cinayet için kullanılmış olanlarına rahatlıkla bunun iki ya da üç katını ödeyen manyaklar vardı. Robert tabancayı çıkardı ve düşünceli bir şekilde inceledi. Kendisine engel olamamıştı. Bir şekilde hayatının artık yavaş yavaş düzelmeye başladığını hissediyordu. Yarın çekleri bozdurup dışıye gidebilecekti. Ya da bir sonraki gün. Bu akşam bir kez daha Bremslicht'e uğrayacaktı. Belki ordu ıvır zıvırlarının ticaretini yapan şu herif orada olurdu.

*

Bodenstein, Fischbach'da dört yol ağzında sağa döndü ve B455 Kara Yolu'na girip Eppstein yönünde gitmeyi sürdürdü. Amirinin ona bu konuda da engel olabileceğini düşünerek bir an önce Vera Kaltensee'yle konuşmaya karar vermişti. Yolculuk süresince, hiç şüphesiz o çevredeki en saygıdeğer şahsiyetlerden biri olan ve katıldığı etkinlikleri salt varlığıyla yücelten kadın hakkında düşündü. Vera Kaltensee doğuştan Zeydlitz-Lauen-

burg baronesiydi, elinde tek bir bavul ve kucağında bebeğiyle o zamanlar Doğu Prusya'dan Batı'ya kaçmıştı. Kısa bir süre sonra orada iş adamı Eugen Kaltensee'yle evlenmiş ve onunla birlikte Kaltensee Makine Fabrikası'nı dünyaca ünlü bir holdinge dönüştürmüştü. Kocasının ölümünden sonra şirket yönetimini o devralmış ve eş zamanlı olarak yorulmak bilmeden pek çok hayırsever etkinlikle meşgul olmuştu. Cömert bir sermayedar ve bağış toplayıcısı olarak elde ettiği üst düzey saygınlık sadece Almanya'yla sınırlı kalmamıştı. Eugen Kaltensee Vakfı'yla sanat, kültür, doğa ve tarihî eserlerin korunmasını teşvik etmiş ve yardıma muhtaç insanlara, büyük bir bölümünü hayata kendi geçirmiş olduğu sayısız sosyal projeyle destek vermişti.

Kaltenseelerin “değirmen çiftliği” olarak adlandırılan muaz-zam aile evi, Eppstein ile Lorsbach arasında bulunan bir vadiye, sık çalılarının ve oldukça yüksek, altın uçlu demir parmaklıklarının ardına gizlenmişti. Bodenstein çiftlik arazisine saptı, çift kanatlı giriş kapısı sonuna kadar açık duruyordu. Parka benzer şekilde düzenlenmiş bahçenin arka bölümünde çiftlik sahibinin evi, onun solunda ise tarihî değirmen binası bulunuyordu.

“Of! Kıskanmaya başladım,” dedi Pia koyu yeşil çimenlik alanı, mükemmel biçimde kırılmış fundalıkları ve özenle dikilmiş çiçek öbeklerini görünce. “Bunu nasıl yapıyorlar?”

“Bir bahçıvan ordusunun yardımıyla,” diye karşılık verdi Bodenstein kuru bir sesle. “Bu çimenlerin üzerinde herhangi bir hayvanın gezinmesine izin verildiğini pek sanmıyorum doğrusu.”

Pia bu kinayeli söz karşısında sırtıttı. Kayın çiftliğindeki evinde, aslında hiç olmaması gereken yerlerde her zaman bir hayvan olurdu: Köpekler ördek havuzunda, atlar bahçede, ördekler ve kazlar evin içinde keşif gezisinde. Kümes hayvanlarından birinin son firarından sonra odaların içindeki döküntüleri temizlemek Pia'nın bütün bir öğleden sonrasına mal olmuştu. Christoph bu konuda pek hassas olmadığı için şanslı sayılırdı.

Bodenstein çiftlik evinin merdivenleri önünde durdu. Arabadan inip etrafa bakındıkları sırada evin köşesinden bir adam çıktı. Kır saçlıydı ve uzun, ince yüzünde Pia'nın dikkatini çeken ilk şey Saint Bernard köpek cinsininkine benzeyen üzgün gözleri oldu. Bahçıvan olduğu açıkça belliydi çünkü üzerinde yeşil bir bahçıvan tulumu vardı ve elinde bir gül makası tutuyordu.

“Size yardım edebilir miyim?” Onları şüpheli bir biçimde süzdü. Bodenstein polis kimliğini gösterdi.

“Biz Hofheim Kriminal Polis Teşkilatı'ndanız ve Doktor Kaltensee'yi görmek istiyoruz.”

“Demek öyle.” Adam tulumunun göğüs cebinden zahmetle gözlüğünü çıkardı ve Bodenstein'in kimliğini dikkatlice inceledi. Ardından yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirdi. “Bahçe kapısını anında kapatmadığım zamanlarda burada en çılgınca şeyleri yaşıyorum. Birçokları buranın bir otel ya da golf kulübü olduğunu sanıyor.”

“Buna hiç şaşırmadım,” diye karşılık verdi Pia çiçeklenmiş otlar ve güllerle dolu çiçek yatağını ve sanatsal bir biçimde kesilmiş olan şimşir ağaçlarını görünce. “Burası tam da öyle görünüyor zaten.”

“Beğendiniz mi?” Adam görünür biçimde gururlanmıştı.

“Ah, evet!” Pia başıyla onayladı. “Bütün bunları tek başınıza mı yapıyorsunuz?”

“Zaman zaman oğlum yardımcı oluyor,” diye itiraf etti adam alçak gönüllülükle, yine de Pia'nın göstermiş olduğu hayranlığın tadını çıkarmayı sürdürdü.

“Doktor Kaltensee'yi nerede bulabileceğimizi söyler misiniz?” diye araya girdi Bodenstein, Pia'nın çimen gübreleme ya da gül bakımı gibi mesleki konuşmalara bulaşmasına fırsat vermeden.

“Elbette.” Adam özür mahiyetinde gülümsedi. “Geldiğinizi hemen bildireceğim. İsminiz ne demiştiniz?”

Bodenstein ona kartvizitini uzattı ve adam evin kapısına doğru ortadan kayboldu.

“Ev parkla kıyaslanınca oldukça harap görünüyor,” dedi Pia. Yakından bakınca bina hiç de uzaktan durduğu kadar ihtişamlı görünmüyordu. Kirli olan dış cephe yıpranmıştı ve parçalanarak dökülüyordu, bazı yerlerde molozlar görünüyordu.

“Ev tarihsel anlamda buradaki diğer binalar kadar önem arz etmiyor,” diye açıkladı Bodenstein. “Mülkün üne kavuşması, eğer doğru hatırlıyorsam, belgelere ilk kez on üçüncü yüzyılda geçen değirmen sayesinde olmuş. Değirmen yirminci yüzyılın erken dönemlerine kadar, onu 1929’da Eppstein şehrine hediye edene kadar, Eppstein Kalesi’nin de sahibi olan Stolberg-Werningerode ailesine aitti. Werningerode’ların bir kuzeni Zeydlitz evinin kızlarından biriyle evlendi ve mülk böylelikle Kaltenseelere geçmiş oldu.”

Pia, amirine şaşkınlıkla baktı.

“Ne oldu,” diye sordu Bodenstein.

“Bütün bunları nereden biliyorsunuz? Ayrıca Wernige... bilmem neleri ve Zeydlitz’in Kaltenseelerle ilgisi ne?”

“Vera Kaltensee doğuştan bir Zeydlitz-Lauenburg,” diye bilgi verdi meslektaşına Bodenstein. “Size bunu söylemeyi unuttum. Diğer her şey ise yurttaşlık bilgisi.”

“Elbette.” Pia başını salladı. “Soylular bu tür esaslı ayrıntıları asalet rehberiyle aynı anda ezberliyor sanırım.”

“Sesinizde alaycı bir tavır mı algılıyorum?” diye sordu Bodenstein ve sırıttı.

“Tanrı aşkına, asla!” Pia iki elini birden havaya kaldırdı. “Ah, saygıdeğer hanımefendinin kölesi de geliyor işte. Hanımefendiyi nasıl selamlamak gerekiyor acaba? Önünde saygıyla eğilerek mi?”

“Size inanamıyorum, Bayan Kirchhoff.”

Kaltensee olarak dünyaya gelen Marleen Ritter, sağ elinin yüzük parmağında taşıdığı altın yüzüğe bakıp gülümsedi. Geçen birkaç hafta ve ay boyunca hayatında kökten ve hızlı bir şekilde

yaşadığı olumlu yönde değişim nedeniyle hâlâ başı dönüyordu. Aslında Marco'dan boşandıktan sonra hayatının sonuna kadar yalnız kalmayı kabullenmişti. Tıknaz bedeni ona babasından miras kalmıştı fakat sevgili adayı olma olasılığı taşıyanlar için asıl caydırıcı olan şey ise ampute edilmiş üst baldırıydı. Thomas Ritter için öyle değildi! Ne de olsa onu çocukluğundan beri tanıyordu ve tüm yaşananlara şahit olmuştu: Robert'le olan yasak ilişkiyi, vahim kazayı ve tüm aileyi sarsan korkunç kavgayı. Thomas onu hastanede ziyaret etmişti, ailesinin zamanı olmadığında onu doktor kontrollerine ve fizyoterapiye götürmüştü. Eskiden şişman olan mutsuz kıza her zaman teselli veren ve onu neşelendiren sözler söylerdi. Evet, hiç şüphesiz daha o zamanlar ona âşık olmuştu.

Geçen aralık ayında ona tesadüf eseri yeniden rastladığında bunu Tanrı'nın bir işareti olarak görmüştü. Thomas kötü görünüyordu, hatta neredeyse biraz perişan ama hiç olmadığı kadar saygılı ve nazikti. Ondan nefret etmek için her türlü sebebe sahip olmasına rağmen bugüne kadar büyükannesi hakkında hiç kötü bir söz söylememişti. Marleen on sekiz yıldan sonra Thomas ve büyükannesini kopma noktasına getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu, aile içerisinde bu konuyla ilgili sadece gizliden gizliye tahminler yürütülmüştü ama bu duruma üzülmüyordu çünkü Thomas çok özel bir adamdı. Büyükannesi ve bağlantıları yüzünden Frankfurt'da becerilerine hitap eden düzgün bir iş bulabilmek için artık zerre kadar şansı yoktu.

Neden şehri terk edip başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmayı denememişti? Onun yerine serbest çalışan bir gazeteci olarak güçlkle ayakta kalmaya çalışıyordu; Frankfurt, Niederrad'daki bir apartmanın içindeki küçük dairesi iç karartıcı bir çukurdu. Yanına taşınması için Thomas'a baskı yapmıştı ama Thomas ona yük olmak istemediğini söylemişti. Bu, Marleen'e çok dokunmuştu. Thomas'ın üzerindkilerden başka neredeyse hiçbir şeye sahip olmaması umurunda değildi. Bu onun suçu

değildi. Onu kalbinin derinliklerinden seviyordu, onunla birlikte olmayı ve onunla uyumayı seviyordu. Ve çocukları olacağı için seviniyordu. Marleen, Thomas ile büyükannesini tekrar barıştıracığından şüphe duymuyordu. Ne de olsa Vera bugüne kadar onu hiçbir konuda reddetmemişti. Cep telefonu Thomas'a özel olan sesle çaldı. Nasıl olduğunu öğrenmek için onu günde en az on kez arıyordu.

“Nasılsın hayatım?” diye sordu Thomas. “Siz ikiniz neler yapıyorsunuz bakalım?”

Marleen karnındaki bebeğe yapılan imaya karşılık gülümsedi.

“Kanepede uzanmış tembellik yapıyoruz,” diye cevap verdi.

“Bir şeyler okuyorum. Sen ne yapıyorsun?”

Thomas'ın görev yaptığı gazetenin yazı işlerinde resmî tatil günlerinde de çalışılıyordu. Ailesi ve çocukları olan iş arkadaşlarının yerine 1 Mayıs'taki görevi gönüllü olarak kabul etmişti. Marleen bunu kişiliğinin tipik bir özelliği olarak görüyordu. Thomas düşünceli ve fedakâr bir yapıya sahipti.

“İki güncel olayı daha beklemem gerekiyor,” diye iç geçirdi.

“Seni bütün gün yalnız bıraktığım için gerçekten üzgünüm ama en azından hafta sonu çalışmayacağım.”

“Beni dert etme. Ben iyiyim.”

Bir süre daha konuştular. Sonra Thomas konuşmayı sonlandırmak zorunda kaldı. Marleen mutlulukla bir kez daha parmağındaki yüzüğe baktı. Ardından arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve bu adamla ne kadar mutlu olduğunu düşündü.

Doktor Vera Kaltensee onları girişte karşıladı, kar gibi beyaz saçlı, üzerinde uzun bir hayatın derin izlerini taşıyan bronz bir yüz ve capcanlı açık mavi gözlü, bakımlı bir hanımefendi. Oldukça dik duruyordu, yaşını ele veren tek şey gümüş topuzlu bastonuydu.

“İçeri girin.” Gülüşü içtendi, ince sesi hafiften titriyordu. “Sevgili Moormann benimle önemli bir konu hakkında konuşmak istediğinizi söyledi.”

“Evet, bu doğru.” Bodenstein ona elini uzattı ve gülüşüne karşılık verdi. “Oliver von Bodenstein, Hofheim Kriminal Polis Teşkilatı. Meslektaşım Pia Kirchhoff.”

“Demek siz sevgili dostum Gabriela’nın yetenekli damadı-sınız,” diye tespitte bulundu ve onu baştan aşağı süzdü. “Sizden hep büyük bir övgüyle söz eder. Küçük kızınızın doğumu için seçtiğim hediye-i beğendiğinizi umuyorum.”

“Elbette beğendim. Çok teşekkür ederim.” Bodenstein, Sophia’nın doğumunda Vera Kaltensee’den gelen bir hediye-yi biraz olsun hatırlamıyordu ama Cosima’nın bir teşekkür yazısı yazarak ona uygun bir şekilde karşılık verdiğini tahmin ediyordu.

“İyi günler Bayan Kirchhoff,” Doktor Vera Kaltensee, Pia’ya dönerek elini tuttu, “tanıştığımıza memnun oldum.”

Hafiften öne doğru eğildi.

“Daha önce hiç bu kadar güzel bir polisle karşılaşmamıştım. Ne kadar güzel mavi gözleriniz var hayatım!”

Genelde bu tür iltifatlarla şüpheyle yaklaşan Pia, istem dışı olarak ruhunun okşandığını hissetti ve utanarak gülümsedi. Ünlü ve çok zengin olan bu kadın tarafından küçümseneceğini ya da daha beteri hiç umursanmayacağını düşünmüştü; Vera Kaltensee’nin ne kadar doğal ve kibirden uzak bir tavır sergilediğini görmek onu olumlu anlamda şaşırtmıştı.

“İçeri gelin hadi!” Yaşlı kadın, sanki eskiden beri arkadaşlarıymışçasına Pia’nın koluna girdi ve onları Flaman duvar halılarıyla kaplı olan bir salona götürdü. Mermerden devasa şöminenin önünde, sade görüntülerine rağmen muhtemelen kayın çiftliğindeki tüm eşyaların toplamından daha değerli olan üç tane koltuk ve bir sehpa duruyordu.

“Lütfen,” dedi içten bir şekilde. “Oturun. Size kahve ya da serinletici bir şeyler ikram edebilir miyim?”

“Hayır, teşekkürler,” diye kibarca geri çevirdi Bodenstein. Ölü bir insanın haberi, ayaktayken, çay yudumlarken olduğundan daha kolay iletildi.

“Peki. Sizi buraya getiren şey nedir? Tamamen nezaket icabı yapılmış bir ziyaret olamaz herhalde, öyle değil mi?” Vera Kaltensee hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti.

“Maalesef hayır,” diye itirafta bulundu Bodenstein.

Yaşlı kadının yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Bir anda dokunaklı bir şekilde çaresiz bir görüntüye büründü. Koltuklardan birine oturdu ve tıpkı bir öğrencinin öğretmenine yaptığı gibi Bodenstein’a bekleyen gözlerle baktı.

“Bu sabah Herrmann Schneider’in cesedini incelemek için çağrıldık. Evinde sizi tanıdığına dair ipuçları bulduk, bu sebeple buradayız.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Vera Kaltensee dehşet içinde, yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. Bastonu elinden kaydı, sağ elinin parmakları kolyesindeki madalyonu kavradı. “O, nasıl... yani... ona... ona ne olmuş?”

“Evinde vurulmuş.” Bodenstein bastonu yerden kaldırdı ve Vera Kaltensee’ye uzatmak istedi ama o bunu fark etmedi. “Onu öldürenin David Goldberg’i öldürenle aynı kişi olduğunu düşünüyoruz.”

“Hayır, olamaz.” Vera Kaltensee boğuk bir çığlık attı ve bir elini ağzının üstüne bastırdı. Gözlerine dolan yaşlar buruşuk yanaklarından aşağıya süzüldü. Pia amirine sitemli bir bakış yöneltti, o da kısaca kaşlarını çatarak karşılık verdi. Vera Kaltensee’nin önünde diz çöktü ve duygularını paylaştığını göstermek için elini yaşlı kadının elinin üzerine koydu.

“Üzgünüm,” dedi Pia alçak bir sesle. “Size bir bardak su getirmemi ister misiniz?”

Vera Kaltensee kendisini kontrol edebilmek için savaş veriyordu, gözyaşları eşliğinde gülümsedi.

“Teşekkür ederim hayatım,” diye fısıldadı. “Bu çok iyi olur. Arka taraftaki büfenin üzerinde bir sürahi olmalı.”

Pia ayağa kalktı ve üzerinde çeşitli içkilerin ve ters çevrilmiş bardakların durduğu bir büfenin yanına gitti. Pia ona bir bardak su uzatınca Vera Kaltensee minnettarlıkla gülümsedi ve bir yudum aldı.

“Size birkaç soru sorabilir miyiz, yoksa bunu ertelememizi mi istersiniz?” diye sordu Pia.

“Hayır, hayır. Biraz daha... şu an daha iyiyim.” Vera Kaltensee kaşmir hırkasının cebinden kar gibi beyaz bir mendil çıkardı, gözlerini sildi ve burnunu temizledi. “Böyle bir şeyi öğrenmek insanda şok etkisi yaratıyor. Herrmann... demek istediğim, o... o kadar yıl boyunca ailemizin çok iyi ve çok samimi dostuydu. Sonra ise böylesine korkunç bir şekilde ölüyor!”

Gözleri yeniden yaşla dolmuştu.

“Bay Schneider’in evinde sizin doğum günü davetiyenizi bulduk,” dedi Pia. Ayrıca İsviçre’de sahip olduğu bir banka hesabına KMF tarafından yapılan düzenli bir ödemeye rastladık.”

Vera Kaltensee başıyla onayladı. Yeniden toparlanmıştı ve kısık ama tok bir sesle konuşuyordu.

“Herrmann ölen kocamın eski bir dostuydu,” diye açıkladı. “Emekli olduktan sonra İsviçre’deki yan kuruluşumuz olan KMF Suisse’de danışmanlık yapmaya başlamıştı. Herrmann eskiden maliye memuruydu, tecrübesi ve fikirleri çok değerliydi.”

“Bay Schneider ve geçmişi hakkında neler biliyorsunuz?” diye sordu hâlâ bastonu elinde tutan Bodenstein.

“Mesleki açıdan mı, yoksa şahsi olarak mı?”

“Her ikisi de. Bay Schneider’i öldürmek için sebebi olan birini arıyoruz.”

“Böyle bir şeyi yapabilecek hiç kimseyi tanımıyorum.” Vera Kaltensee şiddetli bir şekilde başını salladı. “O kadar iyi bir insandı ki. Sağlık sorunları olmasına rağmen karısı öldükten

sonra evinde tek başına yaşıyordu. Ama bir huzurevine yerleşmek istemiyordu.”

Pia nedenini tahmin edebiliyordu. Orada Haftaya Bakış programını pek izleyemezdi ya da Adolf Hitler’in bizzat ona ithaf ettiği fotoğrafını duvara asamazdı. Ama bir şey söylemedi.

“Bay Schneider’i ne zamandan beri tanıyordunuz?”

“Uzun zamandır. Eugen’in çok iyi bir arkadaşıydı, yani ölen kocamın.”

“Bay Goldberg’i de tanıyor muydu?”

“Evet, elbette.” Vera Kaltensee biraz rahatsız olmuş görünüyordu. “Bunu neden soruyorsunuz?”

“Her iki olay yerinde de bir rakam bulduk,” dedi Bodenstein. “16145. Kurbanların kanıyla yazılmıştı ve iki olay arasında bir bağlantıyı işaret edebilir.”

Vera Kaltensee hemen cevap vermedi. Elleri koltuğun kenarlarına kenetlenmişti. Saniyenin küçük bir parçasında yüzünde Pia’yı şaşırtan bir ifade belirip kayboldu.

“16145 mi?” diye sordu yaşlı kadın düşünceli bir şekilde. “Bu ne anlama geliyor?”

Bodenstein cevap vermeden salona bir adam girdi. Uzun boylu ve zayıftı, neredeyse sıskaydı. Üzerinde takım elbise ile ipek bir şal vardı, kirli sakalları ve kırçıl saçlarıyla kocamış bir tiyatro oyuncusunu andırıyordu. Şaşırmış vaziyette önce Bodenstein’a, ardından Pia’ya ve nihayet Vera’ya baktı. Pia onu bir yerlerden tanıdığından emindi.

“Misafirin olduğunu bilmiyordum anne,” dedi ve gitmek istedi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Burada kal!” Vera Kaltensee’nin sesi sert çıkmıştı ama Pia ve Bodenstein’a döndüğünde gülümsedi. “Bu Elard, en büyük oğlum. Burada benimle birlikte yaşıyor.”

Ardından oğluna baktı.

“Elard, bu Hofheim Kriminal Polis Teşkilatı’ndan Başkomiser von Bodenstein, Gabriela’nın damadı. Bu da onun meslektaşı... Lütfen bağışlayın, isminizi hatırlayamadım.”

Pia bir şey söyleyemeden Elard Kaltensee söze girdi. Dumanlı sesinin hoş bir melodik tınısı vardı.

“Bayan Kirchhoff,” dedi sahip olduğu olağanüstü isim hafızasıyla onu şaşırtarak. “Karşılaşmamızın üzerinden epey bir süre geçti. Eşiniz nasıl?”

Profesör Elard Kaltensee, diye düşündü Pia. Tabii ki onu tanıyordu! Sanat tarihçisiydi ve Frankfurt Üniversitesi’nde uzun yıllar kendi branşının bölüm başkanlığını yapmıştı. Adli tıp kurumunda başkan yardımcılığı görevinin yanı sıra üniversitede öğretim görevlisi olan Henning’le birlikte, Elard Kaltensee’nin de katıldığı organizasyonlarda birkaç kez bulunmuştu. Pia, onun boğazına düşkünlüğü ve genç kadın sanatçılara olan zaafıyla ilgili yapılan dedikoduları anımsadı. Yaşı şimdi altmışın üzerinde olmalıydı, üzerinde yılların yıpratıcı izini taşımakla beraber hâlâ çekici görünüyordu.

“Sorduğunuz için teşekkür ederim.” Pia, Henning’le iki ay önce boşanmış oldukları gerçeğini atladı. “Kendisi gayet iyi.”

“Herrmann öldürülmüş,” diye bilgi verdi Vera Kaltensee. Sesi yeniden titremişti. “Polisler bu yüzden burada.”

“Ya,” Elard Kaltensee kaşlarını kaldırdı, “bu ne zaman oldu?”

“Dün gece,” diye cevapladı Bodenstein. “Evinin girişinde vuruldu.”

“Bu korkunç.” Profesör Kaltensee haberi soğukkanlılıkla karşıladı, Pia, Schneider’in Nazi geçmişinden haberdar olup olmadığını düşündü. Ama bunu ona soramazdı. Şu anda ve burada değil.

“Anneniz bize Bay Schneider’in, vefat eden babanızın iyi bir arkadaşı olduğundan söz etti,” dedi Bodenstein. Pia, Elard

Kaltensee'nin annesine kısa bir bakış yönelttiğini fark etti. Sanki bir tür alaycılık sezinledi.

“O halde doğrudur,” diye karşılık verdi.

“David Goldberg cinayetiyle aralarında bir paralellik olduğunu düşünüyoruz,” diye devam etti Bodenstein. “Her iki cinayet mahallinde de bizim için bir bulmaca olan aynı rakama rastladık. Birisi 16145 sayılarını kurbanların kanıyla yazmış.”

Vera Kaltensee boğuk bir ses çıkardı.

“16145 mi?” diye tekrarladı oğlu düşünceli bir şekilde. “Bunun anlamı...”

“Ah, bu o kadar korkunç ki! Bütün bunlar bana çok ağır geldi!” diye atıldı Vera Kaltensee aniden ve sağ eliyle gözlerini kapattı. Çelimsiz omuzları titriyordu, hıçkırıklara boğuldu. Bodenstein anlayışlı bir tavırla sol elini tuttu ve kısık sesle, konuşmayı daha sonra da sürdürebileceklerini söyledi. Pia ise ona değil, oğluna bakıyordu. Elard Kaltensee, hıçkırıkları ağlama nöbetine dönuşen annesini sakinleştirmek için hiçbir atılımda bulunmuyordu. Onun yerine konsolun yanına gidip soğukkanlılıkla kendisine bir kadeh konyak koydu. Yüzü bütünüyle donuktu ama gözlerinde, Pia'nın hiçbir şüpheye yer vermeden aşağılayıcı olarak tanımlayacağı bir ifade vardı.

*

Kalbi çarpıyordu, kapının diğler tarafındaki ayak seslerini duyunca biraz geriye çekildi. Hemen sonra evin kapısı açıldı. Katharina'nın görüntüsü her defasında olduğu gibi nefesini kesti. Üzerinde keten kumaştan pembe bir elbise ve beyaz bir ceket vardı, parlak siyah saçları iri bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü, uzun bacakları güneşte bronzlaşmıştı.

“Merhaba hayatım. Nasılsın?” Thomas Ritter zoraki bir gülümseme takınıp ona doğru yaklaştı. Kadın onu soğuk bir tavırla baştan aşağı süzdü.

“Hayatım,” diye tekrarladı alaycı bir şekilde. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Güzel olduğu ölçüde kaba da olabiliyordu. Ama onu çekici kılan şey de aslında buydu. Ritter korkuya kapılıp Katharina’nın, Marleen’le olan ilişkisini öğrenmiş olabileceğini düşündü, sonra bunu aklından çıkardı. Haftalardır ya Zürih’teki yayınevinde ya da Mallorca’daydı, bilmesi imkânsızdı.

“İçeri gel.” Katharina arkasını döndü, Thomas da onu oldukça geniş olan ev boyunca terasa kadar takip etti. Yaptığı şeyi öğrenseydi Katharina’nın muhtemelen deli gibi sevineceğini düşündü. Konu Kaltensee ailesi olunca intikam hırsları birdi. Ama Katharina’yla, Marleen hakkında konuşma fikri onu huzursuz etmişti.

“Evet,” Katharina durdu ama ona da oturması için yer göstermedi. “Ne kadar ilerledin? Pazarlama müdürüm yavaş yavaş sabırsızlanmaya başladı.”

Ritter duraksadı.

“İlk bölümler henüz tam olarak içime sinmedi,” diye itirafta bulundu. “Bana sanki Vera 1945’te Frankfurt’ta ansızın hiçlikten ortaya çıkmış gibi geliyor. Geçmişe ait hiç fotoğraf ya da aile belgesi yok; koca bir hiç! Kitabın taslağı şimdiye kadarki haliyle rastgele herhangi bir ünlünün biyografisi gibi.”

“Çok sağlam bir kaynağım daha var demiştin bana!” Katharina Ehrmann öfkeyle alnını buruşturdu. “İçimde neden beni oyalamaya çalıştığına dair bir his var?”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” diye cevapladı Ritter umutsuzca. “Gerçekten yapmıyorum! Ama Elard her defasında benden kaçıyor ve görüşme taleplerime geri dönmüyor.”

Königstein’daki tarihî kentin üzerindeki parlak mavi gökyüzü kavislenmişti ama Ritter, Katharina’nın terasından bir yanda kale yıkıntılarının, diğer yanda ise Villa Andreae’nin görüldüğü hayranlık verici manzarayı görmüyordu.

“Kaynağın Elard mı?” Katharina başını salladı. “Bunu bana daha önce söyleyebilirdin.”

“Bunun ne faydası olurdu? Sana, bana anlattığından daha fazla şey mi söyleyeceğini düşünüyorsun?”

Katharina Ehrmann onu dikkatle süzdü.

“Her neyse,” dedi sonunda. “O halde sana anlattıklarından ortaya bir şeyler çıkarmaya çalış! Olay yaratmak için yeterli olacağını düşünüyorum!”

Ritter başıyla onayladı ve alt dudağını ısırıldı. “Bu arada küçük bir sorunum daha var,” dedi sıkılgan bir şekilde.

“Ne kadara ihtiyacın var?” diye sordu Katharina Ehrmann ifadesiz bir yüzle.

Ritter bir an duraksadı, ardından iç çekti.

“Başlangıç olarak beş bin açıkları kapatmam için yeterli olur.”

“Parayı alacaksın ama bir şartla.”

“Nedir?”

Katharina Ehrmann alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Kitabı önümüzdeki üç hafta içerisinde bitireceksin. Şayet sevgili arkadaşım Jutta partisi tarafından birinci sıradan aday gösterilmek istiyorsa, kitabın en geç eylül başında basılmış olması gerek.”

Üç hafta! Thomas Ritter terasın korkuluklarına yaslandı. Böylesi boktan bir duruma nasıl düşebilmişti? Büyüklük san-rısına kapılıp sağlıklı düşünme yetisini kaybedene kadar gayet düzgün bir hayata sahipti. Katharina’ya, Vera’nın hayatını ifşa eden biyografisini yazma fikrinden bahsettiğinde bu girişimin, Jutta Kaltensee’nin eski en iyi kız arkadaşının üzerinde nasıl bir coşku uyandıracığını düşünmemişti.

Katharina, Jutta’yı hiçbir zaman affetmemişti, o zamanlar onu ne kadar da duygusuzca başından savmıştı; intikam almak için yanıp tutuşuyordu, üstelik buna hiç ihtiyacı yokken. İsviç-reli yayıncı Beat Ehrmann’la olan kısa evliliği maddi açıdan

onun için büyük bir kazanç olmuştu, yaşlı Ehrmann bedensel becerilerini gerçekte olduğundan üstün görünce, en iyi editörüyle evlendikten yaklaşık iki yıl sonra yine onun bacakları arasında geçirdiği kalp krizine yenik düşmüştü, Katharina her şeyin vârisi olmuştu: servetinin, gayrimenkullerinin ve yayınevinin. Ama Jutta'nın kıskanç entrikalarının yol açtığı incinme duygusu derinlerde yer etmişti. Katharina, gelmiş geçmiş en ünlü Alman kadını hakkında yazılmış skandallarla dolu bir biyografinin milyonlar kazandıracığı fikriyle Thomas Ritter'in ağzını sulandırmıştı. İşte bu yüzden onun için anlamı olan her şeyi kaybetmişti: işini, saygınlığını ve geleceğini. Çünkü Vera ne yapmak istediğini öğrenmiş ve onu kovmuştu. O zamandan beri yaşamını toplumdan dışlanarak sürdürmüştü. Az çok Katharina'nın destekleriyle yaşıyor, tüm kalbiyle nefret ettiği bir işi yapıyor ve kendi çabasıyla içinde bulunduğu bu durumdan kurtulamıyordu. Gözlerini kör eden intikam hırsıyla gözüne mükemmel görünen Marleen'le gizlice evlenme fikrinin ise içine düştüğü başka bir tuzak olduğu artık kanıtlanmıştı. Bazen kime ne diyebileceğini hiç bilemiyordu. Katharina yanına geldi.

“Şu lanet olası taslağı neden teslim etmediğine dair kendime her gün yeni bir bahane uydurmak zorunda kalıyorum,” dedi Ritter'in onda daha önce hiç görmediği keskin bir dille. “Artık sonuçları görmek istiyorlar, sana bunun için aylardır para saçıyoruz.”

“Üç hafta sonra taslağın tamamına sahip olacaksın,” diye söz verdi Thomas aceleyle. “Başını biraz düzenlemem gerekiyor çünkü umduğum şeyi bulamadım. Ama Eugen Kaltensee'yle olan mesele yeterince ses getirir.”

“Senin iyiliğin için öyle olmasını umuyorum.” Katharina Ehrmann başını yana doğru düşürdü. “Ve benim için. Yayınevi benim olsa da iş ortaklarıma açıklama yapmak zorundayım.”

Thomas Ritter saf bir şekilde gülümsemeyi başardı. Görünüşünün ve başkaları üzerinde bıraktığı etkinin fazlasıyla

farkındaydı. Yaşadığı tecrübeler, kadınların ona kul köle olmasını sağlayan bir şeye sahip olduğunu öğretmişti. Güzel Katharina da bu anlamda bir istisna sayılmazdı.

“Gel hayatım.” Korkuluklara dayandı ve kollarını ona doğru uzattı. “İş hakkında konuşmayı sonraya bırakalım. Seni özledim.”

Katharina kısa bir an daha soğuk tavrını sürdürdü ama sonra direnmeyi bırakıp gülümsedi.

“Söz konusu olan milyonlar,” diye hatırlattı sesini alçaltarak. “Hukukçularımız geçici karardan sıyrılmak için bir yol buldu, kitabın İsviçre’de basılması.”

Ritter dudaklarını onun ince boynundan aşağıya doğru gezdirdi, Katharina da şimdi istekli bir şekilde ona sokulunca belden aşağısında belirgin bir hareketlenme hissetti. Marleen’le yaptığı sıkıcı, yumuşak seksten sonra Katharina’nın bedensel sınırlarını, şiddet içerikli bir iştahla zorlayacağı düşüncesi onu tahrik etmişti.

“Ayrıca,” diye mırıldanıp kemerini çözdü Katharina, “Elard’la bizzat kendim konuşacağım. Bugüne kadar beni hiçbir konuda geri çevirmedi.”

“Şu sayıdan bahsettiğinizde nasıl tepki verdiğini gördünüz mü?” diye sordu Pia, değirmen çiftliğinden Hofheim’daki komiserlik bürosuna dönerlerken. Saatlerdir kısacık bir anlığına Vera Kaltensee’nin yüzünde gördüğünü sandığı şey hakkında düşünüyordu. Endişe miydi? Nefret mi? Korku mu? “Bir de oğluyla şu konuşma şekli, fazlasıyla... baskıcı.”

“Ben bir şey fark etmedim.” Bodenstein başını salladı. “Bir şekilde tuhaf davranmış olsa bile bu gayet anlaşılabilir bir şey. Ona eski bir aile dostunun öldürüldüğünü söyledik. Bu arada Bayan Kaltensee’nin oğlunu nereden tanıyorsunuz?”

Pia bunu ona açıkladı. “Schneider’in ölüm haberi onu pek etkilemiş benzemiyordu,” diye ekledi. “Pek fazla şaşırmış görünmüyordu.”

“Peki bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorsunuz?”

“Hiç.” Pia omuz silkti. “Hem Schneider’i hem de Goldberg’i pek sevmediğini söyleyebilirim en fazla. Annesini avutmak için de tek kelime etmedi.”

“Belki de duygusal anlamda annesinin yeterince destek gördüğünü düşünmüştür.” Bodenstein tek kaşını kaldırıp alaycı bir tavırla sırtıttı. “Bir ara sizin de gözyaşlarına boğulacağınızdan endişe ettim.”

“Lanet olsun, evet. Hiç profesyonelce değildi, farkındayım,” diye itiraf etti Pia pişmanlıkla. Yaşlı kadının onu bu denli etki altına almasına sinirlenmişti. Normalde gerekli mesafeyi korur ve gözyaşlarından etkilenmezdi. “Hıçkırıklara boğulan beyaz saçlı büyükanneler ne yazık ki benim zayıf noktam.”

“Demek öyle.” Bodenstein ona yandan muzip bir bakış attı. “Şimdiye kadar zayıf noktanızın, cinayet şüphesi altında bulunan, ruhsal dengesi bozuk, varlıklı genç adamlar olduğunu sanıyordum.”

Pia, Lukasvan Berg’e yapılan göndermeyi anlamıştı ama en az Bodenstein kadar iyi bir hafızası vardı.

“Camdan bir evde oturan, taş atmamalı amirim,” diye karşılık verdi sırtıtarak. “Hazır zayıflıklardan bahsetmişken... Çok net bir şekilde veteriner bir hanımefendiyi ve onun alımlı kızını hatırlıyorum, hani...”

“Tamam, anlaşıldı,” diye sözünü kesti Bodenstein aceleyle. “Gerçekten de hiç şaka kaldırmıyorsunuz.”

“Siz de aynı şekilde.”

Araç telefonu çaldı. Arayan Ostermann’dı, Schneider’in cesedi için otopsi izninin geldiğini söyledi. Ayrıca Wiesbaden’deki adli tıp laboratuvarıyla ilgili ilginç haberleri vardı. Gerçekten de BKA’daki meslektaşları konuyu örtbas etmekle uğraşırken değerlendirme için laboratuvara gönderilen delilleri unutmuşlardı.

“Goldberg’in evinin kapısının yanındaki çiçeklikte bulunan cep telefonu Robert Watkowiak diye birine aitmiş,” dedi

Ostermann. “Olay yeri inceleme ekibi tarafından tespit edildi, parmak izleri ve her şey dâhil. Ceza kanununda bulunan neredeyse bütün maddeleri ihlal etme hırsına kapılmış eski bir tanıdık. Cinayet, koleksiyonunda henüz eksik. Bunun haricinde her türlü suçu işlemiş: dükkân hırsızlıkları, adam yaralama, soygun, uyuşturucu maddeler kullanma, yasalara birden fazla karşı gelme, ehliyetsiz araba kullanma, defalarca alkollü araç kullanmak suçundan trafikten men edilme, tecavüze yeltenme ve bu gibi başka suçlar.”

“O halde onu komiserlik bürosuna getirtin,” dedi Bodenstein.

“Bu o kadar kolay değil. Altı ay önce hapisten çıkmasından bu yana kalıcı bir ikametgâhı bulunmuyor.”

“Peki en son kaldığı adres? O nedir?”

“İşte iş tam da bu noktada ilginçleşiyor,” dedi Ostermann. “Hâlâ Kaltensee ailesinin değirmen çiftliğine kayıtlı görünüyor.”

“Niye ki?” Pia şaşırmıştı.

“Belki de yaşlı Kaltensee’nin evlilik dışı dünyaya gelen oğlu olduğu içindir,” diye cevapladı Ostermann. Pia, Bodenstein’a hızlı bir bakış attı. Her defasında Kaltensee ismiyle karşılaşmaları tesadüf olabilir miydi? Cep telefonu çaldı. Ekranda beliren numarayı tanıımıyordu ama aramayı yine de cevapladı.

“Merhaba Pia, benim,” diyen arkadaşı Miriam’ın sesini duydu. “Rahatsız etmiyorum ya?”

“Hayır, etmiyorsun,” diye cevapladı Pia. “Ne oldu?”

“Cumartesi akşamı Goldberg’in öldüğünü biliyor muydun?”

“Evet,” dedi Pia. “Fakat sana bu konuda bir şey söylemem yasaktı.”

“Aman Tanrım. Kim onun gibi yaşlı bir adamı öldürür ki?”

“Güzel soru, bunun cevabını henüz biz de bulamadık,” diye cevapladı Pia. “Ne yazık ki davanın soruşturmasını elimizden aldılar. Goldberg’in oğlu hemen ertesi gün Amerikan konsolosluğu ve içişleri bakanlığı eşliğinde buraya gelip babasının cesedini aldı. Bu bizi biraz şaşırtmıştı.”

“Bu bizim cenaze ritüellerimizi bilmediğiniz için olabilir,” dedi Miriam kısa bir sessizlikten sonra. “Goldberg’in oğlu Sal, koyu bir dindar. Yahudi geleneğine göre merhum mümkünse aynı gün defnedilmelidir.”

“Demek öyle.” Pia, Ostermann’la konuşmasını bitiren Bodenstein’a baktı ve işaret parmağını dudağının önüne tuttu. “Gömüldü mü peki?”

“Evet. Hemen pazartesi günü. Frankfurt’taki Yahudi mezarlığına. Schiwa bitiminde ayrıca resmî bir yas töreni yapılacak.”

“Şiva mı?” diye sordu Pia anlamayarak. Bunu sadece bir Hint tanrısının ismi olarak biliyordu.

“Schiwa İbranice bir kelime ve ‘yedi’ anlamına geliyor,” diye açıkladı Miriam. “Schiwa, cenazelerden sonra başlayan yedi günlük bir yas süreci. Sal Goldberg ve ailesi bu süre boyunca Frankfurt’ta kalacaklar.”

Pia’nın aklına aniden bir fikir geldi.

“Şu an neredesin?” diye sordu kız arkadaşına.

“Evde,” diye cevapladı Miriam. “Neden?”

“Benimle buluşmak için vaktin var mı? Sana bir şey anlatmam gerek.”

Elard Kaltensee büyük evin giriş katında, pencerenin önünde durdu ve erkek kardeşinin arabasıyla girişten geçip evin önüne park edişini izledi. Buruk bir gülümsemeyle pencereden ayrıldı. Vera durumu kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyordu çünkü olayların ucu gitgide ailesine dokunmaya başlıyordu, oğlu ise bu konuda tamamen suçsuz sayılmazdı. Gerçi söz konusu rakamın ne anlama geldiğini o da bilmiyordu ama annesinin bunu bildiğinden şüpheleniyordu. Vera, normalde karakterine hiç uymayan ağlama nöbetiyle polislerin kendisine başka sorular yöneltmesinden ustalıkla kaçmayı başarmış ve hemen sonra dizginleri kendi eline almıştı. Polisler gider gitmez Siegbert’i aramıştı, o da elbette ki işi gücü bırakıp hiç vakit kaybetmeden

annesinin yanına koşmuştu. Elard ayakkabılarını ayaklarından sıyırdı ve ceketini çıkarıp dilsiz uşağın üzerine astı.

Kirchhoff'un karısı olan şu polis ona neden tuhaf bir şekilde bakmıştı? İç çekerek yatağın kenarına oturdu, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve konuşmanın en ince ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. Herhangi bir konuda ters bir şey söylemiş ya da dikkat çeken, şüpheli bir hareket yapmış mıydı? Kadın polis kuşkulanmış mıydı? Eğer öyleyse, nedeni neydi? Kendisini berbat hissediyordu. Aşağıya bir araba daha yanaşıyordu. Tabii ya, Vera, Jutta'nın da gelmesini buyurmuştu. Bu durumda onu da aşağıya, aile kuruluna çağırması pek uzun sürmeyecekti. Dikkatsizce davrandığını düşünmeye başladı, çok büyük bir hata yapmıştı. Bunun ortaya çıkması durumunda nelerin olabileceği düşünceci kalbinin ağırmasına yol açtı. Ama kaçıp saklanmanın bir anlamı yoktu. Yaşamını aynı şekilde devam ettirmek ve hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmak zorundaydı. Beklenmedik bir anda ve normalden daha yüksek sesle çalan cep telefonu korkup irkilmesine sebep oldu. şaşırmıştı çünkü arayan Jutta'nın en iyi arkadaşı Katharina Ehrmann'dı.

"Merhaba, Elard," Katharina'nın sesi keyifli geliyordu. "Nasılsın?"

"Katharina!" Elard olduğundan daha soğukkanlı bir tavır takındı. "Uzun zamandır ortalarda yoktun! Beni arama şerefini neye borçluyum?"

Katharina'yı oldum olası severdi, ara sıra Frankfurt'taki kültürel etkinliklerde ya da başka sosyal ortamlarda karşılaşıyorlardı.

"Lafı hiç dolandırmadan açık konuşacağım," dedi Katharina. "Yardımaına ihtiyaım var. Bir yerlerde buluşabilir miyiz?"

Konuşmasındaki aceleci ses tonu Elard'ın içine doğan kötü hissin artmasına sebep olmuştu.

"şu an için pek mümkün görünmüyor," diye karşılık verdi Elard kaçınarak. "şu sıra bizim evde bir kriz havası var."

"İhtiyar Goldberg öldürölmüş, bundan haberim var."

“Öyle mi?” Elard, bunu nereden öğrenmiş olabileceğini düşündü. Jossi dayının ölümü gazetelerden başarılı bir şekilde uzak tutulmuştu. Belki de ona bundan Jutta bahsetmişti.

“Thomas’ın annen hakkında bir kitap yazdığını belki biliyorsundur,” diye devam etti Katharina. Elard buna cevap vermedi ama içindeki kötü his gittikçe büyüyordu. Aile içinde bile fitilin ateşlenmesine sebep olan kitap saçmalığından tabii ki haberi vardı. İçinden telefonu yüzüne kapatmak geçti ama bu hiçbir işe yaramazdı. Katharina Ehrmann meşhur inadiyla tanınırdı. İstedliğini elde etmeden onu asla rahat bırakmazdı.

“Siegbert’in bu konuda nasıl bir önlem aldığını kesin duymuşsundur.”

“Evet, duydum. Bu konu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

“Çünkü kitap benim yayınevimden çıkacak.”

Elard bu haber karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi.

“Jutta’nın bundan haberi var mı?” diye sordu sonunda.

Katharina bir kakhaha attı.

“Hiçbir fikrim yok. Doğrusu bunu pek umursamıyorum. Ben işin ticaret kısmıyla ilgileniyorum. Annen hakkında yazılmış bir biyografi milyonlar değerinde. Kitabı eylül ayındaki fuara kadar mutlaka yayımlamak istiyoruz ama bazı önemli arka plan bilgilerine ihtiyacımız var, bu konuda bize yardımcı olabileceğini tahmin ediyorum.”

Elard donup kaldı. Ağzı birdenbire kupkuru, elleri ise terden sıırılsıklam olmuştu.

“Ne demek istediğini anlayamadım,” diye karşılık verdi boğuk bir sesle. Katharina bunu kimden öğrenmişti? Ritter’den mi? Peki ona anlattıysa, başka kimlere anlatmıştı? Ah, bunun hangi sonuçları doğuracağını baştan bilseydi bu işe hiç bulaşmazdı!

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun!” Katharina’nın sesi birkaç derece soğumuştı. “Hadi ama Elard! Bize yardım ettiğini hiç kimse öğrenmeyecek. En azından bunu bir düşün. Beni istediğin zaman arayabilirsin.”

“Kapatmalıyım.” Elard vedalaşmadan görüşmeyi sonlandırdı. Kalbi deli gibi çarpıyor, midesi bulanıyordu. İki büküm bir vaziyette düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ritter, Katharina’ya her şeyi anlatmış olmalıydı, üstelik ağzını tutacağına dair her türlü yemini etmişken! Oda kapısının önündeki koridorda yaşanan ayak sesleri duydu, sadece Jutta’nın giydiği türden yüksek topukların tıkırtısını. Evden gizlice kaçmak için çok çok geç kalmıştı. Yıllarca geç.

Pia ile Miriam yaklaşık iki ay önceki açılışından sonra Frankfurt gastronomi âleminde önerilen yerler arasında anılan, Schiller Caddesi’ndeki bir bistroda buluştular. İkisi de mekânın özel yemeğini sipariş ettiler: Röhn’de yetişen mutlu ineklerden hazırlanan, yağsız, tavada pişmiş etli burger. Miriam merakını gizlemekte zorlandığı için Pia vakit kaybetmeden konuya girdi.

“Dinle Miri. Şimdi konuşacağımız her şey kesinlikle çok gizli. Gerçekten hiç kimseyle bu konu hakkında konuşmamasın, aksi takdirde başım inanamayacağın kadar büyük bir belaya girer.”

“Tek kelime bile etmeyeceğim.” Miriam tek elini yemin edermiş gibi havaya kaldırdı. “Söz veriyorum.”

“Güzel.” Pia öne doğru eğildi ve alçak sesle konuşmaya başladı. “Goldberg’i ne kadar iyi tanıyordun?”

“Birkaç kez rastlaşmıştık. Kendimi bildim bileli Frankfurt’a her geldiğinde bizi ziyaret ederdi,” diye karşılık verdi Miriam kısa bir süre düşündükten sonra. “Büyükanнем ve karısı Sarah çok yakın arkadaşlardı, dolayısıyla onunla da aynı şekilde. Onu öldüren kişinin kimliği konusunda bir ilerleme kaydedebildiniz mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti Pia. “Kaldı ki bu artık bizim meselemiz değil. Dürüst olmam gerekirse, Goldberg’in oğlunun Amerikan başkonsolosu, BKA, CIA ve içişleri bakanlığının adamlarını

peşine takarak ortaya çıkmasının sadece Yahudilerin cenaze ritüelleriyle ilgili olduğuna da inanmıyorum.”

“CIA? BKA? Ciddi olamazsın!” Miriam şaşkındı.

“Evet ciddiylim. Davayı soruşturma yetkisini elimizden aldılar. Ayrıca bunun ardında yatan asıl sebebi de bildiğimizi sanıyoruz. Goldberg’in oldukça karanlık bir sırrı vardı ve ne oğlunun ne de arkadaşlarının bu sırrın ortaya çıkmasını istediklerini hiç sanmıyorum.”

“Anlat şunu artık,” diye sıkıştırdı Miriam. “Ne tür bir sır? Eskiden oldukça şüpheli işlerle uğraştığını duymuştum ama bu birçok insan için geçerli bir durum. Yoksa Kennedy’yi mi öldürmü?”

“Hayır.” Pia başını salladı. “Nazi örgütü üyesiymiş.”

Miriam ona bakakaldı, ardından inanılmaz bir kahkaha attı.

“Bu esprisi yapılacak bir konu değil!” dedi. “Şimdi bana gerçeği anlat artık.”

“Gerçek bu. Otopsi sırasında sol üst kolunda sadece SS üyelerinde bulunan bir kan grubu dövmesi tespit edildi. Bu konuda en ufak bir şüphe yok.”

Miriam’ın yüzündeki gülümseme silinmişti.

“Dövme tamamen gerçek,” dedi Pia soğuk bir şekilde. “Bir ara ondan kurtulmayı denemiş olmalı. Ama alt deri dokusunda belirgin bir şekilde görülebiliyordu, kan grubu AB. Bu onun kan grubuydu.”

“Evet ama bu mümkün değil, inan bana Pia!” Miriam başını iki yana salladı. “Büyükannem onu altmış yıldır tanıyordu, buradaki herkes onu tanıyordu! Yahudi kurumlarına büyük miktarda paralar bağışlamış ve Alman-Yahudi barışını sağlamak adına bir sürü şey yapmıştı, eskiden bir Nazi olması imkânsız.”

“Peki ya gerçekten öyle idiyse?” diye düşündürücü bir soru sordu Pia. “Ya gerçekte olduğunu söylediği kişiden bambaşka biri idiyse?”

Miriam suskun bir şekilde ona bakıyor ve alt dudağını kemiriyordu.

“Bana yardımın dokunabilir,” diye devam etti Pia. “Çalıştığın enstitüde Doğu Prusya’daki Yahudi cemaatiyle ilgili belge ve dosyalara ulaşma şansın vardır mutlaka. Geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinebilirsin.”

Pia kız arkadaşına baktı ve beyninin içinde dönen yoğun düşünceleri neredeyse görür gibi oldu. David Goldberg gibi bir adamın böylesine inanılmaz bir sırra sahip olup, bunu uzun yıllar boyunca saklamış olması ihtimali o kadar çirkindi ki kendini ilk önce bu fikre alıştırması gerekiyordu.

“Bu sabah Herrmann Schneider adında bir adamın cesedi bulundu,” dedi Pia sessizce. “Tıpkı Goldberg gibi evinde ensesinden vurularak öldürülmüş. Seksen yaşının üzerindeydi ve yalnız yaşıyordu. Duvarında gamalı haç bayrağı ve imzalı Führer resmi asılı olan bodrum katındaki çalışma odası Hitler’in Reich yazıhanesi gibi görünüyordu, oldukça ürkütücüydü, inan bana. Ayrıca Schneider’in tıpkı Goldstein gibi Vera Kaltensee’yle arkadaş olduğunu öğrendik.”

“Vera Kaltensee’yle mi?” Miriam’ın gözleri büyümüştü. “Kendisini çok iyi tanıyorum! Kürtaj karşıtı olan bir kuruluşa yıllardır destek veriyor. Hitler’den ve Üçüncü Reich’tan ne kadar nefret ettiğini herkes biliyor. Arkadaşlarının eski Nazi üyeleri olarak anılmasına hiçbir şekilde izin vermeyecektir.”

“Bunu biz de istemiyoruz ki,” diyerek ortamı yatıştırmaya çalıştı Pia. “Hiç kimse Goldberg veya Schneider’in geçmişi hakkında bir şey bildiğini iddia etmiyor. Ama üçü de birbirini çok uzun zamandır ve çok iyi tanıyordu.”

“Bu delilik,” diye mırıldandı Miriam. “Baştan sona delilik!”

“Her iki cesedin yanında da bir sayı bulduk, katil onu kurbanların kanıyla yazmış: 16145,” diye devam etti Pia. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz ama bu, Goldberg ve Schneider’in aynı kişi tarafından vurulduğunu kanıtlıyor. İçimdeki bir ses,

cinayetlerin gerekçelerini bu iki adamın geçmişinde aramak gerektiğini söylüyor. Bu yüzden senden bana yardım etmeni isteyecektim.”

Miriam bakışlarını Pia’nın yüzünden ayırmadı. Heyecandan gözleri parlamış, yanakları kızarmıştı.

“Bir tarih olabilir,” dedi belli bir süre geçtikten sonra. “16 Ocak 1945.”

Pia bedenini hızla saran adrenalinin etkisiyle ayağa fırladı. Elbette! Bunu nasıl düşünememişti! Üye numarası, hesap ya da telefon numarası, hepsi saçmalık! Peki 16 Ocak 1945’te ne olmuştu? Ve nerede? Ve bunun Schneider ve Goldberg’le bağlantısı neydi? Ama her şeyden önce şu vardı: Bunu kim bilebilirdi?

“Bu konu hakkında nasıl daha fazla bilgi edinebiliriz?” diye sordu Pia. “Goldberg’in kökeni Doğu Prusya’dan geliyordu, tıpkı Vera Kaltensee gibi, Schneider ise Ruhr bölgesinden geliyordu. Belki bu konuda bilgi edinebileceğimiz arşivler hâlâ mevcuttur.”

Miriam başıyla onayladı. “Elbette mevcut. Doğu Prusya’nın en önemli arşivi Berlin’deki gizli hükümet arşivi PK, ayrıca çevrimiçi veri bankalarında Almanlara ait pek çok eski dokümana ulaşılabilir. Bir de Berlin’deki 1 no’lu nüfus dairesi var, Doğu Prusya’dan kurtarılabilen bütün nüfus dairesi dokümanları orada bulunuyor, özellikle de Yahudi cemaatine ait olanlar çünkü 1939’da oldukça detaylı bir halk sayımı gerçekleştirilmişti.”

“Bu gerçekten işe yarayabilir!” dedi Pia bu fikir karşısında heyecanlanarak. “Bu bilgilere nasıl ulaşabiliriz?”

“Bunun polisler için sorun olmaması gerek,” diye tahmin yürüttü Miriam. Tam o anda Pia’nın aklına, bunun kesinlikle sorun olacağı geldi.

“Goldberg davasında resmî olarak soruşturma yapmamız yasak,” dedi hayal kırıklığı yaşayarak. “Ve şu sıra Berlin’e gidebilmek için amirimden izin almam imkânsız görünüyor.”

“Bunu ben yapabilirim,” diye önerdi Miriam. “Bu ara işle-
rim pek yoğun sayılmaz. Son birkaç aydır üzerinde çalıştığım
proje tamamlandı.”

“Bunu gerçekten yapar mısın? Bu harika olur!”

Miriam sırtıttı ama hemen sonra ciddileşti.

“Goldberg’in hiçbir şekilde Nazi olmadığını kanıtlamaya
çalışacağım,” dedi ve Pia’nın ellerini tuttu.

“Bana bu da uyar.” Pia gülümsedi. “Asıl önemli olan, şu
rakamların anlamı hakkında bir şeyler öğrenmemiz.”

2 Mayıs 2007, Çarşamba

Frank Behnke keyifsizdi. Önceki gün yapılan bisiklet yarışının “Henning Kalesi çevresindeki etabında” Jedermann klasmanında on birinci sıraya yerleşmiş olmanın coşkusu çoktan uçup gitmişti. Can sıkıcı gündelik yaşantısı onu yeniden ele geçirmişti, üstelik yeni bir cinayet soruşturmasıyla. Aslında olaysız geçen sürecin bir müddet daha devam etmesini ve böylece mesaisini tam zamanında bitirmeyi sürdürebileceğini ummuştu. Meslektaşları, sanki nihayet tekrardan fazla mesaiye kalabilecekleri ve hafta sonlarını çalışarak geçirebilecekleri için mutluluk duyuyormuş gibi şevkle işe gömülmüşlerdi. Fachinger ve Ostermann’ın aileleri yoktu, amirinin ise her şeyle ilgilenen bir karısı vardı. Hasse’nin karısı, kocası evden gidince mutlu oluyordu, Kirchhoff ise sevgilisine olan aşkının birinci aşamasını atlatmış, bu sebeple de kendisini göstermeye pek meraklı görünüyordu. Hiçbirinin, onun ne türlü sorunlarla mücadele ettiği konusunda zerre kadar fikri yoktu! Akşamları ofisten tam mesai bitiminde ayrıldığında ters bakışları çekmek zorunda kalıyordu.

Behnke eski püskü görev aracının direksiyonuna geçti ve motoru çalıştırıp Kirchhoff’un nihayet görünüp arabaya binmesini bekledi. Meseleyi tek başına da halledebilirdi ama amiri onun da gelmesi konusunda ısrar etmişti. Robert Watkowiak’ın parmak izleri, öldürülen Hermann Schneider’in bodrumundaki bir bardağın üzerinde, cep telefonu ise Goldberg’in kapısının yanında bulunmuştu. Bu bir tesadüf olamazdı, Bodenstein bu

yüzden herifle konuşmak istiyordu. Ostermann biraz araştırma yapmış ve Watkowiak'ın birkaç aydır Niederh chstadt'da bulunan bir apartman dairesinde bir kadınla birlikte yaşıadığını  renmişti.

Behnke güneş gözlüğünün ardına gizlendi ve Bad Soden ile Schalbach  zerinden Niederh chstadt'daki Rotdorn yoluna giderlerken tek kelime etmedi. Pia da aynı şekilde herhangi bir sohbet başlatmaya çalışmadı. Bahçe içerisinde müstakil ve sıralı evlerin bulunduğu yerleşim bölgesinin orta yerindeki çirkin apartmanlar yabancı cisimler gibi görünüyordu. Bu saatte park yerlerinin çoğu boştu çünkü ev sahipleri işlerine gitmişlerdi. Ya da sosyal güvenlik ofisine, diye düşündü Behnke biraz sinirlenerek. *Bu şehrin büyük bir bölümü kesin devletin sırtından ge iniyordur, özellikle de orantısız bir şekilde büyük  l de kiracıların oluşturduğu göçmenler, zillerin üzerinde yazılı olan isimleri okumak bunu anlamak için yeterliydi.*

“M. Kr mer,” Pia zillerden birini işaret etti. “Sözde burada yaşıyor olmalı.”

Robert Watkowiak uzanıyordu. Dün gece oldukça iyi geçmişti. Moni ona herhangi bir sitemde bulunmamıştı, saat bir buçuk gibi ise onun dairesine geçmişlerdi. Gerçi elinde hiç nakit parası kalmamıştı ve silah için gelecek olan şu heriften de ses  ıkımmıştı, birazdan Herrmann amcadan aldığı üç çeki bozdurmak için yola koyulurdu nasılsa.

“Hey, şuna baksana.” Moni yatak odasına geldi ve cep telefonunu yüzüne doğru uzattı. “D n çok saçma bir SMS aldım. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?”

Robert uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve ekrandaki yazıları görmeye çalıştı. TATLIM, ZENGİNİZ! ÖBÜR İHTİYARIN DA HAKKINDAN GELDİM. ARTIK GÜNEYE GİDEBİLİRİZ!

Robert de mesajdan bir anlam çıkaramadı. Omuz silkip gözlerini tekrardan kapattı, Moni ise böyle bir mesajı ona kimin, neden yazmış olabileceği konusunda kafa yormaya devam etti. Robert'in başı çatlıyordu ve ağzında iğrenç bir tat vardı, kadının cırtlak sesi ise onu yeniden rahatsız ediyordu.

"Madem kimin yazdığını merak ediyorsun, o halde ara," diye mırıldandı. "Bırak da uyuyayım."

"Kesinlikle olmaz." Yorganını çekiştirdi. "Saat ona kadar buradan gitmiş olman gerekiyor."

"Yine misafirin gelecek, değil mi?" Aslında ek gelir elde etmek için hangi yola başvurduğu umurunda değildi, canını sıkan asıl şey, "misafir" gidene kadar bir yerlerde oturup beklemek zorunda oluşuydu. Bu sabah canı hiç yataktan çıkmak istemiyordu.

"O paraya ihtiyacım var," diye karşılık verdi. "Sende verecek hiçbir şey olmadığına göre."

Kapı çaldı, köpekler havlamaya başladı. Moni acımasızca panjurları yukarı kaldırdı.

"Hemen çık şu yataktan!" dedi sert bir şekilde ve yatak odasından çıktı.

Behnke yeniden zile bastı ve diyafondan, "Buyurun," diyen cızırtılı bir ses duyunca şaşırdı. Fonda köpekler havlıyordu.

"Polis," dedi Behnke. "Robert Watkowiak'la görüşmek istiyoruz."

"Burada değil," diye karşılık verdi bir kadın sesi.

"Yine de içeri girmemize izin verin."

Otomat sesinin duyulması ve eve girebilmeleri biraz vakit almıştı. Her katın farklı bir kokusu vardı ve hiçbiri de pek hoş sayılmazdı. Monika Krämer'in dairesi beşinci katta, karanlık bir koridorun sonunda bulunuyordu. Tavan lambası bozuk olmalıydı. Behnke zili çaldı ve çizik içindeki ince kapı açıldı. Koyu renk saçlı bir kadın kuşkulu gözlerle onlara bakıyordu.

Kolunda iki minik köpek taşıyor, boş olan elinde ise bir sigara tütüyordu, arkada televizyon çalışıyordu.

“Robert burada değil,” dedi, Behnke’nin kimliğine kısa bir bakış attıktan sonra. “Onu çok uzun zamandır hiç görmedim.”

Behnke onu kenara iterek yanından geçti ve etrafa bakındı. İki odalı daire sıradandı ama çok zevkli döşenmişti. Hoş görünümlü beyaz bir kanep ve sehpa olarak kullanılan Hint usulü ahşap bir sandık. Duvarlarda birkaç avroya yapı marketlerinde satılan cinsten Akdeniz motifleri içeren tablolar asılıydı, bir köşede ise büyük bir palmiye ağacı duruyordu. Laminant parke döşemenin üzerinde renkli bir halı seriliydi.

“Bay Watkowiak’ın hayat arkadaşı mısınız?” diye sordu Pia en fazla yirmilerinin sonunda gösteren kadına. Alınmış kaşlarını koyu renk bir kaş kalemiyle abartılı bir biçimde kavisli hale getirmişti, bu da yüzüne sabit bir şaşkınlık ifadesi veriyordu. Kolları ve bacakları on iki yaşında bir kız çocuğununkilerle eşit kalınlıktaydı, buna karşılık derin dekolteli bir atlet içerisinde hiç çekinmeden sergilediği oldukça dikkat çekici göğüslere sahipti.

“Hayat arkadaşı mı? Hayır,” diye karşılık verdi kadın. “Ara sıra burada kalıyor, o kadar.”

“Peki şimdi nerede?”

Kadın omuz silkti. Yeni bir mentollü sigara yaktı. Titreyen köpekleri kar gibi beyaz olan kanepenin üzerine bıraktı. Behnke bitişik odaya geçti. Çift kişilik bir yatak, ayna kapılı bir dolap ve sayısız çekmecesini olan bir şifonyer. Yatağın iki tarafı da kullanılmıştı. Behnke elini çarşafın üzerine koydu. Hâlâ sıcaktı.

“Ne zaman uyandınız?” diye sordu, kollarını kenetlemiş vaziyette kapı eşiğinde duran ve gözlerini ondan ayırmayan Monika Krämer’e dönerek.

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” Suçüstü yakalanan birinin hırçınlığıyla tepki vermişti.

“Sadece sorumu cevaplayın.” Behnke sabrının taşmak üzere olduğunu hissetti. Kadın sinirine dokunuyordu.

“Bir saat önce falan. Ne bileyim!”

“Peki yatağın sağ tarafında kim yatıyordu? Nevresimler hâlâ sıcak.”

Pia ellerine eldiven geçirdi ve dolabın ayna kapaklarından birini açtı.

“Hey!” diye bağırdı Bayan Krämer. “Arama emriniz olmadan bunu yapamazsınız!”

“Bu konuda tecrüben var galiba.” Behnke onu imalı bir bakışla baştan aşağı süzdü. Kısacık kot eteği ve topukları erimiş ucuz rugan çizmeleriyle istasyon çevresinde bulunan her kaldırıma uyum sağlayabilirdi.

“Ellerini dolaptan çek!” diye bağırdı Monika Krämer, Pia’ya ve dolapla arasına girdi. Tam o sırada Behnke diğer odada bir hareketlenme fark etti; kısa bir an için bir adamın silüetini görür gibi oldu, ardından kapı çarparak kapandı.

“Kahretsin!” diye lanet okudu ve peşinden koşmaya yeltendi ama Monika Krämer ona çelme taktı. Sendeleyerek başını kapının pervazına çarptı ve kapının yanında duran boş şarap şişeleriyle dolu bir kasanın üzerine kapaklandı. Şişelerden biri kırıldı ve cam parçalarından biri kolunun alt tarafına saplandı. Bir hamle yapıp tekrar ayağa kalktı ama sürtük çıldırmış gibi üzerine atladı. Sabahtan beri biriktirdiği öfke bir an su yüzüne çıkmıştı. Sıska sürtük yediği tokadın şiddetiyle duvara çarptı. Bir kez daha vurdu, ardından onu yakalayıp kolunu sırtına doğru çevirdi. Kadın şaşırtıcı bir güçle kendini savundu, kaval kemiğine tekme attı ve yüzüne tükürdü. Bir yandan da ona, ahlak biriminde çalıştığı dönemlerde gece kulüplerinde duymaya alışık olduğu türden ahlaksızca küfürler ediyordu.

Pia araya girip onu zorla kendine çekmeseydi, o pisliği bir güzel pataklardı. Köpeklerin isterik havlamaları tüm yaygaraya eşlik etmişti. Behnke güçlkle nefes alarak ayağa kalktı ve kolunun sağ alt kısmında oluşan kesiğe baktı.

“Az önce kaçan adam kimdi?” diye sordu Pia, sırtı duvara yaslanmış vaziyette yerde oturan kadına. Burnundan kanlar akıyordu. “Robert Watkowiak mıydı?”

“Sizin gibi boktan polislere hiçbir şey söylemem!” diye çemkirdi ve panik içerisinde kucağına tırmanmaya çalışan köpekleri savuşturdu. “Sizi dava edeceğim! Tanıdığım avukatlar var!”

“Dinleyin Bayan Krämer,” Pia’nın sesi şaşırtıcı derecede sakin çıkmıştı, “Robert Watkowiak’ı bir cinayet davasıyla bağlantılı olarak arıyoruz. Yalan söylemeyi sürdürürseniz ne ona ne de kendinize iyilik yapmış olursunuz. Üstüne üstlük meslektaşına fiilen saldırıda bulundunuz ki bu, mahkemede hiç hoş görünmeyecektir, avukatlarınız bunu doğrulayabilir.”

Kadın bir anlığına düşündü. İçinde bulunduğu durumun ciddiyetini kavramış görünüyordu çünkü sonunda evden kaçanın Watkowiak olduğunu kabul etti.

“Balkondaydı. Cinayetle bir ilgisi yok.”

“Demek öyle. Peki o halde neden kaçtı?”

“Çünkü aynasızlardan hoşlanmıyor.”

“Bay Watkowiak’ın pazartesi akşamı nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok. Buraya henüz bu sabah geldi.”

“Peki geçen hafta cuma akşamı? O zaman neredeydi?”

“Bilmiyorum. Bakıcısı değilim ya!”

“Peki.” Pia başıyla onayladı. “Yardımanız için teşekkür ederiz. Kendi iyiliğiniz için yapacağınız en doğru şey, tekrar buraya geldiği takdirde bizi aramanız olacaktır.”

Bayan Krämer’e kartını uzattı, kadın onu ilgisiz bir şekilde göğüslerinin arasına sokuşturdu.

Pia, Behnke’yi hastaneye götürdü ve kolundaki derin kesik ile başındaki yarığa birkaç dikiş atılırken acil serviste bekledi. Meslektaşı, alnında bir yara bandı ve sağ kolu sargıya alınmış

halde asık suratla döner kapıdan çıktığı sırada, görev aracına yaslanmış sigara içiyordu.

“Sonuç?” diye sordu.

“Çalışamaz raporu yazdılar,” diye cevapladı Behnke yüzüne bakmadan. Sürücü koltuğunun yanına oturdu ve güneş gözlüklerini burnunun üstüne itti. Pia gözlerini yuvarladı ve sigarayı ayağıyla söndürdü. Behnke birkaç haftadır yine çekilmez bir haldeydi. Komiserlik bürosuna dönerlerken yol boyunca tek kelime etmedi, Pia ise onun kendini nasıl kaybettiğini Bodenstein’a anlatmak konusunda kararsızdı. İspiyoncu konumuna düşmek istemiyordu, Behnke’nin şiddete yatkın mizacına fazlasıyla alışkın olmasına rağmen Monika Krämer’in evinde kontrolünü kaybetmesine oldukça şaşırmıştı. Bir polis memuru provokasyonlara tahammül edip kendine hâkim olmayı bilmeliydi. Komiserlik bürosunun önündeki park yerine geldiklerinde Behnke teşekkür dahi etmeden arabadan indi.

“Eve gidiyorum,” dedi sadece, arka koltuktan silahını ve deri ceketini kaptı, kot pantolonunun arka cebinden hastane raporunu çıkarıp Pia’ya uzattı. “Bunu Bodenstein’a verebilir misin?”

“Senin yerinde olsaydım amire en azından haber verirdim.” Pia kağıdı aldı. “Ayrıca raporu kendin yazman belki de daha iyi olur.”

“Bunu sen de yapabilirsin,” diye homurdandı. “Ne de olsa yanımdaydın.”

Arkasını döndü ve açık otoparkta duran arabasına doğru yürüdü. Pia kızgın bir şekilde arkasından baktı. Aslında Behnke’nin yaptıklarını umursamamalıydı. Huysuz tavırlarından ve son zamanlarda meslektaşlarının sırtına fazladan iş yüklemesinden bıkmıştı. Buna rağmen ekipte tatsız bir ortamın oluşmasını istemiyordu. Bodenstein otoritesini çok nadir kullanan hoşgörülü bir amirdi, yine de yaralanmasına yol açan sebebi Behnke’nin kendisinden duymayı kesinlikle tercih ederdi.

“Frank!” diye seslendi Pia ve arabadan indi. “Bekle!” İsteksizce arkasını döndü ve durdu.

“Neyin var?” diye sordu Pia, meslektaşına.

“Ne olduğunu biliyorsun, sen de oradaydın,” diye cevap verdi.

“Hayır, ondan bahsetmiyorum.” Pia başını salladı. “Sende yolunda gitmeyen bir şeyler var. Son zamanlarda hep keyifsiz görünüyorsun. Sana herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?”

“Bir şeyim yok,” dedi Behnke ters bir şekilde. “Her şey yolunda.”

“Sana inanmıyorum. Ailenle ilgili bir sorun mu?”

İçinde bir yerlerde sanki bir perde çekiliyordu. Yüzü, daha fazla ilerlemeye iznin yok, diyordu.

“Özel hayatım hiç kimseyi ilgilendirmez,” diye karşılık verdi.

Pia iyi bir meslektaş olma görevinin gereklerini yerine getirdiğini düşündü ve omuz silkti. Behnke her şartta inatçı bir keçi olarak kalmaya devam edecekti.

“Olur da biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun!” diye seslendi arkasından. Bunun üzerine Behnke hızla güneş gözlüğünü çıkarıp ona doğru gelmeye başladı. Pia bir anlığına, ona da tıpkı az önce Monika Krämer’e yaptığı gibi saldıracağını sandı.

“Neden siz kadınlar her zaman Rahibe Teresa gibi davranıp her şeye karışmak zorundasınız? Bu şekilde kendinizi daha mı iyi hissediyorsunuz yoksa?” diye öfkeyle ona çıkıştı.

“Kafayı mı yedin sen?” Pia kızmıştı. “Meslektaşım olduğun ve bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündüğüm için sana yardım etmek istiyorum. Ama yardıma ihtiyacın olmadığını düşünüyorsan kendi başının çaresine bakabilirsin!”

Pia arabanın kapısını çarparak kapattı ve meslektaşını orada bıraktı. O ve Frank Behnke hiçbir zaman arkadaşlık kuramayacaktı.

Thomas Ritter kapalı gözlerle sıcak su dolu küvette yatıyor ve ağrıyan kaslarının yavaşça gevşediğini hissediyordu. Bu tarz yorucu işlere artık pek alışkın değildi ve kendisine dürüst olması gerekirse, bu artık çok da hoşuna gitmiyordu. Eskiden neredeyse aklını başından alan Katharina'nın sert seks yapma tutkusu ona artık itici geliyordu. Akşam eve Marleen'in yanına döndüğünde hissettiği vicdan azabı onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Marleen'in onu içten bir iyi niyetle karşılaması, öğleden sonra yaptığı şey için derinden utanç duymasına yol açmış, aynı anda sinirlenmesine sebep olmuştu. O bir Kaltensee idi ve bu yüzden onun düşmanıydı. Ona yanaşmasının tek sebebi Vera'nın canını acıtmak ve onu küçük düşürmekti, aşkı sadece bir oyun ve planın bir parçasıydı. Amacına ulaşmayı başardığı anda Marleen'in kışına tekme atacaktı. Yıkık dökük evinin eski püskü kanepesinde uykusuz geçirdiği sayısız gecede bunun hayalini kurmuştu. Ama bir anda işin içine duygular da karışmıştı, hiç hesaba katmadığı duygular.

Sosyal çevresinde yaşadığı itibar kaybının etkileri nedeniyle karısı ona boşanma davası açtığında bundan böyle hiçbir kadına güvenmeyeceğine dair yemin etmişti. Katharina Ehrmann'la olan ilişkisi tamamen ticaretti. Ona Vera Kaltensee'nin hayat hikâyesi için ödeme yapan yayıncısıydı –hem de hatırı sayılır miktarda– Frankfurt'ta bulunduğu zamanlarda kendisine sevgili olarak tercih ettiği kişiydi. Uzakta olduğu zamanlarda Katharina'nın ne yaptığını zerre kadar umursamıyordu. Ritter iç çekti. Kendisini gerçekten boktan bir duruma sokmuştu. Katharina, Marleen'i öğrenirse, en fazla mali kaynağından olurdu. Ama Marleen, güvenini kötüye kullandığını ve söylediği yalanları öğrenirse onu asla affetmezdi, ayrıca onu ve çocuğunu kesinlikle kaybederdi. Hangi açıdan bakarsa baksın her şekilde kapana kısılmıştı. Telefonu çaldı. Ritter gözlerini açtı ve el yordamıyla telefonu buldu.

“Benim,” diye cınladı Katharina’nın sesi kulağında. “Haberin var mı? İhtiyar Schneider de öldürülmüş.”

“Nasıl? Ne zaman?” Ritter ayağa sıçradı, sular dalgalanarak küvetin kenarından taşıtı ve banyodaki parke döşemenin üzerine aktı.

“Pazartesiye salıya bağlayan gece. Silahla vurulmuş, tıpkı Goldberg gibi.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“İhtiyar morukları kim öldürüyor acaba?” Ritter umursamaz bir ses tonu takınmaya gayret etti, sudan çıktı ve etrafı ne hale soktuğuna baktı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Katharina hattın diğer ucundan. “Dürüst olmam gerekirse aklıma ilk olarak sen geldin. Yakın bir zamanda onu görmeye gitmiştin, Goldberg’i de aynı şekilde, yanılıyor muyum?”

Ritter bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Buz gibi olmuştu. Katharina bunu nereden biliyor olabilirdi?

“Tam bir saçmalık,” diyebilirdi sonunda zorlanarak ve sesinin neşeli çıktığını umut ederek. “Bundan ne gibi bir kazancım olur ki?”

“Sessizlik?” diye fikir yürüttü Katharina. “Ne de olsa ikisine de baskı uyguladın.”

Ritter kalp atışlarını boğazında dahi hissediyordu. Bu ziyaretler hakkında kimseyle konuşmamıştı, hem de hiç kimseyle. Katharina’nın amacını anlamak zordu, kartlarını hiçbir zaman açık oynamazdı. Ritter onun gerçekte hangi tarafta durduğunu kesin olarak söyleyemezdi ve zaman zaman Katharina’nın gözünde sadece Kaltensee ailesinden intikam almasını sağlayan bir araç olduğu düşüncesi onu kötü hissettiriyordu. “Hiç kimseye baskı uygulamadım,” diye karşılık verdi bu defa soğuk bir şekilde. “Özellikle de seninle kıyaslayınca. Goldberg’e giden sendin, üstelik yıllardır kavga ettiğiniz şu aptalca şirket hisseleri için.

Kim bilir belki Hermann'a da gitmişsindir, belki birkaç film izlemiş ve Bordeaux şarabı içerek beraber kafayı çekmişsinizdir. Ne de olsa Kaltenseelere zarar vermek için hiçbir şeyden kaçınmazsın."

"Bu konuyu burada kapatalım," diye cevap verdi Katharina bir süre bekledikten sonra sakın bir şekilde. "Bu arada polis, Robert'i hedef almış durumda. Bunu o yapmışsa hiç şaşırırmam, ne de olsa sürekli olarak paraya ihtiyaç duyuyor. Hadi sen şimdi yazmaya devam et. Kim bilir, belki de Kaltensee ailesi hakkında çok güncel bir bölüm ekleriz."

Ritter cep telefonunu lavabonun yanına bıraktı, eline birkaç havlu aldı ve parkelerin zarar görmesini engellemek için küvetten taşan suları temizledi. Kafasının içi aldığı haberlerle allak bullak olmuştu. Gudubet Goldberg vurulmuştu. Schneider de vurulmuştu. Elard'ın iki ihtiyardan da farklı nedenlerden dolayı nefret ettiğini biliyordu. Robert'in her zaman paraya ihtiyacı vardı, Siegbert ise hiç şüphesiz ki şirket hisselerinin peşindeydi. Ama içlerinden biri bu sebeplerle cinayet işleyebilecek durumda mıydı? Cevap kesinlikle evetti. Ritter kendisini tutamayıp sıırıttı. Aslında sakince arkasına yaslanıp bekleyebilirdi.

"*Zaman lehime işliyor*," diye mırıldandı ama bu konuda ne kadar yanıldığının farkında değildi.

Monika Krämer ıslak bir havlu ve buz kalıpları yardımıyla burun kanamasını durdurmaya çalışırken tüm bedeni hâlâ titriyordu. Şu kendini beğenmiş ve çirkin lanet aynasız, canını fena halde yakmıştı. Şişelerin üzerine boynu denk gelecek şekilde düşmesi gerçekten yazık olmuştu. Banyodaki aynada yüzüne baktı. Dikkatli bir şekilde burnuna dokundu ama kırılmış gibi durmuyordu. Bütün bunlar Robert yüzünden olmuştu! Aptal herif ona bahsetmediği bir boklar yemiş olmalıydı. Sırt çantasında, bulduğunu iddia ettiği bir silah görmüştü. Aynasızlar cinayet demişti! Bunun şakası yoktu! Monika Krämer'in polisleri peşine

takmaya hiç niyeti yoktu ve bu bahaneyle de Robert'i nihayet kapının önüne koyacaktı. Asıl sebep ise onun, sinirine dokunmasıydı. Ondan kurtulmak gitgide zorlaşıyordu. Çok zor hayır diyebilmesi de bunda etkendi tabii. Her defasında ona acıyor ve eve getiriyordu, üstelik bunu bir daha yapmayacağına dair defalarca yemin etmiş olmasına rağmen. Robert'in hiçbir zaman parası yoktu ve üstüne üstlük bir de kıskançtı.

Yatak odasına geçti ve kullanılmış nevresimleri giysi dolabına tıktı. Yatağın altındaki sandıktan, "misafiri" geldiğinde kullandığı ipek nevresimleri çıkardı. Gazeteye ilan vermeye iki yıl önce başlamıştı. "Manu, 19, çok özel; çıtır ve tabusuz" yazısı birçok erkeğin hoşuna gidiyordu, eve geldikten sonra ise isminin Manu olmaması ya da 19 yaşında olmaması artık umurlarında olmuyordu. Bazıları düzenli olarak geliyordu: bir otobüs şoförü, birkaç emekli, bir postacı ve öğle tatillerinde bankadaki veznedar. Standart program için otuz avro alıyordu, Fransız usulü için elli avro, bugüne kadar hiç kimsenin talep etmediği ekstralar için ise yüz avro. İşsizlik parası da eklenince bu şekilde gayet rahat yaşayabiliyor ve her ay kenara para ayırabiliyordu, hatta ara sıra kendisine özel bir şeyler alabiliyordu. Bir iki yıl sonra hayalini gerçekleştirebilecekti: Kanada'da deniz kenarında küçük bir ev. Bunun için bir yandan da İngilizce öğreniyordu.

Kapı çaldı. Mutfaktaki saate göz attı. Ona çeyrek vardı. Perşembe sabahlarının daimî müşterisi tam zamanında gelmişti. Çöpçülük yapıyordu ve haftada bir gün kahvaltılık molasını onda geçiriyordu. Tıpkı bugün olduğu gibi. Elli avro kolay kazanılmış paraydı, on beş dakika sonra adam gitmişti. Aradan sadece beş dakika geçmişti ki kapı yine çaldı. Bu ancak Robert olabilirdi çünkü Monika Krämer on ikiden önce kimseyi beklemiyordu. Kaçık herif tekrardan buraya gelerek ne yaptığını sanıyordu? Aynasızlar muhtemelen aşağıda, arabalarında oturmuş onu bekliyorlardı! Kızgın bir halde kapıya yürüdü ve onu hızla açtı.

“Ne yapmaya...” diye söze başladı ama karşısında beyaz saçlı bir yabancıнын durduğunu görünce sustu.

“Merhaba,” dedi adam. Bıyığı vardı, renkli camları olan modası geçmiş bir gözlük takıyordu ve açıkça “katlanılabilir” kategorisine giriyordu. Sırtında kılları olan bir şişko, haftalardır duş almamış bakımsız biri ya da iş bittiğinde pazarlık yapacak biri değildi.

“İçeri gel,” dedi ve arkasını döndü. Geçerken kapının yanındaki aynaya inceleyici bir bakış attı. Artık on dokuz gibi görünmese de belki yirmi üç gibi duruyordu. En azından bugüne kadar hiç kimse çekip gitmemişti.

“Bu taraftan.” Monika Krämer yatak odasının yerini gösterdi. Adam hâlâ kapının girişinde duruyordu ve Monika onun eldiven takmış olduğunu fark etti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Herif sapık mıydı yoksa?

“Korunman gereken yer ellerin değil,” diye espri yapmaya çalıştı. Aniden içini kötü bir his kapladı. Adam, “Robert nerede?” diye sordu birden. Siktir! Bu da mı aynasızdı?

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı. “Bunu az önce meslektaşlarına da söyledim!”

Adam gözlerini ondan ayırmadan elini arkasına uzattı ve kapının üzerindeki anahtarı çevirdi. Monika birdenbire korkuya kapıldı. Adam polis falan değildi! Robert bu defa kiminle sorun yaşamıştı? Birisine borcu mu vardı?

“Senin yanında olmadığı zamanlarda nerede vakit geçirdiğini biliyor olmalısın,” dedi yabancı. Monika Krämer kısa bir an boyunca düşündü ve kendisini Robert için tehlikeye atmaya değmeyeceğine karar verdi.

“Ara sıra Königstein’daki boş bir evde kalıyor,” diye karşılık verdi bu yüzden. “Tarihî kentte, yaya yolunun sonunda. Aynasızlardan saklanmak için oraya gitmiş olabilir. Peşindeler çünkü.”

“Peki.” Adam başıyla onayladı ve onu süzdü. “Teşekkür ederim.”

Bıyığı ve gözlüğüyle bir şekilde üzgün görünüyordu. Bankada çalışan tipe benziyordu biraz. Monika Krämer gevşeyip gülümsedi. Belki hâlâ biraz para koparma şansı vardı.

“Ne dersin?” diyerek işveli bir şekilde gülümsedi. “Bir yirmiliğe sana sakso çekerim.”

Adam ona yaklaştı ve tam önünde durdu. Surat ifadesi sakindi, hatta neredeyse kayıtsız. Sağ eliyle hızlı bir hamle yaptı ve Monika Krämer boynunda yakıcı bir acı hissetti. Refleks olarak gırtlığını tuttu ve şaşırmış halde ellerindeki kana baktı. Kendi kanı olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Ağzının içi sıcak, bakır tadında bir sıvıyla doldu ve ensesinde yoğun dehşet duygusunun yarattığı karıncalanmayı hissetti. Bu neden oluyordu? Adama ne yapmıştı? Geriye doğru ondan uzaklaştı, köpeklerden birine takıldı ve dengesini kaybetti. Her yerde kan vardı. Onun kanı.

“Lütfen, lütfen yapma,” diye çılgılık attı ve adamın elindeki bıçağı görünce kendini korumak için ellerini bedenine siper etti. Köpekler çıldırmış gibi havlıyordu. Monika etrafına yumruklar ve tekmeler savuruyor, ölüm korkusunun verdiği güçle çaresizce kendisini savunuyordu.

*

K-11 ekibinden hiç kimse Doktor Kirchhoff’un, Schneider’in otopsisini yaparken tıpkı Goldberg’de olduğu gibi bir kan grubu dövmesi bulmasına şaşırmadı. Asıl şaşırtıcı olan Schneider’in öldüğü gün on bin avro değerinde bir çek imzalamış olması ve birisinin onu bankanın Schwalbach’taki Taunus şubesinde saat on bir buçuk civarında bozdurmak istemesiydi. Banka çalışanları alışılmamış miktardaki parayı ödemeyi reddedip polise haber vermişlerdi. Aynı sabah ortadan kaybolan ve tutuklama emriyle

aranan adamın görüntüsü, sistem odasındaki güvenlik kamerası kayıtlarında tespit edilmişti. Robert Watkowiak bir sorun olduğunu anlayınca çeki almadan bankadan kaçmış, kısa bir süre sonra ise Schwalbach'taki Nassau şubesine gitmiş ve şansını bu defa beş bin avroluk açık çekten yana kullanıp tekrardan başarısız olmuştu. Her iki çek de şimdi Bodenstein'in masasında duruyordu. Grafolojik bir inceleme Schneider'in imzasının gerçek olup olmadığını ortaya çıkarırdı. Watkowiak aleyhine olan deliller kesinlikle çok güçlüydü, her iki olay yerinde de parmak izleri bulunmuştu.

Kapı çalındı ve Pia Kirchhoff içeriye girdi.

"Schneider'in bir komşusu aradı," diye bildirdi. "Pazartesi gecesi saat on iki buçuk civarında köpeğini dışarıda gezdirdiği sırada Schneider'in evinin girişinde şüpheli bir araç gördüğünü iddia ediyor. Üzerinde reklam yazısı bulunan açık renk bir steysin araba. On beş dakika sonra geri geldiğinde araba gitmiş, evde ise ışıklar sönükmüş."

"Plakayı almış mı?"

"Bir MTK plakası. Hava karanlıkmiş ve araba aşağı yukarı yirmi metre uzakta duruyormuş. İlk başta sivil hizmet görevlisinin arabası olduğunu düşünmüş. Ama sonra üzerindeki şirket logosunu fark etmiş."

"Kadehlerin üzerinde bulunan farklı parmak izleri ve komşusunun ifadesi Schneider'in yanında sadece Watkowiak'ın olmadığını zaten kanıtıyor. Belki diğer herif bir şirket arabası kullanıyordu ve sonradan geri geldi."

"Ne yazık ki veri bankasında sorguladığımız parmak izlerinden Watkowiak dışında bir isim bulamadık. DNA eşleştirmelerinin sonuçlarının çıkması ise biraz daha sürer."

"Bu durumda Watkowiak'ı bulmamız gerekiyor. Behnke tekrardan şu kadının evine uğrayıp ev arkadaşının genellikle hangi barlara gittiğini sorsun."

Bodenstein, Pia'nın yüzünde anlık bir tereddüt hissetti ve ona ne olduğunu soran gözlerle baktı.

“Şey, Frank eve gitti,” dedi Pia. “Hastaneden hasta raporu aldı.”

“Neden?” On yıldan fazla bir zamandır birlikte çalıştığı adamın davranışı Bodenstein'ı şaşırtmıştı. Bodenstein yıllar önce yerel kriminal incelemede yeni kurulan K11'in yönetimine geçtiğinde Frankfurt ekibinden onunla birlikte Hofheim'a gelen tek kişi Behnke'ydi.

“Sizinle telefonda görüştüğünü sanıyordum,” dedi Pia dik-katli bir şekilde. “Bayan Krämer, Behnke'nin, Watkowiak'ı takip etmesine engel olmak istedi. Bu yüzden bir şişenin üzerine düşüp kolunu ve başını yaraladı.”

“Demek öyle,” dedi Bodenstein sadece. “O halde Esc-hborn'daki meslektaşlar çevredeki bütün barları iyice arayıp garsonlarla konuşsun.”

Pia ona başka sorular da soracağını düşünmüştü ama Bodenstein, Behnke'nin davranışıyla daha fazla ilgilenmedi. Onun yerine ayağa kalktı ve ceketini aldı.

“Vera Kaltensee'yle konuşmak için yeniden değirmen çiftliğine gidiyoruz. Bize Watkowiak hakkında söyleyebileceklerini bilmek istiyorum. Belki onu nerede bulabileceğimizi de biliyordur.”

Çiftliğe açılan büyük kapı açık duruyordu, kulağında kulaklığı olan koyu renk üniformalı bir adam, Pia'ya arabayı durdurup camı açmasını işaret etti. Çok yakında bir üniformalı daha duruyordu. Pia adama kimliğini gösterip Vera Kaltensee'yle görüşmek istediklerini söyledi.

“Bir dakika.” Güvenlik görevlisi kaputun önüne geçti ve yakasında taşıdığı bir mikrofona konuştu. Bir süre sonra başını onaylar şekilde eğip kenara çekildi ve Pia'ya geçebileceğini anlatan bir işaret yaptı. Ana binanın önüne üç araba park etmişti, giriş kapısında duran ilk güvenlik görevlisinin bir kopyası ara-

balalarını durdurdu. Bir kez daha kimlik kontrolü ve sorgulama yapıyorlardı.

“Ne oluyor burada?” diye yakındı Pia. “Bu resmen eziyet!”

Vera Kaltensee’yle yapacağı bir sonraki konuşmada, ihtiyar kadın ağlama krizine girip kendisini yerlere atsa bile duygusal davranmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Bir sonraki kontrol evin giriş kapısında yapıldı, Pia artık sinirlenmeye başlamıştı.

“Bu saçmalık da neyin nesi böyle?” diye ona ve Bodenstein’a evin içine kadar eşlik eden beyaz saçlı adama çıktı. Bu onları bir önceki gün durduran adamdı. Pia doğru hatırlıyorsa adı Moormann’dı. Bugün üzerinde koyu renk örgüden boğazlı bir kazak ve siyah kot pantolon vardı.

“Bir hırsızlık teşebbüsü oldu. Dün akşam,” dedi endişeli bir yüzle. “Bu yüzden güvenlik önlemleri artırıldı. Ne de olsa hanımefendi çoğu zaman evde tek başına kalıyor.”

Pia geçen yaz evine hırsız girdikten sonra ne kadar korktuğunu hatırladı. Vera Kaltensee’nin endişesini anlayabiliyordu. Ne de olsa yaşlı kadının çok parası vardı ve oldukça tanınmıştı. Muhtemelen evde paha biçilemez değerde sanat eserleri ve mücevherler saklıyordu, bu da onu her türlü sanat eseri kaçakçısı ve hırsızlar için çekici bir hedef haline getiriyordu.

“Burada bekleyin lütfen.” Moormann dünkünden farklı bir kapının önünde durdu. Odanın dışına taşan hararetli konuşmaların boğuk sesi, Moormann kapıyı çalınca yerini sessizliğe bıraktı. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bodenstein istifini hiç bozmadan ipek kumaşla kaplanmış tozlu bir koltuğa oturdu. Pia meraklı gözlerle kabul salonunu inceledi. Etrafı sivri uçlu kemerlerle çevrili pencerelerin vitray desenli camlarından geçip merdiven tırabzanlarına vuran güneş ışığı, siyah beyaz mermer döşemenin üzerinde renkli desenler çiziyordu. Duvarda üç tane sıra dışı trofe asılıydı: devasa boyutta, doldurulmuş bir geyik başı, bir ayı başı ve kocaman bir alageyik boynuzu. Bunların

yanında altın çerçeveli koyu tonda portreler vardı. Pia dikkatli bakınca evin aslında pek de bakımlı olmadığını fark etti. Yerler matlaşmış, duvar kâğıtları solmuştu. Hayvan başlarının etrafı örümcek ağlarıyla kaplanmıştı, ahşap merdivenlerin basamakları eksikti. Her şey biraz harap görünüyordu, bu da sanki zaman almış yıl öncesinde durmuş gibi eve marazi bir cazibe katıyordu.

Moormann'ın ardında kaybolduğu kapı aniden açıldı ve odadan yaklaşık kırk yaşlarında, takım elbiseli ve kravatlı bir adam çıktı. Pek keyifli görüldüğü söylenemezdi, yine de evi terk etmeden önce Pia ve Bodenstein'a başıyla nazik bir şekilde selam verdi. Yaklaşık üç dakika sonra odadan iki adam daha çıktı, Pia içlerinden birini hemen tanıdı. Doktor Manuel Rosenblatt, özellikle başları sıkışan büyük işletme patronları tarafından tercih edilen Frankfurtlu, tanınmış bir avukattı. Moormann açılan kapıda belirdi. Bodenstein ayağa kalktı.

“Bayan Kaltensee sizi bekliyor,” dedi Moormann.

“Teşekkürler,” diye cevapladı Pia ve amirinin arkasından, yaklaşık beş metreyi bulan ve kartonpiyerle süslenmiş tavana kadar ulaşan iç karartıcı lambri kaplamalı odaya girdi. Arka bölümde garaj kapısı büyüklüğünde mermerden bir şömine bulunuyordu, orta bölümde rahatsız görünen on sandalyesi olan ve duvar kaplamasıyla aynı koyu ahşaptan yapılmış bir masa duruyordu. Vera Kaltensee dik bir şekilde, kâğıt yığınları ve açık dosyalarla kaplanmış masanın başında oturuyordu. Her ne kadar solgun ve bariz şekilde bitkin görünse de duruşunu koruyordu.

“Bayan Kirchhoff! Sevgili Bay Bodenstein! Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bodenstein eski usul soylulara yaraşır şekilde nazik ve terbiyeli bir tavır sergiledi. Bir tek elini öpmesi eksik kalmıştı.

“Bay Moormann az önce, dün bir hırsızlık teşebbüsü yaşandığını söyledi.” Sesi endişeli çıkmıştı. “Neden beni aramadınız Bayan Kaltensee?”

“Tanrı aşkına, sizi böyle önemsiz bir şey için rahatsız etmek istemedim.” Vera Kaltensee hafifçe başını salladı. Sesi tedirgin çıkıyordu. “Yeterince işiniz olduğundan eminim.”

“Nasıl oldu peki?”

“Önemli bir durum yok. Oğlum bana güvenlik şirketinden birkaç adam gönderdi.” Titrek bir şekilde gülümsedi. “Artık kendimi biraz daha güvende hissediyorum.”

Odaya yaklaşık altmış yaşlarında tıknaz bir adam girdi. Vera Kaltensee onu KMF’nin yöneticisi olan ortanca oğlu Siegbert olarak tanıttı. Pembe domuzcuklara benzeyen suratı, sarkık yanakları ve kel kafasıyla Siegbert Kaltensee, aristokrat yanı zayıf olan ağabeyi Elard’a kıyasla daha dostane ve geçimli görünüyordu. Annesinin oturduğu koltuğun arkasına geçmeden önce gülümseyerek önce Pia’nın, ardından Bodenstein’in elini sıktı. Gri takımı, kar gibi beyaz gömleği ve zarif desenli kravatı üzerine kusursuz oturmuştu. Siegbert Kaltensee tavırlarında ve giyiminde gösterişten uzak olmaya fazlasıyla önem veriyormuş gibi görünüyordu.

“Sizi fazla meşgul etmek istemiyoruz,” dedi Bodenstein. “Robert Watkowiak’ı arıyoruz. Her iki olay yerinde de bulunduğu dair deliller var.”

“Robert mi?” Vera Kaltensee’nin gözleri büyüdü. “Onun bu... konuyla ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?”

“Şöyle diyeyim,” diye toparladı Bodenstein. “Bu bulduğumuz ilk ipucu. Onunla konuşmak istiyoruz. Dün şu sıra yaşadığı eve gittik ama meslektaşımın kaçmış.”

“Resmî olarak hâlâ burada, değirmen çiftliğinde kayıtlı görünüyor,” diye ekledi Pia.

“Sahip olduğu son kapıyı da yüzüne kapatmak istemedim,” dedi Vera Kaltensee. “O çocuk bu eve adımını attığı ilk günden beri bana hep sorun çıkardı.”

Bodenstein başıyla onayladı. “Sabıka kaydı hakkında bilgim var.” Siegbert Kaltensee hiçbir şey söylemedi. Bakışları Pia ve Bodenstein arasında gidip geliyordu.

“Biliyor musunuz,” Vera Kaltensee derin bir iç çekti, “ölen kocam Eugen, Robert’in varlığını uzun yıllar boyunca benden sakladı. Zavallı çocuk, annesinin yanında sefalet içerisinde büyüdü, ta ki kadın kendisini içmekten öldürene kadar. Eugen evlilik dışı oğlunun varlığını açıkladığında çocuk on iki yaşına gelmişti. İhanetinin şokunu atlattıktan sonra Robert’in bizimle yaşamasında ısrar ettim. Ne de olsa bu onun suçu değildi. Ama korkarım ki çok geç kalınmıştı.”

Siegbert Kaltensee elini annesinin omzuna koydu, annesi de elini tuttu. İçten bağlılığın ve sevginin bir yansımasıydı bu.

“Robert çocukken de dikbaşlıydı,” diye devam etti. “Ona ulaşmayı hiçbir zaman başaramadım, gerçekten her şeyi denemiş olmama rağmen. On dört yaşındayken ilk dükkân soygununda yakalandı. Yüz kızartıcı şöhreti bununla birlikte başladı.”

Vera Kaltensee üzüntü dolu bir yüzle başını kaldırdı.

“Çocuklarım onu çok fazla koruduğumu ve daha en başından hapsi boylamış olsaydı belki de akıllanmış olacağını düşünüyorlar. Ama ben bu çocuğa yürekten acıyordum.”

“Bir insanı öldürebileceğini düşünebiliyor musunuz?” diye sordu Pia.

Vera Kaltensee bir an düşündü, oğlu ise konunun dışında kalmayı tercih ediyor ve suskunluğunu nazik bir şekilde sürdürüyordu.

“Keşke bundan tamamen emin olup hayır diyebilseydim,” diye karşılık verdi sonunda. “Robert bizi sayısız defa hayal kırıklığına uğrattı. Son kez yaklaşık iki yıl önce buraya geldi. Her zamanki gibi para istiyordu. Bunun üzerine Siegbert onu sonunda evden kovdu.”

Pia, Vera Kaltensee’nin gözlerinin dolduğunu gördü ama bu defa hazırlıklıydı ve yaşlı kadını soğukkanlılıkla izledi.

“Robert’e gerçekten her türlü şansı tanıdık ama o bunu hiçbir zaman kullanmadı,” dedi sonunda Siegbert Kaltensee. İnce ses tonu, iri görüntüsüyle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. “Annemden her defasında para dilendi, ayrıca eline geçen her şeyi çalışıyordu. Annem ona sınır koymak konusunda fazla yumuşaktı ama ben bir yerden sonra daha fazla dayanamadım. Bir daha eve adımını atması durumunda ona haneye tecavüzden dava açacağımı söyledim.”

“Bay Goldberg ve Bay Schneider’i tanıyor muydu?” diye sordu Pia.

“Elbette.” Siegbert Kaltensee başıyla onayladı. “Her ikisini de çok iyi tanıyordu.”

“Sizce onlardan para istemiş olabilir mi?”

Vera Kaltensee, bu fikir karşısında rahatsız olmuş gibi yüzünü ekşitti.

“Geçmişte her ikisinden de düzenli olarak para istediğini biliyorum.” Siegbert Kaltensee güldü ve keyiften yoksun bir şekilde soluklandı. “Hiçbir şekilde utanması yoktur.”

“Ah, Siegbert, haksızlık ediyorsun.” Vera Kaltensee başını salladı. “Seni dinlediğim için kendimi çok suçluyorum. Sorumluluğu üzerime alıp Robert’i yakınımnda tutmalıydım. O zaman bütün bu aptalca şeyleri yapmazdı.”

“Bu konuyu seninle binlerce kez konuştuk anne,” diye karşılık verdi Siegbert Kaltensee sabırla. “Robert kırk dört yaşında. Onu kendinden ne kadar süre boyunca koruyabilirdin ki? Yardımını hiç istemedi ki, istediği tek şey parandı.”

“Ne tür aptalca şeyler yaptı ki?” diye sordu Bodenstein, Siegbert Kaltensee ve annesi belli ki defalarca yaptıkları tartışmanın devamını getiremeden.

Vera Kaltensee gülümsemeye çalıştı.

“Dosyasını biliyorsunuz,” dedi. “Bununla beraber Robert yaradılış itibarıyla kötü niyetli biri değil. Sadece fazla saf ve hep yanlış insanlarla karşılaşılıyor.”

Pia, Siegbert Kaltensee'nin bu sözler karşısında suskun bir yılgınlıkla kaşlarını kaldırdığını gördü. Muhtemelen aynı şeyi düşünüyorlardı. Aile üyelerinden her defasında tam da bu cümleyi duyuyordu. Oğulları, kızları, eşleri veya sevgilileri suç işleyince bunun sorumlusu hep başkaları oluyordu. Kendi hatalarımızı haklı çıkarmak için suçu başkalarına atmak çok kolaydı. Vera Kaltensee de bu konuda bir istisna değildi. Bodenstein, Robert Watkowiak'tan haber aldığı takdirde onu aramasını rica etti.

Robert Watkowiak keyifsiz bir şekilde Kelkeim ile Fischbach arasındaki asfalt yaya yolu boyunca yürüyordu. Kendi kendine sessizce lanet okuyor ve düşüncesinde Hermann Schneider'e bildiği bütün küfürleri tek tek sıralıyordu. En çok da ihtiyar pisliğin onu kandırmasına sinirleniyordu. Üzgün olduğunu belirterek boş cüzdanını göstermiş ve ona çeklerin nakit parayla eş değer olduğunu söylemişti. *Ne demezsin!* Bankadaki ahmaklar bir sürü tantana yapıp sağı solu, hatta muhtemelen polisleri aramışlardı. Bunun üzerine o da kaçmayı tercih etmişti. Ama şimdi ne bir cep telefonu ne de otobüse binmek için yeterli parası vardı, bu yüzden yürümek zorunda kalmıştı! Bir buçuk saat önce hiçbir hedef belirlemeden yürümeye başlamıştı. Polislerin bu sabah Moni'nin evine gelmesiyle yaşadığı şok onu kendisine getirmiş, açık havada yaptığı yürüyüş ise içinde bulunduğu durumu anlamasını sağlamıştı: İşi bitmişti. Açtı, susamıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Kurti'ye gidemezdi, büyükannesi ona defalarca kızmış ve evden kovmuştu, başka arkadaşı ise kalmamıştı. Geriye kalan tek seçenek Vera'ydı. Onunla baş başa konuşabilmenin bir yolunu bulmalıydı. Kimseye görünmeden değirmen çiftliğine nasıl ulaşabileceğini biliyordu, ayrıca evin her köşesini ayrıntısıyla tanıyordu. Karşı karşıya geldiklerinde ona durumunu açıkça anlatacaktı. Belki ona kendi isteğiyle para verirdi. Vermezse de silahını çekip başına dayardı. Ama iş bu boyuta gelmezdi. Ne de olsa onu evden uzaklaştıran Vera değil,

şu kendini beğenmiş şişko domuz Siegbert'ti. Siegbert ondan oldum olası hoşlanmamıştı, özellikle de onu sorumlu tuttukları o kazadan sonra. Oysa direksiyonda olan Marleen'di ama kimse ona inanmak istemedi, ne de olsa o daha on dört yaşında tatlı ve uslu bir kızdı! Elard amcanın Porsche'siyle kısa bir gezintiye çıkma fikri ona aitti, anahtarları aşırıp gaza basmıştı. O sadece onu bu aptallıktan vazgeçirmek için arabaya binmişti. Ama aile bireyleri doğal olarak kıza hava atmak için arabayı onun sürdüğünü düşünmüşlerdi. Robert Watkowiak ağır adımlarla benzinliğin önünden geçti ve caddenin karşısına ilerledi. Acele ederse bir saat içinde değirmen çiftliğine varmış olurdu. Ani bir korna sesi karanlık düşüncelerinden kopmasına sebep oldu. Yanında siyah bir Mercedes durdu. Sürücü yan koltuğun camını indirip ileriye doğru eğildi.

“Hey, Robert! Seni gideceğin yere bırakayım mı?” diye sordu. “Bin hadi!”

Robert bir an tereddüt etti, ardından omuz silkti. Yürümekten iyiydi.

“Köpekler sabahtan beri havlıyor. Gün içerisinde sayısız şikâyet aldım,” diye söylendi Rotdorn yolundaki apartman görevlisi, Bodenstein ve Pia'yla dar asansörde binanın en üst katına çıkarken. “Günlerce eve gelmiyorlar ve köpeklerin havlayıp durmalarını ve eve sıçmalarını umursamıyorlar.”

Ostermann yetkili mercilere başvurmuş ve Monika Krämer'in evi için en kısa sürede bir arama emri çıkarttırmıştı. Asansör sarsılarak durdu, görevli çizik içindeki kirli kapıyı açtı ve gezerek etmeyi sürdürdü.

“Apartmanda neredeyse hiç düzgün insan kalmamış. Birçoğu Almanca bile konuşmuyor! Ama kiralalarını sosyal hizmetler ödüyor. Üstüne üstlük bir de arsızlar. Tüm gün uğraştığım şeyleri düşünürsek aslında iki katı maaş almam gerekiyor.”

Pia sinir olmuş bir şekilde gözlerini devirdi. Karanlık koridorun sonundaki dairenin önünde üniformalı iki memur, olay yeri incelemekten iki kişi ve çilingir servisinden bir adam bekliyordu.

“Polis!” diye seslendi. “Kapıyı açın!”

Ses yoktu. Apartman görevlisi onu kenara itip kapıyı yumrukladı.

“Kapıyı açın! Hem de hemen!” diye bağırdı. “Orada olduğunuzu biliyorum, seraseriler sizi!”

“Bu kadar yeter,” diye adamı frenledi Bodenstein.

“Onlar bu dilden anlar ancak,” diye homurdandı görevli. Karşı dairenin kapısı çok az aralanıp hızla tekrar kapandı. Anlaşılan o ki polis ziyaretleri apartmanda pek de sıra dışı bir şey değildi.

“Kapıyı açın,” dedi Bodenstein hazırda bekleyen apartman görevlisine. Görevli, yedek anahtarı denedi ama işe yaramadı. Çilingir servisinden gelen adam silindir kilidi birkaç saniyede kırmayı başardı ama kapı yine de açılmadı.

“Kapının önüne bir şey dayamış olmalılar,” diye tahmin yürüttü çilingir ve bir adım geri attı. İki memur ağırlıklarını var güçleriyle ahşap kapıya verip kapının açılmasını sağladı. Köpekler delirmiş gibi havlıyordu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı memurlardan biri, girişi neyin kapattığını anlayınca. Kapının hemen ardında Monika Krämer’in kanlar içindeki cansız bedeni yatıyordu.

“Sanırım kusacağım,” diye öne atıldı memurlardan biri ve aceleyle Pia’nın yanından geçip kendisini koridora geri attı. Pia hiçbir şey söylemeden eldivenlerini taktı ve bacakları bedenine doğru çekilmiş, yüzü kapıya dönük vaziyette yerde yatan cesedin üzerine eğildi. Ceset henüz sertleşmeye başlamamıştı. Pia kadını omzundan tutup sırtüstü çevirdi. Teşkilatta geçirdiği yıllar boyunca pek çok korkunç görüntüye şahit olmuştu fakat genç kadının bedenine uygulanan akıl almaz şiddet onu derinden sarstı. Monika Krämer âdeta baştan aşağıya biçilmişti;

kesik, gırtlğından kasıklarına kadar uzanıyordu, külotu bile kesilmişti. İç organları açık karnından dışarı taşmıştı.

“Aman Tanrım!” dediğini duydu Pia amirinin boğuk bir sesle. Ona kısa bir bakış attı. Bodenstein herhangi bir şeyden kolay kolay etkilenmezdi ama şu anda kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Pia yeniden cesede döndü ve Bodenstein’i bu kadar sarsan şeyin ne olduğunu gördü. Midesi büzüştü, hızla büyüyen kusma isteğine karşı koydu. Katil, genç kadını öldürmekle yetinmeyip her iki gözünü de oymuştu.

“Bırakın ben süreyim amirim.” Pia avucunu açtı, Bodenstein hiç itiraz etmeden araba anahtarlarını ona verdi. Dairedeki işlerini bitirmişler, aynı katta ve bir alt katta bulunan tüm komşularla konuşmuşlardı. Birçoğu saat on bir civarında daireden gelen şiddetli kavga ve boğuşma seslerini duymuşlardı ama hepsi de Monika Krämer’in evinden gelen bu tarz seslerin günlük rutine dâhil olduğu konusunda hemfikirdi. Pia ve Behnke gittikten sonra Watkowiak eve geri mi dönmüştü? Genç kadını böylesine vahşi bir şekilde öldüren o muydu? Kadın hemen ölmemişti, korkunç yaralarına rağmen kapıya kadar sürünmüş ve koridora ulaşmaya çalışmıştı. Bodenstein elleriyle yüzünü ovuşturdu. Pia daha önce onun hiç bu denli sarsıldığını görmemişti.

“Bazen keşke orman bekçisi veya elektrikli süpürge pazarlamacısı olsaydım diyorum,” dedi Bodenstein boğuk bir sesle. “Kız neredeyse Rosalie’yle yaşıt sayılırdı. Hayatım boyunca böyle şeylere alışamayacağım.”

Pia ona yandan kısa bir bakış attı. İçinden amirinin elini tutmak ya da onu teselli edecek herhangi başka bir harekette bulunmak geçti fakat yapmadı. İki yıldır neredeyse her gün birlikte çalışmalarına rağmen, aralarında bunu yapmasına engel olan bir mesafe vardı. Bodenstein pek arkadaş canlısı biri sayılmazdı, normalde duygularını gizlemeyi çok iyi başarıyordu. Pia bazen kendine, onun bütün bunlara nasıl dayanabildiğini

soruyordu; o korkunç görüntüler, üzerinde taşıdığı ve ne bir küfür ne de bir sinir kriziyle hafifletmeye çalıştığı türlü baskılar. Bu insanüstü öz denetimini, sert yetiştirilme tarzına bağlıyordu. Soğukkanlılık böyle bir şey olmalıydı. Duruşunu bozmamak. Ne pahasına ve ne koşulda olursa olsun.

“Ben de,” diye karşılık verdi Pia. Dışarıdan bakıldığında olanların onu hiç etkilemediği düşünülebilirdi ama iç dünyasında yaşadıkları tamamen farklıydı. Adli tıpta geçirdiği bitmez tükenmez saatler bile onu, sadece birer ceset olarak tanıdığı insanların kaderleri ve trajedileri karşısında köreltip umursamaz biri haline getirememişti. Felaket yerlerinde ilk müdahaleyi yapanların psikologlar tarafından destek görmesi boş yere değildi çünkü parçalanmış cesetlerin görüntüsü beyinlere kazınıyor ve hiçbir şekilde yok edilemiyordu. Pia gibi Bodenstein da çareyi tecrübelerinde bulmaya çalışıyordu.

“Kadının cep telefonundaki şu mesaj,” dedi duygusuz bir sesle, “Watkowiak’ın hakikaten Goldberg ve Schneider’in cinayetinden sorumlu olduğunun kanıtı olabilir.”

Olay yeri inceleme, Monika Krämer’in cep telefonunda bir önceki güne ait ve saat 13.34’te Robert Watkowiak’tan gelen, “TATLIM, ZENGİNİZ! ÖBÜR İHTİYARIN DA HAKKINDAN GELDİM. ARTIK GÜNEYE GİDEBİLİRİZ!” şeklinde bir mesaj bulmuştu.

“O halde cinayet vakalarım çözüldü,” dedi Pia ikna olmuş gibi görünmeden. “Watkowiak açgözlülüğü nedeniyle, Goldberg ile Schneider’i öldürdü, onu Vera Kaltensee’nin üvey oğlu olarak tanıdıkları için hiç çekinmeden içeri aldılar. Ardından olanları bilen Monika Krämer’i öldürdü.”

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Bodenstein. Pia bir an düşündü. İşlenen üç cinayeti bu denli basit şekilde açıklayabilmeyi her şeyden çok istiyordu ama içten içe bundan şüpheliydi.

“Bilemiyorum,” diye karşılık verdi kısa bir süre düşündükten sonra. “İçimden bir ses bu olayın arkasında daha fazla şeyin gizli olduğunu söylüyor.”

At ahırlarındaki ıslak tezek kurşun kadar ağırdı, amonyak kokusu nefesini kesti ama Pia bunu da ağrıyan sırtı ve gerilen kolu gibi umursamıyordu. Bir şekilde düşüncelerinden kurtulmak zorundaydı ve bunu yapmak için ağır bedensel işlerden daha iyisi yoktu. Birçok meslektaşı bu tür durumlarda çareyi alkole yönelmekte buluyordu, aslında Pia bunu anlayabiliyordu. Tam ahırın önüne gelecek şekilde yerleştirdiği tezek arabasına, dirgenin dişleri parçalanıp betonun üzerine dağılana kadar büyük bir hırsla tezekleri doldurdu. Kalanları bir kürekle kazıdı, sonra nefes nefese durdu ve koluyla alnındaki terleri sildi.

Bodenstein’la birlikte komiserlik bürosuna gitmiş ve meslektaşlarına rapor vermişlerdi. Robert Watkowiak’ı arama çalışmaları artırılmıştı. Bir süre bölgesel radyo yayını üzerinden çağrıda bulunup halkı da aramaya dâhil edip etmemek konusunda düşündüler. Pia, tüm hareketlerini dikkatle izleyen köpekleri ayaklanıp heyecanla koşmaya başladıklarında işini yeni bitirmişti. Sadece birkaç saniye sonra Opel Hayvanat Bahçesi’nin steysını, traktörün yanında durdu ve içinden Christoph indi. Hızlı adımlarla Pia’ya doğru ilerlerken yüzü endişeli görünüyordu.

“Selam, tatlım benim,” dedi sessizce ve onu sıkıca kollarına aldı. Pia ona yaslandı ve gözlerinin hızla dolup yaşlarının yanaklarından süzülüşünü hissetti. Bir anlığına dahi olsa güçsüz olabilmek çok rahatlatıcıydı. Henning’de bunu hiç yapamamıştı.

“Burada olduğun için çok mutluyum,” diye mırıldandı.

“Durum o kadar mı kötü?”

Christoph’un dudaklarını saçlarında hissetti ve sessizce başını salladı. Christoph ona uzunca bir süre sarıldı ve teselli etmek için sırtını okşadı.

“Şimdi küveti doldurup içine giriyorsun,” dedi kararlı bir şekilde. “Ben atları içeri alıp besleyeceğim. Ayrıca bize yiyecek bir şeyler de getirdim. En sevdiğin pizzadan.”

“Duble ton balığı ve sardalyalı mı?” Pia başını kaldırdı ve mahcup bir şekilde gülümsedi. “Sen harikasin.”

“Biliyorum.” Göz kırptı ve onu öptü. “Hadi şimdi doğru küvete.”

Pia yarım saat sonra bornoza sarılmış halde banyodan çıktı. Olabildiğince temizlenmiş olmasına rağmen içini hâlâ kirli hissediyordu. Cinayetin içerdiği vahşet yeterince korkunçtu. Ama birkaç saat öncesinde genç kadınla konuşmuş olması, durumu daha da kötü hale sokuyordu. Monika Krämer evine gelen polisler yüzünden öldürülmüş olabilir miydi?

Christoph bu arada köpekleri de doyurmuş, mutfaktaki masayı hazırlamış ve bir şişe şarap açmıştı. Pizzanın baştan çıkarıcı kokusu Pia’ya bugün hiçbir şey yemediğini hatırlattı.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Christoph mutfak masasının başında oturmuş, elleriyle ılık ton balıklı pizza yerlerken. “Belki bu sana iyi gelir.”

Pia onun yüzüne baktı. Hassasiyeti inanılmazdı. Konuşmak tabii ki iyi geliyordu. İçindekileri dökmek, paylaşmak, yaşanılanların üstesinden gelmenin tek yoluydu aslında.

“Daha önce hiç böylesine korkunç bir şey görmedim,” dedi içini çekerek. Christoph ona bir kadeh daha şarap doldurdu ve Pia’yı bugün olanları anlatırken dikkatle dinledi. Sabah saatlerinde Monika Krämer’in evine yaptığı ziyaretten, Watkowiak’ın kaçışından ve Behnke’nin kendisini nasıl kaybettiğinden bahsetti.

“Biliyor musun,” dedikten sonra şarabından bir yudum aldı, “belli bir noktaya kadar her şeyi az da olsa anlayabiliyorsun, ne kadar korkunç olsa da. Ama o akıl dışı vahşeti ve kızın öldürülürken maruz kaldığı gaddarlığı düşünmek, bu beni gerçekten bitiriyor.”

Pia kalan son dilim pizzayı da yedi ve yağlı parmaklarını bir parça kâğıt havluya sildi. Kendisini hem çok bitkin hem de patlayacakmışçasına gergin hissediyordu. Christoph ayağa kalktı ve boş pizza kutularını çöpe yerleştirdi. Sonra Pia'nın arkasına geçti, ellerini omuzlarına koydu ve gerilmiş ensesine yumuşak bir şekilde masaj yapmaya başladı.

“Böyle bir olayın tek iyi yanı, işimin anlamını net bir şekilde kavramamı sağlaması.” Pia gözlerini kapattı. “Bunu yapan domuzu bulup sonsuza dek demir parmaklıkların arkasında kalmasını sağlayacağım.”

Christoph üzerine doğru eğilip yanağını öptü.

“Gerçekten bitkin görünüyorsun,” dedi sessizce. “Seni tam da şu sıra yalnız bırakmak zorunda olduğum için çok üzgünüm.”

Pia ona doğru döndü. Christoph yarın Güney Afrika'ya uçacaktı. Dünya Hayvanat Bahçeleri ve Akvaryumlar Birliği konferansı için Cape Town'a yapacağı bir haftalık ziyaret aylar öncesinden planlanmıştı. Pia onu daha şimdiden tüm kalbiyle özlüyordu.

“Neyse ki sadece sekiz gün sürecek.” Gerçekte hissettiğinden daha güçlü bir tavır takındı. “Hem seni ne zaman istersem arayabilirim.”

“Bir şey olduğunda beni gerçekten ararsın, değil mi?” Christoph onu kendine doğru çekti. “Bana bu konuda söz veriyor musun?”

“Hiç şüphelen olmasın.” Pia kollarını boynuna doladı. “Ama henüz buradasın. Ve bence bunu değerlendirmeliyiz.”

“Öyle mi diyorsun?”

Pia sorusunu cevaplamak yerine onu öptü. Elinde olsa onu bir daha hiç bırakmazdı. Henning eskiden çok sık seyahatlere çıkardı, bazen ona günlerce ulaşamadığı olurdu ama bu onu ne huzursuz ne de rahatsız ederdi. Christoph'a gelince ise durum farklıydı. Tanıştıkları günden bu yana ayrı kaldıkları süre yirmi dört saati geçmemişti, aklına estiğinde hayvanat bahçesine uğ-

rayıp onu göremeyeceği düşüncesi bile içine acı veren bir terk edilmişlik hissinin dolmasına sebep oluyordu.

Christoph onun sabırsız istekliliğini, bedeninden yayılan bir ışıkmışçasına hissetmişti. Onunla elbette ki ilk kez birlikte olmamasına rağmen onu yatak odasına kadar takip edip kıyafetlerini aceleyle çıkarışını izlerken Pia'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Daha önce hiç Christoph gibi bir adamla birlikte olmamıştı; taleplerde bulunan ve talepleri karşılayan, her türlü utangaçlığı, mahcubiyeti ve orgazm taklidini reddeden bir adam. Pia bedeninin onun bedenine verdiği yoğun tepkiye âdeta bağımlıydı. Şefkat şimdilik bekleyebilirdi, şu an istediği tek şey onun kollarında bu korkunç günü unutmaktı.

3 Mayıs 2007, Perşembe

Bodenstein saat sekizde K11'in birinci kattaki ofislerine giden merdivenleri çıkarken kendisini oldukça bitkin hissediyordu. Bebek bütün gece boyunca ağlamıştı. Gerçi Cosima düşünceli davranarak misafir odasına geçmişti ama buna rağmen Bodenstein'in gözüne neredeyse hiç uyku girmemişti. Ardından Hofheim girişine kısa bir mesafe kala B519 Karayolu'nda bir kaza bir saate yakın zamanını aldı, bütün bunlar yetmezmiş gibi, tam son basamağı çıkmışken bir de Emniyet Müdürü Nierhoff odasından çıktı.

"Günaydın, günaydın." Nierhoff dostça gülümseyip ellerini ovuşturdu. "Tebrikler! Gerçekten çok hızlıydı. Kesinlikle çok iyi iş çıkardın Bodenstein."

Bodenstein şaşkınlık içerisinde müdürüne baktı ve Nierhoff'un onu takip ettiğini anladı. Bu şekilde baskına uğramaktan hiç hoşlanmazdı, en azından birkaç yudum kahve içmeden önce.

"Günaydın," dedi. "Neyden bahsediyorsunuz?"

"Birazdan bu haberi basına vereceğiz," diye devam etti Nierhoff onu duymazlıktan gelerek. "Basın danışmanımıza çoktan talimat verdim ve bütün..."

"Basına neyle gitmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu, emniyet müdürünün konuşmasını keserek Bodenstein. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Cinayetler çözüldü," dedi Nierhoff sevinçli bir şekilde. "Katili buldunuz işte. Böylelikle bu konu kapanmış oldu."

“Bunu kim söylüyor?” Bodenstein yanından geçen iki meslektaşına başıyla selam verdi.

“Bayan Fachinger,” diye yanıtladı Nierhoff, “bana dedi ki...”

“Bir dakika.” Bodenstein nezaketini korumayı umursamadı. “Dün, her iki olay yerinde de bir ara bulunmuş olan adamın bir kız arkadaşının cesedini bulduk ama elimizde şu ana kadar cinayetleri kesin olarak işlediğine dair ne bir cinayet aleti ne de açık bir kanıt var. Vakaları hiçbir şekilde çözmüş falan değiliz.”

“İşi neden bu kadar karmaşık hale getiriyorsunuz Bodenstein? Adam cinayetleri açgözlülüğü nedeniyle işledi, bütün ipuçları bunu gösteriyor. Sonra da olanları bilen kız arkadaşını öldürdü. Er ya da geç onu yakalayacağız, işte o zaman her şeyi itiraf edecek.” Nierhoff için vaziyet gayet açıktı. “Basın açıklamasının yapılacağı saat, on bir olarak belirlendi. Orada olmanızı istiyorum.”

Bodenstein olanlara inanamıyordu. Gün, başlangıçtakinden gitgide daha kötü bir hal alıyordu.

“Saat tam on birde, aşağıdaki toplantı odasında olun!” emniyet müdürü itiraz kabul etmiyordu. “Ardından sizinle ofisimde görüşmek istiyorum.”

Memnun bir gülümsemeyle oradan ayrıldı.

Bodenstein öfkeyle Hasse ile Fachinger’in ofislerine giden kapıyı açtı. İkisi de çoktan gelmiş, masalarının başında oturuyordu. Hasse hızla bilgisayarının klavyesinde bir tuşa bastı, kendisine emekli olduktan sonra yerleşmek üzere güneyde uygun bir yer bakmak için interneti her zaman olduğu gibi kişisel işlerini yapmakta kullanması Bodenstein’i şu an ilgilendirmiyordu.

“Bayan Fachinger,” diye en genç çalışanına yöneldi Bodenstein, selam vermekle vakit kaybetmeden, “benimle birlikte odama gelin!”

Fazlasıyla kızgın olsa da ona bir meslektaşının yanında hesap sormak istemiyordu.

Fachinger kısa süre sonra ürkek bir yüz ifadesiyle odasına geldi ve temkinli bir şekilde kapıyı kapattı. Bodenstein masasının başına oturdu ama ona oturmasını söylemedi.

“Emniyet müdürüne her iki cinayet davasını da çözdüğümüzü nasıl söylersiniz?” diye sordu keskin bir dille ve meslektaşını dikkatle süzdü. Henüz gençti ve çok yetenekliydi fakat öz güveni eksikti ve bu zaman zaman heyecana kapılıp hata yapmasına neden oluyordu.

“Ben mi?” Kathrin Fachinger kıpkırmızı oldu. “Ona ne anlatmışım?”

“Evet, bunu bilmeyi ben de çok isterim!”

“O... dün akşam... toplantı odasına geldi,” diye kekeleydi Kathrin Fachinger tedirgin bir şekilde. “Sizi arıyordu ve soruşturmaların nasıl gittiğini öğrenmek istedi. Sizin Pia’yla birlikte, her iki olay yerinde de izleri bulunan adamın kız arkadaşının cesedinin başında olduğunuzu söyledim.”

Bodenstein meslektaşına baktı. Öfkesi geldiği hızla geri gitmişti.

“Başka bir şey söylemedim,” diye amirini temin etti Kathrin Fachinger. “Gerçekten amirim. Buna yemin ederim.”

Bodenstein ona inandı. Nierhoff bu vakanın çözülmesi için o kadar acele ediyordu ki soruşturma sonuçlarını kendi kafasına göre birleştirmişti. Bu inanılmaz ve tuhaftı.

“Sana inanıyorum,” dedi Bodenstein, “sesimi yükselttiğim için kusura bakma ama biraz sinirliydim. Behnke geldi mi?”

“Hayır.” Kathrin Fachinger huzursuz görünüyordu. “O... raporlu.”

“Doğru ya. Peki Bayan Kirchhoff?”

“Bu sabah erkek arkadaşını havaalanına götürdü, sonrasında da doğrudan adli tıpa geçti. Monika Krämer’in otopsisi saat sekizde başlayacak.”

“Bu halin ne böyle?” diyerek selamladı Doktor Henning Kirchhoff boşandığı karısını, sekizi biraz geçte adli tıp enstitüsündeki otopsi

odasında. Pia, lavabonun üstündeki aynaya kısa bir bakış attı. Aslında gayet iyi görüldüğünü düşünüyordu; gecenin büyük bir bölümünü uyumadan geçirmiş ve on dakika öncesine kadar arabada ağlamış olduğu göz önünde bulundurulursa. Havaalanındaki koşuşturma nedeniyle Christoph'la vedalaşmak için çok fazla vakti olmamıştı. B kapısının önünde Berlin ve Wuppertal'dan gelen ve onunla birlikte Güney Afrika'daki kongreye gidecek olan iki meslektaşı bekliyordu, Pia ise bir kıskançlık dalgası eşliğinde Berlin'den gelen beyefendinin aslında bir hanımefendi olduğunu öğrenmişti, üstelik oldukça çekici bir hanımefendi. Christoph son bir sarılış ve kaçamak bir veda öpücüğünün ardından giriş kapısında kaybolmuştu. Pia, sarsıcı boşluk hissine hazır olmadan ardından bakakalmıştı. "Arkadaşım Miriam'ı hatırlıyor musun?" diye sordu Henning'e.

"Bayan Horowitz ve ben çok şükür ki yıllar önce sadece bir kez karşılaştık." Bu söylediği kulağa biraz sinirli gelmişti; Pia, Miriam'ın ona "espri anlayışı kıt Doktor Frankenstein" dediğini, bunun üzerine Henning'in de ona "beyinsiz parti kızı" yakıştırmaları yaptığını hatırladı. Pia bir an için Henning'e, Miriam'ın mesleki kariyerinden bahsetmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti.

"Sorun değil," dedi. "Geçenlerde onunla tesadüf eseri yeniden karşılaştım. Fritz Bauer Enstitüsü'nde çalışıyor."

"Muhtemelen bu işi ona babacık ayarlamıştır." Henning her zamanki kinci tavrını sergilemişti ama Pia bunu önemsemedi.

"Ondan Goldberg'le ilgili araştırma yapmasını rica etmiştim. Başta Goldberg'in Nazi olduğuna inanmak istemedi tabii ama sonra enstitünün arşivinde Goldberg ve ailesiyle ilgili belgelere rastladı. Naziler her şeyi özenli bir şekilde belgelemeye önem veriyordu."

Ronnie, Monika Krämer'in yıkanmış, çıplak cesedinin bulunduğu masanın başında duran Pia'nın yanına geçti, bulunduğu klinik ortamı ürkütücülüğünü tamamen yitirmesine sebep

olmuştu. Pia, Goldberg'in, ailesinin ve Angeburg'da yaşayan bütün Yahudilerin 1942 Mayıs'ında Plaszow Toplama Kampı'na götürüldüğünü anlattı. Goldberg'in ailesi orada yaşamlarını yitirirken o, toplama kampının Ocak 1945'teki tahliyesine kadar hayatta kalmayı başarmıştı. Bütün tutuklular, Goldberg'in Ocak 1945'te gaz odasında öldürüldüğü Auschwitz'e götürülmüştü. Otopsi odası sessizliğe büründü. Pia beklenti dolu gözlerle her iki adama baktı.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Henning ukala bir tavırla. "Bunun nesi ilginç?"

"Anlamıyor musun?" Pia, Henning'in verdiği tepkiye sinirlenmişti. "Bu, bir süre önce masanda olan kişinin kesinlikle David Josua Goldberg olmadığını kanıtlar."

"Aman ne güzel!" Henning etkilenmemiş görünerek omuz silkti. "Bu arada savcı nerede kaldı? Bekletilmekten nefret ediyorum!"

"Geldi bile," dedi bir kadın sesi. "Herkes iyi sabahlar."

Savcı Valerie Löblich etkileyici bir dik duruşla odaya girdi, Ronnie Böhme'yi başıyla selamladı, Henning'i saran ani huzursuzluğu ilgiyle izleyen Pia'yı ise görmezlikten geldi.

"Günaydın Bayan Löblich," dedi Henning sadece.

"Günaydın Bay Kirchhoff," diye karşılık verdi savcı soğuk bir şekilde. Birbirlerini selamlarken takındıkları resmiyet Pia'nın sırtmasına sebep oldu. Savcı Löblich'le Henning'in evinin salonunda oldukça utanç verici olarak nitelendirilebilecek son karşılaşmasını hatırladı. O gün ikisinin de üzerinde şu anda olduğundan çok daha az şey vardı.

"O halde artık başlayabiliriz." Kirchhoff, savcı Löblich ve Pia'yla her türlü göz temasından kaçınarak hummalı bir çalışmaya girişti. Pia'yı, Löblich'in tüm uğraşlarına rağmen bir daha görüşmedikleri konusunda ikna etmişti, Pia bu konuda savcının onu suçladığını biliyordu. Henning cesedi inceleyip

yorumlarını boynundaki mikrofona aktarırken Löblich arkada durmayı tercih etti.

“Şimdi de kendisine bir hâkim bulmuş,” dedi Ronnie, Pia’ya fısıldayarak ve başıyla, kollarını önünde kavuşturmuş vaziyette otopsi masasının başında duran savcuyu işaret etti. Pia omuz silkti. Umurunda bile değildi. Kalçasında ve sırtında hissettiği hafif bir kasılma ona ihtiras dolu geçen geceyi anımsattı, Christoph’un Cape Town’a iniş saatini hesapladı. Uçak iner inmez ona mesaj atacağına söz vermişti. Bunu hatırlar mıydı acaba? Pia düşüncelere daldı. Henning’in yaptıklarını neredeyse hiç takip etmedi.

Henning katilin, kızın gövdesinde vahşice açtığı kesigi uzattı, tek tek organlarını çıkardı ve kalbi incelemeye aldı. Ronnie mide sıvısı örneklerini üst kattaki laboratuvara götürdü. Bütün bu süre boyunca kimse tek kelime etmedi, işini otopsi raporu için yorumlayan Henning dışında.

“Pia!” diye seslendi Henning aniden keskin bir sesle. “Uyuyor musun?”

Pia daldığı düşüncelerden sert bir şekilde koparılınca öne doğru bir adım attı. Aynı anda savcı da masaya biraz daha yaklaştı.

“Aramanız gereken şey, ağız yaklaşık on santim uzunluğunda olan bir Hawkbill bıçağı,” dedi Kirchhoff eski karısına. “Katil kesigi olabildiğince güç kullanarak ve tereddüt etmeden açmış. Bıçak iç organlarını parçalamış ve kaburgaların üzerinde kesik izleri bırakmış.”

“Hawkbill bıçağı nedir?” diye sordu savcı.

“Size özel ders verecek değilim. Ödevlerinizi doğru yapın,” diye kadına çıkıştı Kirchhoff, Pia kadına bir an acıdı.

“Hawkbill bıçakları yarım ay şeklinde eğimlidir,” diye açıklama yaptı Pia bu yüzden. “Endonezya kökenli bir bıçak, başlangıçta balık avlarında kullanılırlarmış. Bu tür bıçaklar kesim yapmak için uygun değildir, sadece savaşmak için kullanılırlar.”

“Teşekkürler.” Savcı Löblich, bir baş hareketiyle Pia’ya teşekkür etti.

“Böyle bir bıçağı marketten satın alamazsın.” Kirchhoff’un morali bilinmeyen sebeplerle bir anda bozulmuştu. “Bu tür kesikleri en son Kosova Kurtuluş Ordusu’nda görmüştüm.”

“Peki ya gözleri?” Pia soğukkanlılığını korumak için çaba harcıyordu ama kadının ölmeden önce nelere katlanmak zorunda kaldığı düşüncesi içini ürpertmişti.

“Ne olmuş gözlerine?” diye çıktı eski kocası sinirle. “Daha oraya gelmedim.”

Pia ve savcı kadın ortak bir hissiyatla birbirlerine baktılar, bu bakışma Kirchhoff’un gözünden kaçmadı. Kadının belden aşağısını incelemeye başladı, örnekler aldı ve anlaşılmaz şekilde kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Pia otopsi raporunu yazacak olan sekretere acıdı. Yirmi dakika sonra Kirchhoff kadının maviye çalan dudaklarını bir büyüteçle inceledi, ardından ayrıntılı bir biçimde ağzının içini muayene etti.

“Ne oldu?” diye sordu Valerie Löblich sabırsız bir şekilde. “Gereksiz heyecan yaratmaya çalışmasanız olmaz mı?”

“Birazcık daha sabır rica ediyorum, kıymetli savcı hanım,” diye karşılık verdi Kirchhoff sivri bir dille. Eline bir neşter alıp yemek borusunu ve gırtlığı kesti. Ardından tamamen işine odaklanmış halde bir kulak çubuğu yardımıyla birden fazla örnek aldı ve teker teker asistanına uzattı. Sonunda eline aldığı bir ultraviyole lambayla cesedin ağzının içini ve görünür hale gelen yemek borusunu aydınlattı.

“Vay canına!” dedi ve doğruldu. “Göz atmak ister misiniz savcı hanım?”

Valerie Löblich istekli bir şekilde başını salladı ve biraz daha yaklaştı.

“İyice yaklaşmanız gerekiyor,” dedi Kirchhoff. Pia görülecek şeyi tahmin edip başını salladı. Henning bugün gerçekten fazla

ileriye gidiyordu! Ronnie de durumu anlamıştı ve sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu.

“Bir şey görmüyorum,” dedi savcı.

“Parıldayan mavimsi yerleri fark etmediniz mi?”

“Fark ettim.” Başını kaldırıp alnını buruşturdu. “Zehirlenmiş mi?”

“Spermin zehirli olup olmadığı konusunda şu anda bir fikir yürütemem.” Kirchhoff alaycı bir biçimde sırıttı. “Ama bunu laboratuvarında tespit edeceğiz.”

Savcı hiç olmadık bir yerde alay konusu olduğunu anlayınca kan beynine sıçradı. “Biliyor musun Henning, tam bir pisliksin!” diye tısladı öfkeyle. “Bu şekilde davranmayı sürdürürsen o masada yatacağın gün umduğundan çok daha çabuk gelebilir!”

Topuklarının üzerinde arkasını döndü ve dışarı çıktı. Kirchhoff gidişini izledi, sonra omuz silkip Pia’ya baktı.

“Sen de duydun,” dedi masum bir yüz ifadesi takınarak. “Açık bir ölüm tehdidi. Şu savcıların hiç espri anlayışı yok.”

“Yaptığın şey gerçekten de hoş değildi,” diye karşılık verdi Pia. “Tecavüze mi uğramış?”

“Kim? Löblich mi?”

“Hiç komik değil Henning,” dedi Pia sert bir şekilde. “Ee?”

“Yüce Tanrım,” diye bağırdı alışılmışın dışında sert bir biçimde, asistanlarının odada bulunmadığından emin olduktan sonra. “Kadın beni deli ediyor! Beni hiç rahat bırakmıyor, sürekli telefon açıp saçma sapan şeyler söylüyor!”

“Belki ona farkında olmadan ümit vermişsindir.”

“Ona ümit veren sensin,” diye serzenişte bulundu. “Beni boşanmaya zorlayarak!”

“İyice saçmalamaya başladın.” Pia afallamış vaziyette başını salladı. “Gerçi bugünkü davranışından sonra ondan kesin olarak kurtulmuşsundur.”

“O kadar şanslı değilim. En geç bir saat içinde geri gelir.”

Pia, eski kocasını inceleyen bir bakışla süzdü.

“Bana yalan söylediğine bahse girebilirim,” dedi.

“Bu ne demek oluyor şimdi?” dedi Henning saf bir tavırla.

“Geçen yaz oturma odasındaki masanın üzerindeki önemsiz olay, beni inandırmaya çalıştığın gibi tek seferlik değildi. Haksız mıyım?”

Henning’in yüzü suçüstü yakalanan birinin ifadesini aldı. Ama henüz bir şey söyleyemeden Ronnie Böhme otopsi odasına geri döndü ve Henning yeniden profesyonel tavrını takındı.

“Tecavüze uğramamış. Ama ölümünden önce oral seks yapmış,” diye açıkladı. “Ardından bedenindeki diğer ölümcül yaralanmalar meydana gelmiş. Kan kaybından ölmüş.”

“Monika Krämer bir Hawkbill bıçağıyla aldığı ağır yaralar sonucu kan kaybından ölmüş,” diye bir saat sonrasında meslektaşlarına toplantı salonunda açıklama yaptı Pia. “Ağız boşluğu ve yemek borusunda sperm kalıntılarına rastlandı. Watkowiak’ın DNA örneği bilgisayarımızda kayıtlı olduğu için en geç birkaç gün içerisinde spermlerin ona ait olup olmadığını öğrenmiş olacağız. Elimizde bulunan kalıntı, hücre ve saçların arasında üçüncü bir kişinin DNA’sının bulunup bulunmadığını öğrenmek için ise beklememiz gerekiyor. Kriminal laboratuvarındaki meslektaşlarımız son hızla bu konu üzerinde çalışıyor.”

Bodenstein, Emniyet Müdürü Nierhoff’a kısa bir bakış yöneltti ve amirinin, kanıtların ne kadar zayıf olduğunu anlamasını umut etti. Aşağıda Nierhoff’un, hızlı bir şekilde çözülen Goldberg ve Schneider cinayetleriyle böbürlenmek için davet ettiği çok sayıda gazeteci bekliyordu.

“Adam işlediği cinayetleri önce kadına anlatıyor, sonra da onu ortadan kaldırıyor.” Nierhoff ayağa kalktı. “Bu, şiddete meyilli olduğunu açıkça kanıtlıyor. İyi iş çıkarmışsınız. Bodenstein, unutmayın; on ikide ofisimde.”

Bodenstein'a ona eşlik etmesini teklif etmeden odadan çıktı ve hızlı adımlarla basın toplantısına gitti. Bir an için bütünüyle bir sessizlik yaşandı.

"Acaba şu an aşağıda ne anlatıyor?" diye sordu Ostermann.

"Hiçbir fikrim yok." Bodenstein pes etmişti. "En azından şu anda yapılan yanlış bir haber herhangi bir zarara neden olmayacak."

"Goldberg ve Schneider'i öldüren kişinin Watkowiak olmadığını düşünüyorsunuz yani?" diye sordu Kathrin Fachinger çekinerek.

"Hayır," diye karşılık verdi Bodenstein. "Pek çok suç işlemiş olabilir ama o bir katil değil. Ayrıca Bayan Krämer'i öldürdüğünü de düşünmüyorum."

Fachinger ve Ostermann şaşırmış halde amirlerine baktılar.

"İşin içinde üçüncü bir kişinin parmağının olduğundan şüpheleniyorum. Araştırmaları daha fazla derinleştirmemize fırsat vermeden Goldberg ve Schneider cinayetlerini hızlı bir şekilde üzerine atabilecekleri bir katil gerekiyordu."

"Monika Krämer'in bir kiralık katil tarafından mı öldürülmüş olabileceğini düşünüyorsunuz?" Ostermann kaşlarını kaldırdı.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye doğruladı Bodenstein. "Profesyonel şekilde hareket edilmiş olması ve bir savaş bıçağının kullanılmış olması bunu gösteriyor. Asıl soru şu: Goldberg'in ailesi o kadar ileri gider mi? Ne de olsa yirmi dört saat içerisinde, çoktan bulduğumuz şeyin ortaya çıkmaması için, yani Goldberg'in Nazi soykırımından sağ kurtulan bir Yahudi olmadığı anlaşılmasın diye BKA'yı, işleri bakanlığını, Amerikan konsolosunu, Frankfurt emniyetinin başmüdürünü ve CIA'i aramışlardı." Kendinden emin bir bakışla meslektaşına baktı. "Şurası kesin: Kaybedecek çok şeyi olan biri elinden gelen her şeyi yapmaktan çekinmiyor. Bu yüzden bundan sonraki soruşturmalarımızda daha fazla masum insanı tehlikeye atmamak adına çok daha dikkatli davranmalıyız."

“Bu durumda Nierhoff’un şu an katili bulduğumuza dair açıklama yapması aslında iyi bile sayılır,” diye yorum yaptı Ostermann, Bodenstein ise başıyla onayladı.

“Aynen öyle. Zaten bu yüzden ona engel olmuyorum. Monika Krämer’i öldüren kişi güvende olduğunu düşünecek.”

“Bu arada cep telefonunda Watkowiak’tan gelen birçok eski mesaj bulundu,” dedi Pia. “Hepsinde hem büyük hem de küçük harf kullanılmış ve hiçbirinde bir kez olsun ona ‘tatlım’ diye hitap etmemiş. Bulduğumuz mesaj ona ait değildi. Birisi sahte isimle bir cep telefonu satın almış, muhtemelen ödemesi önceden yapılmış bir cihaz, sonra da cinayet şüphesini Watkowiak’a yönlendirmek için mesajı Monika Krämer’e göndermiş.”

Herkes bu çıkarımın nereye vardığını anlamıştı ve odanın içinde bir dakikalığına sessizlik oldu. Oldukça kabarık bir sabıka kaydına sahip olan Watkowiak, mükemmel derecede inandırıcı bir cinayet şüphelisiydi.

“Watkowiak’ı suçlu olarak hedef aldığımızı kim biliyor ki?” diye sordu Kathrin Fachinger. Bodenstein ve Pia göz göze geldiler. Bu çok iyi bir soruydu. Hayır, bu, Monika Krämer’i önce kör edip sonra parçalayan kişi gerçekten de Watkowiak değilse cevaplanması gereken *asıl* soruydu.

“Vera Kaltensee ve oğlu Siegbert’in bildiği kesin,” dedi Pia ve değirmen çiftliğinde, korkutucu siyah üniformalarıyla dolaşan adamları düşündü. “Ve muhtemelen Kaltensee ailesinin kalan üyeleri.”

“Vera Kaltensee’nin bu konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum,” diye karşı çıktı Bodenstein. “Bu hiç de ona göre bir şey değil.”

“Büyük hayır işleriyle uğraşıyor olması bir melek olduğu anlamına gelmez,” diye karşılık verdi, amirinin yaşlı kadını neden ısrarla iyi göstermeye çalıştığını anlayan tek kişi olan Pia. İş nedeniyle cemiyetin en altından başlayarak en üst tabakasına kadar bütün kademelerini bilen Bodenstein yetiştiriliş

tarzı sebebiyle hâlâ sınıf bilincini aşamamıştı. Tüm ailesi asil soydan geliyordu, tıpkı Zeydlitz-Lauenburg baronesi gibi.

“Aranızda laboratuvar sonuçlarını öğrenmek isteyen birileri var mı?” Ostermann önünde duran dosyaya vurdu.

“Tabii ki.” Bodenstein öne doğru eğildi. “Cinayet silahı hakkında bir bilgi var mı?”

“Evet.” Ostermann dosyayı açtı. “Kesinlikle aynı silah kullanılmış. Kullanılan mermi ise çok özel, iki olayda da 9x19 Parabellum mermisi, 1939 ile 1942 yılları arasındaki bir zamanda üretilmiş. Bunu laboratuvarıda, o zamandan beri artık bu bileşimle kullanılmayan metal alaşım sayesinde ortaya çıkarabilmişler.”

“Demek katilimiz dokuz milimetrelik silah ve İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma cephane kullanıyor,” diye tekrarladı Pia. “Böyle bir şey nereden bulunur?”

“Bu şeyleri internetten sipariş edebiliyorsun,” dedi Hesse. “Orada bulamıyorsan da silah borsasında bulabilirsin. Ben bunu o kadar da olağan dışı bulmuyorum.”

“Tamam, tamam,” diye tartışmayı başlamadan bitirdi Bodenstein. “Elimizde başka neler var Ostermann?”

“Çeklerin üzerinde bulunan Schneider’in imzası gerçekmiş. Grafologun söylediğine göre ise gizemli rakam her iki olayda da aynı kişi tarafından yazılmış. Goldberg’in oturma odasında bulunan şarap kadehlerinin üzerindeki DNA bir kadına aitmiş, DNA ve parmak izleri karşılaştırmalarından bir şey çıkmadı. Ruj özel bir şey değil, birçok yerde bulunabilen bir ürün, üreticisi ‘Maybelline Jade’. Rujun dışında bir de Aciclovir izine rastlandı.”

“Peki o nedir?” diye sordu Kathrin Fachinger.

“Dudak uçuklarına karşı kullanılan bir madde. Örneğin Zovirax’da bulunuyor.”

“İşte buna haber derim,” diye mırıldandı Hasse. “Katil uçuğu sayesinde yakalandı. Manşeti şimdiden gözümde canlandırabiliyorum.”

Bodenstein istem dışı sırttı ama sırtışı Pia'nın sonraki sözcüklerinde kayboldu.

“Vera Kaltensee'nin dudağında bir yara bandı vardı. Gerçi üzerine ruj sürmüştü ama ben yine de net bir şekilde gördüm. Hatırladınız mı amirim?”

Bodenstein alnını buruşturdu ve Pia'ya şüpheli bir bakış yöneltti.

“Mümkün. Ama yine de tam emin değilim.”

Aynı anda kapı çalındı ve emniyet müdürünün sekreteri başını içeriye uzattı.

“Müdür bey basın toplantısından döndü ve sizi bekliyor başkomiserim,” diye mesajını iletti. “Acilen.”

Görev açıktı. Sandık, içindekilerle birlikte *mutlaka* bulunmalıydı. Nedeni umurunda değildi. Nedenleri sorgulamak için para almıyordu. Verilen emri yerine getirmek konusunda bugüne kadar hiç tereddüt yaşamamıştı. Bu onun işiydi. Ritter'in birçok soruna yol açan günahından sonra kalmaya başladığı sarı renkteki çirkin kiralık evi nihayet terk etmesi bir buçuk saat sürmüştü. Adam kinci bir hoşnutluk hissiyle Ritter'in, omzundaki laptop çantası ve kulağına dayadığı cep telefonuyla caddenin karşısına geçerek Schwarzwald Sokağı tramvay durağına gidişini izledi. Kasıntı herifin başkalarına şoförlük yaptırdığı günler geride kalmıştı.

Ritter'in görüş alanından çıkmasını bekledi, sonra arabadan indi ve eve girdi. Ritter'in dairesi üçüncü kattaydı. Adam giriş kapısındaki gülünç güvenlik teçhizatı için tam tamına yirmi iki saniyeye ihtiyaç duydu, çocuk oynucağıydı. Eldiven taktı ve etrafına bakındı. Lüks içinde yaşamaya alışmış Thomas Ritter gibi bir adam kendisini böyle bir yerde nasıl hissetmişti acaba? Komşu binaya bakan bir oda, gün ışığı almayan, duş ve klozetten ibaret bir banyo, küçük bir hol ve başka her şeye benzeyen bir mutfak. Evde bulunan tek dolabın kapısını açtı, sırasıyla temiz ve daha az temiz kıyafet yığınlarını, iç çama-

şırlarını, çorapları ve ayakkabıları karıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Sandığa ve aileye dair en ufak bir iz yoktu. Yatak uzun süredir kullanılmamış izlenimi veriyordu, üzerinde çarşaf dahi yoktu. Ardından çalışma masasına yöneldi. Telefon bağlantısı yoktu, dolayısıyla ona ipucu sağlayabilecek bir telesekreter de. Çalışma masasının üzerinde ise sadece ıvır zıvırlar vardı, eski gazeteler ve en ucuzundan porno dergileri. Bir tanesini kendisine aldı. Arabada beklerken geçirdiği sıkıcı saatlerde ilham verici bir şeyler okumanın zararı olmazdı.

İtinayla, elle alınmış notlar yığınınını karıştırdı ve Ritter'in seviyesinin oldukça düşmüş olduğunu tespit etti. *"Hışırdayan çarşaflar, gıcırdayan kukular ve nefes nefese orgazm çığlıkları,"* diye okudu ve sırtımdan edemedi. Demek bu denli düşmüştü, bir zamanlar yüksek değere sahip düşünsel konuşmalar yapan doktor bey. Şimdilerde pornografi içerikli sıradan, kısa hikâyeler yazıyordu. Adam notları karıştırmaya devam etti. Sarı bir post-it üzerine gelişigüzel karalanmış bir ismi, bir araç numarasını ve anında heyecanlanmasına sebep olan kelimeyi okuyunca durdu. Dijital kamerasıyla not kağıdının fotoğrafını çekti, ardından diğer dosyaları tekrardan üzerine yerleştirdi. Ritter'in dairesine yaptığı ziyaret hiç de zaman kaybı olmamıştı.

Katharina Ehrmann iç çamaşırlarıyla giyinme odasında duruyor ve ne giyeceğini düşünüyordu. Kendisini hiçbir zaman süslü biri olarak nitelendirmemişti, ta ki kocasının ani ölümünden sonra yas tutan dulu oynayıp bir süreliğine makyaj yapmaktan vazgeçene kadar. Aynaya bakmak her defasında bir şok etkisi yapmıştı. Artık yaşamak istemediği mutluluk verici bir şok, özellikle de bundan böyle cılız bir maaşla yaşamak zorunda olmadığı için. Birkaç yıl önceki kırkıncı yaş gününden kısa bir süre sonra yaşlanmaya karşı koymaya başlamıştı. Her şey spor salonlarında saatler geçirmesiyle, ödem azaltıcı masajlar ve bağırsak detokslarıyla başlamıştı, zamanla bunlara dört ayda bir yapılan botoks

uygulamaları, kolajen ve hyalüronik asit içerikli oldukça pahalı kırışıklık iğneleri de eklenmişti. Ama buna değiyordu. Diğer kadınlara kıyasla on yaş daha genç görünüyordu. Katharina aynadaki yansımasına gülümsedi. Königstein'da oldukça fazla zengin yaşıyordu, her türden yaşlanma karşıtı tedaviyi uygulayan özel klinikler mantar gibi her yerde türemeye başlamıştı.

Ancak Taunus bölgesine dönmesindeki sebep bu değildi. Çok daha menfaatçi bir nedenle dönmüştü. Frankfurt'ta yaşamak istemiyordu ama Zürih'te ya da Mallorca'daki arazisinde çok fazla vakit geçirdiği için havaalanına yakın bir eve ihtiyaç duyuyordu. Königstein'daki tarihî kasabada bulunan ve yoksul bir garson kızı olarak büyüdüğü kulübeye sadece birkaç yüz metre uzaklıkta olan büyük evi satın alması onun için büyük bir zafer olmuştu. Eskiden o evde, zamanında babasını iflasa sürükleyen adam yaşıyordu. Artık kendisi de iflas etmişti ve Katharina evini gülünç bir fiyata satın almıştı. Gülümsedi. Hayat insanları hep iki kez karşı karşıya getirir, diye düşündü.

Thomas Ritter'in ona Vera Kaltensee'nin biyografisini yazma fikrinden bahsettiği günü anımsayınca sırtında bir ürperme hissetti. Vera'nın bu fikri heyecanla karşılayacağını düşünmüştü fakat tam tersi olmuştu. Vera bir saniye bile düşünmeden onu kovmuştu. Ritter tesadüfen gerçekleşen bir karşılaşmalarında kendisini acındırarak yapılan bu haksızlığa sitem etmişti. Katharina, Vera ve bütün Kaltensee ailesinden intikam almak için eline geçen fırsatı böylelikle fark etmişti. Ritter, Katharina'nın yapmış olduğu teklife açgözlülükle atlamıştı.

Şimdi, yani bir buçuk yıl sonra ise Ritter beş haneli bir avans almıştı ama şimdiye kadar çoksatanlar listesine girebilecek herhangi bir şeyi kâğıda dökmemişti. Katharina zaman zaman onunla yatağa girse de asla ettiği büyük sözlerden ve vaatlerinden etkilenmiyordu. Ritter'in ona şimdiye kadar teslim ettiği şeylerin gerçekçi bir analizi sonrasında, çiziktirmelerinin ona aylar öncesinden söz verdiği, skandallarla dolu bir ifşa

metninden çok uzak olduğunu anlamıştı. Artık bu işe bir el atma vakti gelmişti.

Kaltensee ailesi hakkında hâlâ her türlü bilgiye sahipti çünkü Jutta'yla olan arkadaşlık ilişkilerini hiçbir şey olmamış gibi sağlam tutmaya çalışıyordu, Jutta ise iyi niyetli mizacından dolayı Katharina'nın samimiyetinden şüphe duymuyordu. Katharina, Ritter'in işten kovulmasının arkasında yatan sebepleri yine Ritter'in kendisinden öğrenmişti. Vera'nın pek sadık olmayan yardımcısıyla yapmış olduğu fazlasıyla aydınlatıcı konuşma sonrasında Elard'la iletişime geçmeye karar vermişti. Gerçi Jutta'nın en büyük ağabeyinin kendisine ne kadar yardımı dokunurdu, bunu elbette bilmiyordu ama en azından bir önceki yaz meydana gelen rezillige şahit olmuştu. Katharina bu konuyu düşünürken cep telefonu çaldı.

“Merhaba Elard,” dedi. “Ben de tam seni düşünüyordum.”

Elard Kaltensee bu defa lafı dolandırmadan hemen konuya girdi.

“Teslimatın ne şekilde yapılacağını düşündün mü?” diye sordu.

“Sözlerinden anladığım kadarıyla benim için bir şeyin var,” diye karşılık verdi Katharina. Elard'ın ne yumurtlayacağını çok merak ediyordu.

“Birçok şey,” dedi Elard. “Bu şeylerden kurtulmak istiyorum. Ne diyorsun?”

“Bende buluşalım,” diye öneride bulundu Katharina.

“Hayır. Onları sana göndereceğim. Yarın öğlen.”

“Anlaştık. Nerede?”

“Bunu sana sonra söyleyeceğim. Hoşça kal.”

Elard telefonu kapattı. Katharina memnun bir şekilde gülümsedi. Her şey istediği gibi gidiyordu.

Bodenstein ceketini ilikledi ve odasına girmeden önce müdürünün kapısını çaldı. Şaşkınlık içerisinde Nierhoff'un kızıl saçlı bir misafiri ağırladığını görüp özür dilemeye yeltendi fakat emniyet

müdürü ayağa fırlayıp ona doğru yürüdü. Hâlâ ona göre çok başarılı geçen basın toplantısının sarhoş edici etkisi altındaymış gibi görünüyordu.

“İçeri gir Bodenstein!” diye seslendi dostane bir biçimde. “Hadi gel! Sana biraz beklenmedik gelebilir ama benden sonra teşkilatta yerime geçecek olan hanımefendiyle tanıştırayım!”

Aynı anda kadın arkasını döndü, Bodenstein olduğu yerde donup kaldı. Uğursuz günün uğursuzlukları hiç bitmeyecek gibi görünüyordu.

“Merhaba Oliver.”

Boğuk sesini karıştırmak imkânsızdı, açık renk gözlerindeki soğuk ve hesapçı bakışların onun üzerinde bıraktığı huzursuzluk hissini de öyle.

“Merhaba Nicola.” Kısa bir an için yüz ifadesindeki değişimi fark etmemiş olmasını umuyordu.

“Nasıl yani?” Nierhoff hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Siz tanıyor musunuz?”

“Elbette.” Nicola Engel ayağa kalkıp Bodenstein’a elini uzattı, o da kadının elini kısaca sıktı. Gözünün önünden karanlık anılarla dolu bir film şeridi geçti ve Nicola’nın gözlerine yönelttiği tek bir bakış onun da hiçbir şeyi unutmamış olduğunu anlamasına yetti.

“Polis okulunda birlikteydik,” diye açıkladı oldukça şaşırmış görünen emniyet müdürüne.

“Demek öyle,” dedi emniyet müdürü sadece. “Otur lütfen Bodenstein.”

Bodenstein söyleneni yaptı. Gelecekte müdürü olacak kadınla son görüşmesini hatırlamaya çalıştı.

“İsminiz birçok kez ortaya sunulmuştu,” deyişini duydu emniyet müdürünün. “Ama içişleri bakanlığı RKP’nin yönetimini dışarıdan birine devretme önerisinde bulundu. Bildiğim kadarıyla üst düzey bir memuriyete geçmek ve yönetici olmak

konusunda zaten çok istekli değilsiniz. Ne de olsa politika pek sizin alanınız sayılmaz.”

Bodenstein bu sözler karşısında Nicola'nın gözlerinde alaycı bir parlama gördüğünü sandı, aynı anda birden her şeyi yeniden hatırladı. Yaklaşık on yıl kadar önceydi; gece kulüplerinde işlenen ve bugüne kadar hâlâ çözülememiş olan bir seri cinayet soruşturmasında umutsuz bir şekilde çıkmaza girmişlerdi. Frankfurt'taki K11 ekiplerinin tamamı büyük baskı altındaydı. Rekabet halindeki çetelerden birinin içine casus olarak sızdırdıkları güvenilir bir kişi sözde ortamdaki başka bir casus tarafından deşifre edilmiş ve caddenin ortasında vurulmuştu.

Bodenstein casusun, o dönemde K11 dâhilindeki başka bir bölümü yöneten Nicola'nın yaptığı büyük bir hata sebebiyle deşifre edildiğine hâlâ emindi. Hırslı ve bencil olan Nicola bu olaydan Bodenstein'in adamlarını sorumlu tutmaya çalışmıştı. Giriştikleri güç savaşı emniyet başmüdürünün müdahalesiyle nihayet son bulmuştu. Nicola Frankfurt'tan Würzburg'a yerleşmiş ve Frankonya Emniyet Teşkilatı'nda başkan yardımcılığına kadar yükselmişti, yetenekli ve dürüst olarak anılıyordu. Bodenstein'in öğrendiğine göre şimdilerde kriminal danışmanlık yapıyordu, 1 Haziran 2007 tarihinde ise onun yeni müdürü olacaktı. Bu konuda ne hissetmesi gerektiğini hiçbir şekilde bilmiyordu.

“Bayan Engel, Würzburg'daki eski görevinden ayrıldı ve şu andan sonra benim tarafımdan işi öğrenecektir,” diye bildirdi Bodenstein'in sadece belli kesitlerini dinlediği konuşmasını Nierhoff. “Önümüzdeki pazartesi sizi bütün çalışanlarla tanıştıracam.”

Bölüm başkanına beklenti dolu gözlerle baktı ama Bodenstein hiçbir şey söylemedi ve soru da sormadı.

“Bitti mi?” diye sordu sadece ve ayağa kalktı. “Toplantıya dönmem gerekiyor.”

Nierhoff düşünceli bir tavırla başıyla onayladı.

“K11 ekibimiz iki cinayet soruşturmasını kapatmaya hazırlanıyor,” diye açıklama yaptı yerini alacak olan kadına gururla ve muhtemelen Bodenstein’in onu destekleyeceğini umarak.

Nicola Engel de ayağa kalktı ve Bodenstein’a elini uzattı.

“Birlikte çalışacağımız için çok mutluyum,” dedi ama gözlerindeki bakış bu ifadeyi yalanlıyordu. Bundan böyle teşkilatta bambaşka bir rüzgâr esecekti, Bodenstein bundan emindi. Doktor Nicola Engel’in işine hangi ölçüde müdahale edeceğini ise zaman gösterecekti.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi ve elini sıktı.

Mimar ve diğer işçilerle yaptığı görüşme iyi geçmişti; bir yıllık planlamadan sonra Idstein Cadı Kulesi’ndeki çalışmalar gelecek hafta başında nihayet başlayabilecekti. Marcus Nowak akşamüzeri ofise geldiğinde oldukça keyifliydi. Bir projenin yapım sürecine geçmesi ve işin tam olarak başlaması onu her zaman heyecanlandırırdı. Çalışma masasının başına oturdu, bilgisayarını açtı ve günlük postalarına baktı. Tüm o faturaların, indirimlerin, reklam kampanyalarının ve katalogların arasında geri dönüştürülmüş kâğıttan yapılmış bir zarf duruyordu ki bu genellikle iyiye işaret sayılmazdı.

Zarfı yırtarak açtı, içeriğine hızlı bir şekilde göz gezdirdi ve gördüklerine inanamayarak derin nefes almaya çalıştı. Kelkheim polis teşkilatından bir celpti! Ağır şekilde yaralamayla suçlanıyordu. Bu doğru olamazdı! Bedenini bir öfke dalgası sardı ve kızgın bir dürtüyle mektubu buruşturup çöpe attı. Aynı anda masanın üzerinde duran telefon çaldı. Tina! Onu ofise bakan mutfak penceresinden görmüş olmalıydı. İsteksiz bir şekilde ahizeyi kaldırdı. Tahmin ettiği gibi onunla neden Kelkheim yüzme havuzundaki açık hava konserine gelmediği konusunda açıklama yapması gerekmişti. Tina gitmek istemeyişini bir türlü kabullenmek istemiyordu. Kırılmıştı ve ağlamaklı bir sesle yal-

varırcasına her zamanki sitemkâr konuşmasını yaptığı sırada cep telefonuna mesaj geldi.

“Bir dahaki sefere birlikte gideriz,” diye söz verdi karısına buna kendi de inanmayarak ve cep telefonunu açtı. “Gerçekten. Lütfen kızma...”

Gelen kısa mesajı okuyunca yüzünde sevinçli bir ifade belirdi. O, sağ elinin başparmağıyla mesaja cevap yazarken Tina hâlâ söylenip yalvarmaya devam ediyordu.

Tamamdır, diye yazdı. En geç on ikide sende olurum. Öncesinde bir işi halletmem gerekiyor. Görüşürüz.

Sevinci şimdiden tüm bedenini sarmıştı. Yine yapacaktı, bu gece. Ona işkence eden vicdan azabı ve suçluluk duygusu, içinde bir yerlerde gittikçe zayıflayan bir yankıya dönüşmüştü.

4 Mayıs Cuma, 2007

“Polisi aramalıyız.” Yardımcı kadın Parveen Multani ciddi şekilde endişeliydi. “Başına bir şey gelmiş olmalı. Bütün ilaçları burada. Gerçekten Bayan Kohlhaas, içimde bu konuyla ilgili kötü bir his var.”

Sabah saat yedi buçukta huzurevi sakinlerinden bir kadının eksik olduğunu fark etmişti ve bunun hiçbir açıklaması yoktu. Lüks huzurevi Taunus Bakışı’nın yöneticisi Renate Kohlhaas öfkeliydi. Bu olay tam da bugüne denk gelmek zorunda mıydı! Saat on birde yurdun işletme sahibi olan Amerikalı şirketten kalite kontrolü için bir heyet bekleniyordu. Polisi aramayı kesinlikle düşünmüyordu çünkü kendi sorumluluğunda olan bir huzurevi sakininin kaybolmasının şirket yönetimi üzerinde nasıl korkunç bir izlenim yaratacağının kesinlikle farkındaydı.

“Konuyla ilgileneceğim,” dedi görevli kadına gülümseyerek. “İşinizin başına dönün ve şimdilik hiç kimseyle bu konu hakkında konuşmayın. Bayan Frings’i en kısa sürede bulacağımızdan eminim.”

“Ama belki de...” diye başladı söze Parveen Multani fakat müdire bir el hareketiyle sözünü kesti.

“Bu konuyu bizzat ele alacağım.” Endişe içerisindeki kadına kapıya kadar eşlik etti, bilgisayarının başına oturdu ve kaybolan kadının sürekli ziyaret ettiği sayfayı arattı. Anita Frings on beş yıla yakın bir süredir Taunus Bakışı’nda yaşıyordu. Seksen sekiz yaşındaydı ve uzunca bir süredir yoğun eklem iltihabı yü-

zünden iyi ya da kötü tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Gerçi ona sorun çıkarabilecek akrabaları yoktu ama hastalık veya ölüm durumunda aranacak kişinin ismini okuyunca müdirenin kafasının içinde tehlike çanları çalmaya başladı. Eğer başına ciddi sorunlar açmak istemiyorsa, büyükanne herhangi bir zarar görmeden tekrardan üçüncü kattaki yerini alsa iyi olurdu.

“Bir bu eksikti,” diye mırıldandı ve telefona sarıldı. Anita Frings’i bulmak için sadece iki saati kalmıştı. Polisi aramak şüphesiz şu an için yapılabilecek en kötü seçim olurdu.

Bodenstein K11’in toplantı salonunda kollarını kavuşturmuş şekilde büyük yazı tahtasının önünde duruyordu. David Goldberg. Hermann Schneider. Monika Krämer. Yerel radyoda yapılan çağrılara rağmen Robert Watkowiak’tan hâlâ bir iz yoktu. Gözleri Fachinger’in keçeli kalemle çizdiği okları ve daireleri takip etti. Bazı ortak noktalar vardı. Mesela Goldberg ve Schneider’in, Kaltensee ailesiyle yakın bağları vardı, aynı silahla öldürülmüşlerdi ve ikisi de gençlik yıllarında Nazi örgütüne mensuptu. Ama bu bilgiler onu bir yere götürmüyordu. Bodenstein iç çekti. Deli olmak işten bile değildi. Nereden başlamalıydı? Vera Kaltensee’yi hangi bahaneyle yeni bir görüşmeye ikna edebilirdi? Goldberg cinayeti soruşturması resmî olarak elinden alındığına göre laboratuvar sonuçları ve şarap kadehinden alınan DNA örneğinden söz etmesi imkânsızdı. Watkowiak’ın kız arkadaşı illa ki Goldberg ve Schneider’i vuran katil tarafından öldürülmüş olmak zorunda değildi. Herhangi bir görgü tanığı, parmak izi ya da kalıntı yoktu; Robert Watkowiak’ın kiler hariç. Suçlanması için şartlar kusursuzdu: Her iki olay yerinde de izler bırakmıştı, kurbanları tanıyordu ve acilen paraya ihtiyacı vardı. Ona istediği parayı vermediği için Goldberg’i öldürmüş olabilirdi, onu ihbar etmekle tehdit ettiği için Schneider’i ve tehlike oluşturduğu için de Monika’yı. İlk bakışta her şey gerçekten mükemmel bir şekilde yerine oturuyordu. Bir tek cinayet aletleri eksikti.

Kapı açıldı. Bodenstein gelecekteki müdürünü görünce pek şaşırmadı.

“Merhaba Bayan Engel,” dedi nazik bir şekilde.

“Resmiyeti tercih edeceğinizi tahmin etmiştim.” Kaşlarını kaldırıp onu süzdü. “Peki öyleyse. Merhaba Bay von Bodenstein.”

“Şu ‘von’u kullanmasanız da olur. Sizin için ne yapabilirim?”

Kriminal danışman Nicola Engel bakışlarını yazı tahtasına çevirdi ve kaşlarını çattı.

“Goldberg ve Schneider davalarının kapandığını sanıyordum.”

“Maalesef kapanmadı.”

“Emniyet müdürü Nierhoff, sevgilisini öldüren adamın aleyhindeki delillerin açıkça ortada olduğunu söyledi.”

“Watkowiak ardında izler bırakmış, o kadar,” diye düzeltti Bodenstein. “Bir ara olay yerlerinde bulunmuş olması onu benim gözümde bir katil yapmıyor.”

“Ama bu sabah gazetelerin hepsinde öyle olduğu yazıyordu.”

“Her yazılan doğru olmak zorunda değil.”

Bodenstein ve Nicola Engel birbirlerine baktı. Kadın bakışlarını ondan ayırdı, kollarını göğsünde birleştirdi ve masalardan birine dayandı.

“O halde amirinizin dünkü basın toplantısına yanlış bilgilerle gitmesine izin verdiniz,” diye tespitte bulundu. “Bunu yapmak için özel bir sebebiniz var mıydı, yoksa işler burada böyle mi yürüyor?”

Bodenstein bu kışkırtmaya tepki vermedi.

“Bilgiler yanlış değildi,” diye cevap verdi. “Ama ne yazık ki sayın emniyet müdürü, hızla çözülen bir soruşturmanın zaferini kutlamayı kafasına koyduğunda çoğunlukla durdurulamıyor.”

“Oliver! Teşkilatın müstakbel yöneticisi olarak burada neler döndüğünü öğrenmek istiyorum. Şimdi, soruşturmalar henüz tamamlanmadıysa dün neden bir basın toplantısı yapıldı?” Sesi sert çıkmıştı ve Bodenstein’a can sıkıcı bir şekilde başka bir

davayı ve başka bir yeri hatırlattı. Yine de gelecekte müdiresi olacağı için karşısında susmak istemiyordu.

“Çünkü Nierhoff öyle olmasını istedi ve beni dinlemedi,” diye karşılık verdi aynı sert dille. Yüz ifadesi sakindi, hatta neredeyse umursamaz. Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Sakin bir sesle konuşmaya gayret ederek geri adım attı.

“Üçünün de aynı kişi tarafından öldürüldüğünü düşünmüyorsun yani?”

Bodenstein samimi konuşma şeklini dikkate almadı. Tecrübeli bir polis olarak sorgulama taktiklerini gayet iyi biliyordu, bu nedenle saldırganlıktan uzlaşmacı tavra geçişin onu tedirgin etmesine izin vermedi.

“Goldberg ve Schneider aynı kişi tarafından öldürüldü. Teorim, birilerinin soruşturmanın devam etmesini istemediği ve bu yüzden şüpheleri henüz bulamadığımız Watkowiak’ın üzerine çekmek istediği yönünde. Ama bu şimdilik sadece bir kurgu.”

Nicola Engel yazı tahtasının başına geçti.

“Goldberg davasını neden elinizden aldılar?”

Küçük ve narin bir kadındı, buna rağmen kafasına koyduğu takdirde başka insanların üzerinde korkutucu bir etki bırakabiliyordu. Bodenstein meslektaşlarının, özellikle Behnke’nin bu kadınla nasıl başa çıkacağını düşündü. Bayan Engel’in, Nierhoff gibi yazılı raporlarla yetinmeyeceğinin farkındaydı çünkü onu çok iyi tanıyordu. Eskiden beri eksiksiz şekilde bilgilendirilmek isteyen ve dönen dolapları anında sezen, açıkça kontrolü elinde tutmak isteyen mükemmeliyetçi bir yapıya sahipti.

“Doğru makamlar üzerinde fazlasıyla yetkiye sahip olan biri, gizli kalması gereken bir şeyin açığa çıkmasından korkuyor.”

“Peki bu ne olabilir?”

“Goldberg’in aslında Nazi kampından kurtululardan biri değil de bir SS üyesi olduğu gerçeği, kolundaki kan grubu dövmesi bunu açık bir şekilde kanıtıyor. Cesedi elimizden almalarından önce otopsi yaptırmıştım.”

“Cosima’ya amirin olacağımı söyledin mi?” diye sordu sıradan bir ses tonuyla. Bodenstein alakasız konu değişimine şaşırmadı. Er ya da geç geçmişle yüzleşeceğini tahmin etmişti.

“Evet,” diye yanıtladı.

“Ee? Ne diyor peki?”

Bir an için ona çok da hoş sayılmayan gerçeği söylemeyi düşündü ama Nicola’yı kendisine düşman etmesi pek akıllıca olmazdı. Kadın tereddüt edişini yanlış algıladı.

“Ona hiçbir şey söylemedin,” diye karşılık verdi zafer kazanmış gibi parlayan gözleriyle. “Bunu tahmin etmeliydim! Eskiden de korkağın tekiydin. Gerçekten hiç değişmemişsin.”

Kelimelerinin ardındaki güçlü duygular onu hem şaşırtmış hem de telaşlanmasına sebep olmuştu. Nicola Engel’le birlikte çalışmak kolay olmayacaktı. Söz konusu yanlış anlamayı açıklığa kavuşturamadan Ostermann kapıda belirdi. Doktor Engel’e hızlı bir bakış yöneltti ama Bodenstein kadını tanıştırmak için herhangi bir hamle yapmayınca başıyla nazikçe selam vermekle yetindi.

“Acil bir durum,” dedi Bodenstein’a.

“Hemen geliyorum,” diye cevapladı o da.

“Ben size engel olmayayım Bay Bodenstein.” Nicola Engel tıpkı bir kedi gibi halinden memnun gülümsedi. “Nasıl olsa bundan böyle sık sık görüşeceğiz.”

Yaşlı kadın kan içinde ve çırılçıplaktı. Onu el bileklerinden bağlamış, ağzına da bir çorap tıktırmışlardı.

“Ensesinden vurulmuş,” diye açıkladı olay yerine herkesten önce gelen polislerin çağırdığı acil durum doktoru. “Ölümü yaklaşık on saat önce gerçekleşmiş.”

Kadının çıplak bacaklarını işaret etti.

“Ayrıca diz kapaklarına da ateş edilmiş.”

“Teşekkürler.” Bodenstein yüzünü buruşturdu. Goldberg ve Schneider’in katili üçüncü kez eyleme geçmişti, bu konuda

hiç şüphe yoktu çünkü kurbanının çıplak sırtına kanıyla 16145 rakamlarını yazmıştı. Ayrıca cesedi gömmek için uğraşmamıştı; muhtemelen çabuk bulunması onun için önemliydi.

“Bu defa kurbanını açık alana getirmiş.” Pia lastik eldivenleri taktı, çömeldi ve cesedi etraflica inceledi. “Neden?”

“Taunus Bakışı isimli huzurevinde kalıyordu,” diye söze girdi operasyon başkanı. “Silah seslerinin duyulmasını göze almak istememiştir.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Pia şaşırarak.

“Burada yazıyor.” Birkaç metre ilerideki bir çalının altında duran tekerlekli sandalyeyi işaret etti. Bodenstein, yürüyüş yapan bir adamın köpeğinin bulduğu cesede baktı ve yoğun bir acıma duygusuyla birlikte çaresiz bir öfke hissetti. Yaşlı kadın uzun hayatının son dakikalarında kim bilir neler yaşamış ve nasıl bir utanca katlanmak zorunda kalmıştı! Gittikçe daha sadistçe eylemlerde bulunan bir katilin etrafta serbestçe dolaşiyor olması tedirgin ediciydi. Üstelik bu defa fark edilmeyi bile göze almıştı. Bodenstein çaresizliğin yarattığı rahatsız edici hisle bir kez daha sarsıldı. İşe nereden başlaması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu bir hafta içerisinde gerçekleşen üçüncü cinayetti.

“Bir seri katille karşı karşıya olabiliriz,” dedi Pia tam da o anda. “Bu böyle devam ederse basın bizi parçalara ayırır.”

Bir polis memuru eğilerek koruma şeridinin altından geçti ve Bodenstein’a başıyla selam verdi.

“Kayıp başvurusunda bulunulmamış,” diye açıkladı. “Olay yeri inceleme ekibi yolda.”

“Teşekkürler.” Bodenstein başıyla onayladı. “Yukarıdaki şu huzurevine gidip bir soruşturalım. Belki de kadının kaybolduğunu henüz fark etmemişlerdir.”

Kısa süre sonra huzurevinin geniş giriş salonundaydılar, Pia parlak mermerle döşenmiş zemini ve şarap rengindeki yollukları görünce şaşkınlığını gizleyemedi. İçini bildiği tek huzurevi

büyükannesinin son yıllarını geçirdiği bakımeviydi. Sentetik yer döşemelerini, duvarlardaki ahşap tırabzanları, idrar ve dezenfektan kokularını hatırladı. Maun ağacından uzun karşılama bankosu, her yerdeki çiçek süslemeleri, altın harflerle yazılmış bilgi tabelaları ve kısık sesli fon müziğiyle Taunus Bakışı ise lüks bir otel izlenimi yaratıyordu. Onları karşılayan genç kadın nazikçe gülümsedi ve arzularını sordu.

“Müdürle görüşmek istiyorduk,” dedi Bodenstein ve kimliğini gösterdi. Genç kadın gülümsemeyi bıraktı ve telefona sarıldı.

“Bayan Kohlhaas’a hemen haber veriyorum. Biraz beklemenizi rica edeceğim.”

“Burayı hiçbir sağlık sigortası karşılamıyordur herhalde?” diye amirine fısıldadı Pia. “Gerçekten inanılmaz!”

“Taunus Bakışı oldukça pahalı bir yer,” diye doğruladı Bodenstein. “Yirmi yıl öncesinden ödemesini yapıp yerini garantileyen insanlar var. Bir dairenin fiyatı ayda en az üç bin avro civarındadır.”

Pia büyükannesini düşündü ve vicdan azabı duydu. Ömrünün büyük bir kısmını çalışarak geçirdikten sonra akli dengesini yitirmeden hayatının son üç yılını demans hastaları ve bakıma muhtaç insanların arasında geçirmek zorunda kaldığı bakımevi, ailenin, masraflarını karşılayabildiği tek yerdi. Pia büyükannesini çok nadir ziyaret ettiği için utandı ama bornozlarının içinde, boş yüz ifadeleriyle öylece oturan yaşlı insanların görüntüsü fena halde moralini bozuyordu. Sevgisiz hazırlanan yemekler, bireyselliğin kayboluşu, morali bozuk ya da fazla mesai saatinde dolayı yeterince ilgi göstermeyen ve bire bir konuşmalara vakit ayıramayan bakım personeli; hiçbir hayat bu şekilde sona ermemeliydi. Yaşlılık dönemlerini Taunus Bakışı’nda geçirmeyi seçip ücreti karşılayabilenler muhtemelen yaşamlarının en başından beri zaten ayrıcalıklı olan kişilerdi. Bir haksızlık daha.

Pia amirine bunlardan söz edemeden müdire giriş salonunda belirdi. Renate Kohlhaas kırklarının sonunda sıska bir kadındı,

köşeli bir gözlük takıyordu, üzerinde şık bir pantolon takım vardı ve kısa saçlıydı. Kıyafetlerinden sigara kokusu yayılıyordu ve gülümsemesi gergin olduğu izlenimini veriyordu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu nazik bir şekilde.

“Yaklaşık bir saat önce meşe ormanında yürüyüş yapan bir adam yaşlı bir hanımın cesedini buldu,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Çok yakınında Taunus Bakışı’na ait bir tekerlekli sandalye vardı. Ölen kadının sizin yurdunuzdan olup olmadığını öğrenmek istiyoruz.”

Pia müdirenin gözlerinden onun korktuğunu fark etti.

“Gerçekten de bir kaybımız var,” diye kısa bir tereddütten sonra itirafta bulundu kadın. “Bütün binayı arayıp hiçbir sonuç alamayınca az önce polisi aradım.”

“Kaybolan hanımefendinin ismi nedir?” diye sordu Pia.

“Anita Frings. Ona ne oldu?”

“Bir şiddet suçuna kurban gittiğini düşünüyoruz,” dedi Bodenstein kesin olmayan bir dille. “Bize teşhiste yardımcı olabilir misiniz?”

“Üzgünüm ama...” Müdire reddinin ne denli tuhaf görüneceğini anlamış görünüp sözünü yarıda kesti. Bakışları bir sağa bir sola gidip geliyordu, tedirginliği gittikçe artıyordu.

“Ah, Bayan Multani!” diye seslendi aniden, belirgin şekilde hafiflemiş olarak ve asansörden çıkan bir kadına el salladı. “Bayan Multani bakıcımız ve bu sebeple bütün huzurevi sakinlerinin muhatap olduğu kişi. O size yardımcı olacaktır.”

Müdirenin takırdayan topuklarıyla uzaklaşmadan önce çalışanına yönelttiği sert bakış Pia’nın gözünden kaçmamıştı. Gözünün önüne kendisini ve amirini getirip bakıcının elini sıktı. Bayan Multani parlak siyah saçlı, bembeyaz dişli ve tek bir bakışıyla muhtemelen huzurevinde kalan bütün erkeklerin ikinci baharını tatlandırıran hüznü dolu kadifemsi gözlere sahip Asyalı bir afetti. Lacivert renkteki sade döpiyesinin ve beyaz

bluzunun içinde Cathay Pasific Havayolları'ndan bir hostes izlenimi veriyordu.

“Bayan Frings’i buldunuz mu?” diye sordu neredeyse aksansız bir Almancayla. “Bu sabahdan beri kayıp.”

“Öyle mi? O halde neden polise haber vermediniz?” diye sordu Pia. Bakıcı kadın kafası karışmış bir şekilde ona baktı ve başını çevirip müdirenin gittiği yöne doğru baktı.

“Ama... Bayan Kohlhaas demişti ki... Demek istediğim, polisi hemen sabah yedi buçukta arayacaktı.”

“O halde unutmuş olmalı. Herhalde yapacak daha önemli işleri vardı.”

Bayan Multani tereddüt etti ama sadakatini korudu.

“Bugün yönetimden çok önemli misafirlerimiz var,” diye üstlerinin tutumunu mazur göstermeye çalıştı. “Ama ben size seve seve yardımcı olurum.”

“Aman Tanrım!” Bakıcı cesedi görünce ellerini ağzının ve burnunun üzerine kapattı. “Evet, bu Bayan Frings. Ne kadar korkunç!”

“Gelin.” Bodenstein şok geçiren kadını nazikçe kolundan tuttu ve orman yoluna geri götürdü. Operasyon başkanı haklıydı: Huzurevinde silah seslerini çok fazla insan duyabileceği için katil cinayeti ormanda işlemişti. Bodenstein ve Pia, Bayan Multani’yle birlikte Taunus Bakışı’na geri döndüler ve asansörle Anita Frings’in dairesinin olduğu üçüncü kata çıktılar. Katilin bu vakada ne şekilde hareket ettiğini anlamaya çalıştılar. Sakat olan yaşlı kadını kimseye görünmeden binadan çıkarmayı nasıl başarmıştı?

“Binada herhangi bir güvenlik sistemi var mı?” diye sordu Pia. “Kameralar?”

“Hayır,” diye cevapladı Bayan Multani kısa bir süre durak-sadıktan sonra. “Gerçi huzurevi sakinlerinin çoğu bunu istiyor ama yönetim henüz buna karar vermedi.”

Kadın önceki akşam Taunus Bakışı'nda büyük bir etkinliğin yapıldığını anlattı, binanın bahçesinde bir açık hava tiyatro gösterisi, ardından da dışarıdan bir sürü konuğun ve ziyaretçinin de katıldığı bir havai fişek gösterisi yapılmıştı.

“Havai fişek gösterisi ne zamandı?” diye sordu Pia.

“On biri çeyrek geçe civarı,” diye cevapladı Bayan Multani. Bodenstein ve Pia göz göze geldiler. Saat uyuyordu. Katil, yaşlı kadını ormana götürürken karanlıktan faydalanmış ve havai fişek gösterisi sırasında üç kez ateş etmişti.

“Bayan Frings'in kaybolduğunu ne zaman fark ettiniz?” diye sordu Pia. Bayan Multani bir daire kapısının önünde durdu.

“Onu kahvaltıda göremedim,” diye cevap verdi. “Bayan Frings her zaman ilk gelenler arasındaydı. Tekerlekli sandalyeye bağımlı olmasına rağmen özerkliğe çok önem verirdi. Onu telefonla aradım ama yanıt vermeyince ona bakmaya gittim.”

“Bu yaklaşık olarak saat kaçta oldu?” diye sordu Pia.

“Doğruyu söylemek gerekirse tam olarak hatırlamıyorum.” Bakıcı kadının yüzü bembeyazdı. “Yedi buçuk ya da sekiz gibiydi sanırım. Her yeri aradım, sonra da müdireye haber verdim.”

Pia saatine göz attı. Şu anda saat on birdi. Cesedin bulunma haberi on bire doğru gelmişti. Peki saat sekizden sonraki üç saatte ne olmuştu? Bayan Multani'yi bu konuda sorgulamanın bir anlamı yoktu. Kadın tamamen dağılmıştı. Dairenin kilidini açıp Bodenstein ve Pia'ya öncelik tanıdı. Pia oturma odasına açılan kapının önünde durdu ve etrafa bakındı. Zemin açık renk halıyla kaplıydı, ortada bir İran halısı seriliydi, pelüş kumaşla kaplı bir kanepe ve üzerinde dantel işlemeli minderler vardı, ayrıca bir televizyon koltuğu, büyük bir büfe ve dekoratif oymaları olan bir konsol bulunuyordu.

“Bir terslik var,” dedi bakıcı kadın. Konsolu işaret etti. “Burada hep fotoğraflar dururdu, duvarda asılı duran çerçeveli resimler de eksik. Kütüphanede ise fotoğraf albümleri ve evrak

dosyaları duruyordu. Hepsi gitmiş. Bu mümkün değil! Daha bu sabah buradaydım, her şey yerli yerinde duruyordu.”

Pia, Goldberg davasının ne kadar aceleyle ellerinden alındığını anımsadı. Birileri yine bir şeyleri örtbas etmeye mi çalışıyordu? Ama yaşlı kadının ölümünü bu kadar çabuk kim öğrenmiş olabilirdi ki?

“Sizce müdire huzurevi sakinlerinden birinin kayıp olduğunu öğrendiği halde neden hemen polise haber vermedi?” diye sordu Pia.

Yardımcı kadın omuz silkti.

“Öyle yapacağını düşünmüştüm. Bana bu konuyla...” Durdu ve çaresizce başını salladı.

“Binada daha önce başka hırsızlık olayları da yaşandı mı?”

Pia’nın sorusu Bayan Multani’yi belirgin biçimde rahatsız etmişti.

“Taunus Bakışı özgür bir kurum,” diye kaçamak bir cevap verdi. “Huzurevi sakinleri diledikleri gibi çıkıp geri gelebilirler. Misafirlere karşı değiliz, restoran ve etkinliklerimiz herkese açıktır. Bu yüzden gerçek anlamda bir kontrol sağlamak çok zor.”

Pia anlıyordu. Özgür olma konforunun bir bedeli vardı. Buranın güvenli bir ortam olduğunu söylemek mümkün değildi, binanın otele benzer işleyişi ise suçlulara bütün kapıları açıyordu. Taunus Bakışı’nda meydana gelen izinsiz giriş ve hırsızlık vakalarını soruşturmaya karar verdi.

Bodenstein cep telefonuyla olay yeri incelemenin daireye gelmesi emrini verdi. Ardından o ve Pia, yardımcı kadının eşliğinde tekrardan asansöre binip zemin katına indiler. Yardımcı kadın, Anita Frings’in on beş yıldır burada yaşadığını söyledi. “Eskiden zaman zaman arkadaşlarını ziyaret etmeye gider, geceyi evin dışında geçirirdi,” dedi kadın. “Ama bunu uzun bir süredir yapması imkânsızdı zaten.”

“Huzurevine arkadaşları var mıydı?” diye sordu Pia.

“Hayır, aslında yok gibiydi,” diye yanıtladı Bayan Multani kısa bir süre düşündükten sonra. “Sessiz bir yapıya sahipti ve yalnız kalmayı tercih ederdi.”

Asansör hafif sarsılarak durdu. Girişte bir grup iş insanıyla konuşan müdireye rastladılar. Renate Kohlhaas polisle tekrardan karşılaşmış olmaktan pek hoşnut görünmüyordu, yine de misafirlerinden özür dileyip Bodenstein ve Pia’nın yanına geldi.

“Size vakit ayıramadığım için üzgünüm,” dedi. “Harici denetleme bölümümüzden misafirlerimiz var. Yönetim kalitesi sertifikamızı koruyabilmemiz için yılda bir kez bakım kalitesi kontrolü yapıyor.”

“Sizi uzun süre tutmayacağız,” dedi Pia. “Bu arada bulunan ceset yurdunda yaşayan Anita Frings’e aitmiş.”

“Evet, bunu duydum. Korkunç.”

Müdire durumdan etkilenmiş görünmeye çalışsa da daha çok huzurevi sakinlerinden birinin cinayete kurban gitmesinin sebep olduğu tatsızlığa öfkelenmiş gibiydi. Olayın ayrıntıları kamuoyunda duyulursa seçkin huzurevinin imajının zedelenmesinden endişe ediyor olmalıydı. Bodenstein ve Pia’yı topluluğun arkasındaki küçük bir odaya götürdü.

“Sizin için başka ne yapabilirim?” diye sordu.

“Polisi aramak için neden o kadar uzun bir süre beklediniz?” diye sordu Pia. Bayan Kohlhaas ona şaşkın bir şekilde baktı.

“Hiçbir şekilde beklemedim,” diye cevapladı. “Bayan Multani bana haber verdikten hemen sonra hiç vakit kaybetmeden polisi aradım.”

“Bakıcınız bize, Bayan Frings’in kaybolduğunu size yaklaşık saat yedi buçuk ila sekizde haber verdiğini söyledi,” diye devreye girdi Bodenstein. “Ama olay bize bildirildiğinde saat on olmuştu.”

“Saat yedi buçuk veya sekiz değildi,” diye karşı çıktı müdire. “Bayan Multani bana aşağı yukarı dokuzu çeyrek geçte haber verdi.”

“Bundan emin misiniz?” Pia ona güvenmiyordu ama Bayan Kohlhaas’ın hangi gerekçeyle polisi aramak için iki saat beklediğine de bir türlü anlam veremiyordu.

“Elbette eminim,” diye karşılık verdi müdire.

“Bayan Frings’in ailesine haber verdiniz mi?” diye sordu Bodenstein. Bayan Kohlhaas birkaç saniyeliğine duraksadı.

“Bayan Frings’in ailesi yoktu,” diye cevap verdi.

“Hiç mi?” diye ısrar etti Pia. “Ölüm durumunda haber verilecek herhangi biri mutlaka olmalı? Bir avukat ya da bir tanıdık.”

“Sekreterime bana ilgili numarayı bulması için hemen talimat verdim,” diye karşılık verdi. “Ama hiç kimsesi yok. Üzgünüm.”

Pia konuyu daha fazla uzatmadı.

“Bakıcınızın ifadesine göre Bayan Frings’in dairesinde çeşitli eşyalar eksikmiş,” diye devam etti. “Onları kim almış olabilir?”

“Bu doğru olamaz!” Müdire Kohlhaas sinirlenmişti. “Binamızda hırsızlık olmaz.”

“Dairelerin anahtarı başka kimde var?” diye sordu Pia.

“Bizzat daire sakinleri, bakıcı kadın ve bazı durumlarda aile üyeleri,” diye karşılık verdi müdire huzursuzluğunu açıkça belli ederek. “Bayan Multani’ye herhangi bir suçlamada bulunmadığınızı umuyorum. Ne de olsa Bayan Frings’in kaybolduğunu bilen tek kişiydi.”

“Siz de biliyordunuz,” diye karşılık verdi Pia kayıtsız bir şekilde. Renate Kohlhaas önce kızardı, ardından bembeyaz kesildi.

“Bunu duymamış olayım,” dedi soğuk bir tavırla. “İzninizle. Misafirlerimle ilgilenmeliyim.”

Anita Frings’in dairesinde son on beş yılını bu dört duvar arasında geçirmiş olan kadınla ilgili geriye hiçbir iz kalmamıştı; ne bir fotoğraf ne bir mektup ne de bir günlük. Bodenstein ve Pia buna bir türlü anlam veremiyordu. Seksen sekiz yaşındaki bir kadının eşyalarına kim ilgi duyabilirdi?

“Bayan Frings’in Goldberg ve Schneider’i tanıdığını varsayarak hareket etmeliyiz,” dedi Bodenstein. “O rakamın bir anlamı var, sadece ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Muhtemelen Vera Kaltensee’yi de tanıyordu.”

“Madem Anita Frings sabahın erken saatlerinden beri kayıptı, müdire, polisi neden bu kadar geç aradı?” diye sesli bir şekilde düşündü Pia. “Sanki biraz tuhaf davranıyor, bunun sadece o çok önemli misafirleriyle alakalı olduğunu düşünmüyorum.”

“Bayan Frings’in ölümünden ne gibi bir çıkarı olabilir?”

“Yurdun yararına olabilecek büyük bir miras?” diye tahmin yürüttü Pia. “Belki de daireyi muhtemel bir mirasçının izlerini ortadan kaldırmak için boşalttırmıştır.”

“Ama o sırada Bayan Frings’in ölüp ölmediğini henüz bilmesine imkân yoktu,” diye karşı çıktı Bodenstein.

Müdirenin ofisinin bulunduğu bölüme gittiler. Danışmada ellilerini çoktan aşmış ufak tefek ve şişman bir kadın oturuyordu. Sarıya boyanmış ve saç spreyiyle kaskatı kesilmiş dalgalı saçlarıyla Jacob Sisters üyelerinden biri gibi görünüyordu oysa tam anlamıyla bir cehennem bekçisiydi.

“Üzgünüm,” dedi vakur bir ifadeyle. “Müdire hanım şu anda yerinde değil ve size binamızda oturanlarla ilgili bilgi verme yetkim yok.”

“O halde Bayan Kohlhaas’ı arayıp ondan izin isteyin!” dedi Pia sert bir şekilde. Sabrını yitirmişti. “Bütün gün burada bekleyemeyiz!”

Sekreter etkilenmemiş görünerek altın zincirli okuma gözlüğünün ardından göz ucuyla Pia’yı süzdü.

“İdari yönetimden misafirlerimiz var,” diye karşılık verdi soğuk bir şekilde. “Bayan Kohlhaas şu an binanın herhangi bir yerinde olabilir. Ona ulaşamıyorum.”

“Ne zaman döner?”

“Saat üç gibi.” Sekreterin pes etmeye niyeti yoktu. Bodenstein zafer elde etmişçesine gülümsedi.

“Uygunsuz bir zamanda geldiğimizizin farkındayım, özellikle de bu kadar önemli misafirler ağırlanırken,” diye tatlı bir dille cehennem bekçisini yumuşatmaya çalıştı. “Ama dün gece huzurevinden bir kadın kaçırılıp vahşi bir şekilde öldürüldü. Yakınlarını bilgilendirebilmek için bir adres veya telefon numarasına ihtiyacımız var. Bu konuda bize yardımcı olursanız Bayan Kohlhaas’ı rahatsız etmek sorunda kalmayız.”

Pia’nın sert tavrının başarısız olduğu noktada Bodenstein’in nezaketi işe yaramıştı. Yaşlı kaya yumuşamaya başlamıştı.

“İhtiyacınız olan bütün bilgileri sizin için Bayan Frings’in dosyasından bulabilirim,” diye ötmeye başladı.

“Bunun bize çok yardımı dokunur,” dedi. Bodenstein kadına göz süzerek. “Bir de Bayan Frings’in güncel bir resmini bulabilirseniz bizden anında kurtulmuş olursunuz.”

“Yağcı,” diye mırıldandı Pia, Bodenstein ise kaçamak bir şekilde gülümsedi. Sekreter bilgisayarının tuşlarına basarak bir şeyler yazdı, birkaç saniye içinde lazer yazıcıdan iki kâğıt fırladı.

“Buyurun.” Parlayan gözlerle Bodenstein’a baktı ve kâğıtlardan birini ona uzattı. “Bu, işinizi görecektir.”

“Diğer kağıda ne oldu?” diye sordu Pia.

“Onlar özel bilgiler,” dedi sekreter ukala bir şekilde. Pia elini uzatınca da koltuğunun üzerinde zarif bir hareketle sola dönerek kâğıdı bir gülümseme eşliğinde parçalayıcıya attı. “Uymam gereken talimatlar var.”

“Benim de bir saat içerisinde arama emrim olacak,” dedi Pia patlayan bir öfkeyle. Belki de yaşlılık dönemini böyle bir huzurevinde geçirme fikri ilk bakışta görüldüğü kadar muhteşem değildi.

“Eşyalar yolda,” dedi Elard. “On iki gibi ailenin evinin önünde. Senin için uygun mu?”

Katharina kol saatine göz attı.

“Evet, harika. Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Thomas’ı arayıp buraya gelmesini söyleyeceğim. İçlerinde işe yarar bir şeyler olduğunu düşünüyor musun?”

“Bundan eminim. Ayrıca Vera’nın dokuz tane günlüğü var.”

“Gerçekten mi? O halde söylentiler doğruymuş.”

“Bunlardan kurtulduğumda rahatlayacağım. Neyse, sana güzel bir gün...”

“Bekle,” dedi Katharina, Elard konuşmayı bitiremeden. “Sence o iki ihtiyarı kim öldürmüş olabilir?”

“Artık üç kişi oldular,” diye düzeltti onu Elard.

“Üç mü?” Katharina ayağa kalktı.

“Muhtemelen henüz haberin yok.” Elard’ın sesi, sanki komik bir anekdot anlatıyormuşçasına, neredeyse eğleniyor gibi çıkmıştı. “Dün gece sevgili Anita öldürüldü. Ensesinden vurulmuş. Tıpkı diğer ikisi gibi.”

“Bu durum seni pek üzmüşe benzemiyor,” diye tespitte bulundu Katharina.

“Bu doğru. Üçünden de hoşlanmazdım.”

“Ben de. Ama bunu zaten biliyorsun.”

“Goldberg, Schneider ve sevgili Anita,” dedi Elard dalgın bir şekilde. “Artık tek eksik Vera.”

Ses tonu Katharina’nın dikkatini çekmişti. Annesinin en yakın ve en samimi dostlarını öldüren kişi Elard olamaz mıydı? Bunu yapmak için yeterince nedene sahip olduğu kesindi. Aile içerisinde dışlanan taraf olduğunu düşünmüştü hep, annesi onu sevmek yerine ona katlanmıştı.

“Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sorusunu tekrarladı.

“Ne yazık ki hayır,” diye karşılık verdi Elard üzerine düşünmeden. “Umurumda da değil zaten. Ama her kim yaptıysa bunu otuz yıl önce yapmalıydı.”

Pia öğleden sonra Taunus Bakışı'nda kalan ve Bayan Multani'nin ifadesine göre Bayan Frings'le yakın ilişkide olan yirmi kişiyle görüşmüş, ayrıca bazı çalışanlarla ve bakıcı personelle konuşmuştu. Hiçbiri tatmin edici bir sonuç sağlamamıştı, amirinin bekleme odasındaki sekretere dil dökerek dosyadan elde ettiği çıktıdan da pek bir şey çıkmamıştı. Anita Frings'in çocuğu ya da torunları yoktu ve hayatına dair belirgin bir iz bırakmadan çekip gitmiş benziyordu. Hiç kimse tarafından özlenmeyeceği ve hiçbir yakının onun için yas tutmayacağı düşüncesi üzüntü vericiydi. Bir insanın hayatı öylece sönmüş ve çoktan unutulmuştu bile, Taunus Bakışı'ndaki dairesi bakımdan geçirilecek ve bekleme listesinde adı ilk sırada olan başka bir kişiye kiralanacaktı. Ama Pia yaşlı kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek konusunda kesin kararlıydı. Ukala bir sekreter ve iş birliğine yanaşmayan bir müdirenin onu engellemesine izin vermeye niyeti yoktu. Giriş salonuna gitti ve gözlerini müdirenin odasına dikip sabırla beklemeye başladı. Kırk beş dakika sonra ödülünü aldı: Cehennem bekçisi muhtemelen insani ihtiyaçlarını karşılama gereksinimi duymuş ve kapıyı kilitlemeden ofisten çıkmıştı.

Pia delillere izinsiz şekilde el koymanın kurallara aykırı olduğunu biliyordu ama bunu umursamadı. İzlenmediğinden emin olduktan sonra koridorun karşısına geçti ve bekleme odasına girdi. Birkaç adımda masanın arkasına geçti ve kâğıt imha makinesini açtı. Yaşlı cadı henüz fazla bir şey yok etmemişti. Pia kırılmış kâğıt yumağını haznenin içinden çıkardı ve tişörtünün altına sokuşturdu. Altmış saniyeden daha az bir sürede ofisten tekrardan çıktı ve kalp çarpıntısı eşliğinde yavaşça giriş salonundan geçip soluğu dışarıda aldı. Ormanın kenarından, cesedin bulunduğu yerin yakınına bıraktığı arabasına doğru yürüdü.

Arabasının yolcu kapısını açıp tenine batan kâğıt yumağını tişörtünün altından çıkarınca Christoph'un evinin buradan sadece birkaç yüz metre uzaklıkta olduğunu fark etti. Gidişinin

üzerinden henüz yirmi dört saat geçmişti ama onu o kadar çok özlüyordu ki canı yanıyordu. Pia işinin şu anda kafasını meşgul etmesinden memnundu, böylece Christoph'un Güney Afrika'da akşamlarını nasıl geçirdiğini düşünmeye fırsatı kalmıyordu. Cep telefonunun çalması daldığı düşüncelerden irkilerek kopmasına sebep oldu. Bodenstein araba kullanırken telefonla konuşması konusunda onu defalarca uyarmış olmasına rağmen çağırıyor yanıtladı.

"Pia, benim Miriam." Kız arkadaşının sesi heyecanlı çıkmıştı. "Şu anda müsait misin?"

"Evet, müsaitim. Bir şey mi oldu?" diye sordu Pia.

"Bunu henüz bilmiyorum," diye cevapladı Miriam. "Dinle beni. Büyükanne enstitüde bulduklarımı anlattım ve Goldberg'in geçmişini değiştirdiğinden şüphelendiğimi söyledim. Bana oldukça tuhaf bir şekilde baktı, başlangıçta bana kızdığını düşündüm ama sonra bana Goldberg'in geçmişini neden kurcaladığımı sordu. Bunu yaptığım için bana kızmazsın umarım."

"Bir faydası olduysa elbette kızmam." Pia vites değiştirebilmek için cep telefonunu çenesiyle omzu arasına sıkıştırdı.

"Şimdi, büyükanne, o ve Goldberg'in karısı Sarah'nın Berlin'de birlikte okula gittiklerini anlattı. Çok yakın arkadaşlarıymış. Sarah üç sarhoş herifle kötü bir olay yaşayınca ailesi 1936 yılında Amerika'ya göç etmiş. Büyükanne Sarah'nın hiç Yahudi'ye benzemediğini, uzun boylu ve sarışın olduğunu, bütün erkeklerin ise ona deli olduğunu söyledi. Bir akşam birlikte sinemaya gitmişler ve evlerine dönerlerken Sarah üç herif tarafından rahatsız edilmiş. Tam o sırada genç bir SS üyesi araya girmeseymiş olay kötü sonuçlanabilirmiş. Onu evine götürmüş, Sarah da ona teşekkür etmek için kolyesinin ucundaki madalyonu hediye etmiş. Birkaç defa daha gizlice o adamla buluşmuş ama sonrasında ailesi Berlin'den ayrılmış. On bir yıl sonra madalyonu yeniden görmüş. Babasının New York'taki bankasında karşısına çıkan David Josua Goldberg isminde bir

Yahudi'nin üzerinde! Sarah eski kurtarıcısını hemen tanımış ve kısa bir süre sonra onunla evlenmiş. Büyükanнем dışında hiç kimseye kocasının gerçek kimliğini bildiğini anlatmamış!”

Pia hikâyeyi sessizce ve artan bir şaşkınlıkla dinledi. David Goldberg'in hayatındaki büyük yalan nihayet kanıtlanmıştı, aradan geçen uzun yıllar boyunca devasa boyutlara ulaşan bir yalan.

“Büyükanнем onun gerçek adını hatırlıyor mu?” diye sordu heyecanla.

“Tam olarak değil,” dedi Miriam. “Otto ya da Oskar. Ama onun Bad Tölz'deki SS askerî okuluna gittiğini ve Adolf Hitler panzer tümeni mensubu olduğunu hatırlıyor. Bu bilgiden yola çıkarak bir şeylerin bulunabileceğine eminim.”

“İnanamıyorum Miri, müthişsin.” Pia sıırıttı. “Büyükanнем başka ne anlattı?”

“Goldberg'i hiçbir zaman tam olarak sevememiş,” diye devam etti Miriam coşkulu bir sesle. Ama hiç kimseye bir şey söylemeyeceğine dair Sarah'ya kutsal bildiği her şey üzerine yemin etmesi gerekmiş. Sarah oğullarının hiçbir zaman babaları hakkındaki gerçeği öğrenmelerini istememiş.”

“Ama anlaşılan biliyorlardı,” dedi Pia. “Oğlunun hemen ertesi gün o kadar takviye eşliğinde buraya gelmesi başka türlü nasıl açıklanabilir ki?”

“Belki de gerçekten dinî nedenlerden gelmiştir,” diye tahmin yürüttü Miriam. “Ya da Goldberg'in çok güçlü bağlantıları olması sebebiyle. Büyükanнем birden fazla pasaporta sahip olduğunu ve soğuk savaşın en yoğun olduğu dönemde bile sorunsuz bir şekilde doğu bölgesine geçiş yapabildiğini hatırlıyor.”

Konuşmasına ara verdi.

“Bütün bu meselede beni en çok şaşırtan şeyin ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu ama kendi sorusunu kendisi cevapladı. “Yahudi olmaması ya da eskiden bir Nazi olması değil. Ben onun yerinde olsaydım kim bilir nasıl hareket eder-

dim. Hayatta kalma isteği gayet insani bir şeydir. Beni asıl sarsan şey, altmış yıl boyunca böyle bir yalanla yaşamının nasıl mümkün olduğu...”

Ta ki Henning Kirchhoff’un masasını boylayana kadar, diye düşündü Pia ama bunu dile getirmedi.

“Ve dünya üzerinde gerçeği bilen sadece tek bir kişinin kalmış olması.”

Pia bundan kesinlikle şüpheliydi. Gerçeği bilen en az iki kişi daha vardı. Goldberg, Schneider ve Anita’nın katili, bir de gerçeğin ortaya çıkmasını engellemeye çalışan kişi.

Thomas Ritter sigarasından bir fırt çekti ve bezgin bir şekilde saatine baktı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Katharina onu aramış ve on birde Königstein’da, Lüksemburg Sarayı’nın önündeki park yerinde olmasını söylemişti. Birisi gelip ona bir şey verecekti. Tam zamanında gelmişti ve bir saati aşkın bir süredir artan bir sinirle bekliyordu. Ritter taslağın zayıf olduğunun kendisi de farkındaydı ama Katharina’nın, yazdıklarını boş laflar olarak yorumlaması onu kırmıştı. “Olay yaratacak hiçbir açıklama yok, çoksatanlar listesine girecek kaliteye sahip değil.” Lanet olsun! Gerçi Katharina ona yeni konular getireceğini söylemişti ama böyle birdenbire ne bulmuş olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Eugen Kaltensee’nin ölümüne sebep olan kazanın aslında bir cinayet olduğuna dair kanıtlar mı bulmuştu? Katharina’nın satış müdürü ilk baskının yüz elli bin adet olacağını vaat etmiş, yayınevinin satış pazarlama sorumluları bir strateji belirlemiş, Almanya’nın en önemli dergileriyle röportaj randevuları ayarlamış ve *Bild* gazetesiyle kitaptan bir alıntı yayınlaması için pazarlık yapmışlardı. Bütün bunlar Ritter’in üzerinde muazzam bir baskının oluşmasına sebep oluyordu.

Sigarasının izmaritini açık camdan dışarıya, içtiği diğer sigaraların yanına fırlattı ve yaşlılık sonucu güçten düşmüş kanişini peşinden sürükleyen ihtiyar bir kadının kınayan bakış-

larıyla karşılaştı. Turuncu renkli bir Mercedes kamyonet park yerine girip durdu. Sürücü arabadan indi ve aranır gibi etrafına bakındı. Ritter şaşırarak, iki yıl önce Kaltensee çiftliğindeki değirmeni yenileyen ve karşılığında kötü bir şekilde iftiraya uğrayıp aldatılan restoratör Marcus Nowak'ı tanıdı. Vera'yla aralarının bozulmasına ve hayatının bir günde tamamen mahvolup bir suçluya dönüşmesine o sebep olmuştu. Şimdi Nowak da onu fark etmiş ve ona doğru geliyordu.

“Merhaba,” dedi ve Ritter'in arabasının yanında durdu.

“Ne istiyorsunuz?” Ritter onu şüpheli bir şekilde süzdü ve arabadan inmek için herhangi bir hamle yapmadı. Nowak'ın onu yeniden bir şeylere bulaştırmasını istemiyordu.

“Size bir şey vermem söylendi,” diye cevapladı Nowak, gerginliği her halinden belli oluyordu. “Ayrıca size Vera Kaltensee hakkında daha fazla bilgi verebilecek birini tanıyorum. Arabamı takip edin.”

Ritter tereddüt etti. Nowak'ın da tıpkı kendisi gibi Kaltensee ailesinin bir kurbanı olduğunu biliyordu ama yine de ona güvenmiyordu. Katharina'nın bulduğunu söylediği bilgilerle onun ne işi olabilirdi? Hata yapmayı göze alamazdı, özellikle de planının bu en hassas noktasında. Buna rağmen meraklanmıştı. Derin bir nefes aldı ve ellerinin titrediğini fark etti. Ne olacaksa olsun, Katharina'nın olay yaratacağını söylediği bu malzemeye ihtiyacı vardı. Marleen iki üç saatten önce eve gelmezdi ve şu an için yapacak daha iyi bir işi yoktu, Nowak'ın bahsettiği şu kişiyle görüşmenin bir zararı olmazdı.

Bodenstein'in yengesi Marie-Louise gözlerini kıstı ve müdire Kohlhaas'ın sekreterinden aldıkları pek belirgin olmayan siyah beyaz fotoğrafı inceledi.

“Bu da kim böyle?” diye sordu.

“Bu kadını geçen cumartesi günü Vera Kaltensee'nin doğum günü partisinde görmüş olabilir misin acaba?” diye yine

soruyla cevap verdi Bodenstein. Pia ona saray oteli çalışanlarıyla görüşmesi fikrini vermişti. Katilin, cinayetlerini rastgele işlemediğine ve Anita Frings ile Vera Kaltensee arasında bir bağlantı olduğuna kesinlikle emindi.

“Pek emin değilim,” diye karşılık verdi Marie-Louise. “Bunu neden bilmek istiyorsun?”

“Kadın bu sabah ölü bulundu.” Yengesi konuyu öğrenmeden ona nasılsa rahat vermeyecekti.

“O halde konunun yemeklerimizle bir alakası olamaz.”

“Kesinlikle. Evet, ne diyorsun?”

Marie-Louise fotoğrafa bir kez daha baktı ve omuz silkti.

“İzin verirsen servis elemanlarına da bir sorayım,” dedi.

“Sen de gel. Bir şeyler atıştırmak ister misin?”

Konu yemek olunca, sık sık kontrolü kaybedip yeme krizlerine kapılan Bodenstein’in bu baştan çıkarıcı teklifi reddetmesi imkânsızdı. Yengesine, zengin içerikli restoran mutfağına giderken seve seve eşlik etti, daha şimdiden yoğun bir çalışma temposu başlamıştı. Usta Jean-Yves St. Clair’in alışılmamış lezzeteki kreasyonlarını hazırlamak saatler alıyordu ama sonuç her zaman muhteşem oluyordu.

“Merhaba baba.” Rosalie, Bodenstein’in fikrine göre, sebzeleri doğrama işini bizzat üstlenmekten gocunmayan büyük ustanın biraz fazla yakınında ve biraz fazla kızarmış yanaklarla duruyordu. St. Clair başını kaldırıp gülümsedi.

“Oliver! Kriminal polis artık gastronomiyi de mi denetliyor?”

Aslında daha çok on dokuzluk öğrencilerinin aklını başından alan otuz beşlik ünlü aşçıları, diye düşündü Bodenstein ama bir şey söylemedi. Bildiği kadarıyla St. Clair’in Rosalie’ye karşı davranışları gayet düzgündü; kız bu durumdan fazlasıyla üzüntü duysa da. Fransız aşçıyla sohbet etti ve Rosalie’nin ne kadar ilerleme kaydettiği hakkında bilgi aldı. Bu arada Marie-Louise ona çeşitli lezzetlerle dolu bir tabak hazırlamıştı, Bodenstein

ıstakoz, kuzu uykuluk ve kan sosisi birleşiminden meydana gelen tuhaf karışımı yerken kadın, fotoğrafı çalışanlara gösterdi.

“Evet, cumartesi günü buradaydı,” diye anımsadı servis elemanı olan genç bir kadın. “Şu tekerlekli sandalyede olan kadın bu.”

Rosalie de fotoğrafa meraklı bir bakış attı.

“Doğru,” diye onayladı. “Bu arada büyükanne sorman yeterliydi çünkü yanında oturuyordu.”

“Gerçekten mi?” Bodenstein kâğıdı geri aldı.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Rosalie merakla.

“Rosalie! Bütün sebzeleri tek başıma mı ayıklayayım?” diye bağırdı St. Clair mutfağın diğer ucundan, bunun üzerine kız şimşek hızıyla ortadan kayboldu. Bodenstein ve yengesi göz göze geldiler.

“Çalışma hayatı evde tembellik yapmaya benzemiyor.” Marie-Louise gülümsedi, ardından bir saat sonra başlayacak olan servisten önce yapması gereken bir şey olduğunu hatırlayıp yeniden alnını buruşturdu. Bodenstein yemek için teşekkür etti ve güç toplamış bir şekilde saraydan ayrıldı.

Bodenstein akşamüzeri değirmen çiftliğine gidince Profesör Elard Kaltensee annesi adına özür diledi. Arkadaşının vahşice öldürüldüğü haberi onu öylesine etkilemişti ki doktorundan sakinleştirici bir ilaç temin etmişti ve şimdi uyuyordu.

“İçeri gelin.” Kaltensee evden ayrılacakmış izlenimi vermesine rağmen acelesi varmış gibi görünmüyordu. “Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”

Bodenstein onunla birlikte salona geçti fakat içki ikramını nazikçe reddetti. Gözü, önünde silahlı iki güvenlik görevlisinin volta attığı pencerelere takıldı.

“Güvenlik önlemlerini ciddi ölçüde artırmışsınız,” dedi. “Bunun bir sebebi var mı?”

Elard Kaltensee kendisine bir konyak koydu ve dalgın bir yüz ifadesiyle bir koltuğun arkasında durdu. Belli ki Anita Frings'in ölümü tıpkı Goldberg ya da Schneider'de olduğu gibi onu pek etkilemişe benzemiyordu ama kafası bir şeyle meşguldü. Konyak bardağını tutan eli titriyordu ve uykusuz bir hali vardı.

"Annemin oldum olası takip edilme korkusu vardı. Şimdiyse ensesinden vurulup kapı arkasında yatma sırasının kendisinde olabileceğini düşünüyor," dedi. "Bu yüzden kardeşim buraya askerlerini yerleştirdi."

Bodenstein, Kaltensee'nin sözlerinden yansıyan alaycılığa şaşırdı.

"Bana Anita Frings hakkında ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

"Fazla bir şey değil." Kaltensee kızaran gözleriyle ona düşünceli bir şekilde baktı. "Annemin Doğu Prusya'dan gençlik arkadaşıydı ve Doğu Almanya'da yaşıyordu. Buraya döndükten kısa bir süre sonra kocası ölünce Taunus Bakışı'na yerleşti."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Cumartesi günü, annemin doğum günü kutlamasında. Onunla hiçbir zaman çok konuşmadım, onu tanıdığımı iddia edersem abartmış olurum."

Elard Kaltensee konyağından bir yudum aldı.

"Ne yazık ki Schneider ve Anita Frings cinayetlerinde araştırmalarımızı ne yönde yapmamız gerektiğine dair henüz hiçbir fikrimiz yok," diye açıkça itirafta bulundu Bodenstein. "Bana annenizin arkadaşları hakkında daha fazla bilgi verebilirseniz çok yardımcı dokunur. Bu üç şahsın ölümünden kimin çıkarı olabilir?"

"Bu konuda en ufak bir fikrim yok," diye cevapladı Kaltensee nazik bir kayıtsızlıkla.

"Goldberg ve Schneider aynı silahla öldürüldüler," dedi Bodenstein. "Mermiler İkinci Dünya Savaşı'ndan kalmaydı. Ve her üç olay yerine de 16145 rakamları yazılmıştı. Bunun henüz

ne anlama geldiğini çözemediğimiz bir tarih olduğunu tahmin ediyoruz. 16 Ocak 1945 size ne ifade ediyor?”

Bodenstein karşısında duran adamın ifadesiz yüzüne baktı ve göze çarpan herhangi bir duygusal tepki bekledi.

“16 Ocak 1945’te Magdeburg müttefikler tarafından bombalandı,” dedi Kaltensee bir tarihçi edasıyla. “Hitler o gün Wetterau’daki gizli karargâhını terk etti ve emrindeki subaylarla birlikte, bir daha terk etmemek üzere Reich yazıhanesinin altındaki sığınağa yerleşti.”

Düşüncelere dalarak sözlerine ara verdi.

“Ocak 1945’te annem ve ben Doğu Prusya’dan kaçtık. Tam olarak on altısı mıydı bilmiyorum.”

“O zamanı hatırlıyor musunuz?”

“Sadece belli belirsiz. Hatırladıklarım görsel anılar değil, sanırım bunun için fazla küçüktüm. Bazen anı olarak hafızamda taşıdığım şeylerin geçen yıllar içerisinde filmlerin ve televizyon haberlerinin etkisiyle kafamda oluştuğunu düşünüyorum.”

“Sakıncası yoksa o zamanlar kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim?”

“Sorabilirsiniz.” Kaltensee artık neredeyse boşalmış olan bardağını ellerinde çevirdi. “23 Ağustos 1943’te doğdum.”

“O halde pek bir şey hatırlamıyorsunuzdur,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Henüz iki yaşında bile değilmişsiniz.”

“Tuhaf, değil mi? Bu arada, sonrasında defalarca eski vatanıma gittim. Belki de her şeyi sadece hayalimden uyduruyorum.”

Bodenstein, Elard Kaltensee’nin Goldberg’in sırrını bilip bilmediğini düşündü. Adam hakkında çok zor tahmin yürütebiliyordu. Aniden aklına bir şey geldi.

“Öz babanızı tanıyor muydunuz?” diye sordu ve Kaltensee’nin bakışlarında beliren anlık şaşkınlık gözlerinden kaçmadı.

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Elard Kaltensee’nin oğlu olmanız imkânsız.”

“Bu doğru. Ama annem bana hiçbir zaman öz babamın kimliğini söylemeyi gerekli görmedi. Beş yaşındayken üvey babam tarafından evlat edinildim.”

“Öncesinde soyadınız neydi?”

“Zeydlitz-Lauenburg. Tıpkı annem gibi. O zamanlar evli değildi.”

Evin içinde bir yerlerde bulunan bir saat yedi melodik vuruşla zamanı bildirdi.

“Goldberg’in babanız olma ihtimali var mı?” diye sordu Bodenstein. Kaltensee’nin yüzünde zorlama bir gülüş belirdi.

“Tanrı aşkına! Düşüncesi bile korkunç.”

“Neden ki?”

Elard Kaltensee büfeye doğru gidip kendisine bir kadeh daha konyak koydu.

“Goldberg benden hoşlanmazdı,” diye açıkladı. “Ben de ondan.”

Bodenstein konuşmasını sürdürmesini bekledi ama öyle yapmadı.

“Anneniz onu nereden tanıyordu?” diye sordu bunun üzerine.

“Sanırım komşu kasabadandı; annemin, bana ismini verdikleri ağabeyiyle birlikte aynı liseye gitmişler.”

“Çok tuhaf,” dedi Bodenstein. “O zaman annenizin bunu biliyor olması gerekirdi.”

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Goldberg’in gerçekte bir Yahudi olmadığını.”

“Efendim?” Kaltensee’nin şaşkınlığı gerçek görünüyordu.

“Otopsi sırasında kolunun sağ üst bölümünde sadece SS mensuplarında bulunan bir kan grubu dövmesi tespit edildi.”

Kaltensee, Bodenstein’a bakakaldı, şakağında bir damar şişmişti.

“Bu durumda babam olması daha da kötü olurdu,” dedi bu defa gülümsemeden.

“Goldberg davası soruşturmasının bu yüzden elimizden alındığını tahmin ediyoruz,” diye konuşmasını sürdürdü Bodenstein. “Birileri Goldberg’in kimliğinin gizli kalmasını istiyor. Ama kim?”

Elard Kaltensee cevap vermedi. Kızarmış gözlerinin altındaki çukurlar derinleşmiş gibiydi, son derece kötü görünüyordu. Kendisini zor zar koltuklardan birine attı ve eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Sizce anneniz Goldberg’in sırrını biliyor muydu?” Kaltensee bir an bu olasılık hakkında düşündü.

“Kim bilir,” dedi ardından acı bir şekilde. “Oğluna öz babasının kim olduğunu söylemeyen bir anne hiç şüphesiz altmış yıl boyunca herkese rahatlıkla yalan söylemiş olabilir.”

Elard Kaltensee annesini sevmiyordu. Peki o halde neden onunla aynı çatı altında yaşıyordu? Günün birinde ona gerçeği söyleyeceğini mi umut ediyordu? Yoksa ardında başka nedenler mi yatıyordu? Eğer öyleyse, neydi?

“Schneider de geçmişte bir SS üyesiydi,” dedi Bodenstein. “Evinin bodrumu resmen bir Nazi müzesi. Şu dövme onda da vardı.”

Elard Kaltensee konuşmadan önüne bakıyordu, Bodenstein ise düşüncelerini okuyabilmek için neler vermezdi!

Pia sekreterin odasındaki makineden çıkardığı kâğıt yumağını mutfak masasına yaydı ve işe koyuldu. İnce kâğıt şeritlerin her birini özenle düzeltip yan yana yerleştirdi ama lanet yumak parmaklarının altında tekrardan kıvrılıyor ve inatla sırrını kendine saklıyordu. Pia ter içinde kalmıştı. Sabırlı olmak konusunda pek başarılı olduğu söylenemezdi, bir süre sonra ise yaptığı şeyin anlamsız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Düşünceli bir şekilde başını kaşıdı ve işi nasıl kolaylaştırabileceğini düşündü. Gözü dört köpeğine takıldı, sonra da saate. Sinir krizi geçirip kâğıt yığınının çöpe tikiştirmeden önce hayvanlarla ilgilenmeye karar verdi. Aslında bu akşam kapının önündeki kirli ayakkabı-

ları, montları, kovaları ve at yularlarını toparlamayı planlamıştı ama bu bekleyebilirdi.

Pia ahıra yürüdü, bölmeleri temizledi ve zeminlerine taze saman serpiştirdi. Ardından atları çimenlikten içeri aldı. Havanın azizliğine uğramazsa saman yapma vakti yaklaşıyordu. Aslında araba yolunun iki yanındaki yeşilliklerin de biçilme vakti çoktan gelmişti. Yem deposunun kapısını açınca, birkaç ay önce kayın çiftliğinde yaşamaya karar veren iki kedi bir anda ortaya çıktı. Siyah olan, Pia'nın yemleri karıştırdığı çalışma tezgâhının üstündeki rafa sıçradı. Ona engel olmasına fırsat kalmadan bir sıra şişe ve kutuyu yere indirmiş, ardından bir çırpıda saklanmıştı.

"Tam bir şapşalsın!" diye bağırdı Pia kedinin arkasından. Eğildi ve kuyruk spreyi şişesini kaldırdığı sırada aklına bir fikir geldi. Hızla köpekleri, kedileri, kanatlıları ve atları doyurdu ve eve geri koştu. Kuyruk spreyinden kalanları lavaboya boşalttı ve şişeyi suyla doldurdu. Ardından kâğıt şeritlerini bir mutfak havlusunun üzerine yerleştirip parmaklarıyla üzerlerinden geçti ve üzerlerine su sıktı. Son olarak da üzerlerine başka bir havlu örttü. Belki de boşuna uğraşıyordu. Ama bir şeyler sakladığı açıkça belli olan sekreter onda şüphe uyandırmıştı. Kâğıt imha makinesinin boşaltıldığını fark etmiş miydi acaba? Pia bu düşünce karşısında kıkırdadı ve buharlı ütüsünü bulmaya gitti.

Eskiden, Henning'le yaşarken her aletin belli bir yeri vardı ve dolaplar her zaman titiz bir şekilde düzenlenmiş haldeydi. Kayın ormanında ise rastgele bir düzen hâkimdi. Pia bazı taşınma kolilerini iki yılı aşkın bir süreden sonra bile hâlâ boşaltmamıştı. Her defasında araya bir şeyler giriyordu. Sonunda ütüyü yatak odasındaki dolapta buldu ve nemli kâğıt şeritlerini ütülemeye girişti. Bir yandan mikrodalga için hazırlanmış sebzeli bir lazanya ve hazır bir salata yedi, gerçi her ikisi de bol vitaminli ve sağlıklı beslenme yanılısamından başka bir şey değildi ama yine de dönerden veya hazır yemekten iyiydi. Pia şeritleri birleştirmek

için sahip olduğu sabrı ve ince motor becerilerini fazlasıyla zorlamış, beceriksizliğine ve titreyen parmaklarına ise sık sık küfür etmişti fakat sonunda başarmıştı.

“Teşekkürler şişko, siyah kedicik,” diye mırıldanıp sıırıttı. Kâğıtta, kızlık soyadı Willumat olan Anita Maria Frings’in sağlık durumu hakkında bilgiler vardı. Bunun yanı sıra Taunus Bakışı’na yerleşmeden önce Potsdam’daki son adresi yazılıydı. Pia başlangıçta sekreterin kâğıdı onlara neden vermediğini anlayamadı ama sonra gözüne bir isim takıldı. Mutfak saatine bir bakış attı. Dokuzu biraz geçmişti. Bodenstein’i aramak için henüz çok geç değildi.

Bodenstein’in sessize alınmış telefonu ceketinin iç cebinde titremeye başladı. Cihazı cebinden çıkardı ve meslektaşının ekranda beliren ismini gördü. Elard Kaltensee hâlâ boş konyak bardağını elinde tutmuş, suskunluğunu koruyarak boşluğa bakıyordu.

“Evet?” diye cevap verdi Bodenstein boğuk bir sesle.

“Amirim, bir şey buldum.” Pia Kirchhoff’un sesi heyecanlı çıkmıştı. “Vera Kaltensee’yi görmeye gittiniz mi?”

“Şu anda oradayım.”

“Anita Frings’in ölümünü nereden ve ne zaman öğrendiğini sorun. Size ne söyleyeceğini merak ediyorum. Çünkü Vera Kaltensee Taunus Bakışı’nın bilgisayarında acil durumlarda aranacak kişi olarak kayıtlı. Anita Frings’in vasisiymiş ve yurdun ödemesini de o yapıyormuş. Bize henüz bilgi verilmediğini duyduğunda bakıcı kadının nasıl şaşırdığını hatırlıyor musunuz? Müdire talimat almak için kesin önce Vera Kaltensee’yi aramıştır.”

Bodenstein merakla dinliyor ve meslektaşının bütün bunları birdenbire nereden öğrendiğini merak ediyordu.

“Belki de Kaltenseeler her ihtimale karşı önce Bayan Frings’in dairesini boşaltmak istedikleri için bize haber vermemesi gerekiyordu!”

Pencerenin önünden bir araba geçti, ardından bir tane daha. Çakılların üzerinde gıcırdayan lastik sesleri duyuldu.

“Kapatmalıyım,” diyerek meslektaşının sözünü kesti Bodenstein. “Birazdan tekrar ararım.”

Birkaç saniye sonra salonun kapısı açıldı ve içeriye Siegbert’le birlikte uzun boylu, esmer bir kadın girdi. Elard Kaltensee başını bile kaldırmadan koltukta oturmaya devam etti.

“İyi akşamlar başkomiserim.” Siegbert Kaltensee cılız bir gülümseme eşliğinde Bodenstein’a elini uzattı. “Tanıştırıyım, kız kardeşim Jutta.”

Kadın, Bodenstein’ın bugüne kadar sadece televizyondan tanıdığı sert politikacıdan çok farklı görünüyordu: daha dişi, daha güzel, kesinlikle beklenmedik ölçüde çekici. Hoşlandığı kadın tipine uymamasına rağmen daha ilk bakışta bir çekim hissetti. Kadın daha elini sıkmaya fırsat bulamadan Bodenstein onu gözleriyle baştan aşağıya soymuş ve çıplak olarak hayal etmişti bile. Müstehcen düşünceleri onu utandırmıştı ve kadının onu mavi gözleriyle süzmesi neredeyse kızarmasına sebep olacaktı. Gördükleri hoşuna gitmişe benziyordu.

“Annem sizden çok bahsetti. Sonunda sizinle şahsen tanışabildiğime sevindim.” Ölçülü bir ciddiyetle gülümsedi, sonra Bodenstein’ın elini sıkıp gereğinden biraz fazla tuttu. “Koşullar üzücü olsa da.”

“Aslına bakarsanız annenizle sadece kısaca konuşmak istemiştım.” Bodenstein kadının neden olduğu içsel kıpırtıyı bastırmaya çalıştı. “Ama ağabeyiniz müsait olmadığını söyledi.”

“Anita annemin en eski arkadaşıydı.” Jutta Kaltensee onun elini bıraktı ve kederli bir şekilde iç geçirdi. “Son günlerde gerçekleşen olaylar onu çok fazla etkiledi. Ciddi anlamda endişelenmeye başladım. Annem artık görüldüğü kadar güçlü değil. Böyle bir şeyi kim yapar ki?”

“Bunu öğrenmek için yardımınıza ihtiyacım var,” dedi Bodenstein. “Birkaç sorumu yanıtlamak için biraz vaktiniz var mı?”

“Elbette,” diye yanıtladı Siegbert ve Jutta anlaşılmış gibi aynı anda. Ağabeyleri Elard Kaltensee bir anda derin düşüncelerinden uyandı. Ayağa kalktı, boş bardağını bir sehpanın üzerine koydu ve kan çanağı gözlerini kardeşlerine dikti.

“Goldberg ve Schneider’in birer SS mensubu olduğundan haberiniz var mıydı?”

Siegbert Kaltensee kısaca kaşlarını kaldırmakla yetindi ama Bodenstein kız kardeşinin yüzünde dehşete kapılmış bir ifade fark etti.

“Jossi dayı, bir Nazi mi? Saçmalık!” İnanmaz şekilde güldü ve başını iki yana salladı. “Neler söylüyorsun Elard? Yoksa sarhoş musun?”

“Yıllardır hiç bu kadar ayık olmamıştım.” Kaltensee önce kız kardeşine, sonra da erkek kardeşine nefret dolu bir bakış yöneltti. “Belki de bu yüzden her şeyi bu kadar açık şekilde görebiliyorum. Böylesine yalancı bir aileye sadece sarhoşken katlanmak mümkün!”

Ağabeyinin davranışı Jutta’yı utandırmıştı, mahcup bir şekilde Bodenstein’a baktı ve özür dilemek istermiş gibi gülümsedi.

“Sadece SS üyelerinde bulunan kan grubu dövmeleeri varmış,” diye devam etti Elard Kaltensee donuk bir yüz ifadesiyle. “Ve üzerinde düşündükçe gerçeğin bu olduğuna inancım daha da artıyor. Özellikle de Goldberg...”

“Bu doğru mu?” diye ağabeyinin sözünü kesti Jutta ve Bodenstein’a baktı.

“Evet, doğru,” dedi Bodenstein ve başıyla onayladı. “Dövmeler otopsi sırasında tespit edildi.”

“Ama bu olamaz!” Ağabeyi Siegbert’e döndü ve ona sığınmak istermişçesine elini tuttu. “Herrmann konusunda şaşırmazdım ama Jossi dayı, bu imkânsız!”

Elard Kaltensee bir şey söylemek için ağzını açtı ama kardeşi ondan önce davrandı.

“Robert’i bulabildiniz mi?” diye sordu Siegbert.

“Hayır, onu henüz bulamadık.” Bodenstein belirsiz bir önseziye dayanarak Monika Krämer’in öldüğünü kardeşlere söylemedi. Elard’ın Watkowiak’ı hiç sormadığını fark etmişti.

“Şey, Bay Kaltensee,” diye profesöre yöneldi. “Anita Frings’in ölümünü ne zaman ve kimden öğrendiniz?”

“Bu sabah anneme bir telefon geldi,” diye cevapladı Elard Kaltensee. “Aşağı yukarı yedi buçuk gibi. Anita’nın odasından kaybolduğu söylenmiş. Birkaç saat sonrasında da ölüm haberi geldi.”

Bodenstein bu dürüst cevaba şaşırmıştı. Profesör ya yalan söylemek için yeterince hızlı düşünemiyordu ya da gerçekten saf bir yüreğe sahipti. Belki de Pia Kirchhoff yanıliyordu ve Kaltenseelerin dairenin boşaltılmasıyla bir ilgisi yoktu.

“Anneniz nasıl tepki gösterdi?”

Kaltensee’nin cep telefonu çaldı. Ekrana kısa bir bakış attı, ifadesiz yüzü hiç değişmedi.

“İzninizle,” dedi aniden. “Şehre gitmem gerekiyor. Önemli bir randevum var.”

Sonra da bir şey söylemeden ve el sıkmadan ortadan kayboldu. Jutta başını sallayarak peşinden baktı.

“Görünüşe bakılırsa yarı yaşındaki kızlarla yaşadığı ilişkiler onu artık yormaya başlamış,” dedi alaycı bir şekilde. “Ne de olsa artık genç sayılmaz.”

“Elard şu sıra bir varoluş krizi yaşıyor,” diye açıkladı Siegbert Kaltensee. “Davranışını mazur görmelisiniz. Altı ay önce emekli olduktan sonra derin bir boşluğa düştü.”

Bodenstein aralarındaki yaş farkına rağmen birbirlerine yakın görünen kardeşlere baktı. Siegbert Kaltensee’yi anlamak zordu. İlgili ve neredeyse abartılı denecek kadar kibar tavrıyla ağabeyi hakkındaki düşüncelerini belli etmiyordu.

“Siz Bayan Frings’in ölümünü ne zaman öğrendiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Elard beni on bir buçuğa doğru aradı.” Siegbert bunu hatırlamaya çalışırken alnını buruşturdu. “İş sebebiyle Stockholm’daydım ve haberi alınca hemen ilk uçakla geri döndüm.”

Kız kardeşi bir sandalyeye oturdu, blazer ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir tane yakıp derin derin içine çekti.

“Kötü bir alışkanlık.” Bodenstein’la suç ortaklığı yapıyor-muş gibi göz kırptı. “Bunu seçmenlerime sakın söylemeyin. Ya da anneme.”

“Söz veriyorum.” Bodenstein başıyla onaylayıp gülümsedi. Siegbert Kaltensee kendisine bir bourbon koydu ve Bodenstein’a da bir içki teklif etti, ağabeyinden sonra o da reddedildi.

“Bu arada Elard bana haberi gönderdiği kısa mesajla verdi,” dedi Jutta. “Bir genel kurul toplantısında'ydım ve bu nedenle cep telefonumu sessize almıştım.”

Bodenstein, üzerinde gümüş çerçeveli aile fotoğraflarının durduğu bir büfeye doğru ilerledi.

“Bu üç cinayeti kimin işlemiş olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu Siegbert Kaltensee.

Bodenstein başını iki yana salladı.

“Maalesef yok,” dedi. “Üçünü de iyi tanıyordunuz. Ölme-lerini kim istemiş olabilir?”

“Hiç kimse,” diye iddiada bulundu Jutta Kaltensee ve sigarasından bir nefes çekti. “Hiç kimseye bir kötülük yapmadılar. Gerçi Jossi dayının sadece yaşlılığını biliyorum ama bana her zaman çok iyi davranmıştır. Bana hediye getirmeyi asla unut-mazdı.”

Düşünceli bir şekilde gülümsedi.

“Kovboy eyerini hatırlıyor musun Berti?” diye sordu ağabeyine. Siegbert bu çocukça takma ismi duyunca yüzünü buruşturdu.

“Sanırım sekiz ya da dokuz yaşlarındaydım, o şeyi doğru düzgün taşıyamıyordum bile. Ama midillim buna inanmak...”

“On yaşındaydın.” Kaltensee küçük kız kardeşini içten bir ilgiyle düzeltti. “Ve seni oturma odasında o eyerle taşıyan ilk kişi bendim.”

“Doğru. Ağabeyim istediğim her şeyi yapardı.”

“Her şey” kısmını vurgulayarak söylemişti. Sigara dumanını burnundan verdi ve Bodenstein’a merak uyandıran bir gülüş attı. Bodenstein’ı istem dışı sıcak bastı.

“Genelde,” diye devam etti, gözlerini ondan hiç ayırmadan, “erkekler üzerinde böyle bir etkim vardır.”

“Jossi Goldberg çok ilgili ve nazik bir adamdı,” dedi Siegbert Kaltensee ve elinde bir kadeh bourbonla kız kardeşinin yanına geçti. Kardeşler dönüşümlü olarak konuşuyor ve Goldberg ile Schneider’i, Elard’ın anlattığından çok farklı bir şekilde tarif ediyorlardı. Her şey kulağa çok samimi geliyordu ama Bodenstein buna rağmen bir tiyatro gösterisi izliyormuş gibi hissediyordu.

“Herrmann ve karısı çok iyi insanlardı.” Jutta Kaltensee sigarasını bir kül tablasında söndürdü. “Gerçekten. Onu çok severdim. Anita’yı ancak seksenli yılların sonunda tanıdım. Babamın onu şirket hissedarı yapması beni çok şaşırtmıştı. Ne yazık ki size onun hakkında söyleyebileceğim hiçbir şey yok.”

Ayağa kalktı.

“Anita annemizin en eski arkadaşıydı,” diye ekledi Siegbert Kaltensee. “Çocukluklarından beri tanışıyorlar ve Anita reforma kadar Doğu Almanya’da yaşamasına rağmen bağlantıyı hiç koparmamışlar.”

“İşte.” Bodenstein çerçeveli fotoğraflardan birini eline aldı ve düşünceli bir şekilde inceledi.

“Annemle babamın evlilik fotoğrafları.” Jutta Kaltensee yanına geldi ve başka bir fotoğrafı eline aldı. “Burada da... Olamaz, Berti, annemin bu fotoğrafı çerçevelettiğini biliyor muydun?”

Eğleniyormuş gibi sırıttı, ağabeyi de gülümsedi.

“Bu, Elard’ın lise bitirme sınavından sonraydı,” diye açıklamaya yaptı Siegbert. “Bu fotoğraftan nefret ediyorum.”

Bodenstein nedenini anlayabiliyordu. Elard Kaltensee fotoğrafta on sekiz yaşlarındaydı. Uzun boylu, zayıf ve çok yakışıklıydı. Fotoğraftaki erkek kardeşi ise neredeyse renksiz olan seyrek saçları ve şişman yanaklarıyla tombul bir domuzcuğu andırıyordu.

“Bu benim on yedinci doğum günümde çekildi.” Jutta parmağıyla başka bir fotoğrafı işaret etti ve Bodenstein’a yandan kısa bir bakış attı. “Zayıf ve narin. Annem o zamanlar zafiyet geçirdiğimi düşünerek beni doktora götürmüştü. Artık ne yazık ki öyle bir sorunum yok.”

Ellerini, Bodenstein’ın görünürde hiçbir kusur bulamadığı kalçasının üzerinde gezdirdi ve kıkırdadı. Bodenstein bu hareketle, sanki ona bakarken hayalinde kurguladıklarını biliyormuş gibi dikkatini bedenine çekmeyi başarmış olduğunu şaşkınlık içerisinde fark etti. Bodenstein, bunu bilerek yapıp yapmadığını düşünürken başka bir fotoğrafı gösterdi. Jutta ile siyah saçlı genç bir kadın kameraya gülümsüyorlardı, her ikisi de yirmili yaşların ortalarında olmalıydı. “En iyi arkadaşım Katharina,” diye açıkladı. “Bunlar da Kati ve ben Roma’dayken çekildi. Herkes bize ‘ikizler’ derdi çünkü hiç ayrılmazdık.”

Bodenstein fotoğrafa baktı. Jutta’nın kız arkadaşı bir fotomodelle benziyordu. O zamanki Jutta onun yanında çirkin ördek yavrusu gibi görünüyordu. Bodenstein genç bir Jutta’nın ve hemen hemen aynı yaştaki bir erkeğin olduğu başka bir fotoğrafı işaret etti.

“Yanınızdaki kim?” diye sordu.

“Robert,” diye cevapladı Jutta. O kadar yakınında duruyordu ki parfümünün ve birazcık da sigaranın kokusunu alıyordu. “Onunla tam aynı yaştayız, ben ondan sadece bir gün büyüğüm. Bu, annemi hep çok üzmüştür.”

“Neden?”

“Bir düşünsenize.” Jutta ona baktı, yüzü onunkine o kadar yakındı ki mavi gözlerinin içindeki koyu renk lekeleri görebiliyordu. “Babam annemi ve başka bir kadını neredeyse aynı günde hamile bırakmış.”

Oldukça mahrem olan bu konunun açıkça konuşulması Bodenstein’i utandırmıştı. Jutta bunu fark etmiş olacaktı ki imalı bir şekilde gülümsedi.

“Böyle bir şeyi yapmasını en çok Robert’ten beklerim,” diye fikrini duyurdu Siegbert uzaktan. “Annemizden ve arkadaşlarından sürekli bir şeyler dilendiğini biliyorum, ben onu evden kovduktan sonra bile.”

Jutta çerçeveleri tekrar yerine koydu.

“Tamamen bitmiş vaziyette,” diye onayladı üzgün bir şekilde. “Hapisten çıktığından beri sabit bir evi bile yok. Bu kadar kötü bir hale düşmüş olması gerçekten üzücü, üstelik her türlü olanağa sahipti.”

“Onunla en son ne zaman konuştunuz?” diye sordu Bodenstein. Kardeşler düşünceli bir şekilde birbirlerine baktılar.

“Bayağı oldu,” dedi Jutta sonunda. “Sanırım son seçim kampanyam sırasındaydı. Bad Soden’de trafiğe kapalı alanda bir standımız vardı, orada birden karşıma çıktı. Başlangıçta onu tanıyamadım.”

“Hatta senden para istememiş miydi?” Siegbert Kaltensee’nin yüzü aşağılayıcı bir ifade aldı. “Her zaman bir tek şeyi düşündü: para, para, para. Onu evden attıktan sonra bir daha hiç görmedim. Sanırım benden artık bir şey koparamayacağını anlamış.”

“Goldberg davasının soruşturmasını elimizden aldılar,” dedi Bodenstein. “Bugün ise incelememize fırsat kalmadan Bayan Frings’in dairesi boşaltıldı.”

Kaltensee kardeşler ani konu değişimine belli ki şaşırarak ona baktılar.

“Biri daireyi neden boşaltsın ki?” diye sordu Siegbert.

“İçimde, birisinin soruşturmalarımızı engellemeye çalıştığına dair bir his var.”

“Neden?”

“Sanırım asıl soru bu olsa gerek. Hiçbir fikrim yok.”

Jutta ona düşünceli bir bakış yöneltti. “Anita zengin değildi ama birtakım mücevherleri vardı. Belki de huzurevinden birileri yapmıştır. Anita’nın çocuğu yoktu ve bunu mutlaka biliyorlardı.”

Bunu bir anlığına Bodenstein da düşünmüştü. Ama bunun için bütün daireyi, mobilyalar da dâhil olmak üzere boşaltmak gerekmezdi.

“Üçünün de aynı şekilde öldürülmesi bir tesadüf olamaz,” diye düşüncelerini dile getirmeye devam etti Jutta. “Jossi dayı şüphesiz hareketli bir geçmişe sahipti ve muhtemelen çevresi sadece dostlarından oluşmuyordu. Peki ya Herrmann amca? Ya da Anita? Bunu anlayamıyorum...”

“Bizi asıl düşündüren şey katilin her üç olay yerinde de ardında bıraktığı şu sayı: 1-6-1-4-5. Bana bir ipucuymuş gibi geliyor. Ama hangi konuda?”

Tam o sırada kapı açıldı. Jutta kapı eşiğinde beliren Moormann’ı görünce irkildi.

“Kapıyı çalamaz mısınız?” diye adama çıkıştı.

“Özür diliyorum.” Moormann, Bodenstein’a başıyla selam verdi, at suratı ifadesizdi. “Hanımefendi fenalaştı. Sadece doktor çağırmadan önce sizi bilgilendirmek istemiştim.”

“Teşekkürler Moormann,” dedi Siegbert. “Hemen yukarı geliyoruz.”

Moormann hafifçe başını eğdi ve gözden kayboldu.

“İzninizle.” Siegbert Kaltensee birdenbire çok endişeli görünmüştü. Ceketinin iç cebinden bir kartvizit çıkarıp Bodenstein’a uzattı.

“Başka sorunuz olursa beni arayabilirsiniz.”

“Elbette. Annenize geçmiş olsun dileklerimi iletin.”

“Teşekkürler. Geliyor musun Jutta?”

“Evet, hemen geliyorum.” Ağabeyinin gitmesini bekledi, ardından titreyen parmaklarıyla paketinden bir sigara çıkardı.

“Şu Moormann tam bir kâbus!” Yüzü oldukça solgundu, derin bir nefes çekti. “Etrafta sessizce dolaşıp beni her defasında ölümüne korkutuyor, ihtiyar ajan!”

Bodenstein şaşırmıştı. Jutta bu evde büyümüştü ve çocukluğundan bu yana ağzı sıkı ev çalışanlarına alışık olmalıydı. Giriş salonunu geçip kapıya geldiler. Jutta Kaltensee şüpheci bir şekilde etrafına bakındı.

“Aslında konuşmanız gereken biri daha var,” dedi kısık sesle. “Thomas Ritter, annemin eski asistanı. Ondan her şeyi beklerim.”

Bodenstein düşünceli bir şekilde arabasına gitti. Elard Kaltensee ne annesini ne de nefretine davranışlarıyla aynı şekilde karşılık veren kardeşlerini seviyordu. O halde neden değirmen çiftliğinde yaşıyordu? Siegbert ve Jutta Kaltensee nazik ve yardımsever davranmışlardı, ayrıca bütün sorularını tereddüt etmeden cevaplamışlardı ama onlar da sözde çok takdir ettikleri üç ihtiyarın vahşice öldürülmesinden şaşırtıcı şekilde az etkilenmiş görünüyorlardı. Bodenstein arabasının yanında durdu. İki kardeşle konuşurken bir şey onda kuşku uyandırmıştı ama ne? Gün ağarıyordu, geniş bir alanı kaplayan çimenliğin capcanlı yeşil rengini borçlu olduğu çim sulama sistemi devreye girdi. Tam o anda hatırladı. Takıldığı şey Jutta Kaltensee’nin söylemiş olduğu basit bir yan cümleydi ama yine de fazlasıyla önemli olabilirdi.

5 Mayıs 2007, Cumartesi

Bodenstein, Pia'nın eline sıkıştırdığı yapıştırılarak birleştirilmiş kâğıt şeritlerine baktı ve şaşkınlık içerisinde bu delili nasıl ele geçirdiğini anlatışını dinledi. Evinin kapısının önünde duruyorlardı, içeride ise telaşlı bir koşturmaca hâkimdi. Aslında soruşturma süreci sırasında kendine bir gün bile ayıracak durumda değildi ama en küçük kızının vaftiz gününde teşkilata gitmesi orta şiddette bir aile krizine sebep olurdu.

“Vera Kaltensee'yle mutlaka konuşmamız gerek,” diye ısrar etti Pia. “Kurbanlar hakkında bize daha fazla bilgi vermeli. Ya bu böyle sürüp giderse?”

Bodenstein başıyla onayladı. Elard Kaltensee'nin söylediği şeyi anımsadı. *Annem sırada kendisinin olabileceğini düşünüyor.*

“Ayrıca Anita Frings'in dairesini onun boşalttırdığından eminim. Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.”

“Muhtemelen Bayan Frings'in de Goldberg ve Schneider'in-kine benzer bir sırrı vardı,” diye tahmin yürüttü Bodenstein. “Ama ne yazık ki şu sıra onunla konuşabilmemiz pek mümkün görünmüyor. Az önce kızıyla telefonda görüştüm, bana doktorun Vera'yı dün gece hastaneye yatırdığını söyledi. Sinirsel çöküntü nedeniyle kapalı psikiyatri servisinde yatıyor.”

“Saçmalık. Sinirsel çöküntü yaşayabilecek yapıda biri değil.” Pia başını iki yana salladı. “Sıkıştığı için başını kuma gömüyor.”

“Bu işin arkasında Vera Kaltensee'nin olduğundan pek emin değilim.” Bodenstein düşünceli bir şekilde başını kaşıdı.

“Başka kim olabilir ki?” diye sordu Pia. “Goldberg olayında oğlunun parmağı olabilir, hatta belki de adam hakkında hiçbir

bilginin açık edilmesini istemeyen Amerikan gizli servisinin. Peki ama şu yaşlı kadın? Onun gizleyecek nesi var acaba?”

“Muhtemelen yanlış düşünüyoruz,” dedi Bodenstein. “Belki de çözüm düşündüğümüzden çok daha basittir. Şu sayı mesela, belki de katil kafamızı karıştırmak için bizi yanlış yere yönlendirmeye çalışıyordur. Ostermann KMF hakkında mutlaka daha fazla bilgi edinmeli. Jutta Kaltensee dün babasının Anita Frings’e devrettiği birtakım hisselerden bahsetti.”

Dünkü değirmen çiftliği ziyaretinden sonra Pia’yı aramış ve ona kısaca Kaltensee kardeşlerin Goldberg ve Schneider’in karakterleri hakkında ne kadar farklı şeyler söylediklerini anlatmıştı. Ama Jutta’nın onu aynı akşam geç saatte aradığını söylememişti. Bu telefon görüşmesini nasıl yorumlaması gerektiğini kendi de pek bilmiyordu.

“Meselenin para olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bir anlamda. Belki.” Bodenstein kararsız bir şekilde omuz silkti. “Görüşmenin sonunda Jutta Kaltensee bana annesinin eski asistanıyla konuşmamı önerdi. Bunu mutlaka yapmalıyız, özellikle de Kaltensee ailesiyle ilgili farklı bir bakış açısı edinmek için.”

“Tamam.” Pia başıyla onayladı. “Ben şimdi Schneider’in eşyalarıyla ilgileneceğim. Belki bir ipucu bulurum.”

Tam gidecekken aklına bir şey geldi. Çantasından küçük bir paket çıkardı ve Bodenstein’a verdi.

“Sophia için,” diyerek gülümsedi. “K11’den sevgilerle.”

Pia bütün sabah boyunca Schneider’in evinde el konulan evrak ve belge yığınlarını inceledi, Ostermann ise Bodenstein’ın emrettiği gibi elinde bulunan tüm imkânları kullanarak KMF hakkında bilgi topladı.

Pia hafiften hayal kırıklığı yaşayarak pes ettiğinde neredeyse öğle olmuştu.

“Herif bodrumunda hemen hemen tüm vergi dairesini arşivlemiş,” diyerek iç çekti. “Nedenini gerçekten çok merak ediyorum.”

“Muhtemelen bu belgeleri Kaltensee ailesi ve başka yakın dostlukları sayesinde doldurtmuştur,” diye tahmin yürüttü Ostermann.

“Ne demek istiyorsun? Şantaj mı?”

“Bir ihtimal.” Ostermann gözlüğünü çıkardı, başparmağını ve işaret parmağını kullanarak gözlerini ovuşturdu. “Belki bir baskı aracıydı. KMF’nin Schneider’in İsviçre hesabına yaptığı ödemeleri hatırlasana.”

“Bilemiyorum,” dedi Pia. “Cinayetin bu belgeler yüzünden işlendiğini düşünmüyorum.”

Elindeki dosyayı sert bir şekilde kapatıp yerdeki bir yığın başka dosyanın yanına attı.

“Bir şeyler bulabildin mi?”

“Pek çok şey.” Ostermann gözlüğünün sapını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve doğru sayfayı bulana kadar bir yığın kâğıdı karıştırdı. “KMF dünya çapında üç bin çalışanı, yüz altmış dokuz ülkede temsilcileri olan bir şirketler grubunu ve yaklaşık otuz şirket grubunu kapsıyor. Yönetim kurulu başkanı Siegbert Kaltensee. Holdingin yüzde kırkı öz sermayeden oluşuyor.”

“Ne yapıyorlar peki?”

“Alüminyumu işlemek için pres makineleri üretiliyorlar. Şirketin kurucusu alüminyuma şekil vermeye yarayan bu makinelerin ilk örneğini icat etmiş. Bu pres makinelerinin ve geliştirilmiş bütün versiyonlarının patenti bugüne hâlâ KMF’nin elinde. Toplamda yüz tane kadar. Oldukça kârlı bir iş gibi görünüyor.”

Çalışma masasının başından kalktı. “Acıktım. Bize birer döner alayım mı?”

“Evet, bu harika olur.” Pia bir sonraki kutuya geçti. Adli tıptan meslektaşları üzerine “Dolap içeriği, sol alt” diye yazı yazmışlardı, içindeyse iple sıkıca bağlanmış birkaç ayakkabı

kutusu vardı. İlk kutunun içinde gezi hatıraları, gemi turu biletleri, üzerlerinde egzotik ülke resimleri olan kartpostallar, bir dans bileti, yemek listeleri, vaftiz, düğün, doğum günü ve cenaze davetiyeleri ile Schneider dışında hiç kimse için bir değeri olmayan başka hatıralık eşyalar vardı. İkinci kartonda el yazısıyla yazılmış ve özenle destelenmiş mektuplar bulunuyordu. *Sevgili oğul*, solmuş ve eski tipte yazılmış el yazısını çok zor çözebildi, *her gün iyi olmanı umut ediyor, sağlıklı bir şekilde ve zarar görmeden bize dönmen için dua ediyoruz. Burada her şey her zaman olduğu gibi huzurlu, her şey olağan şekliyle sürüp gidiyor, savaş olduğuna inanmak neredeyse imkânsız!* Bunu tanıdıklar ve komşular hakkında havadisler ile mektubun alıcısını belli ki ilgilendiren gündelik konular takip ediyordu. Mektup *anne* imzasını taşıyordu. Pia destelerin arasından rastgele mektuplar çekiyordu, Schneider'in annesi yazmayı seviyor gibi görünüyordu. Mektuplardan biri hâlâ zarfında duruyordu. Gönderen, *"Käthe Kallweit, Steinort, Angerburg ilçesi."* Pia, Hans Kallweit isminde birinin adresine gönderilen bir zarfa baktı. Bu mektuplar Schneider'in annesinden gelmiyordu! Peki o zaman onları neden saklamıştı? Bir şey hatırlar gibi oldu ama ne olduğunu bulamadı. Mektupları okumaya devam etti. Ostermann geri gelmiş, yanında bol etli ve ilave beyaz peynirli döner getirmişti, Pia yemeğine dokunmadan masanın üzerine bıraktı. Ostermann yemeye başlayınca toplantı odası kısa sürede döner büfesi gibi kokmuştu.

26 Haziran 1941'de Käthe Kallweit oğluna şöyle yazmıştı: *Schlageter babana Ribbentrop ve adamları için bütün bir birliğin tahsis edildiğini anlatmış. Bunun Görlitz'teki Askania şantiyesiyle ilgili olduğunu söyledi...* Sonraki bölüm sansürlenerek karartılmıştı... *Arkadaşın Oskar ziyarete geldi ve bize selamını ilettili. Bundan böyle bu civarda daha sık işinin olacağını ve bizi daha sık ziyaret etmeye çalışacağını söyledi...*

Pia duraksadı. Vera Kaltensee, Schneider'in kocasının eski bir arkadaşı olduğunu iddia etmişti ama Elard Kaltensee buna sadece, "O halde öyledir," deyip annesine tuhaf bir bakış yöneltmişti. Miriam'ın büyükannesi ise sahte Goldberg'in isminin eskiden Otto ya da Oskar olduğunu sanıyordu.

"Bu mektuplar ne?" diye sordu Ostermann ağzındakini çiğneyerek. Pia son mektubu bir kez daha gözden geçirdi.

... *arkadaşın Oskar ziyarete geldi*, diye okudu. Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Gizemi çözmeye mi başlıyordu?

"Hermann Schneider Doğu Prusya'dan Käthe Kallweit adında bir kadından gelen yaklaşık iki yüz tane mektup saklamış, peki neden?" dedi ve düşünceli bir şekilde burnunun ucunu kaşıdı. "Sözde Wuppertal'da doğmuş ve orada okula gitmiş ama bu mektuplar Doğu Prusya'dan gönderilmiş."

"Sen ne düşünüyorsun?" Ostermann elinin tersiyle ağzını sildi, bir taraftan da çekmecelerinde kâğıt havlu bulmaya çalışıyordu.

"Schneider'in de kimliğinin sahte olduğunu. Sahte Goldberg'in asıl adı Oskar'dı ve Bad Tölz'deki SS askerî okuluna gitmişti." Pia başını kaldırıp yukarıya baktı. "Ve Doğu Prusya'nın Steinhort köyünden olan Oskar, mektuplarını Hermann Schneider'in dolabında bulduğumuz Hans Kallweit'in arkadaşıydı."

Bilgisayarının klavye ve faresini çıkardı. Mektuplardan bulunduğu anahtar kelimeleri Google'a girdi. "Doğu Prusya", "Steinhort", "Ribbentrop" ve "Askania"; böylece eski Prusya hakkında oldukça bilgilendirici bir sayfa buldu. Bir saate yakın bir süre boyunca kayıp bir ülkenin tarihi ile coğrafyasında kayboldu ve utanarak Almanya'nın yakın geçmişi hakkındaki bilgilerinin ne kadar yüzeysel olduğunu fark etti. Hitler'in Doğu'daki ana karargâhı olan Wolfsschanze'deki şantiyenin takma adı "Askania kimya fabrikası'ydı" ve Rastenburg'un Göritz köyü yakınlarındaki Masurya'nın sık ormanlarında neler olduğundan halktan hiç kimsenin haberi yoktu. Hitler 1942 yazında Wolfsschanze'ye

yerleştiğinde Dışışleri Bakanı Ribbentrop geręekten de Lehdorff ailesinin yaşadığı Steinort sarayından kendisi ve ekibi için bir birlik tahsis etmişti. Steinort’lu Kthe Kallweit’in sarayla bir şekilde bağlantısı vardı –muhtemelen orada hizmetçi olarak çalışıyordu– ve mektuplarında oğluna gündelik dedikodu ve haberlerden bahsetmişti. Pia, kadını altmış beş yıl önce mut-fak masasının başında oturmuş cephedeki oğluna bu mektubu yazarken hayal edince istem dışı ürperdi. Pia birkaç anahtar sözcük ve kaynak içeren internet adreslerini not aldı, ardından telefonu alıp Miriam’ın numarasını aradı.

“Savaş sırasında yaşamını yitiren Alman askerleri hakkında nereden bilgi edinebilirim?” diye sordu kısaca selamlaştıktan sonra arkadaşına.

“Mesela savaş kurbanları mezarlığı derneğinden,” diye cevapladı Miriam. “Aradığın şey tam olarak nedir? Bu arada seni uyarmalıyım. Konuşmamız pahalıya patlayabilir. Dn akşamdan beri Polonya’dayım.”

“Nasıl? Ne işin var orada?”

“şu Goldberg meselesi merakımı uyandırdı,” diye itirafta bulundu Miriam. “Biraz da yerinde araştırma yapayım dedim.”

Pia kısa bir an için ne diyeceğini bilemedi.

“Ne buldun peki?” diye sordu sonunda.

“Wegorzewo’dayım,” dedi Miriam. “Mamry Gölü kıyısındaki eski Angerburg’ta. Gerçek Goldberg burada doğmuş. Lehçe konuşabilmenin avantajları var. Belediye başkanı bana bizzat şehir arşivini açtı.”

“Sen tam bir ılgınsın.” Pia sırtıttı. “O halde sana başarılar diliyorum. Fikir için de teşekkürler.”

İnternet sayfalarında dolaşıp durdu, ta ki savaş kurbanlarının yer aldığı *Weltkriegsopfer.de* başlıklı bir adres bulana kadar. Sayfada evrimii mezar araması yapmak için bir bağlantı vardı. Pia ldrlen Herrmann Schneider’in tam adını, doğum tarihi ve yeriyle birlikte sayfaya girdi. Gözlerini ekrana dikip

beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra şaşkınlık içerisinde, 2 Mart 1921 Wuppertal doğumlu, şövalye haçı sahibi üsteğmen ve avcı uçağı filosu 400'ün 6. Bölük komutanı Herrmann Ludwig Schneider'in 24 Aralık 1944'te Hausen-Oberaula'da hava savaşı sırasında yaşamını yitirdiğini okudu. Bir Focke Wulf FW 190A-8 uçağı kullanıyordu, bedeninden geriye kalanlar Wuppertal mezarlığında toprağa verilmişti.

“Buna inanamıyorum,” diye bağırdı ve Ostermann'a öğrendiği şeyi anlattı. “Gerçek Herrmann Schneider elli üç yıldır ölü!”

“Herrmann Schneider mükemmel bir takma isim. Oldukça kullanışlı.” Ostermann alnını buruşturdu. “Kimliğimi gizlemek isteseydim ben de dikkat çekmeyen bir isim seçerdim.”

“Doğru.” Pia başıyla onayladı. “Ama bizim Schneider gerçek Schneider'in bilgilerine nasıl ulaştı?”

“Belki ikisi tanışıyorlardı, hatta belki de aynı birlikteydiler. Bizim Schneider savaştan sonra yeni bir kimliğe ihtiyaç duyunca ölen dostunu anımsayıp onun kimliğine büründü.”

“Peki ya gerçek Schneider'in ailesi?”

“Onlar kendi Schneider'lerini çoktan gömmüşlerdi, dolaşısıyla konu onlar için kapanmıştı.”

“Ama gerçeği ortaya çıkarmak çok kolay,” diye şüphesini dile getirdi Pia. “Onu bulmam sadece birkaç saniyemi aldı.”

“O dönemde yaşadığını hayal etmelisin,” diye karşılık verdi Ostermann. “Savaş bitmiş ve ülkede bir kaos hâkim. Hiçbir evrakı olmayan sivil bir adam işgal kuvvetlerine gidip Herrmann Schneider olduğunu söylüyor. Gerçek Schneider'in asker kimliğini bile almış olabilir. Kim bilir? Altmış yıl önce, günün birinde bilgisayar yardımıyla her şeyin birkaç saniye içerisinde bulunabileceği tahmin edilemezdi, eskiden bunun için bir dedektife, büyük ölçüde şansa, oldukça fazla paraya, ayrıca zamana ve rastlantılara ihtiyaç vardı. Ben de kesinlikle hakkında bilgi sahibi olduğum tanıdık birinin kimliğini kullanırdım. Her ihtimale karşı. Bir de fazla göz önünde bulunmamaya dikkat ederdim.

Bizim Schneider de aynen bunu yapmış. Yaşamı boyunca kendi kabuğuna çekilerek yaşamış.”

“İnanılır gibi değil.” Pia kendine notlar aldı. “O halde Doğu Prusya’nın Steinort şehrinden Hans Kallweit adında birini arıyoruz. Steinort gerçek Goldberg’in doğduğu Angeburg’a çok yakın. Eğer senin düşüncen doğruysa sahte Goldberg –Oskar– gerçek Goldberg’i geçmişten tanıyan biri olabilir.”

“Kesinlikle.” Ostermann, Pia’nın artık soğumuş olarak masanın üzerinde duran dönerine iştahlı bir bakış attı. “Bunu yiyecek misin?”

“Hayır.” Pia dalgın bir şekilde başını salladı. “Alabilirsin.”

Ostermann, Pia’ya lafını ikiletmedi. Pia yeniden internette geziniyordu. Anita ve Vera arkadaştı, sahte Schneider, yani Hans Kallweit ve sahte Goldberg, yani Oskar da aynı şekilde. Üç dakika geçmeden Vera Kaltensee’nin kısa biyografisi ekranda göründü.

Doğum tarihi 14 Haziran 1922, Doben Gölü kıyısında Lauenburg’da, Angerburg ilçesinde doğmuş, diye okudu. Ebeveynleri: Baron Heinrich Elard von Zeydlitz-Lauenburg ile Barones Herthavon Zeydlitz-Lauenburg, evlenmeden önceki soyadı von Pape. Kardeşleri: Heinrich (1898-1917), Meinhard (1899-1917), Elard (1917, 1945 Ocak ayından bu yana kayıp.) Ocak 1945’te kaçmış, ailenin geri kalanı Lauenburg göçmen kafilesine yapılan bir Rus saldırısı sırasında hayatını kaybetmiş.

Tekrardan bilgi alabileceği Doğu Prusya sayfasını açtı, “Lauenburg” yazdı ve yakınlarında Zeydlitz-Lauenburg ailesinin eski sarayının kalıntılarının bulunduğu Doben Gölü kıyısında Doba adında küçük bir kasabaya dair ipuçları buldu.

“Vera Kaltensee ve Anita Frings ile sahte Goldberg ve sahte Schneider Doğu Prusya’nın aynı köşesinden geliyorlardı,” dedi Pia meslektaşına. “Bana sorarsan dördü de birbirini eskiden beri tanıyordu.”

“Bu mümkün,” Ostermann dirseklerini masanın üzerine dayayıp Pia’ya baktı. “Peki ama neden bunu bir sır haline getirdiler?”

“Güzel soru.” Pia tükenmez kalemını kemiriyordu. Bir an düşündü, sonra cep telefonunu alıp yeniden Miriam’ı aradı. Kız arkadaşı birkaç saniye içinde telefona cevap verdi.

“Not alabilir misin?” diye sordu Pia. “Madem araştırma yapıyorsun, o halde Steinort’lu Hans Kallweit ve Anita Maria Willumat’ı da bir araştır.”

Ulusal ve uluslararası çağdaş sanatın ilk adreslerinden biri olan Frankfurt Sanatevi, Römerberg Meydanı’ndaki tarihî bir belediye binasında bulunuyordu. Pia bir cumartesi öğleden sonrasında şehirde cip kullanmanın ne kadar sorun yarattığını fark etti. Römer ve merkez karakolu çevresindeki tüm otoparklar doluydu, devasa Nissan için ise boş bir park yeri bulmak imkânsız gibi görünüyordu. Sonunda sınırları bozulmuş bir halde arabasını Frankfurt belediye binasının önündeki geniş alana doğru sürdü. Bir dakika bile geçmeden iki işgüzar polis memuresi yanına gelip arabasını bulunduğu yerden hemen çekmesini söyledi. Pia arabadan inip memurelere kimliğini ve polis rozetini gösterdi.

“Gerçek mi bu?” diye sordu biri şüpheyle, Pia rozetin çikolatadan yapıp yapılmadığını anlamak için kadının onu ısırdığını hayal etti.

“Elbette gerçek,” dedi sabırsız bir şekilde.

“İnsanların bize neler yutturmaya çalıştığını bir bilseniz!” Polisler kimliğini ve rozetini ona geri verdi. “Hepsini saklamış olsaydık kendi müzemizi açabilirdik.”

“Zaten fazla kalmayacağım,” diye teminat verdi Pia ve cumartesi öğleden sonrasında elbette ki açık olan sanatevine doğru yola koyuldu. Çağdaş sanattan pek hoşlanmazdı, bu yüzden fuayede, sergi salonlarında ve merdivenlerde, daha önce adını hiç duymadığı Şilili bir heykeltıraş ve ressamın eserlerini

görmek için onca insanın itişmesine şaşırılmıştı. Zemin katta bulunan kafe de aynı şekilde tıka basa doluydu. Pia etrafına bakındı ve kendisini tam anlamıyla kültür yoksunu gibi hissetti. Broşürlerde adı geçen hiçbir sanatçıyı zerre kadar tanıımıyordu ve burada bulunan bütün bu insanların o leke ve çizgilerden ne anladığını çözemedi.

Danışmada duran genç kadından, Profesör Kaltensee'ye geldiğini bildirmesini rica etti ve beklerken zamanın daha çabuk geçmesi için Frankfurt Sanatevi'nin bir broşürünü karıştırmaya başladı. "Çağdaş sanat" olarak adlandırdıkları her türden sanatsal faaliyetin dışında, gayrimenkullerin de sahibi olan Eugen Kaltensee Vakfı genç ve yetenekli müzisyenleri de oyuncularını da destekleyip teşvik ediyordu. Öyle ki üst katların birinde vakfa ait bir konser salonu ile ülke içinden ve dışından gelen sanatçıların belli bir süre boyunca faydalanabilecekleri oturma ve çalışma odaları bulunuyordu. Profesör Kaltensee'nin şöhreti göz önünde bulundurulacak olursa, bilhassa Frankfurt Sanatevi müdürünün fiziksel özelliklerini beğendiği genç kadın sanatçılar. Tam bunları düşünürken Elard Kaltensee merdivenlerden aşağıya indi. Geçen gün onu değirmen çiftliğinde gördüğünde adam onu pek etkilememişti ama bugün tamamen farklı bir havası vardı. Baştan aşağı bir rahip ya da sihirbaz gibi sade ve siyah giyinmişti, insanların saygıyla yolundan çekildiği karanlık ve etkileyici bir şahsiyeti andırıyordu.

"Merhaba Bayan Kirchhoff." Pia'nın önünde durdu ve hiç gülümsemeden ona elini uzattı. "Sizi beklettiğim için beni affedin."

"Önemli değil. Bana bu kadar kısa süre içerisinde zaman ayırabildiğiniz için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Pia. Yakından bakınca Elard Kaltensee bugün de yorgun görünüyordu. Kızarmış gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı, kirli sakalı çökmüş yanaklarını kapatıyordu. Pia, artık oynamaktan hoşlanmadığı bir rol için bu kılığa girdiği izlenimine kapıldı.

“Gelin,” dedi, “yukarıdaki daireme çıkalım.”

Pia gıcırdayan merdivenler boyunca onu dördüncü kata kadar takip etti. Çatı katındaki daire hakkında Frankfurt sosyetesinde yıllardır en çılgın dedikodular dolaşıyordu.

Dairede ahlaka aykırı partilerin verildiği konuşuluyordu, şehrin sanat ve politika çevresinden olan ünlü konuklarla alkol ve kokain eşliğinde grup seks âlemlerinin yapıldığı kulaktan kulağa yayılmıştı. Kaltensee bir kapıyı açıp Pia'ya önden gitmesi için nazıkçe yol verdi. Aynı anda cep telefonu çalmaya başladı.

“İzninizle.” Kaltensee dışarıda kaldı. “Hemen geliyorum.”

Odanın içi oldukça loştu. Pia aralık kırımları ve aşınmış ahşap zemini olan odaya göz gezdirdi. Yere kadar uzanan pencerelerin önünde maun ağacından bir çalışma masası duruyordu, her köşede üst üste dizilmiş kitap ve dergi yığınları bulunuyordu. Bir köşede içi isle kaplı, önü açık bir şömine vardı, önünde de ahşap bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş deri bir koltuk takımı duruyordu. Duvarlar yeni boyanmış izlenimi veriyordu, olağanüstü büyüklükte iki tane çerçeveli fotoğraf dışında parlak beyaz ve boştular, bunlardan birinde çıplak bir adamın oldukça iştah açıcı görünen sırtı, diğerinde ise bir yüzün göz ve ağız bölümü görünüyordu, burun ve çene açık bir elin parmaklarıyla kapatılmıştı.

Pia dairede gezinmeye devam etti. Çizik içindeki meşe yer döşemeleri ayaklarının altında gıcırdayıyordu. Mutfakta bulunan cam bir kapıdan açık terasa çıkılıyordu. Banyoda baştan aşağı beyaz renk kullanılmıştı, fayansların üzerinde nemli ayak izleri duruyordu. Duşun yanında kullanılmış bir havlu, özensizce yere atılmış bir kot pantolon ve tıraş losyonu kokusu. Pia, Elard Kaltensee'yi sanatçı kızlarından biriyle keyif yaparken rahatsız etmiş olabileceğini düşündü çünkü kot pantolon hiç de onun tarzına uyan bir kıyafet değildi.

Pia kendisine engel olamayıp sadece kadife kumaştan kalın bir perdeyle ayrılan bitişik odaya meraklı bir bakış attı. Üzeri

dağınık, geniş bir yatak ve sadece siyah kıyafetlerin asılı olduğu bir kıyafet askılığı gördü. Cam bir sehpanın altında ayak işlevi gören bir Buda heykeli, üzerinde ise gümüşten bir şampanya soğutucusu içinde yarı kurumuş güller vardı; çiçekler havada ağır ve tatlı bir koku bırakmıştı. Yatağın yanında, yerde eski çağlardan kalma bir denizci bavulu ve bronzdan yapılmış çok kollu büyük bir şamdan duruyordu. Mumlar erimiş ve ahşap zeminin üzerinde tuhaf bir şekil oluşturmuşlardı. Pia'nın kafasında canlandırdığı aşk mabedine pek benzemiyordu. Gözü komodinin üzerinde duran silaha takılınca istem dışı heyecanlandı. Nefesini tutarak bir adım daha ilerledi ve yatağın üzerine eğildi. Tam silaha dokunacakken hemen arkasında bir hareket hissetti. Korkudan dengesini kaybetti ve kendini yatağın üzerinde uzanırken buldu. Elard Kaltensee karşısında duruyor, gözlerinde tuhaf bir bakışla onu süzüyordu.

İçki koktuğunu fark etti, üstelik hiç de azımsanacak miktarda değildi. Ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ağzını öylesine ateşli bir öpüşle kapattı ki dizlerinin bağı çözüldü. Elleri Marleen'in bluzunun altına girdi, sütyenini açtı ve göğüslerini sarmaladı.

"Tanrım, senin için deli oluyorum," diye fısıldadı Thomas Ritter boğuk bir sesle. Onu yatağa doğru götürdü, kalbi deli gibi atıyordu. Bakışlarını gözlerinden ayırmadan fermuarını açtığı pantolonunu indirdi, kısa bir an sonra üzerindeydi ve onu tüm ağırlığıyla yatağa bastırıyordu. Kasıklarını onunkilerin üzerine bastırınca bedeni arzusuna hemen karşılık verdi. İçinde uyanan heyecanın coşkusu tüm bedeninin titremesine sebep oldu, öğleden sonrasını farklı bir şekilde geçirmeyi hayal etmiş olsa da bu durum hoşuna gitmeye başlamıştı. Marleen Ritter ayakkabılarını ayaklarından sıyırdı ve öpücüğü bölmeden ateşli bir sabırsızlıkla kot pantolonundan kurtuldu. Aynı anda aksi gibi bugün pek de çekici görünmeyen bir iç çamaşırı giydiğini

hatırladı ama kocası bunu fark etmiş görünmüyordu. Hiçbir şefkat belirtisi göstermeden doğrudan içine girdiğinde inleyip gözlerini kapattı. Her defasında mum ışığı ve şarap eşliğinde saf romantizm yaşayacak değillerdi ya...

“Hayal kırıklığı mı yaşadınız?”

Elard Kaltensee odanın bir köşesinde bulunan küçük bir bara gitti ve raftan iki kadeh çıkardı. Pia ona doğru döndü. Az önceki utanç verici durum hakkında başka yorum yapmadan konuyu kapattığı ve dairesini densizce karıştırmasına herhangi bir tepkiyle karşılık vermediği için mutluydu. Eline sıkıştırdığı eski düello tabancası büyük olasılıkla koleksiyon değeri yüksek, gerçekten güzel bir parçaydı. Bu tabancanın kısa süre önce üç kişinin öldürüldüğü cinayet silahı olmasına imkân yoktu.

“Neden hayal kırıklığı yaşayacakmışım?” diye sordu Pia.

“Bu daire hakkında konuşulnlardan haberim var,” diye yanıtladı ve bir el işaretiyle deri koltuğa oturması için ona yer gösterdi. “Bir şey içer misiniz?”

“Siz ne içiyorsunuz?”

“Diyet kola.”

“Bu bana da uyar.”

Küçük bir buzdolabını açıp içinden bir şişe kola çıkardı ve doldurduğu iki bardağı alçak sehpanın üzerine bıraktı. Pia’nın karşısındaki kanepeye oturdu.

“O efsanevi partiler gerçekten yapıldı mı?” diye sordu Pia.

“Birçok parti verildi ama elbette ki uydurulduğu şekilde değil. Sonuncusu seksenlerin sonuna doğru bir tarihte gerçekleşti,” diye cevap verdi Elard Kaltensee. “Aslına bakarsanız akşamları bir kadeh şarap eşliğinde televizyon karşısında oturup saat onda yatağa giden sıkıcı bir insanımdır.”

“Değirmen çiftliğinde yaşadığınızı sanıyordum,” dedi Pia.

“Burada yaşamak artık pek mümkün değildi.” Elard Kaltensee düşünceli bir şekilde ellerine baktı. “Frankfurt sanat dünyasına

dâhil olduğunu düşünen herkes sürekli etrafımda olma gereği hissediyordu. Bir süre sonra bu keşmekeşi ve beni sıkan bu insanları çekemez oldum. Bir anda onlardan tiksinemeye başladım, gösteriş meraklısı, bilgisiz sanat koleksiyoncuları, kendilerini bilirkişili ilan eden, etrafa devasa miktarlarda paralar saçıp o an için revaçta olan her ne ise delicesine satın alanlar. Ama en kötüsü, şişirilmiş egoları, dağılmış hayat görüşleri ve oturmamış sanat anlayışlarıyla başarısız ve yeteneksiz sözde sanatçıların beni geceler boyunca bağış ve burslara sadece kendilerinin layık olduğu konusunda ikna etmeye çalışarak kafamı ütülemeleriydi. Bin kişiden ancak biri, desteklenmeyi gerçekten hak ediyor.”

Bir gülüşten çok püskürmeye benzeyen bir ses çıkardı.

“Herhalde sabahın ilk ışıklarına kadar onlarla tartışmaya bayıldığımı düşünüyordunuz ama aksine bu güruha sabahları sekizde üniversitede ders vermem gerekiyordu. Bu yüzden üç yıl önce değirmen çiftliğine kaçtım.”

Kısa bir an boyunca her ikisi de sustu.

“Ama siz benden bir şey öğrenmek istiyordunuz,” dedi ciddi bir şekilde. “Size nasıl yardım edebilirim?”

“Konu Herrmann Schneider.” Pia çantasını açıp not defterini çıkardı. “Mal varlığını incelerken tutarsızlıklarla karşılaştık. Savaştan sonra Goldberg gibi o da sahte bir kimliğe bürünmüş görünüyor. Schneider aslında Wuppertal’da değil, Doğu Prusya’da Steinort’ta doğmuş.”

“Demek öyle.” Kaltensee şaşırılmış olsa dahi bunu belli etmedi.

“Anneniz, Schneider’in, merhum kocasının bir arkadaşı olduğunu söylediğinde ‘o halde öyledir’ demiştiniz. Ama ben farklı bir şey söylemek istediğinizi hissetmiştim.”

Elard Kaltensee kaşlarını kaldırdı.

“Çok dikkatli bir gözlemcisiniz.”

“Yaptığım işin temel koşulu,” diye onayladı Pia.

Kaltensee kolasından bir yudum daha aldı. “Ailemin çok fazla sırrı var,” dedi üstü kapalı bir şekilde. “Annem pek çok

şeyi kendisine saklar. Mesela öz babamın ismini benden hâlâ saklıyor, zaman zaman gerçek doğum tarihimi sakladığından da şüpheleniyorum.”

“Bunu neden yapsın ki ve böyle düşünmenize sebep olan şey nedir?” Pia şaşırmıştı.

Kaltensee öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine yasladı.

“Aslında hatırlamamam gereken şeyleri, yerleri ve insanları hatırlıyorum. Bunu psişik yeteneklerim olduğu için hatırlamıyorum, Doğu Prusya’dan ayrıldığımızda on altı aylıktan daha büyük olmalıyım.”

Düşünceli bir şekilde tıraşsız yanağını ovuşturdu ve gözlerini boşluğa dikti. Pia sessiz kalarak onun konuşmaya devam etmesini bekledi.

“Elli yıl boyunca kökenim hakkında fazla düşünmedim,” dedi bir süre sonra. “Babasız ve vatansız olmayı kabullenmiştim. Benim neslimdeki birçok insan aynı durumdaydı. Babalar savaşta kalmış, aileler parçalanıp kaçmak zorunda kalmıştı. Yazgım eşsiz değildi. Ama sonra bir gün Krakau’daki kardeş üniversitemizde yapılacak bir seminer için davetiye aldım. Fazla düşünmeden arabama atlayıp oraya gittim. Bir hafta sonunda birkaç arkadaşım ile birlikte yeni açılan üniversiteyi görmek için eskiden Allenstein olan Olszytn’e gittim. O zamana kadar kendimi Polonya’da sıradan bir turist gibi hissetmişim ama birdenbire... Ansızın o demir yolu köprüsünü ve kiliseyi daha önce gördüğüme kesinlikle emin olduğum hissine kapıldım. Hatta mevsimlerden kış olduğunu bile hatırladım. Ani bir kararla kendime bir araba kiraladım ve Olszytn’den hareket ederek doğuya doğru yol aldım. O kadar...”

Durdu, başını salladı ve derin bir nefes aldı.

“Keşke yapmasaydım!”

“Neden?”

Elard Kaltensee ayağa kalkıp pencerenin önüne geçti. Konuşmasına devam ettiğinde sesi buruktu.

“O ana kadar iyi eğitilmiş iki çocuğa sahip, ara sıra ilişkiler yaşayan ve tatmin edici bir işi olan belli ölçüde mutlu bir adamdım. Kim ve nereye ait olduğumu bildiğimi sanıyordum. Fakat bu seyahatten sonra her şey değişti. O zamandan beri hayatımın önemli alanlarında tamamen karanlıkta ilerliyormuş gibi hissediyorum. Buna rağmen kararlı bir şekilde araştırma yapmayı hiçbir zaman göze alamadım. Sanırım her şeyi daha da altüst edecek şeyler öğrenmekten korkuyordum.”

“Ne gibi mesela?” diye sordu Pia. Kaltensee ona doğru döndü, içinde yaşadığı acının yüzüne yansıyan görüntüsü onu hazırlıksız yakalamıştı. Görüldüğünden daha hassastı.

“Ebeveynlerinizi ve onların ailesini tanıdığınızı varsayıyorum,” dedi. “Şu cümleyi çok sık duymuş olmalısınız, ‘bu huyunu babasından almış ya da annesinden ya da büyükannesinden ya da büyükbabasından’. Doğru mu?”

Pia ani gelişen samimiyete şaşırarak başıyla onayladı.

“*Ben* bunu hiç duymadım. Neden mi? İlk tahminim annemin o dönemdeki birçok kadın gibi tecavüze uğradığı yönündeydi. Ama bu, kökenimi benden gizlemek için geçerli bir sebep olamazdı. Ardından aklıma çok daha kötü bir şüphe düştü. Belki de babam kafasında korkunç icraatlar tasarlayan bir Nazi’ydi! Belki de annem, bir saat öncesinde masum insanlara işkence yapıp onları öldüren siyah üniformalı bir SS subayıyla yatağa girmişti!” Elard Kaltensee konuştuğu daha çok öfkeleniyor, neredeyse bağırıyordu, şimdiyse tam karşısında durunca Pia’nın içini kötü bir his kapladı. Bir defasında psikopat olduğu sonradan ortaya çıkan bir adamla baş başa kalmıştı. Kaltensee’nin mesafeli ve nazik duruşu bozuluyordu, gözleri kor gibi parlıyordu ve ellerini yumruk yapmıştı.

“Sessizliğinin benim için başka bir açıklaması olamaz! Bu düşüncenin, geçmişimdeki bu belirsizliğin beni gece gündüz ne

denli ızdıraba boğduğu hakkında *en ufak* bir fikriniz var mı? Üzerine ne kadar çok düşünürsem içimde o kadar büyük... büyük bir karanlık hissediyorum; şiddetli bir arzu, aklı başında, dengeli bir insanın yapmayacağı şeyleri yapma dürtüsü! Ve kendime şunu soruyorum: Bu neden oluyor? Bu arzu, bu özlem nereden geliyor? İçimde nasıl genler taşıyorum? Bir seri katilinkileri mi, yoksa bir tecavüzcününkileri mi? Gerçek bir aileyle büyüseydim sonuç başka türlü mü olurdu, beni her halimle sevmiş olan bir anne ve bir babayla? Neyin eksikliğini çektiğimi ancak şimdi anlıyorum! Tüm yaşamıma yayılan iyileşmesi imkânsız o siyah keşiği hissediyorum! Köklerimi aldılar ve beni soru sormaya cesareti olmayan bir korkağa dönüştürdüler!”

Elinin tersiyle ağzını sildi, yeniden pencerenin önüne geçti ve ellerini pervaza dayayıp alnını cama yasladı. Pia gerilmiş vaziyette kıpırdamadan oturuyor ve tek kelime etmiyordu. Elard Kaltensee'nin her sözünün ardında kendine duyduğu ne çok nefret, ne çok çaresizlik vardı!

“Bana bunu yaptıkları için onlardan *nefret* ediyorum,” diye devam etti boğuk bir sesle. “Bazı zamanlar onlardan o kadar çok nefret ettim ki onları öldürmeyi bile istedim!”

Son sözleri Pia'yı tetikte olmaya itti. Kaltensee fazlasıyla tuhaf davranıyordu. Ruhsal bir hastalığı olabilir miydi? Bir polise bu kadar açık şekilde cinayet niyetinden bahsetmesinin başka izahı olamazdı.

“Kimlerden bahsediyorsunuz?” diye sordu. Kaltensee'nin çoğul ekiyle konuştuğunu fark etmişti. Kaltensee etrafta dolaşan ve ona, onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Kan çanağı gözlerindeki donuk bakışlarında ürkütücü bir şeyler vardı. Üzerine atılıp onu boğmaya çalışırsa ne yapacaktı? Düşüncesizlik yapıp silahını evde bırakmıştı ve buraya geldiğini hiç kimse bilmiyordu.

“Gerçeği bilenlerden,” diye karşılık verdi kuru bir sesle.

“Peki kim onlar?”

Kaltensee kanepeye gidip oturdu. Aniden tekrar kendine gelmiş gibi görünüyordu çünkü hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu.

“Kolanızdan hiç içmediniz,” deyip bacak bacak üstüne attı. “Buz ister misiniz?”

Pia karşılık vermedi.

“Gerçeği kimler biliyor?” diye ısrarla sordu, kalbi üç kişiyi öldüren bir katilin karşısında oturduğunun bilincinde deli gibi çarpmasına rağmen.

“Artık bir önemi yok,” dedi Kaltensee sakın, hatta neredeyse neşeli bir şekilde ve kolasını bitirdi. “Nasılsa artık hepsi öldü. Annem hariç.”

Pia, Kaltensee’ye gizemli sayının anlamını ve Robert Watkowiak’ı sormayı unuttuğunu ancak arabasına bindiğinde hatırladı. İnsanları tanımak konusundaki başarısıyla her zaman övünürdü ama Elard Kaltensee hakkında tamamen yanılmıştı. Kendisiyle ve dünyayla barışık, kültürlü, soğukkanlı ve çekici bir erkek olduğunu düşünmüştü. İçinde taşıdığı parçalanmışlığın karanlık uçurumlarına hazırlıksız yakalanmıştı. Pia onu hangisinin daha çok ürküttüğünü bilemiyordu: Yoğun patlama anı mı, kelimelerinin ardındaki nefret mi, yoksa ani bir şekilde neşeli haline geri dönüşü mü? “Buz ister misiniz?” diye mırıldanmıştı. “İnanılmaz!”

Öfke içerisinde debriyaja basınca ayağının titrediğini fark etti. Bir sigara yaktı ve Main üzerinden Sachsenhausen’a giden eski köprü yoluna girdi. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Mantıklı düşünüldüğünde Elard Kaltensee’nin, geçmişiyile ilgili gerçeği söylemedikleri ve bedbahtlığına sebep oldukları için annesinin üç arkadaşını öldürmüş olması gayet olası görünüyordu. Belki onlarla önce sakın ve tarafsız bir şekilde konuşmuş ama ona bir şey anlatmayacaklarını anlayınca kendini kaybetmişti. Anita Frings onu iyi tanıyordu, kendisini tekerlekli sandalyesiyle

dışarı çıkaracak olsaydı muhtemelen karşı koymazdı. Aynı şekilde Goldberg ve Schneider de davranışında bir art niyet gütmenden onu içeri alırlardı. 16145 sayısının hem Elard Kaltensee için hem de öldürülen üç kişi için bir anlamı vardı. Kaçış tarihi olması olasılığı yüksekti! Pia ayrıntıları düşündükçe her şey ona daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Çok düşük bir hızla Schweizer Platz yönünde Oppenheimer Karayolu boyunca ilerliyor ve düşüncelere dalmış vaziyette karşıya bakıyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı, silecekler ön camda gıcırdıyordu. Yan koltuktaki cep telefonu çalmaya başladı.

“Kirchhoff,” diyerek telefonu açtı.

“Robert Watkowiak’ı bulduk,” diyen meslektaşı Ostermann’ın sesini duydu. “Daha doğrusu cesedini.”

Marleen Ritter başını elinin üzerine dayayarak yan yatmış ve düşünceli bir şekilde uyuyan kocasının yüzüne bakıyordu. Aslında ona kızgın olması gerekirdi: Önce neredeyse yirmi dört saat boyunca ortadan kaybolmuş, sonra da alkollü bir vaziyette ortaya çıkıp üzerine atlamıştı. Ama ona hiçbir şekilde kızmıyordu, özellikle de geri dönmüşken ve huzurla horlayarak yatağında, yanında yatarken.

Şefkatle, belirgin profil çizgilerine ve dağılmış gür saçlarına baktı, bu yakışıklı, zeki ve harika adamın özellikle ona âşık olmasına bir kez daha şaşırdı. Thomas hiç şüphesiz ki bambaşka kadınlarla birlikte olabilme şansına sahipti. Buna rağmen onu seçmişti ve bu düşünce içinin sımsıcak ve derin bir mutlulukla dolmasına sebep oluyordu. Birkaç ay sonra bebek dünyaya geldiğinde gerçek bir aile olacaklardı, en geç o zaman –buna kesinlikle emindi– büyükannesi, Thomas’ı affedecekti. Thomas ve büyükannesi arasında her ne geçtiyse bu mutluluğunu gölgeleyen tek şeydi fakat Thomas’ın durumu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapacağından emindi çünkü Vera’ya

kin beslemiyordu. Kocası uykusunda hareket etti, Marleen ise açılan yerlerini örtmek için üzerine eğildi.

“Gitme.” Thomas gözleri kapalı halde elini ona doğru uzattı. Marleen gülümsedi. Yanına sokuldu ve tıraşsız yanağını okşadı. Thomas inleyerek yana yuvarlandı ve ağır bir hareketle kolunu onun üzerine attı.

“Seni aramadığım için özür dilerim,” diye mırıldandı belli belirsiz. “Ama son yirmi dört saat öyle inanılmaz şeyler öğrendim ki sanırım yazdığım taslağı değiştirmem gerekecek.”

“Ne taslağı?” diye sordu Marleen şaşırarak. Bir süre sessiz kaldı, sonra gözlerini açıp ona baktı.

“Sana tam anlamıyla dürüst davranmadım,” diye itirafta bulunup pişman bir şekilde gülümsedi Thomas. “Belki de utandığım için. Vera beni kapı dışarı ettikten sonra yeni bir iş bulmak benim için hiç de kolay olmadı. Bir şekilde para kazanmak içinse romanlar yazmaya başladım.”

Marleen, nefesindeki ekşimsi alkol kokusunu aldı.

“Ama bunun yüz kızartıcı bir yanı yok ki,” diye karşılık verdi. Bu şekilde gülümsediğinde ısırılacak kadar tatlı görünüyordu.

“Eh işte.” İç geçirip mahcup bir tavırla kulağını kaşıdı. “Yazdıklarım için bir Nobel Edebiyat Ödülü almayacağım kesin. Ama taslak başına altı yüz avro hiç yoktan iyidir. Basit romanlar yazıyorum. Doktor romanları. Aşk acısı. Bilirsin işte.”

Marleen bir an ne diyeceğini bilemedi. Ama sonra gülmeye başladı.

“Benimle alay ediyorsun,” dedi Thomas gücenmiş bir şekilde.

“Saçmalama!” Kollarını beline dolayıp kıkırdadı. “Dr. Stefan Frank’a bayılıyorum! Belki seninkilerden de bir şeyler okumuşumdur.”

“Olabilir.” Sırıttı. “Aslına bakarsan takma isimle yazıyorum.”

“Ne olduğunu bana söyleyecek misin?”

“Bana güzel bir yemek hazırlaman şartıyla. Açlıktan ölüyorum.”

“Bunu sen halledebilir misin Pia?” diye sordu Ostermann. “Amirnin bugün vaftiz töreni var ya.”

“Elbette. Nereye gitmem gerekiyor? Onu kim bulmuş?” Pia uzun bir süre önce sağ sinyal lambasını çalıştırmıştı ama arkasındaki mankafalar geçmesine izin vermiyordu. Sonunda küçük bir boşluk oluştu, gaz pedalını kökledi ve arkasındaki adamın frene basmasına sebep oldu. Düşüncesiz manevrasına karşılık anında korna sesleri yükseldi.

“Buna inanmayacaksınız: bir emlakçı! Evli bir çiftte evi göstermek istemiş, içeri girince Watkowiak’ın cesediyle karşılaşmışlar. Teşvik edici bir satış yöntemi olduğu söylenemez.”

“Çok komik.” Pia, Elard Kaltensee’yle yaşadığı maceradan sonra espri kaldıracak durumda değildi.

“Emlakçı evin yıllardır boş olduğunu söyledi. Watkowiak kalacak yeri olmadığına orayı kullanıyordu herhalde. Ev Königsteiner Altstadt’ta bulunuyor. Ana cadde üzerinde 75 numara.”

“Oraya gidiyorum.”

Merkez istasyonunu geçince trafik açılmaya başladı. Pia, iş arkadaşlarının onunla dalga geçmesine sebep olan Robbie Williams CD’sini taktı ve “Feel” şarkısı eşliğinde fuarın yanından geçip otoyola çıktı. Müzik zevki ruh haliyle paralel ilerliyordu. Caz ve rap hariç neredeyse her türü seviyordu, CD koleksiyonu ABBA’dan başlayıp Beatles, Madonna, Meat Loaf, Shania Twain’le devam ediyor, U2 ve ZZ Top’a kadar uzanıyordu. Bugün Robbie havasındaydı. Main Taunus merkezine gelince B8 yoluna saptı, on beş dakika sonra ise Königstein’a varmıştı. Altstadt’ın dolambaçlı sokaklarını okul yıllarından biliyordu, bu nedenle kimseye adres sormak zorunda kalmadı. Kirch Sokağı’na sapar sapmaz yolun sonunda duran iki ekip arabası ve bir ambulansı gördü. 75 numaralı ev bir modaevi ve

loto bayisinin ortasında bulunuyordu. Yıllardır boş duruyordu. Tahtalarla kapatılmış pencere ve kapıları, dökülen sıvası ve hasarlı çatısıyla Königstein için çirkin bir utanç sembolü olmuştu. Emlakçı hâlâ oradaydı; otuzlarında, bronz teni, jöleli saçları ve rugan ayakkabılarıyla mesleğinin klişeleşmiş tanımına gülünç sayılabilecek kadar uyuyordu. Yağmur başlamıştı, Pia gri hırkasının kapüşonunu başına geçirdi.

“Sonunda evle ilgilenen bir müşteri bulmuştum ve şu olana bakın!” diye Pia’ya şikayette bulundu, sanki bu onun suçuymuş gibi. “Kadın cesedi görünce az kalsın sinir krizi geçirecekti!”

“Belki öncesinde eve bir göz gezdirmeniz daha uygun olurdu,” diye araya girdi Pia kayıtsız bir tavırla. “Ev kime ait?”

“Königstein’lı bir müşteriye.”

“Adını ve adresini alabilir miyim?” dedi Pia. “Ama müşterinizi başarısızlıkla sonuçlanan gezintiniz konusunda kendiniz bilgilendirmek isterseniz bilemem tabii.”

Sözlerindeki alaycılığı fark eden emlakçı ona ters bir bakış attı. Ceketinden bir Blackberry çıkarıp tuşlarına bastı ve kartvizitlerinden birinin arka yüzüne ev sahibinin adını ve adresini yazdı. Pia kartı cebine koydu ve bahçeye göz gezdirdi. Arsa ilk bakışta görüldüğünden daha büyüktü ve arkadaki kür parkına kadar uzanıyordu. Yıkık dökük çit yabancıların girişini engelleyebilecek nitelikte değildi. Arka kapıda olay yerine çağırılmış bir polis memuru duruyordu. Pia emlakçıyı başından savdıktan sonra memuru başıyla selamlayıp içeriye girdi. Evin içi dışarıdan görüldüğünden daha iyi durumda değildi.

“Merhaba Bayan Kirchhoff.” Pia’nın diğer olay yerlerinden tanıdığı acil durum doktoru işini bitirmiş, eşyalarını toparlıyordu. “İlk bakışta kaza sonucu kendini öldürmüş gibi görünüyor. Çok sayıda ilaç ve en az yarım şişe votkayı mideye indirmiş.”

Başıyla arkasını işaret etti.

“Teşekkürler.” Pia yanından geçip devriye polislerini selamladı. Parke döşemeleri bir hayli yıpranmış olan odanın içi tahtalarla

kapatılmış pencereleri yüzünden oldukça karanlık ve tamamen boştu. İçeride sidik, kusmuk ve çürümüşlük kokusu vardı. Pia cesede bakınca içini bir tiksintinin kapladığını hissetti. Adamın sırtı duvara yaslanmıştı, etrafı sineklerle sarılmıştı, gözleri ve ağzı sonuna kadar açıktı. Beyazımsı bir madde çenesini kaplamış ve gömleğine damlayıp kurumuştur, muhtemelen kusmuktur. Ayağında kirli tenis çorapları, üzerinde ise kan sıçramış beyaz bir gömlek ve siyah bir kot pantolon vardı. Yepyeni, pahalı görünen deri ayakkabıları yanında duruyordu. Emlakçının sayesinde, gelip geçen yayaların çürüme kokusunu fark edip ölüm zamanını artık sadece bir entomolog yardımıyla öğrenmek durumunda kalmadan ceset bulunmuştu. Pia'nın gözleri cesedin yanındaki fazla sayıda bira ve votka şişelerine takıldı. Yanda ise ağzı açık bir sırt çantası, ilaç kutuları ve bir tomar para duruyordu. Gördüğü resimdeki bir şey Pia'yı rahatsız etmişti.

“Ölüm ne zaman gerçekleşmiş?” diye sordu ve ellerine eldiven geçirdi.

“Kaba bir tahminle yirmi dört saat önce,” diye yanıtladı acil doktoru. Pia geriye dönük hesap yaptı. Eğer bu doğruysa Watkowiak, Anita Frings cinayetini rahatlıkla işlemiş olabilirdi. Olay yeri incelemekten görevli memurlar geldi, Pia'yı bir baş hareketiyle selamlayıp talimatları beklediler.

“Bu arada gömleğindeki kan ona ait olmayabilir,” dedi arkasında duran acil doktoru. “Şu an için gördüğüm kadarıyla bedeninde herhangi bir yaralanma durumu söz konusu değil.”

Pia başıyla onayladı ve olan biteni anlamaya çalıştı. Watkowiak önceki gün öğle saatlerinde, içinde yedi şişe bira, üç şişe votka ve ilaçlarla dolu bir alışveriş poşeti olan bir sırt çantasıyla eve girmişti. Yere oturmuş, aşırı miktarda bira ve votka içmiş, üzerine de ilaç almıştı. Alkol ve antidepresanlar etkisini gösterince bilincini yitirmişti. Peki ama gözleri neden açıktı? Neden yana devrilmek yerine duvara yaslanmış halde oturuyordu?

Meslektaşlarından daha fazla ışık ayarlamalarını istedi ve evin diğer odalarını dolaştı. Üst katta bir odanın ve bitişiğindeki banyonun ara sıra kullanıldığını gösteren işaretler buldu. Yerin bir köşesinde, üzerinde kirli çarşafların olduğu bir şilte duruyordu, odada yıpranmış bir kanep ve bir sehpa, hatta küçük bir televizyon ile bir buzdolabı bile vardı. Bir sandalyenin üzerine kıyafetler asılmıştı, banyoda vücut bakım malzemeleri ve havlular duruyordu. Bodrum katında ise her şey yıllar boyunca biriken bir toz katmanıyla kaplıydı. Watkowiak neden içmek için üst kattaki kanepeye değil de yere oturmayı tercih etmişti? Pia aniden az önce neyi garipsediğini anladı: Watkowiak'ın cesedinin bulunduğu odanın ahşap zemini tertemizdi! Watkowiak kendinden geçmeden önce yerleri süpürmüş olamazdı herhalde. Cesedin bulunduğu yere geri döndüğünde merakla etrafa bakan kızıl saçlı narin bir kadın gördü. Ketenden zarif beyaz elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla ortama hiç de uygun görünmüyordu.

“Kim olduğunuzu ve burada ne aradığınızı sorabilir miyim?” diye sordu Pia pek de nazik olmayan bir şekilde. “Burası bir olay yeri.”

Her şeye burnunu sokan meraklı seyirciler ihtiyacı olan son şeydi.

“Bu açıkça belli oluyor,” diye karşılık verdi kadın. “Adım Nicola Engel. Emniyet Müdürü Nierhoff'un yerine geçecek kişiyim.”

Pia şaşkınlık içerisinde kadına baktı. Kimse ona Nierhoff'un yerini alacak kişiden bahsetmemişti.

“Demek öyle,” dedi aslında pek tarzı olmayan kaba bir tavırla. “Peki neden buradasınız? Bana bunu söylemek için mi?”

“Size işinizde yardım etmek için.” Kızıl saçlı kadın sevimli bir şekilde gülümsedi. “Tasadüf eseri tek başınıza olduğunuzu duydum. Şu an için yapacak daha iyi bir işim olmadığı için de bir uğrayayım demiştim.”

“Kimliğiniz yanınızda mı?” Pia şüpheli tavrını sürdürüyordu. Müdürün yerine geçecek bu kadından Bodenstein’in haberi olup olmadığını düşündü, yoksa bu iddia sadece cesedi yerinde görmek isteyen pişkin bir gazetecinin densiz numarası mıydı? Kadın dostane gülüşünü hiç bozmadı. Elini çantasına soktu ve Pia’ya bir polis kimliği verdi. “*Kriminal Danışman Doktor Nicola Engel*” diye okudu Pia. “*Aschaffenburg Emniyet Müdürlüğü.*”

“İzlemek istiyorsanız benim açımdan sorun yok.” Pia ona kimliğini geri verdi ve gülümsemek için kendini zorladı. “Bu arada, ben RKA Hofheim K11’den Pia Kirchhoff. Son günlerimiz bir hayli zorlayıcı geçti, size kaba davrandığım için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Doktor Engel hâlâ gülümsüyordu. “Siz işinize dönün.”

Pia başıyla onaylayıp tekrardan cesede döndü. Fotoğrafçı cesedi her açıdan fotoğraflamıştı, şişeleri, ayakkabıları ve sırt çantasını da aynı şekilde. Olay yeri inceleme memurları önemli olabilecek her şeyi poşetlemeye başlamıştı. Pia meslektaşlarından birinden cesedi yan çevirmesini istedi. Ceset sertleşmeye başladığı için biraz zorlansa da sonunda başardı. Pia cesedin yanına diz çöküp sırtını, kalçasını ve avuç içlerini inceledi. Her yeri toz içindeydi. Bu da Watkowiak’ı buraya bıraktıktan sonra birisinin temizlik yaptığı anlamına geliyordu. Bu durumda bir intiharla değil, muhtemel bir cinayet vakasıyla karşı karşıyaydılar. Tahminini Doktor Engel’e söylemeyip onun yerine Nierhoff’un, katilin Watkowiak olduğuna dair teorisini destekler görünen sırt çantasının içeriğini inceledi: Ucu eğimli bir bıçak ve bir tabanca vardı. Bunlar Monika Krämer ve diğer üç kişinin öldürüldüğü silahlar mıydı? Pia çantayı karıştırmaya devam etti ve ucunda eski moda bir madalyon olan altın bir zincir, gümüş paralardan oluşan bir koleksiyon ile som altından bir bilezik buldu. Bu değerli eşyalar Anita Frings’e ait olabilirdi.

“Üç bin dört yüz altmış avro,” diye açıkladı parayı saymış olan Doktor Engel ve memurlardan birinden bir poşet isteyip parayı içine koydu. “Bu nedir?”

“Monika Krämer’ın öldürüldüğü bıçak gibi görünüyor,” dedi Pia soğuk bir şekilde. “Bu da diğer üç kişinin vurulduğu silah olabilir. Bir O8.”

“O halde bu adam aradığımız katil olabilir.”

“En azından öyle gösterilmeye çalışılıyor.” Pia düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu.

“Bu konuda şüpheniz mi var?” diye sordu kriminal danışman. Sevimli gülüşü kaybolmuştu, bütünüyle konuya odaklanmış görünüyor. “Neden?”

“Çünkü fazla basit görünüyor,” diye cevapladı Pia. “Ve bu durumda bir terslik var.”

Pia bir an için aile kutlamasında olan amirini rahatsız edip etmemek konusunda tereddüt etti ama sonunda seçimini onu aramaktan yana kullandı. Kendisini boş konuşmalarla vakit harcayacak durumda hissetmiyordu. Aramayı Bodenstein’in oğlu cevapladı ve telefonu babasına verdi. Pia kısaca Elard Kaltensee’yle yaptığı görüşmeyi, bulunan cesedi ve Watkowiak’ın intiharı konusunda kafasındaki şüpheleri aktardı.

“Nereden arıyorsunuz?” diye sordu Bodenstein. Pia bir an için onu akşam yemeğine çağırmasından endişe etti.

“Arabadan,” dedi. Pia, arka planda yankılanan gülüşmelerin gitgide uzaklaştığını duydu, ardından bir kapı kapandı ve bir sessizlik oluştu.

“Kayınvalidemden birkaç ilginç şey öğrendim,” dedi Bodenstein. “Vera Kaltensee’yi yıllardır tanıyor, ne de olsa aynı sosyal çevrelerde bulunuyorlar. Çok yakın arkadaş olmamalarına rağmen geçen cumartesi Vera’nın doğum günü kutlamasına o da katılmış. Ama kayınvalidemin ismi bu tarz davetlerin konukları arasında hiç eksik olmaz.”

Pia, Cosima von Bodenstein'in soyunun eşinden biraz daha asil bir kandan geldiğini biliyordu. Baba tarafından büyükanne ve büyükbabası son imparatorla bizzat tanışıyorlardı, annesinin babası, tahta geçme hakkına sahip İtalyan bir derebeyiydi.

“Kayınvalidem, Vera'nın ölen kocası hakkında çok hassas açıklamalar yaptı,” diye devam etti Bodenstein. “Eugen Kaltensee Üçüncü Reich döneminde bir servet kazanmış çünkü şirketi silahlı kuvvetlere hizmet veriyormuş. Sonrasında müttefikler tarafından yandaş olarak nitelendirilip 1945'ten sonra hızla işlerini yoluna koymuş. Parasını savaş sırasında İsviçre'ye transfer etmiş, tıpkı Vera'nın ailesi gibi. Seksenli yılların başında öldüğünde Elard Kaltensee üvey babasını öldürmekle suçlanmış. Soruşturmalara devam edilmemiş ve olay kayıtlara kaza olarak geçmiş.”

Pia, Elard Kaltensee ismini duyunca istem dışı ürperdi.

“Oğlu Siegbert 1964'te meydana gelen ailevi bir rezaletten sonra ABD'ye gitmek zorunda kalmış ve üniversiteyi orada okumuş. Ancak 1973'te karısı ve çocuklarıyla birlikte geri dönmüş. KMF'yi tek başına yönetiyormuş. Jutta Kaltensee'nin ise söylentilere göre üniversite dönemi boyunca lezbiyen bir ilişkisi varmış, bu yetmezmiş gibi onu da annesinin bir çalışanıyla ilişkiye girerek bitirmiş.”

“Aile dedikoduları dışında da öğrenebildiğiniz bir şeyler var mı?” diye sordu Pia hafiften sabırsızlanarak. “Daha Watkowiak'ın otopsisini için savcıya ulaşmam gerekiyor.”

“Kayınvalidem, Goldberg ve Schneider'den pek hoşlanmamış,” diye devam etti Bodenstein hiç alınmadan. “Goldberg'i rahatsız edici ve saygısız bir insan olarak tanımlıyor, ona pis silah tüccarı ve kasıntı diyor. Sözde birden fazla pasaportu varmış ve Soğuk Savaş sırasında sorunsuz bir şekilde Doğu Bloku'na geçebiliyormuş.”

“Demek ki Elard Kaltensee'yle aynı fikirdeymiş.” Pia komiserlik bürosunun önündeki park yerine gelince motoru durdurdu. Camı araladı ve bugün on iki tane içtiği acil durum

sigaralarından birini yaktı. “Bu arada gerçek Schneider’i buldum. Hava kuvvetlerinde pilotmuş ve bir hava savaşı sırasında 1944’te hayatını kaybetmiş. Bizim Herrmann Schneider de Doğu Prusya kökenliymiş, adı da muhtemelen Hans Kallweit’dı.”

“Ne kadar ilginç.” Bodenstein pek şaşırmamış gibiydi. “Kayınvalidem dördünün de eskiden beri tanıştığından kesinlikle emin. Vera arkadaşı Anita’ya gecenin ilerleyen saatlerinde ‘Mia’ dermiş, ayrıca zaman zaman memleket akşamları hakkında konuşur, anılarından bahsetmeye bayılırlarmış.”

“Bunu birisi daha biliyor olmalıydı,” diye düşüncesini dile getirdi Pia. “Ve ben bunun Elard Kaltensee olduğunu düşünüyorum. Katilimiz o olabilir çünkü anlaşılan kökenini bilmemek ona oldukça acı veriyor. Belki de annesinin üç arkadaşını ona bu konuda bir şey anlatmadıkları için öldürmüştür.”

“Bu bana biraz kurgusal geldi,” dedi Bodenstein. “Anita Frings Doğu Almanya’da yaşıyormuş. Kayınvalidemin söylediğine göre o ve kocası güvenlik bakanlığındaymış, hatta Bay Frings oldukça önemli bir pozisyonda görevliymiş. Ayrıca Taunus Bakışı müdiresinin iddiasının aksine bir oğlu varmış.”

“Belki de ölmüştür,” diye tahminde bulundu Pia. Cep telefonu çaldı. Ekrana hızlı bir bakış attı: Miriam’dı.

“Telefonum çalıyor,” dedi amirine.

“Güney Afrika’dan mı?”

“Efendim?” Pia bir an için afalladı.

“Hayvanat bahçesi müdürünüz Güney Afrika’da, değil mi?”

“Bunu da nereden çıkardınız?”

“Öyle değil mi?”

“Evet. Ama az önce arayan o değildi.” Pia amirinin her zamanki gibi her konuda bilgi sahibi olmasına şaşırmadı.

“Arayan Polonya’daki arkadaşım Miriam’dı. Eski Angerburg’un Wegorzewo’daki şehir arşivinde gerçek Goldberg ve gerçek Schneider hakkında bilgi bulmaya çalışıyor. Belki bir şeyler bulmuştur.”

“Arkadaşınızın Goldberg’le bağlantısı ne?” diye sordu Bodenstein. Pia ona bağlantıları anlattı. Ardından, ertesi gün yapılması durumunda Watkowiak’ın otopsisinde bulunacağına dair ona söz verdi ve Miriam’ı geri aramak için konuşmayı sonlandırdı.

6 Mayıs 2007, Pazar

Yatağının yanındaki telefonun çalması Pia'yı derin uykusundan uyandırdı. Oda zifirî karanlık ve havasızdı. Sersemlemiş halde gece lambasının düğmesine bastı ve ahizeyi eline aldı.

“Nerede kaldın?” Eski kocasının gergin sesi kulağında çınladı. “Burada durmuş seni bekliyoruz! Otopsi konusunda bu kadar acelesi olan sendin.”

“Henning, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Pia. “Saat gecenin bir yarısı!”

“Dokuzu çeyrek geçiyor,” diye düzeltti Henning. “Acele etsen iyi olur.”

Telefonu kapatmıştı bile. Pia gözlerini kısıp çalar saate baktı. Henning haklıydı. Dokuzu çeyrek geçiyordu! Yorganı üzerinden attı, yataktan fırladı ve sendeleyerek pencereye doğru gitti. Dünyanın gece yanlışlıkla panjurları tamamen kapatmış olmalıydı, yatak odası bu yüzden bir mezar kadar karanlıktı. Hızlı bir duş onu biraz kendisine getirdi fakat buna rağmen üzerinden otobüs geçmiş gibi hissediyordu.

Pia bu konuda ısrarcı olunca savcı, Robert Watkowiak'ın cesedinin otopsisini için hızlı bir şekilde izin çıkarmıştı. Sebep olarak da adamın kasıtlı ya da kasıtsız olarak aldığı ilaçların ölümüne neden olduğu, vakit kaybedilmesi durumunda ise bunların tespiti imkânsız olacağını öne sürmüştü. Nihayet eve döndüğünde saat dokuzu geçiyordu, firar ederek bitişikteki meyve bahçesine giren ve olgunlaşmamış elmaları yiyen iki

tayı fark etmesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Ter içinde kaldığı bir kovalamacı sonrasında saat on bire doğru iki kaçağı güvenli bir şekilde ahıra sokmayı başarmış ve tamamen tükenmiş vaziyette evine girmişti. Buzdolabında sadece son kullanma tarihi geçmiş bir kase yoğurt ve peynir bulabilmişti. Christoph'un araması kendisini ölü gibi yatağa atmadan önce teselli bulduğu tek şey olmuştu. Şimdiyse uyuyakalarak otopsi başlangıcını kaçırmıştı! Giysi dolabına göz gezdirince temiz iç çamaşırlarının oldukça azaldığını fark edip hızlıca kirli çamaşırlarını altmış derecelik makineye tıktırdı. Kahvaltı etmeye vakit yoktu, atlar ise Frankfurt dönüşüne kadar ahırlarında kalmak zorundaydı. Yapılacak bir şey yoktu.

Pia adli tıp kurumuna geldiğinde ve yine şu mükemmel ötesi savcılık temsilcisiyle karşılaştığında saat ona geliyordu. Bu defa şık bir takım yerine kot pantolon ve Pia'nın hiç zorlanmadan Henning'e ait olduğunu tespit ettiği, üzerine fazla büyük gelen bir tişört giymişti. Bu gerçeğe yüzleşmek Pia'nın gergin ruh haline son noktayı koymuştu.

"O halde nihayet başlayabileceğiz," dedi Henning sadece. Pia, Henning'le birlikte sayısız saat geçirdikleri bu odada kendisini bir anda yabancı gibi hissetti. Hayatında artık hiçbir rolünün olmadığını gerçek anlamda ilk kez bilincine varmıştı. Gerçi onu terk eden kendisiydi, şimdiyse o da aynı şeyi yapıp kendisine yeni bir eş seçiyorsa bunu kabullenmek zorundaydı. Buna rağmen üzerinde şu an için hazır olmadığı bir şok etkisi yaratmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Birazdan dönerim."

"Burada kal!" dedi Henning sert bir şekilde ama Pia otopsi odasından çıkıp yan odaya kaçtı. Dorit, analizleri hızlıca yapmak için özellikle gelen laborant kadın, her zamanki gibi kahve yapmıştı. Pia porselen bir fincan alıp kendisine kahve koydu. Kahvenin tadı zehir gibi acıydı. Fincanı elinden bıraktı ve başındaki basıncı hafifletmek için gözlerini kapatıp parmaklarıyla

şakaklarını ovdu. Bu sabahki gibi bitkin ve moralsiz hissettiği çok nadir olmuştu, bunda regl olmasının etkisi de olabilirdi tabii. Öfkeyle göz kapaklarının ardında biriken yaşların yakıcılığını hissetti. Keşke konuşup şakalaşabileceği Christoph burada olsaydı! Avuç içlerini gözlerinin üzerine bastırdı ve boşalmaya çalışan yaşlarına engel olmaya çalıştı.

“İyi misin?” Henning’in sesi irkilmesine sebep oldu.

“Evet,” diye karşılık verdi arkasını dönmeden. “Son günlerde olanlar, sadece... biraz fazla ağır geldi.”

“Otopsiyi öğleden sonraya erteleyebiliriz,” diye teklifte bulundu.

Ben burada tek başıma otururken onun, bayan mükemmel ötesiyle bir kez daha yatağa girebilmesi için mi?

“Hayır,” dedi Pia sert bir şekilde. “İdare ederim.”

“Bana bak bakayım.” Sesi o kadar içten çıkmıştı ki neredeyse yenmeyi başarmış olduğu gözyaşlarını artık tutamamıştı. Tıpkı inatçı küçük bir çocuk gibi başını iki yana salladı. Bunun üzerine Henning evli oldukları yıllar boyunca hiç yapmadığı bir şey yaptı. Onu kollarının arasına aldı ve sımsıkı sardı. Pia taş kesilmiş vaziyette öylece duruyordu. Onun karşısında zayıf duruma düşmek istemiyordu. Özellikle de bunu büyük olasılıkla sevgilisine anlatacağını düşününce.

“Mutsuz olduğunu görmeye dayanamıyorum,” dedi Henning alçak bir sesle. “Hayvanat bahçesi müdürün neden seninle daha fazla ilgilenmiyor?”

“Çünkü Güney Afrika’da,” diye mırıldandı ve onu omuzlarından tutup kendine doğru çevirmesine ve eliyle çenesini kaldırmasına izin verdi.

“Gözlerini aç!” diye emir verdi Henning. Pia söylediğini yaptı ve Henning’in gerçekten endişeli görüldüğünü fark edince şaşırdı.

“Taylar dün akşam kaçmış, Neuville bu yüzden yaralandı. İki saat boyunca peşlerinden koşmak zorunda kaldım,” diye

fısıldadı sanki perişan halinin açıklaması buymuş gibi. Ardından gözyaşları yanaklarından aşağıya akmaya başladı. Henning onu kendisine doğru çekip kollarıyla sardı ve teselli etmek için sırtını okşadı.

“Kız arkadaşın bizi böyle görürse kesin çok kızar,” dedi Pia boğuk bir sesle, yeşil önlüğüne dayadığı ağzıyla.

“O benim kız arkadaşım değil,” diye karşılık verdi Henning. “Yoksa kıskandın mı?”

“Buna hakkım yok. Biliyorum. Ama işte.”

Henning bir an sessiz kaldı, konuşmaya devam ettiğinde ise sesi farklı çıkıyordu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi sessizce, “buradaki işimizi bitireceğiz, sonra da birlikte güzel bir kahvaltı yapmaya gideceğiz. İstersen seninle birlikte kayın çiftliğine gelip Neuville’e de bir bakarım.”

Bu teklif tamamen dostça yapılmıştı, densizce bir yakınlıkla amaç taşımıyordu. Henning tayın geçen yıl gerçekleşen doğumunda orada bulunmuştu ve tıpkı Pia gibi o da atlara âşıktı. Günü tek başına geçirmek zorunda olmama fikri baştan çıkarıcıydı, Pia buna yine de direndi. Aslında Henning’in onunla ilgilenmesini istemiyordu, ayrıca sırf kendisini kötü ve yalnız hissettiği için ümitlenmesine izin vermek haksızlık olurdu. Bunu hak etmiyordu. Kafasını toparlamak için derin bir nefes aldı.

“Teşekkür ederim Henning,” dedi ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Çok düşüncelisin. Hâlâ bu kadar iyi anlaşılabildiğimiz için çok mutluyum. Ama daha sonra ofise gitmem gerekiyor.”

Bu doğru olmasa da teklifini reddetmekten daha az kırııcıydı.

“Peki.” Henning onu bıraktı. Gözlerinde çözmesi zor bir bakış vardı. “O halde ilk önce sakince kahveni iç. Acele etme. Seni bekleyeceğim.”

Pia başını salladı ve Henning’in sözlerinin çift anlamlılığının farkında olup olmadığını merak etti.

7 Mayıs 2007, Pazartesi

“Robert Watkowiak öldürüldü,” diye açıkladı Pia, K11’deki sabah toplantısında meslektaşlarına. “Alkol ve ilaçların alımı kendi isteğiyle gerçekleşmedi.”

Önünde geçici otopsi raporu duruyordu, dün çıkan sonuca şaşıran bir tek o değildi. Hızlı şekilde yapılan kan ve idrar tahlillerinde yüksek derecede zehirlenme sonucu çıkmıştı. Ölüm sebebi hiç şüphesiz kandaki 3.9 promil alkolle birlikte alınan üç farklı antidepresanın solunum ve kalp durmasına yol açmasıydı. Henning bunun dışında cesedin başında, omuzlarında ve el bileklerinde morluklar ile kızarıklıklar tespit etmiş, buna dayanarak da Watkowiak’ın zorla tutulup bağlandığı konusunda tahmin yürütmüştü. Yemek borusu dokusundaki kızarıklık, ince, uzun yırtıklar ve vazelin kalıntıları öldürücü karışımın adama bir tüp yardımıyla zorla verildiği şüphesini güçlendirmişti. Diğer örnekler Wiesbaden’deki kriminal teknik laboratuvarında incelemeye alınmıştı fakat Henning ölümün başka biri tarafından gerçekleştirildiği konusunda kesinlikle emindi.

“Ayrıca ceset, olayın gerçekleştiği yerden farklı bir yerde bulundu.” Olay yeri inceleme uzmanı bir meslektaşlarının çektiği fotoğrafları dağıttı. “Birisi geride iz bırakmamak için yerleri temizleyecek kadar akıllıca davranmış. Ama anlaşılan yeterince akıllı değilmiş çünkü bunu Watkowiak’ı oraya bıraktıktan sonra yapmış. Kıyafetleri toz içindeydi.”

“Böylece cinayetleri beşlemiş olduk,” diye tespitte bulundu Bodenstein.

“Ve yine sıfırdan başlıyoruz,” diye ekledi Pia umutsuz bir şekilde. Bitkin hissediyordu. Geçen gece gördüğü ve Elard Kaltensee ile bir O8’in korkutucu bir rol oynadığı kâbusların etkisini hâlâ üzerinden atamamıştı. “Tabii öncesinde daha ileri bir aşamaya geçebildiysek.”

Goldberg, Schneider ve Frings’in katilinin Monika Krämer’i öldüren kişiden farklı biri olduğu konusunda hemfikirlerdi. Ama Pia’nın, üç kişinin katilinin de Elard Kaltensee olabileceği şüphesine ekipten hiç kimse katılmamıştı. Cumartesi günü ona oldukça mantıklı gelen sebeplerinin fazlasıyla abartıya kaçtığını kabul etmek zorunda kaldı.

“Her şey gayet açık,” dedi Behnke. Saat tam yedide ofise gelmişti, somurtkan ve şişmiş gözlerle toplantı odasındaki masada oturuyordu. “Watkowiak üç ihtiyarı para için öldürdü. Bunu Krämer’e anlattı. Kadın onu ele vermekle tehdit edince de onu öldürdü.”

“Peki sonra?” diye sordu Pia. “Onu kim öldürdü?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itirafta bulundu Behnke huysuz bir tavırla. Bodenstein ayağa kalktı ve baştan aşağı yazılarla ve olay yeri fotoğraflarıyla dolu olan yazı tahtasının başına geçti. Ellerini arkasında birleştirdi ve memnuniyetsiz bir şekilde çizgi ve dairelerden oluşan karmaşaya baktı.

“Hepsini silin,” dedi Kathrin Fachinger’e. “En baştan başlamalıyız. Bir yerlerde atladığımız bir şey olmalı.”

Kapı çalındı. İçeri güvenlik görevlisi bir memure girdi.

“Size iş çıktı. Dün gece Fischbach’da ağır bir yaralanma olayı olmuş.” Bodenstein’a ince bir dosya uzattı. “Mağdur gövdesinin üst bölümüne birçok bıçak darbesi almış. Burada, Hofheim’da hastanede yatıyor.”

“Bir bu eksikti,” diye homurdandı Behnke. “Sanki beş maktulle uğraşmak yetmiyormuş gibi.”

Söylenmesi bir anlam ifade etmiyordu. K11 her olaydan sorumluydu, aydınlatılmayı bekleyen cinayetlerin sayısının önemi yoktu.

“Üzgünüm,” dedi memure ruhsuz bir şekilde ve gitti. Pia dosyaya uzandı. Beş cinayette de ilerleme kaydedememişlerdi, laboratuvar sonuçlarını beklemek zorundaydılar ve bu, günler, hatta haftalar sürebilirdi. Bodenstein’ın, basını şimdilik soruşturmanın dışında tutma planının bir dezavantajı vardı: Yararlı ya da yararsız, halktan gelebilecek herhangi bir ipucunu takip edemeyeceklerdi. Pia, devriye polisinin gece saat 02.48’de aldığı isimsiz çağrının ardından darmaduman edilmiş ofisinde ağır yaralı olarak bulduğu Marcus Nowak adındaki adamın olay tutanağına hızlıca göz gezdirdi.

“Kimse için sorun olmayacaksa bunu ben devralıyorum.” Bütün gün hiçbir şey yapmadan masa başında oturup laboratuvar sonuçlarını beklemeye ve Behnke’nin iç karartıcı ruh halini çekmeye hiç niyeti yoktu. Kendi kasvetli düşünceleriyle ise hareket halinde olarak savaşmayı tercih ediyordu.

Pia bir saat sonra Hofheim Hastanesi plastik cerrahi bölümü başhekiyle konuşuyordu. Doktor Heidrun van Dijk uykusuz görünüyordu ve gözlerinin altında halkalar vardı. Pia hafta sonu nöbeti olan doktorların insanlık dışı yetmiş iki saatlik vardiyalar halinde çalışmasının hiç de sıra dışı bir şey olmadığını biliyordu.

“Ne yazık ki size ayrıntıları söyleyemem.” Doktor, Nowak’ın hasta kartını çıkardı. “Şu kadarını söyleyebilirim: Bu klasik bir bar kavgası değil. Onu bu hale sokan adamlar ne yaptıklarını biliyorlarmış.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Rastgele dövülmemiş. Sağ eli ezilmiş. Geçen gece hemen ameliyat ettik ama uzvu yine de kesmek zorunda kalıp kalmayacağımız şu an için belli değil.”

“Bir intikam eylemi mi?” Pia alnını buruşturdu.

“Daha çok işkence diyebiliriz.” Doktor omuz silkti. “Profesyonellermiş.”

“Ölüm tehlikesini atlattı mı?” diye sordu Pia.

“Durumu iyi. Ameliyatı güzel geçti.”

Koridor boyunca ilerlediler, Doktor van Dijk içeriden öfkeli bir kadın sesinin duyulduğu bir odanın önünde durdu.

“... saatte ofiste ne işin vardı? Neredeydin? Bir şeyler söyle artık!”

Doktor, kapıyı açıp içeri girince ses kesildi. Geniş ve aydınlık odanın içinde sadece bir yatak duruyordu. Pencere kenarındaki bir sandalyede sırtı pencereye dönük oturan bir kadın, önünde ise ondan en az elli yaş daha genç bir kadın duruyordu. Pia kendisini tanıttı.

“Christina Nowak,” dedi genç olan. Pia, otuzlarının ortasında olduğunu tahmin etti. Belirgin yüz hatları, parlak kahverengi saçları ve sportif vücudu farklı şartlar altında aslında oldukça güzel olacağını gösteriyordu. Ama şu anda solgundu ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

“Kocanızla konuşmam gerekiyor,” dedi Pia. “Tek başıma.”

“Buyurun. Bu konuda iyi şanslar.” Christina Nowak göz yaşlarına hâkim olmak için savaşı verdi. “Benimle konuşmadığı kesin.”

“Bir süreliğine dışarıda bekleyebilir misiniz lütfen?”

Christina Nowak kol saatine baktı. “Aslında işe gitmem gerekiyor,” dedi tereddütte kalarak. “Anaokulu öğretmeniyim ve bugün Opel Hayvanat Bahçesi’ne bir gezimiz var, çocuklar tüm hafta boyunca heyecanla bugünü beklediler.”

Opel Hayvanat Bahçesi bahsi Pia’nın canını acıttı. Elinde olmadan kendine Christoph’un ağır bir şekilde yaralanarak yatağa bağımlı olması durumunda ne yapacağını sordu.

“Sizinle daha sonra da konuşabiliriz.” Çantasını karıştırıp bir kartvizit çıkardı ve Christina Nowak’a uzattı. Kadın karta göz attı.

“Emlakçı mısınız?” diye sordu şüpheli bir şekilde. “Kriminal teşkilattan olduğunuzu söylemişsiniz.”

Pia kartviziti kadının elinden aldı ve cumartesi günü emlakçının kendisine verdiği kart olduğunu fark etti.

“Özür dilerim.” Çantasından doğru kartı çıkardı. “Bugün öğleden sonra saat üçte merkeze gelebilir misiniz?”

“Elbette.” Christina Nowak titrek bir şekilde gülümsedi. Bir kez daha konuşmayan kocasına baktı ve dudaklarını ısırıp dışarı çıktı. Bütün süre boyunca aynı şekilde hiç konuşmayan yaşlı kadın onu takip etti. Pia ancak şimdi yaralıya dönebildi. Marcus Nowak sırtüstü yatıyordu, burnunda ve kolunda birer hortum takılıydı. Şişmiş yüzü morluklarla şekil değiştirmişti. Sol gözünün üstünde bir dikiş vardı, ikincisi ise sol kulağından neredeyse çenesine kadar uzanıyordu. Sağ kolu askıdaydı, üst gövdesi ve yaralı eli sargıya alınmıştı. Pia az önce yaşlı kadının oturduğu sandalyeye oturdu ve onu yatağa biraz daha yaklaştırdı.

“Merhaba Bay Nowak,” dedi. “Ben Hofheim kriminal teşkilatından Pia Kirchhoff. Sizi uzun süre rahatsız etmeyeceğim ama dün gece neler olduğunu öğrenmem gerek. Saldırı hakkında bir şeyler hatırlıyor musunuz?”

Adam güçlkle gözlerini açtı, göz kapakları titriyordu. Hafifçe başını salladı.

“Sizi çok ağır yaralamışlar.” Pia öne doğru eğildi. “Şu an morgda bir dondurucunun içinde değil de burada yatakta yatıyor olduğunuz için çok şanslısınız. “

Sessizlik.

“Tanıdık birini fark ettiniz mi? Hangi sebeple saldırıya uğradınız?”

“Ben... Ben hiçbir şey hatırlamıyorum,” diye mırıldandı Nowak belli belirsiz. Bu bilindik bir bahaneydi. Pia adamın kim tarafından, hangi sebeple hastanelik edildiğini gayet iyi bildiğini tahmin ediyordu. Acaba korkuyor muydu? Susmasının başka bir nedeni olamazdı.

“Davacı olmak istemiyorum,” dedi kısık sesle.

“Buna gerek yok zaten,” diye karşılık verdi Pia. “Ağır şekilde yaralama şikâyet gerektirmeyen bir suçtur ve doğrudan savcılık tarafından takibe alınır. Bu yüzden herhangi bir şeyi hatırlamanız bize fazlasıyla yardımcı olur.”

Nowak cevap vermeyip başını yana çevirdi.

“Bu konu hakkında sakince bir düşünün.” Pia ayağa kalktı. “Daha sonra yine uğrarım. Geçmiş olsun.”

Emniyet Müdürü Nierhoff iyiye işaret olmayan bir yüz ifadesiyle Nicola Engel eşliğinde ofise geldiğinde saat dokuzdu.

“Bunun... anlamı... nedir!?” Nierhoff, *Bild* gazetesinin son baskısını masanın üzerine fırlattı ve işaret parmağıyla sanki kâğıdı delmeye çalışıyormuşçasına üçüncü sayfadaki yarım sayfalık makalenin üzerine vurdu. “Bir açıklama bekliyorum Bodenstein!”

KORKUNÇ EMEKLİ CİNAYETLERİ diye yazıyordu büyük harflerle atılan manşette. Bodenstein tek kelime etmeden gazeteyi aldı ve hızla abartılı biçimde yazılmış makalenin geri kalanını okudu. *Bir hafta içerisinde dört ceset bulundu, hiçbir iz bulamayan polis çaresiz ve bu nedenle belli ki yalan bir hikâye uyduruyor. Ünlü girişimci Vera Kaltensee'nin yeğeni Robert W., emekli David G. (92) ile Herrmann S. (88) ve Robert W.'nin hayat arkadaşı Monika K.'nin (26) olası katili hâlâ bulunamıyor. Seri katil cuma günü bir kez daha harekete geçti ve yürüme engelli emekli Anita F.'yi (88) silahla ensesinden vurarak öldürdü. Polis çaresiz durumda ve bilgi vermiyor. Tek ortak özellik: Tüm cinayet kurbanları artık kendi hayatından*

da endişe duyan, Hofheim milyoneri Vera Kaltensee'yle yakın ilişki içerisindeydiler...

Harfler gözlerinin önünde birbirine giriyordu fakat Bodenstein makaleyi sonuna kadar okumak için kendisini zorladı. Kan beynine öylesine sıçramıştı ki doğru düzgün düşünemez olmuştu. Bu çarpık hikâyeyi basına kim vermiş olabilirdi? Başını kaldırıp doğrudan Nicola Engel'in kurşuni gözlerine baktı, kadın onu alaycı ve ihtiyatlı bir şekilde süzüyordu. Zaten fazlasıyla hissettiği baskıyı daha da artırmak için basına o mu haber vermişti?

“Bu hikâyenin basına nasıl sızdığını bilmek istiyorum!” Emniyet Müdürü Nierhoff her sözünü bir ünlemle vurguluyordu, Bodenstein onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Nicola Engel'in gözünde saygınlığını yitirmekten mi, yoksa onu bambaşka yönde etkileyecek sonuçlardan mı endişe duyuyordu? Ne de olsa Goldberg davasına yapılan müdahaleye ve konunun kapatılmasına hiç ses çıkarmamış ve bu cinayete çok benzer iki cinayetin daha işleneceğini düşünememişti.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Bodenstein. “Gazetecilerle konuşan sizsiniz.”

Nierhoff derin bir nefes aldı.

“Ben basına tamamen farklı bir açıklama yaptım,” diye tersledi. “Üstelik yanlış bir açıklama! Size güvenmiştim!”

Bodenstein, Nicola Engel'e kısa bir bakış attı ve oldukça memnun görünmesine hiç şaşırmadı. Büyük olasılıkla bu işin arkasında o vardı.

“Beni dinlememiştiniz,” diye karşılık verdi Bodenstein, müdürüne. “Ben basın açıklaması yapılmasına karşıydım ama siz davaları kapatmaya pek meraklıdınız!”

Nierhoff gazeteyi aldı. Yüzü pancar gibi kızarmıştı.

“Bunu sizden beklemezdim Bodenstein!” diyerek öne atıldı ve gazeteyi yüzüne doğru salladı. “Gazetenin yazı işlerini arayıp bu bilgilerin nereden geldiğini öğreneceğim. Şayet bu işin arka-

sında sizin veya adamlarınızın olduğu ortaya çıkarsa Bodenstein, kendinizi bir disiplin soruşturmasına ve emekliliğe hazırlayın!”

Halefini orada bırakıp gazeteyle birlikte çıkıp gitti. Bodenstein’in tüm bedeni sinirden titriyordu. Gazetedeki makaleden çok Nierhoff’un onu haksız yere ihanetle ve toplum önünde rezil etmekle itham etmesine sinirlenmişti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Nicola Engel. Bodenstein önemsiyormuş gibi görünerek sorduğu soruyu fazlasıyla ikiyüzlü buldu. Bir an için onu ofisinden atmayı düşündü.

“Bu şekilde davranarak soruşturmalarımı engelleyebileceğini sanıyorsan,” dedi sakın bir sesle, “bunun sana pahalıya mal olacağı konusundan emin olabilirsiniz.”

“Bununla ne ima etmeye çalışıyorsun?” Nicola Engel masum bir şekilde gülümsedi.

“Bu bilgileri basına senin sızdırdığını,” diye yanıtladı. “Çünkü düşüncesizce basına duyurulduğu için adamlarımızdan birinin deşifre edilip öldürülmesine sebep olan başka bir davayı hâlâ çok net bir şekilde hatırlıyorum.”

Yapmış olduğu suçlamaya daha ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Eskiden disiplin soruşturması, mesleki soruşturmalar, hatta kişisel dosyalar bile yoktu. Nicola ise aynı gece davadan alınmıştı, bu da Bodenstein için yeterli bir kanıt olmuştu. Yüzündeki gülümseme bir anda donmuştu.

“Sözlerine dikkat et,” diye karşılık verdi alçak sesle. Bodenstein tehlikeli sulara yüzdüğünün farkındaydı ancak mantıklı davranmak için fazla gergin ve sinirliydi. Ayrıca bu konu uzun zamandır içinde kanayan bir yaraydı.

“Tehditlerin beni korkutmuyor Nicola.” Bir seksen sekizlik boyuyla ona yukarıdan bir bakış attı. “Ayrıca ekibimi benim bilgim dışında işlerinin başındayken denetlemene de izin vermiyorum. Kafana bir hedef koyduğunda neler yapabileceğini herkesten iyi biliyorum. Birbirimizi ne kadar uzun zamandır tanıdığımızı unutma.”

Nicola Engel beklenmedik bir şekilde geri adım attı. Bodenstein bir anda güç dengesinin kendisinden yana olduğunu fark etti, belli ki bunu o da anlamıştı. Nicola Engel hızlı bir şekilde arkasını döndü ve tek kelime etmeden ofisini terk etti.

Pia buzlu cam kapıdan dışarı çıkınca, Nowak'ın büyükannesi hastanenin bekleme bölümünde oturduğu plastik sandalyeden kalktı. Vera Kaltensee'yle hemen hemen aynı yaşta olmalıydı ama o bakımlı ve zarif hanımla, beyaz saçları kısacık kesilmiş, elleri çalışmaktan yıpranmış ve artrit olduğu açıkça belli olan bu kaba saba kadın arasında dağlar kadar fark vardı. Hiç şüphe yoktu ki Auguste Nowak uzun yaşamı süresince pek çok sorunla uğraşmış ve zorluklara katlanmak zorunda kalmıştı.

“Biraz oturalım.” Pia pencere önündeki bir oturma grubunu işaret etti. “Beklediğiniz için teşekkür ederim.”

“Çocuğu yalnız bırakamam ki,” diye karşılık verdi yaşlı kadın. Buruşuk yüzünde endişeli bir ifade vardı. Pia birkaç kişisel soruyu cevaplamasını rica etti ve notlar aldı. O gece polisleri çağıran Auguste Nowak'tı. Yatak odası, torununa ait şirketin ofis ve atölyenin bulunduğu araziye çıkıyordu. Gece ikide sesler duyunca yataktan kalkmış ve pencereden dışarıya bakmıştı.

“Yıllardır pek iyi uyuyamıyorum,” diye açıkladı yaşlı kadın. “Pencereden dışarı bakınca Marcus'un ofisinde ışık gördüm, bahçe kapısı da açıktı. Ofisin önünde koyu renk bir araba duruyordu, bir minibüs. İçimi kötü bir his kapladı ve dışarı çıktım.”

“Bu çok tehlikeli bir davranış olmuş,” diye yorumda bulundu Pia. “Korkmadınız mı?”

Yaşlı kadın eliyle umursamaz bir hareket yaptı.

“Koridordan dış aydınlatmayı açtım,” diye devam etti, “tam kapıdan çıktığım sıradaysa arabaya biniyorlardı. Üç kişiydiler. Beni ezmek istercesine arabayı üzerime sürdüler ve bahçe çitinin önünde koruma amaçlı duran beton saksılardan birine çarptılar. Plakayı almak istedim ama arabalarında plaka yoktu, eşkiyalar.”

“Plakası yok muydu?” Notlar alan Pia şaşırarak başını kaldırdı. Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı.

“Torununuzun mesleği nedir?”

“Restoratör,” diye yanıtladı Auguste Nowak. “Eski binaları onarıp restore ediyor. Şirketinin oldukça iyi bir namı var, elinde birçok proje mevcut. Ama başarılı olduktan sonra pek sevilmez oldu.”

“Neden?” diye sordu Pia.

“Ne derler bilirsiniz,” yaşlı kadın sinirle burnundan soludu. “Kıskançlık için çalışmalısın, acıma ise bedavadır...”

“Sizce torununuz geçen gece ona saldıran kişileri tanıyor muydu?”

“Hayır,” Auguste Nowak başını salladı, sesi buruklaştı, “sanmıyorum. Tanıdıkları arasından kimse böyle bir şeye cesaret edemez.”

Pia başıyla onayladı.

“Doktor yaralanmaların işkence sonucu meydana geldiğini düşünüyor,” dedi. “Birileri niye torunuza işkence etsin? Sakladığı bir şey mi var? Son zamanlarda hiç tehdit aldı mı?”

Auguste Nowak ona dikkatli bir şekilde baktı. Sıradan bir kadın olabilirdi ama aptal değildi.

“Bu konuda bir şey bilmiyorum,” diye kaçamak cevap verdi.

“O halde bunu kim bilebilir? Karısı mı?”

“Pek sanmıyorum.” Yaşlı kadın acı bir şekilde gülümsedi. “Ama bugün öğleden sonra işten döndüğünde bunu ona sorabilirsiniz. Ne de olsa sizin için kocasından daha önemli görünüyor.”

Pia sesindeki ince dokundurmayı fark etti. Sıradan bir görünüm sergileyen ama arkasında derin anlaşmazlıklar gizleyen bir aile tablosuyla ilk kez karşılaşmıyordu. “Torununuzun başının herhangi bir şekilde belada olabileceği konusunda gerçekten bir fikriniz yok mu?”

“Hayır, üzgünüm.” Yaşlı kadın başını salladı. “Şirketle ilgili bir sorunu olmuş olsaydı bunu bana mutlaka anlatırdı.”

Pia, Auguste Nowak’a teşekkür etti ve daha sonra tutanak için emniyete gelmesini rica etti. Ardından Marcus Nowak’ın Fischbach’daki şirketine gelmeleri için olay yeri incelemenden bir ekip çağırdı ve olay yerine gitmek üzere yola koyuldu.

Marcus Nowak’ın şirketi Fischbach’ın sınırında ve civarda oturanların alkollü olduklarında kullanmayı tercih ettikleri trafiğe kapalı bir caddenin üzerinde bulunuyordu. Pia işletme arazisine geldiğinde muhtemelen ofislerin bulunduğu yan binanın kapalı kapısının önünde Nowak’ın işçilerini hararetli bir tartışma içerisinde buldu.

Pia kimliğini gösterdi. “Günaydın. Pia Kirchhoff, kriminal polis.” Kargaşa yerini suskunluğa bıraktı.

“Ne oluyor burada?” diye sordu. “Bir sorun mu var?”

“Hem de fazlasıyla,” dedi üzerinde yünlü, kareli bir gömlek ve iş pantolonu olan genç bir adam. “İçeriye giremiyoruz, üstelik zaten geciktik! Patronun babası polisler gelene kadar beklememiz gerektiğini söyledi.”

Bir baş hareketiyle arazi boyunca geniş adımlarla yürüyerek yaklaşan bir adamı işaret etti.

“Polis artık burada.” Pia, olay yeri inceleme ekibi henüz işini yapmadan bir düzine insanın olay yerinde dolaşmadığına memnundu. “Patronunuz dün gece saldırıya uğradı. Şu an hastanede yatıyor ve muhtemelen bir süre daha orada kalacak.”

Adamlar bir an için şaşırıp kaldı.

“Bırakın da geçeyim!” dedi birisi, adamlar anında denileni yaptı. “Polis siz misiniz?”

Adam, Pia’yı şüpheli bakışlarla baştan aşağı süzdü. Uzun boylu ve gösterişliydi, yüzü kanlı canlıydı ve tombul burnunun altındaki bıyığı çok düzgün kesilmişti. Kadın otoritesine pek alışkın olmayan, emir vermeye alışmış yaşlı bir adamdı.

“Aynen öyle.” Pia ona kimliğini gösterdi. “Peki siz kimsiniz?”

“Manfred Nowak. Şirket sahibi oğlumdur.”

“Oğlunuzun yokluğunda işleri kim yönetiyor?” diye sordu Pia. İhtiyar Nowak omuz silkti.

“Biz ne yapmamız gerektiğini biliyoruz,” diye araya girdi genç adam. “Sadece aletlere ve araba anahtarlarına ihtiyacımız var.”

“Sen biraz geri dur,” diye çıkıştı ihtiyar Nowak.

“Öyle bir şey yapmayacağım!” diye karşılık verdi genç olan hiddetle. “Fırsattan istifade ederek Marcus’tan intikam alabileceğinizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz! Burada size hiçbir konuda söz düşmez!”

İhtiyar Nowak kızardı. Ellerini beline koyup sert bir şekilde karşılık vermek için ağzını açtı.

“Sakin olun!” dedi Pia. “Kapının kilidini açın lütfen. Sonra da sizinle ve ailenizle geçen gece hakkında konuşmak istiyorum.”

İhtiyar Nowak düşmanca bir bakışla karşılık verdi ama söyleneni yaptı.

“Siz de geliyorsunuz,” diyerek genç adamı işaret etti Pia.

Ofisin içi tamamen dağılmıştı. Raflardaki evrak dosyaları etrafa saçılmış, çekmeceler içindekilerle birlikte ters çevrilmiş olarak yerde duruyordu; bilgisayar ekranı, yazıcı, faks ve fotokopi makineleri parçalanmış, açık duran dolapların içi altüst edilmişti.

“Vay anasını!” diye ağzından kaçırdı ustabaşı.

“Araba anahtarları nerede?” diye sordu adama Pia. Ofis kapısının solunda asılı duran bir anahtar kutusunu gösterdi, Pia bir baş hareketiyle odaya girebileceğini işaret etti. Gerekli bütün anahtarları yanına aldıktan sonra ağır bir güvenlik kapısından geçerek onu koridor boyunca atölyeye kadar takip etti. İlk bakışta her şey yolundaymış gibi görünüyordu fakat genç adam sessizce bir lanet okudu.

“Ne oldu?” diye sordu Pia.

“Depo.” Adam karşı tarafta bulunan açık bir kapıyı işaret etti. Kısa süre sonra orada da aynı şekilde devrilmiş dolaplar ve parçalanmış eşyalarla karşılaştılar.

“Az önce Manfred Nowak’ın sonunda oğlundan intikam alabileceğini söylerken ne demek istediniz?” diye sordu Pia, ustabaşına.

“İhtiyarın Marcus’a karşı inanılmaz bir öfkesi var,” diye açıkladı genç adam hiçbir şekilde çekinmeden. “Zamanında inşaat şirketini ve bütün borçlarını üzerine almadığı için çok kırılmıştı. Bunu anlayabiliyorum. Şirket düzensiz harcamalar ve hiç kimsenin muhasebeden anlamaması yüzünden iflas etti. Marcus onlara hiç benzemiyor. Gerçekten çok zeki ve oldukça yetenekli. Onunla çalışmak büyük bir keyif.”

“Bay Nowak oğlunun şirketinde mi çalışıyor?”

“Hayır, bunu istemedi.” Genç adam onu aşağılarcasına burnundan nefes verdi. “Marcus’un iki ağabeyi de aynı şekilde. İş bulma kurumuna gitmeyi tercih ediyorlar.”

“Dün gece aileden hiç kimsenin bir şey duymamış olması tuhaf,” dedi Pia. “Korkunç derecede gürültü çıkmış olmalı.”

“Belki de duymak istememişlerdir.” Genç adam patronunun tüm ailesinden pek hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu. Depodan çıkıp atölyelerden geçerek geri döndüler. Ustabaşı aniden durdu.

“Patronun durumu nasıl?” diye sordu. “Az önce bir süre daha hastanede kalacağını söylediniz. Bu doğru mu?”

“Doktor değilim sonuçta,” diye yanıtladı Pia, “ama anladığım kadarıyla oldukça ciddi biçimde yaralanmış. Hofheim’daki hastanede kalıyor. Bir süreliğine onsuz idare edebilir misiniz?”

“Birkaç günlüğüne evet.” Genç adam omuz silkti. “Ama Marcus büyük bir proje üzerinde çalışıyor. Bu konuda bir tek onun bilgisi var. Hafta sonunda ise önemli bir görüşme yapılacak.”

Marcus Nowak’ın ailesi soğuk ve ilgisiz bir tavır sergiledi. Hiç kimse Pia’yı eve davet etmeye çalışmadı, bu sebeple soruşturma

şirket arazisinin hemen yanında bulunan büyük evin kapısı önünde gerçekleşti. Birkaç adımlık mesafede bakımlı bir bahçeyle çevrili küçük bir kulübe vardı. Pia orada Nowak'ın büyükannesinin oturduğunu öğrendi. Manfred Nowak kime sorulduğunu umursamadan bütün soruları kendisi cevapladı. Tüm aile üyeleri söylediği her şeye başıyla onay veriyordu. Karısı muhtemel yaşından daha bitkin ve yaşlı görünüyordu. Göz göze gelmekten itinayla kaçınıyor ve ince dudaklı ağzını sıkı bir şekilde kapalı tutuyordu. Marcus Nowak'ın ağabeyleri aşağı yukarı kırklarının başındaydı, her ikisi de hantal, biraz sinsî ve dış görünüşleri itibarıyla babalarının tamamen birer kopyasıydılar, aralarındaki tek fark adamın sahip olduğu öz güvenden yoksun olmalarıydı. İçkicilerde görüldüğü gibi sulanmış gözlere sahip olan büyüğü ailesiyle birlikte şirket arazisinin yanındaki büyük evde, diğeri ise birkaç ev ileride yaşıyordu. Pia bir pazartesi sabahının bu saatinde neden evde olduklarını artık biliyordu. Hiçbiri önceki gece olanlardan haberdar değildi, sözde bütün yatak odaları arka taraftaki ormana bakıyordu. Ancak ambulans ve polis geldikten sonra bir şeyler olmuş olduğu anlaşılmıştı. Auguste Nowak'ın aksine oğlunun aklında hemen birkaç şüpheli belivermişti. Pia hakarete uğrayan bir barmenin ve işten atılan bir çalışanın isimlerini not almasına rağmen onları araştırmayı gereksiz bulmuştu. Hastanedeki doktorun da tespit ettiği gibi, Marcus Nowak'a yapılan saldırı profesyonel bir şekilde gerçekleştirilmişti. Pia aileye yardımları için teşekkür etti ve tekrardan Nowak'ın ofisine, karşıya geçti, olay yeri incelemeyi meslektaşları işlerini yapmaya yeni başlamıştı. Aklına Auguste Nowak'ın sözleri geldi. *Kıskançlık için çalışmalısın, acıma ise bedavadır.* Ne kadar doğrudu.

Pia iki saat sonra komiserlik bürosuna geri döndüğünde bir sorun olduğunu hemen anladı. Çalışma arkadaşları gerilmiş yüzlerle neredeyse hiç kıpırdamadan masalarında oturuyorlardı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Pia. Ostermann ona kısaca gazetedeki makaleden ve Bodenstein’in tepkisinden bahsetti. Amirleri kapalı kapılar ardında Nierhoff’la giriştiği şiddetli tartışmadan sonra kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde bir sinir krizi geçirmiş ve sırayla herkesi bilgileri basına sızdırmakla suçlamıştı.

“Bizden biri olmadığı kesin,” dedi Ostermann. “Bu arada masanda Bayan Nowak isminde bir kadının ifadesi duruyor. Az önce buradaydı.”

“Teşekkür ederim.” Pia çantasını masanın üzerine bıraktı ve kriminal polisin kayda geçirdiği ifadeye kısaca göz gezdirdi. Telefonunun üzerine sarı bir kâğıt yapıştırılmıştı, şöyle bir notla beraber: “Acilen geri arayın!” 0048 Polonya kodlu bir numaraydı. Miriam. Her ikisi de biraz beklemek zorundaydı. Bodenstein’in ofisine gitti. Tam çalacakken kapı hızla açıldı ve Behnke kireç gibi olmuş yüzüyle bir hışımla yanından geçti. Pia, amirinin ofisine girdi.

“Onun nesi var öyle?” diye sordu. Bodenstein cevap vermedi. Aslında onun da pek keyifli görüldüğü söylenemezdi.

“Hastane olayı nedir?” diye sordu.

“Marcus Nowak, Fischbach’lı bir restoratör,” dedi Pia. “Dün gece ofisinde üç kişi tarafından saldırıya uğrayıp işkence görmüş. Ne yazık ki tek kelime etmiyor, ailesinden ise hiç kimsenin saldırının kim tarafından veya neden yapıldığı konusunda bir fikri yokmuş gibi görünüyor.”

“Bu meseleyi K10’dakilere devredin.” Bodenstein masasının çekmecelerinden birini karıştırıyordu. “Yapacak yeterince işimiz var.”

“Bir saniye,” dedi Pia. “Henüz bitirmedim. Nowak’ın ofisinde Kelkheim Polis Karakolu’ndan gelen bir celp bulduk. Ağır ihmal nedeniyle Vera Kaltensee’nin yaralanmasına sebebiyet vermekle suçlanıyor.”

Bodenstein duraksadı ve başını kaldırdı. Konu bir anda ilgisini çekmişti.

“Son günlerde Kaltenseelerin evine Nowak’ın telefonundan yaklaşık otuz kez arama yapılmış. Dün gece yaklaşık yarım saat boyunca dostumuz Elard’la konuşmuş. Bu bir rastlantı olabilir ama Kaltensee isminin her defasında karşımıza çıkması bana yine de tuhaf geliyor.”

“Kesinlikle.” Bodenstein düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

“Bize çiftlikte bulunan güvenlik görevlilerinin birileri zorla eve girmeye çalıştığı için orada olduklarını söylediklerini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Pia. “Belki de bu işin arkasında Nowak vardı.”

“Bu meselenin ardında yatan şeyi çözeceğiz.” Bodenstein telefonu eline alıp bir numarayı aradı. “Bir fikrim var.”

Bodenstein yaklaşık bir saat sonra, Taunus’un en nezih yerleşim yerlerinden olan Homburg Hardtwald’da yaşayan Kontes Gabriela von Rothkirch’in arazisinin önündeki giriş kapısında frene bastı. Burada yüksek duvarların ve sık çitlerin ardında, binlerce metrekairelik arazilerin üzerine kurulu muazzam villalarda yüksek sosyeteden kişiler oturuyordu. Cosima ve kız kardeşleri evden ayrıldıktan ve kocası öldükten sonra kontes on sekiz odalık ihtişamlı villada tek başına kalmaya başlamıştı; bitişikteki binada görevli evli bir çift oturuyordu, aralarındaki ilişki zaman içerisinde işten çok arkadaşlığa dönüşmüştü. Bodenstein kayınvalidesine çok saygı duyuyordu. Şaşılacak derecede mütevazı bir yaşam sürüyordu, muhtelif aile vakıflarına büyük miktarda bağışlarda bulunuyor ancak Vera Kaltensee’nin aksine bunu gizli ve gösterişsiz bir şekilde yapıyordu. Bodenstein, Pia’yı geniş bahçenin üzerinden evin arkasına götürdü. Kontesi üç serasından birinde domates fidelerini dikerken buldular.

“Ah, gelmişsiniz,” dedi ve gülümsedi. Bodenstein kayınvalidesini solmuş kot pantolon, sünmüş bir hırka ve geniş kenarlı bir şapkayla görünce sırtıttı.

“Vay canına, Gabriela.” Onu Pia’yla tanıştırmadan kayınvalidesini her iki yanağından öptü. “Sebze yetiştiriciliğinin bu ölçülere ulaştığından hiç haberim yoktu. Bunca şeyle ne yapıyorsun? Bunların hepsini tek başına yemen mümkün değil!”

“Sizin yemedikleriniz Bad Homburg sofrasına gidiyor,” diye cevapladı kontes. “Böylece hobim birilerinin hayrına dokunuyor. Ama şimdi siz anlatın bakalım, konu nedir?”

“Daha önce hiç Marcus Nowak adını duydunuz mu?” diye sordu Pia.

“Nowak, Nowak.” Kontes yanındaki masada duran poşetlerden birine bir bıçak sapladı ve hızlı bir hamleyle plastiği kesiverdi. Masanın üzerine yoğun bir şekilde siyah toprak dökülmeye başladı, Pia istem dışı Monika Krämer’i hatırladı. Amiriyle göz göze geldi ve aynı çağrışımı yaşadığını hissetti. “Evet, elbette! İki yıl önce tarihî eserleri koruma müdürlüğü Vera’ya bu konuda baskı yapınca değirmen çiftliğindeki eski değirmeni restore eden genç restoratör.”

“İşte bu çok ilginç,” dedi Bodenstein. “Bir sorun çıkmış olmalı çünkü Vera ona ihmal sonucu yaralama nedeniyle dava açmış.”

“Bunu duymuştum,” diye onayladı kontes. “Sanırım Vera’nın yaralanmasına sebep olan bir kaza meydana gelmiş.”

“Ne olmuş?” Bodenstein ceketinin düğmelerini açtı ve kravatını gevşetti. Seranın içi en az yirmi sekiz dereceydi, havadaki nem oranı ise yüzde doksanlarda. Pia not defterini çıkarmış, notlar alıyordu.

“Ne yazık ki bu konuda çok net bir bilgim yok.” Kontes saksılara dikmeyi bitirdiği fideleri bir tahtanın üzerine yerleştirdi. “Vera yenilgilerinden bahsetmeyi pek sevmez. Bildiğim kadarıyla bu olaydan sonra Doktor Ritter’ini kovdu ve Nowak’la defalarca mahkemeye çıktı.”

“Doktor Ritter kim?” diye sordu Pia.

“Thomas Ritter uzun yıllar boyunca Vera’nın kişisel asistanı ve sağ koluydu,” diye açıkladı Gabriela von Rothkirch. “Zeki ve yakışıklı bir adam. Vera onu kovduktan sonra bütün çevrelere o kadar kötüledi ki adam hiçbir yerde iş bulamaz oldu.”

Durdu ve kıkırdadı.

“Her zaman ondan hoşlandığını düşünmüşümdür. Yüce Tanrım, o genç bir delikanlıydı, Vera ise yaşlı bir külüstür! Bu arada şu Nowak da oldukça hoş bir delikanlı. Onu iki ya da üç kez görmüştüm.”

“Oldukça hoş bir delikanlı *idi*,” diye düzeltti Pia. “Dün gece saldırıya uğramış ve fena halde hırpalanmış. Tedavisini yapan doktorların düşüncesine göre işkenceye maruz kalmış. Sağ eli o kadar kötü derecede ezilmiş ki büyük olasılıkla kesilmek zorunda kalacak.”

“Aman Tanrım!” Kontes dehşete düşüp işini yarım bıraktı. “Zavallı adam!”

“Vera Kaltensee’nin onu neden dava ettiğini öğrenmemiz gerekiyor.”

“Bu durumda en iyisi Doktor Ritter’le konuşmanız. Bir de Elard’la. Bildiğim kadarıyla olay anında oradaydılar.”

“Elard Kaltensee herhalde bize annesinin aleyhine bir şey söylemeyecektir,” diye tahminde bulundu Bodenstein ve ceketini üzerinden tamamen çıkardı. Yüzünden ter akıyordu.

“Ben olsaydım bu kadar emin olmazdım,” diye karşılık verdi kontes. “Elard ve Vera’nın birbirlerine çok bağlı oldukları söylenemez.”

“Peki o halde neden onunla aynı çatı altında yaşıyor?”

“Muhtemelen rahatına geldiği için,” diye tahmin yürüttü Gabriela von Rothkirch. “Elard herhangi bir konuda inisiyatif kullanabilen bir yapıya sahip değil. Mükemmel bir sanat tarihçisi ve fikirleri sanat dünyasında büyük saygı görüyor ama gerçek hayatta aslında beceriksiz biri, Siegbert gibi atılımcı değil. Elard

genelde kolay yolu seçer ve herkesle arasını iyi tutmaya çalışır. Bunu başaramadığı durumlarda ise kendisini geri çeker.”

Pia da Elard Kaltensee’yle ilgili buna çok benzer bir izlenim edinmişti. Şüpheliler arasında onun için hâlâ ilk sıradaydı.

“Elard’ın, annesinin arkadaşlarını öldürmüş olabileceğine ihtimal verebiliyor musunuz?” diye sordu bu yüzden, Bodenstein’in gözlerini devirmesine aldırmadan.

“Elard anlaşılması zor biri,” diye yanıtladı kontes. “Kibar görüntüsünün ardında bir şeyler gizlediğine eminim. Hiçbir zaman bir babaya sahip olmadığını göz önünde bulundurmalısınız, köklerden yoksun. Bu onu mahvediyor, özellikle de şimdi, artık pek fazla yeniliğin yaşanmayacağını bilincine varılan yaşa geldiği için. Goldberg ve Schneider’den ise hiç şüphe yok ki asla hoşlanmadı.”

Bodenstein ve Pia bir saat sonrasında hastaneye geldiklerinde Marcus Nowak’ın ziyaretçisi vardı. Pia sabah gördüğü genç ustabaşını hemen tanıdı. Patronunun yatağının yanındaki sandalyede oturmuş, söylediklerini dinliyor ve gayretli bir şekilde notlar alıyordu. Akşam geç vakitte tekrar geleceğine söz verip gittikten sonra Bodenstein kendisini Nowak’a tanıttı.

“Dün gece ne oldu?” diye sordu lafı fazla uzatmadan. “Bana hiçbir şey hatırlamadığınız mavalını okumaya kalkmayın sakın. Çünkü beni buna inandıramazsınız.”

Nowak polislerin yeniden gelmesine fazla şaşırmış izlenimi vermiyordu ve en iyi becerdiği şeyi yaptı: Sustu. Bodenstein sandalyeye oturmuştu, Pia ise pencere pervazına yaslanmış, elinde açtığı not defterini tutuyordu. Nowak’ın fena halde benzetilmiş yüzüne baktı. Bir önceki ziyaretinde ne kadar güzel bir ağzının olduğunu fark etmemişti. Dolgun dudakları, düzgün beyaz dişleri ve zarif yüz hatları vardı. Bodenstein’in kayınvalidesi haklıydı. Normal şartlarda çok yakışıklı bir adam olduğuna şüphe yoktu.

“Bay Nowak,” Bodenstein öne doğru eğildi, “eğlence olsun diye mi burada olduğumuzu düşünüyorsunuz? Yoksa belki de sağ elinizi kaybetmenize sebep olan adamların cezasız kalması umurunuzda değil mi?”

Nowak gözlerini kapattı ve kararlı bir şekilde suskunluğunu korudu.

“Bayan Kaltensee sizi hangi sebeple ihmal sonucu yaralama nedeniyle mahkemeye verdi?” diye sordu Pia. “Son gün onu neden yaklaşık otuz kez telefonla aradınız?”

Sessizlik.

“Size yapılan saldırının Kaltensee ailesiyle bir ilgisi olabilir mi?”

Pia, Nowak’ın bu soru karşısında yaralı olmayan elini yumruk yaptığını fark etti. Tam isabet! İkinci bir sandalye alıp yatağın diğer ucuna yerleştirdi ve oturdu. Daha on sekiz saat önce korkunç şeyler yaşamış olan adamı bu şekilde sıkıştırmanın biraz haksızlık sayılabileceğini düşündü. İnsanın kendi dört duvarı arasında saldırıya uğramasının ne denli dehşet verici olduğunu çok iyi biliyordu. Buna rağmen çözmeleri gereken beş cinayet vardı ve Marcus Nowak kolayca altıncı ceset olabilirdi.

“Bay Nowak.” Pia sevecen bir ses tonuyla konuşmuştu. “Size yardım etmek istiyoruz, gerçekten. Söz konusu olan size yapılan saldırının çok daha ötesinde bir şey. Lütfen bir kez olsun yüzüme bakın.”

Nowak denileni yaptı. Koyu gözlerinden yansıyan kırılganlık Pia’ya dokundu. Onu hiç tanımamasına rağmen adam ona bir şekilde sempatik geliyordu. Bazen soruşturmalar nedeniyle hayatı hakkında birdenbire bilgi sahibi olduğu birine, nesnelliğini etkileyecek kadar acıma ve anlayış hissettiği olabiliyordu. Tek kelime etmemek için böylesine kararlı şekilde direnen bu adamdan neden bu denli hoşlandığını düşünmeyi sürdürürken, bu sabah Nowak’ın araçlarını görünce aniden aklına gelen şeyi

tekrardan hatırladı. Schneider'in öldürüldüğü gece tanıklardan biri evinin önünde üzerinde şirket logosu olan bir araba görmüştü.

“30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece neredeydiniz?” diye sordu aniden. Nowak bu soru karşısında en az Bodenstein kadar şaşırmıştı.

“Mayıs dansındaydım. Fichbach'daki spor sahasında.”

Sesi, kanamalardan ve alt dudağındaki yarıktan dolayı biraz anlaşılmasa çıkmıştı ama en azından bir şey söylemişti.

“Oradan ayrıldıktan sonra Eppenhain'a uğramış olabilir misiniz?”

“Hayır. Orada ne işim olacaktı?”

“Şenlikte ne kadar süre kaldınız? Sonrasında nereye gittiniz?”

“Tam olarak hatırlamıyorum. Saat bire ya da bir buçuğa kadar. Sonrasında evdeydim,” diye cevapladı Nowak.

“Peki 1 Mayıs akşamında? O tarihte değirmen çiftliğindeki Bayan Kaltensee'ye gitmiş olabilir misiniz?”

“Hayır,” dedi Nowak. “Neden gideyim ki?”

“Bayan Kaltensee'yle konuşmak için. Size dava açtığı için. Ya da belki de Bayan Kaltensee'nin gözünü korkutmak istediğiniz için.”

Nowak sonunda kabuğundan sıyrılmıştı.

“Hayır!” diye karşılık verdi gergin bir şekilde. “Değirmen çiftliğine gitmedim! Hem Bayan Kaltensee'yi neden korkutmak isteyecekmişim ki?”

“Bunu bana siz söyleyin. Değirmeni restore ettiğinizi biliyoruz. Bu sırada bir kaza meydana gelmiş ve görünüşe bakılırsa Bayan Kaltensee bu konuda sizi suçluyor. Bayan Kaltensee'yle aranızda ne geçti? O dönemde ne olmuştu? Görülen davaların sebebi neydi?”

Nowak'ın cevap verebilmesi biraz zaman aldı.

“İnşaat alanına girdi ve onu uyarmış olmama rağmen henüz kurumamış balçık kaplı zeminin içine düştü,” diye açıkladı

sonunda. “Kazanın suçunu benim üzerime attı ve bu nedenle ücretimi ödemedi.”

“Vera Kaltensee şu güne kadar işinizin karşılığını size ödemedi mi?” diye sordu Pia. Nowak omuz silkti ve sağlam eline baktı.

“Size ne kadar borcu var?” diye sordu Pia.

“Bilmiyorum.”

“Hadi ama Bay Nowak! Meblağı kuruşuna kadar bildiğinize eminim. Bize yalan söylemeyin! Bayan Kaltensee’nin değirmen-deki işinize karşılık size ne kadar borcu var?”

Marcus Nowak yeniden kabuğuna çekilip suskunluğa gö-müldü.

“Şikâyet dilekçesinin içeriğini öğrenmek için Kelkheim’daki meslektaşlarımı aramam yeterli,” dedi Pia. “Evet?”

Nowak kısa bir süre düşündükten sonra iç çekti.

“Yüz altmış bin avro,” dedi gönülsüz bir şekilde.

“Bu büyük bir para. Böylesine yüklü bir miktardan vaz mı geçiyorsunuz?”

“Elbette hayır. Sonuçta parayı bir şekilde almayı başara-cağım.”

“Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Dava açarak.”

Hastane odasında bir süreliğine sessizlik oldu.

“Merak ediyorum,” dedi Pia sessizliği bozarak, “paranızı almak için acaba neleri göze alırdınız?”

Bir süre sessizlik oldu. Bodenstein’in bakışı ona böyle devam etmesini işaret etti.

“O adamların dün gece sizden istediği şey neydi?” diye devam etti Pia. “Ofisinizi ve depoyu altüst edip size neden işkence ettiler? Aradıkları şey neydi?”

Nowak dudaklarını sıkıp bakışlarını kaçırdı.

“Büyükanneniz dış aydınlatmayı açınca adamlar aceleyle kaçtılar,” dedi Pia. “Bu sırada beton saksılardan birine çarp-tılar. Ekibimiz şu anda laboratuvarında incelenmekte olan boya

izleri tespit etti. O herifleri yakalayacağız. Bize yardım etmeniz sadece süreci hızlandırır.”

“Hiçbirini tanıyamadım,” diye belirtti Nowak. “Maske takmışlardı ve gözlerimi bağladılar.”

“Sizden ne istiyorlardı?”

“Para,” diye cevap verdi sonunda, kısa bir tereddüitten sonra.

“Bir kasa bulmaya çalıştılar ama benim kasam yok.”

Yalan söylediği gün gibi ortadaydı. Marcus Nowak da Pia’nın blöfünü gördüğünün farkındaydı.

“Pekâlâ.” Ayağa kalktı. “Bize daha fazlasını anlatmak istemiyorsanız bu sizin bileceğiniz iş. Size yardım etmeye çalıştık. Belki karınız bana daha çok yardımcı olur. Birazdan emniyete gelecek.”

“Karımın bu işle ne ilgisi var?” Nowak yattığı yerden zorla doğruldu. Karısının kriminal polisle konuşacak olması fikri onu huzursuz etmiş gibiydi.

“Bunu göreceğiz.” Pia kısaca gülümsedi. “Tekrar geçmiş olsun. Bu arada aklınıza başka bir şey gelecek olursa bu da kartım.”

“Gerçekten bir şey bilmiyor mu, yoksa korkuyor mu?” diye sesli düşüncelere daldı Bodenstein hastanenin zemin katına inerlerken.

“Her ikisi de değil,” diye karşılık verdi Pia kendinden emin. “Bizden bir şey saklıyor, bunu hissedebiliyorum. Sanmıştım ki ben...”

Durdu ve amirini kolundan yakalayıp bir sütunun arkasına çekti.

“Ne oluyor?” diye sordu Bodenstein.

“Şu karşıda duran adam, elinde çiçek buketi olan,” diye fısıldadı Pia. “Elard Kaltensee değil mi o?”

Bodenstein gözlerini kısıp koridora baktı.

“Evet, bu o. Burada ne işi var?”

“Acaba Nowak’a mı geldi?” sesli diye düşündü Pia. “Eğer öyleyse, neden?”

“Nowak’ın burada olduğunu nereden bilecek ki?”

“Saldırıda gerçekten Kaltenseelerin parmağı varsa bunu bilmesi gayet doğal,” diye cevapladı Pia. “Daha dün gece Nowak’la telefonda konuşmuştu, belki de adamlar gelene kadar onu oyalamak istemiştir.”

“Ona soralım.” Bodenstein harekete geçti ve adama doğru ilerledi. Elard Kaltensee yön tabelalarına dalmış, şaşkın vaziyette etrafa bakınırken Bodenstein konuşmaya başladı. Zaten solgun olan yüzü daha da soldu.

“Demek annenize çiçek getirdiniz.” Bodenstein dostça gülümsedi. “Buna çok sevinecektir. Durumu nasıl?”

“Annemin mi?” Kaltensee affalamış görünüyordu.

“Ağabeyiniz annenizin hastanede yattığını söyledi,” dedi Bodenstein. “Onu ziyarete geldiniz herhalde, yanılıyor muyum?”

“Ha... hayır, ben... ben bir... tanıdığımı görmeye geldim.”

“Bay Nowak’ı mı?” diye sordu Pia. Kaltensee bir an tereddüt etti, ardından başıyla onayladı.

“Burada yattığını nasıl öğrendiniz?” diye sordu Pia kuşkuyla bir tavırla. Bodenstein’in yanındayken Elard Kaltensee ona cumartesi günü kadar korkutucu gelmemişti.

“Muhasebecisinden,” diye cevapladı Kaltensee bunun üzerine. “Bu sabah beni arayıp olanları anlattı. Nowak’a Frankfurt’ta büyük bir iş için aracı oldum, Frankfurt tarihî kentini yenileme projesi. Üç gün sonra önemli bir görüşme var, Nowak’ın çalışanları ise patronlarının o güne kadar taburcu olamayacağından endişe duyuyor.”

Söyledikleri kulağa gayet inandırıcı gelmişti. Korkusunu yavaş yavaş üzerinden atıyormuş gibi görünüyordu, kireç rengindeki yüzüne renk gelmeye başlamıştı. Sanki cumartesi gününden beri uyumamış gibi görünüyordu.

“Onunla konuştunuz mu?” diye sordu.

Bodenstein başıyla onayladı. “Evet, konuştuk.”

“Durumu nasıl peki?”

Pia ona şüpheli bir bakış yöneltti. Durum gerçekten sadece bir tanıdığının sağlığı konusunda endişe duymaktan mı ibaretti?

“Ona işkence yapmışlar,” dedi. “Bu esnada sağ eli o denli ezilmiş ki muhtemelen kesilmesi gerekecek.”

“İşkence mi?” Kaltensee’nin yüzü yine soldu. “Aman Tanrım!”

“Evet, adamın ciddi anlamda sorunları var,” diye devam etti Pia. “Değirmendeki işi için annenizin ona altı haneli bir meblağ borçlu olduğundan zaten haberiniz vardır.”

“Efendim?” Kaltensee’nin şaşkınlığı gerçek görünüyordu. “Bu mümkün olamaz!”

“Bay Nowak bunu bize az önce kendisi anlattı,” diye onu temin etti Bodenstein.

“Ama... Ama bu olamaz.” Kaltensee şaşkına dönmüş vaziyette başını salladı. “Neden bu konuda hiçbir şey söylemedi? Yüce Tanrım, kim bilir hakkımda ne düşünüyor!”

“Bay Nowak’ı ne kadar iyi tanıyorsunuz?” diye sordu Pia. Kaltensee soruyu hemen cevaplamadı.

“Daha çok üstünkörü diyebiliriz,” dedi ardından çekinerek. “Değirmen çiftliğinde çalışırken zaman zaman sohbet ediyorduk.”

Pia sözlerini sürdürmesini bekledi fakat devamı gelmedi.

“Dün kendisiyle otuz iki dakikalık bir telefon görüşmesi yapmışsınız,” dedi. “Üstelik gece saat birde. Üstünkörü tanıdığınız biriyle sohbet etmek için biraz tuhaf bir saat değil mi?”

Profesörün yüzünde anlık bir korku ifadesi belirdi. Adamın bir şeyler saklıyor olduğu açıkça belliydi. Sinirleri gerilmişti. Pia etkili bir sorguda yıkılacağından emindi.

“Yenileme projesi üzerine konuştuk,” diye karşılık verdi Kaltensee gerilmiş bir şekilde. “Bu çok önemli bir konu.”

“Gecenin birinde? Daha neler!” Pia başını salladı.

“Ayrıca anneniz, Bay Nowak’ı ihmal nedeniyle yaralanmaya sebebiyet vermekten mahkemeye vermiş,” diye ekledi Bodenstein. “Davayla ilgili tam üç duruşmaya katılmış.”

Elard Kaltensee, Bodenstein’a şaşkın gözlerle baktı.

“Yani?” Huzursuz görünüyordu ancak yine de nereye varmak istediklerini anlamamıştı. “Bütün bunların benimle ne ilgisi var?”

“Sizce de Bay Nowak ailenizden bütün kalbiyle nefret etmek için her türlü sebebe sahip değil mi?”

Kaltensee bir şey söylemedi. Alnında ter birikmişti. Vicdanı rahatmış gibi durmuyordu.

“Bu sebeple merak ettiğimiz şey şu,” diye devam etti Bodenstein, “Bay Nowak parasını almak için neleri göze alırdı?”

“Ne... Ne demek istiyorsunuz?” Vaziyet, karmaşadan hiç hoşlanmayan profesörü aşmıştı.

“Marcus Nowak, Bay Goldberg ya da Bay Schneider’i tanıyor muydu? Hatta belki de Bayan Frings’i? Nowak’ın otoparkındaki şirket logolu araçlara benzer bir araba Bay Schneider’in öldürüldüğü gece saat birde onun evinin önünde görülmüş. Bay Nowak’ın bu saatte bulunduğu yeri kanıtlayacak herhangi bir görgü tanığı yok çünkü evde olduğunu iddia ediyor. Tek başına.”

“Saat yarım gibi mi?” diye tekrarladı Elard Kaltensee.

“Nowak uzun bir süre boyunca değirmen çiftliğinde çalıştı,” dedi Pia. “Üçünü de tanıyor ve annenizin en yakın arkadaşları olduğunu biliyordu. Onun gözünde yüz altmış bin avro büyük bir meblağ olmayabilir ama Bay Nowak için bu bir servet sayılır. Belki de annenizin arkadaşlarını öldürerek onu korkutabileceğini düşündü. Sırasıyla her birini, bu şekilde talebini vurgulamaya çalışmış olabilir.”

Kaltensee sanki aklını kaçırmış gibi yüzüne baktı. Hızlı bir şekilde başını salladı.

“Bu tamamen saçmalık! Onun nasıl bir adam olduğunu sanıyorsunuz? Marcus Nowak bir katil değil! Ayrıca bütün bunlar cinayet işlemeye sebep değil!”

“İntikam ve hayatta kalma dürtüsü çok güçlü cinayet sebepleridir,” dedi Bodenstein. “Cinayetlerin çok azı gerçek katiller tarafından işlenir. Çoğunluğu çıkış yolu bulamayan tamamen sıradan kişilerdir.”

“Marcus asla ve asla birini öldürmedi!” diye karşılık verdi Kaltensee şaşırtıcı şekilde sert bir tavırla. “Bu denli aptalca bir fikre nasıl kapıldığınızı gerçekten anlayamıyorum!”

Marcus mu? Aralarındaki ilişki Kaltensee’nin onları inandırmaya çalıştığı kadar yüzeysel değilmiş gibi görünüyordu. Pia’nın aklına bir şey geldi. Birkaç gün öncesinde Herrmann Schneider’in ölüm haberine hiç şaşırmamasını hatırladı. Muhtemelen bunu zaten biliyordu. Acaba zaten zengin ve nüfuzlu bir adam olan Kaltensee, Nowak’ı milyonluk bir iş vaadiyle tavlarmış ve karşılığında üç cinayet işlemesini istemiş olabilir miydi?

“Schneider’in öldürüldüğü gece Nowak’ın bulunduğu yeri araştıracağız,” dedi Pia. “Ayrıca ona Goldberg ve Bayan Frings öldürüldüğünde nerede olduğunu da soracağız.”

“Kesinlikle yanlış düşünüyorsunuz.” Kaltensee’nin sesi titriyordu. Pia adamı dikkatle inceledi. Şu an daha kontrollü davransa da karmaşık duygular içerisinde olduğu açıkça görülebiliyordu. Onun peşinde olduğunu anlamış olabilir miydi?

Tam hastaneden çıkmışlardı ki Pia’nın cep telefonu titredi.

“Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum.” Ostermann’ın sesi sitemkâr çıkmıştı.

“Hastanedeyseniz.” Amiri yürümeyi sürdürürken Pia durdu. “İçeride telefon çekmiyordu. Ne oldu?”

“Dinle şimdi: Marcus Nowak 30 Nisan’da saat 23.45’te Fischbach’ta bir devriye polisi tarafından çevrilmiş. Yanında ehliyeti ve ruhsatı yokmuş ve ertesi gün her ikisini de Kelkhe-

im'daki memurlara teslim etmesi gerekiyormuş. Bunu bugüne kadar yapmamış.”

“İşte bu gerçekten ilginç. Trafik kontrolü tam olarak nerede gerçekleşmiş?” Pia iş arkadaşının bilgisayar klavyesinde bir şeyler yazdığını duydu.

“Yeşil Yol, Kelkheim Caddesi kavşağı. Şirketine kayıtlı olan bir VW Passat kullanıyormuş.”

“Schneider sabaha karşı bir civarı öldürülmüştü,” diye sesli düşündü Pia. “Arabayla Fischbach’tan Eppenheim’a gitmek yaklaşık on beş dakika sürüyor. Teşekkür ederim Kai.”

Cep telefonunu cebine sokup arabasına çoktan ulaşmış olan ve dalgın bir ifadeyle önüne bakan amirinin yanına gitti. Pia ona Ostermann’dan öğrendiklerini anlattı.

“O halde olay anında bulunduğu yer konusunda yalan söyledi,” diye tespitte bulundu Pia. “Peki ama neden?”

“Schneider’i neden öldürmüş olsun ki?” diye sordu Bodenstein.

“Belki de Profesör Kaltensee ondan bunu yapmasını istemiştir. Nowak’a büyük bir iş için aracılık etmiş ve bunun karşılığında da ondan bir iyilik yapmasını istemiş olabilir. Ya da belki de Nowak en iyi arkadaşlarını öldürerek Vera’nın üzerinde baskı yaratmak istemiştir. Belki de şu gizemli sayı ona olan borcuna bir göndermedir. Yüz altmış bin demişti!”

“Ama bu durumda en az bir sıfır eksik kalıyor,” diye karşı çıktı Bodenstein.

“Neyse.” Pia omuz silkti. “Sadece bir tahmindir.”

“Elard Kaltensee’yi katil ya da kışkırtıcı olarak düşünmekten vazgeçin,” dedi Bodenstein. Buyurgan ses tonu Pia’nın sinirlenmesine sebep oldu.

“Hayır, bunu yapmayacağım!” diye karşılık verdi sert bir şekilde. “Bu adam şimdiye kadar konuştuğumuz herkesten daha güçlü sebeplere sahip! Geçen gün onu evinde görmeliydiniz! Asıl kökeni hakkında bilgi edinmesine engel olan herkesten nefret ettiğini söyledi! Ona kimden bahsettiğini sorduğumdaysa şöyle

dedi: *Bu konuda bilgi sahibi olanlar.* Onları öldürmek istemiş. Onu sıkıştırmak için sorguya devam ettim, bunun üzerine *artık hepsi öldü,* dedi.”

Bodenstein arabanın üzerinden ona düşünceli bir şekilde baktı.

“Kaltensee altmışlarının başında,” diye devam etti Pia biraz daha sakince. “Gerçek babasının kim olduğunu öğrenmek için fazla vakti kalmadı! Ona bilgi vermeyi reddettikleri için annesinin üç arkadaşını öldürdü. Ya da bunu yapması için Nowak’ı kullandı! Şimdiyse sıranın annesini öldürmeye geldiğini düşünüyorum. Çünkü ondan da nefret ediyor!”

“Bu teori için tek bir kanıtınız bile yok,” dedi Bodenstein.

“Lanet olsun!” Pia yumruğuyla arabanın tavanına vurdu. Aslında gerçekleri bir türlü görmek istemediği için amirini omuzlarından tutup sarsmak geliyordu içinden. “Kaltensee’nin bu konuyla ilgisi olduğundan eminim! Neden hastaneye geri dönüp ona olaylar sırasında nerede olduğunu sormuyorsunuz? Evde olduğunu söyleyeceğine kalıbımı basarım. Tek başına.”

Bodenstein cevap vermek yerine ona araba anahtarlarını attı.

“Yarım saat sonra beni buradan alması için bir ekip arabası gönderin,” deyip hastaneye geri döndü.

Güvenliğin önünde bekleyen Christina Nowak, Pia gelince ayağa fırladı. Çok solgun ve belirgin şekilde gergin görünüyordu.

“Merhaba Bayan Nowak.” Pia ona elini uzattı. “Benimle gelin.”

Cam bölmenin ardındaki memura onu içeri alması için işaret etti. Kapının açılma sesi duyuldu. Aynı anda Pia’nın cep telefonu çaldı. Arayan Miriam’dı.

“Ofiste misin?” Kız arkadaşının sesi heyecanlı çıkmıştı.

“Evet, şimdi geldim.”

“O halde e-postalarına bak. Belgeleri taratıp sana dosya olarak gönderdim. Ayrıca arşivci kadın bana başka fikirler de verdi. Birkaç kişiyle görüşüp seni tekrar arayacağım.”

“Tamam. Hemen şimdi bakarım. Çok teşekkür ederim.”

Pia birinci kattaki ofisinin önünde durdu.

“Burada biraz bekleyebilir misiniz? Hemen geliyorum.”

Christina Nowak başıyla sessizce onayladı ve koridordaki plastik sandalyelerden birine oturdu. İş arkadaşlarından bir tek Ostermann buradaydı. Hasse, huzurevi sakinleriyle konuşmak için Taunus Bakışı'na gitmişti, Fachinger Niederh chstadt'taki apartman bloklarında olası tanıklar bulmaya çalışıyordu, Behnke ise aynısını Königstein'da yapıyordu. Pia çalışma masasının başına oturup e-postalarını açtı. Polis güvenlik sunucusunun bile engelleyemediği istenmeyen gönderilerin yanında Polonya'dan gelen bir gönderi vardı. Ekteki dosyaları açıp tek tek inceledi.

“Vay canına,” diye mırıldanıp sıırttı. Miriam gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Wegorzewo şehir arşivinden Angerburg Lisesi'nin 1933 mezunlarının okul fotoğraflarını ve bir yelkenli yarışının galibini anlatan bir gazete makalesi bulmuştu, Mauer Gölü kıyısındaki Angerburg o yıllarda bile su sporlarının merkezi sayılıyordu. David Goldberg her iki fotoğrafta da vardı, hatta gazetede adından birden fazla yerde söz ediliyordu: Yelkenli yarışı galibi ve 1945'te Auschwitz'te hayatını kaybeden Angeburg'lu tüccar Samuel Goldberg'in oğlu olarak. Koyu renk, dalgalı saçları vardı, ufak tefek ve  elimsizdi, boyu olsa olsa bir yetmiş civarındaydı. Kelkheim'daki evinde öldürülen adam gençlik yıllarında en azından bir seksen beş boylarında olmalıydı. Pia 22 Haziran 1933 tarihli *Angerburg Haberleri* başlıklı makalenin üzerine eğildi. *Preu enehre* isimli yelkenliyle birçok galibiyet kazanan takım, mutlu bir şekilde kameraya gülümseyen dört genç erkekten oluşuyordu: David Goldberg, Walter Endrikat, Elard von Zeydlitz-Lauenburg ve Theodor von Mannstein.

“Elard von Zeydlitz-Lauenburg,” diye mırıldandı Pia ve fareyle üzerine tıklayarak fotoğrafı büyüttü. Bu, Vera’nın Ocak 1945’ten beri kayıp olarak bilinen erkek kardeşi olmalıydı. 1933’teki fotoğrafta on sekiz yaşlarındaki gençle aynı ismi taşıyan altmış yaşındaki yeğeninin arasındaki benzerlik şaşılacak derecede fazlaydı. Pia dosyaları yazıcıdan çıkardı, sonra da masasından kalkıp Christina Nowak’ı ofisine davet etti.

“Sizi beklettiğim için özür dilerim.” Pia kapıyı kapattı. “Size bir kahve ikram edebilir miyim?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Christina Nowak sandalyenin ucuna oturup çantasını kucağına koydu.

“Kocanız ne yazık ki benimle de pek fazla konuşmadı, bu yüzden sizden kendisi ve çevresi hakkında biraz daha bilgi almak istiyorum.”

Christina Nowak hazır olduğunu belli edercesine başıyla onayladı.

“Kocanızın düşmanları var mı?”

Solgun görünen kadın hayır anlamında başını salladı. “Bildiğim kadarıyla yok.”

“Aile ilişkileriniz nasıl? Anladığım kadarıyla kocanızın kayınpederinizle arası pek iyi değil.”

“Her ailede bu tarz sorunlar yaşanır.” Bayan Nowak sinirli bir el hareketiyle yüzüne düşen bir saç tutamını arkaya attı. “Kayınpederimin Marcus’a ve dolayısıyla bana ve çocuklara zarar verebilecek herhangi bir şey yapmayacağından eminim.”

“Ama zamanında inşaat şirketini devralmadığı için kocanıza kırgın, öyle değil mi?”

“O şirket kayınpederimin hayatının anlamıydı. Tüm aile orada çalışıyordu. O ve kayınbiraderim, Marcus’un onları bu zor durumdan kurtaracağını ümit etmişlerdi.”

“Peki ya siz? Kocanızın bunu yapmayıp onun yerine kendi işini kurması konusunda siz ne düşündünüz?”

Christina Nowak oturduğu sandalyenin üzerinde sağa sola kayıp duruyordu.

“Dürüst olmam gerekirse ben de şirketi devralmasını isterdim. Ama şimdi bunu yapmadığı için onunla gurur duyuyorum. Tüm aile –ben de dâhil olmak üzere– ona çok fazla baskı yaptık. Ben ne yazık ki pek cesur biri sayılmam, Marcus’un başarılı olamayacağını ve her şeyimizi kaybedeceğimizi düşünüyordum.”

“Peki şimdi durum nasıl?” diye sordu Pia. “Kayınpederiniz dün gece kocanızın başına gelenlerden pek etkilenmiş görünmüyordu.”

“Bu konuda yanılıyorsunuz,” dedi Christina Nowak hemen. “Kayınpederim artık Marcus’la çok gurur duyuyor.”

Pia bundan şüpheliydi. Manfred Nowak’ın yetki ve şöhrat kaybını hazmedemeyen bir adam olduğu açıkça ortadaydı. Buna rağmen gelinlerinin, aynı çatı altında yaşadığı kocasının ailesi hakkında olumsuz bir yorumda bulunmak istemeyişini gayet iyi anlayabiliyordu. Christina Nowak gibi gözlerini hakikatlere karşı tüm güçleriyle kapatan, yaşamlarında meydana gelebilecek her türlü değişiklikten korkan ve ısrarla kurulu çarpık düzenlerini ayakta tutmaya çalışan kadınlara hayatı boyunca çok sık rastlamıştı.

“Kocanızın neden saldırıya uğrayıp işkence gördüğü konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu Pia.

“İşkence mi?” Yüzü iyice solan Bayan Nowak dehşete düşmüş bakışlarla Pia’ya baktı.

“Sağ elini ezmişler. Doktorlar kurtarılabilecek durumda olup olmadığını henüz bilmiyor. Bunu bilmiyor muydunuz?”

“Hayır... Hayır,” diye itiraf etti kısa bir tereddütten sonra. “Ayrıca birilerinin kocama neden *işkence* etmiş olabileceği konusunda da hiçbir fikrim yok. O bir zanaatkâr, bir... Bir gizli ajan ya da ona benzer bir şey değil.”

“O halde bize neden yalan söyledi?”

“Yalan mı söyledi? Neden?”

Pia, Nowak'ın 30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece polis kontrolüne takıldığını anlattı. Christina Nowak gözlerini kaçırdı.

“Bana burada rol yapmak zorunda değilsiniz,” dedi Pia. “Bir erkeğin karısından bir şeyleri gizlemesi çok sık rastlanan bir durum.”

Christina Nowak'ın yüzü kızardı ama soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

“Kocamın benden gizlediği hiçbir şey yok,” dedi sert bir şekilde. “Polis kontrolünü bana anlatmıştı.”

Pia sanki not alıyormuş gibi yaptı çünkü bunun kadını tedirgin edeceğini biliyordu.

“30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece siz neredeydiniz?”

“Spor sahasındaki Mayıs dansında. Kocamın o akşam birtirilmesi gereken işleri vardı, bu yüzden şenliğe sonradan katıldı.”

“Oraya ne zaman geldi? Polis kontrolünden önce mi, yoksa sonra mı?”

Pia masum bir şekilde gülümsedi. Çevirmenin saatini belirtmemişti.

“Ben... ben onu hiç görmedim. Ama kayınpederim ve kocamın birkaç arkadaşı bana orada olduğunu söylemişti.”

“Şenliğe geldi ama sizinle hiç konuşmadı mı?” diye üsteledi Pia. “Bu oldukça tuhaf.”

Hassas bir noktaya parmak bastığını anladı. Bir an için sessizlik oldu. Pia bekledi.

“Durum düşündüğünüz gibi değil.” Christina Nowak hafifçe öne doğru eğildi. “Kocamın spor kulübündeki adamlardan artık pek hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden şenliğe gelmesi için ona baskı yapmadım. Kısa süreliğine geldi ve babasıyla konuşup tekrardan eve döndü.”

“Kocanız o gece saat 23.45'te polis tarafından durduruldu. Sonrasında neredeydi?”

“Evde, diye tahmin ediyorum. Ben ancak saat altıda, spor sahası temizlendikten sonra eve geldim, o ise koşmaya gitmişti. Her sabah olduğu gibi.”

“Peki. Anlaşıldı.” Pia masasının üzerindeki belgeleri karıştırıp hiçbir şey söylemedi. Christina Nowak gitgide geriliyordu. Bakışları bir sağa bir sola gidip geliyordu, üst dudağının üzerinde ter damlacıkları parlıyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı.

“Neden sürekli o gece hakkında sorular soruyorsunuz?” diye sordu. “Bunun kocama yapılan saldırıyla ne ilgisi var?”

“Kaltensee ismi sizin için bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu Pia cevap vermek yerine.

“Evet. Elbette.” Christina Nowak tedirgin bir şekilde başıyla onayladı. “Neden?”

“Vera Kaltensee’nin kocanıza büyük bir miktarda borcu var. Ayrıca onu ihmal nedeniyle yaralamaya sebebiyet vermekten mahkemeye vermiş. Ofisinde bir polis celbi bulduk.”

Christina Nowak alt dudağını ısırды. Anlaşılan bilmediği çok şey vardı. Bundan sonra Pia’nın tüm sorularına karşı sessiz kaldı. “Bayan Nowak, lütfen. Saldırı için bir sebep bulmaya çalışıyorum.”

Christina Nowak başını kaldırıp gözlerini Pia’ya dikti. Parmakları çantasının sapını öylesine sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Uzun bir süre sessizlik oldu.

“Evet, kocamın benden sakladığı *sırları* var!” diye söze başladı aniden. “Nedenini bilmiyorum ama bir önceki sene Polonya’ya gidip Profesör Kaltensee’yle tanıştığından beri tamamen değişti!”

“Polonya’ya mı gitti? Neden?”

Christina Nowak önce sustu fakat sonrasında kelimeler tıpkı bir volkan patlaması gibi ağzından dökülmeye başladı.

“Sözde hiç zamanı olmadığı için benimle ve çocuklarla yıllardır tatile gitmedi! Ama büyükannesiyse on günlüğüne Masurya’ya gidebiliyor! Buna ayıracak zamanı var! Kulağa ap-

talca geliyor olabilir ama bazen benimle değil de Auguste'yle evliymiş gibi hissediyorum! Sonra bir de şu Kaltensee ortaya çıktı! Profesör Kaltensee şöyle, Profesör Kaltensee böyle! Sürekli telefonda konuşuyorlar ve bana hiç bahsetmediği birtakım planlar yapıyorlar. Kayınpederim, Marcus'un Kaltenseeler için çalıştığını duyunca çılgına döndü!”

“Neden peki?”

“Kayınpederimin zamanında iflas etmesine Kaltenseeler sebep oldu,” diye açıkladı Christina Nowak, Pia'yı şaşırtarak. “Kaltensee şirketi için Hofheim'daki yeni ofis binasını inşa etti. Onu kötü işçilikle suçladılar. Sayısız bilirkişi raporu çıkarıldı, konu mahkemeye taşındı ve yıllar boyunca devam etti. Sonunda kayınpederimin savaştığı gücü kalmadı, söz konusu olan yedi milyon avroydu. Altı yıl sonra bir uzlaşmaya varıldığında şirketi kurtarmak artık mümkün değildi.”

“Bu gerçekten ilginçmiş. Peki kocanız sonra neden tekrardan Kaltenseeler için çalıştı?” diye sordu Pia. Christina Nowak omuz silkti.

“Bunu hiçbirimiz anlayamadık,” dedi buruk bir şekilde. “Kayınpederim, Marcus'u her defasında uyardı. Şimdi ise her şey tekrarlanıyor: Para yerine duruşmalar var ve rapor üstüne raporlar...”

Konuşmayı kesip derin bir iç çekti.

“Kocam şu Kaltensee'ye âdeta bağımlı. Varlığımı artık tamamen yok sayıyor! Evi terk edecek olsam, bunu bile fark etmez!”

Pia kendi tecrübelerinden dolayı kadının nasıl hissettiğini anlayabiliyordu ancak Nowakların evlilik sorunları hakkındaki ayrıntıları duymak istemiyordu.

“Bugün Profesör Kaltensee'ye hastanede rastladım. Kocanızı ziyaret etmeye gidiyordu ve oldukça endişeli görünüyordu,” dedi, Bayan Nowak'ı biraz daha konuşmaya teşvik etmek için. “Sözde annesinin kocanıza olan borcunu bilmiyormuş. Madem kocanızın arkadaşı, bunu ona niye anlatmadı?”

“Arkadaş mı? Ben bunu kesinlikle öyle tanımlamazdım! Kaltensee kocamı kullanıyor ama Marcus bunu bir türlü anlamıyor!” diye karşılık verdi Bayan Nowak öfkeyle. “Düşündüğü tek şey Frankfurt’taki şu proje! Oysa ki bu tamamen delilik! Bu iş onu aşar, bunun altından kalkması mümkün değil! Elindeki birkaç çalışanıyla bunu nasıl başarabilir ki? Frankfurt tarihî kentini yenilemek – peh! Bunu onun aklına şu Kaltensee soktu! Bir terslik olursa her şeyimizi kaybederiz!”

Sözlerinden acı ve düş kırıklığı yansıyor. Kocasının Profesör Kaltensee’yle olan ilişkisini kısıkanıyor olabilir miydi? Olası bir iflastan mı korkuyordu? Yoksa bu sadece mutlu gibi görünen küçük dünyasının parçalandığını ve kontrolü kaybettiğini hisseden bir kadının duyduğu endişe miydi? Pia eliyle çenesini destekleyip düşünceli bir şekilde kadını izledi.

“Bana yardımcı olmuyorsunuz,” diye tepitte bulundu. “Peki ama neden? Kocanız hakkında gerçekten bu kadar az şey mi biliyorsunuz? Yoksa başına gelenleri umursamıyor musunuz?”

Christina Nowak hızlı bir şekilde başını salladı.

“Elbette umursuyorum!” diye cevapladı titreyen bir sesle. “Ama ne yapabilirim ki? Marcus aylardan beri benimle neredeyse hiç konuşmuyor! Bunu ona kimin, neden yapmış olabileceği konusunda en ufak bir fikrim yok çünkü kimlerle görüştüğünü bilmiyorum! Ama kesin olarak bildiğim tek bir şey var: Kaltenseelerle olan kavganın sebebi Marcus’un yaptığı bir hata değil, çalışmalar sırasında kaybolduğu söylenen bir sandıktı. Marcus o dönemde Profesör Kaltensee ve Vera Kaltensee’nin sekreteri Doktor Ritter tarafından birkaç kez ziyaret edildi. Saatlerce ofiste oturup gizli saklı konuşmalar yaptılar. Ama size bu konuda gerçekten daha fazla şey anlatamayacağım!”

Gözlerinde yaşlar belirmişti. “Kocam için gerçekten endişeleniyorum,” dedi, Pia’nın içinde istem dışı bir acıma duygusunun uyanmasına sebep olan bir çaresizlikle. “Nasıl bir işe karıştığını bilmediğim ve benimle konuşmadığı için o ve çocuklarımız adına endişeleniyorum!”

Yüzünü başka yöne çevirip hıçkırıklara boğuldu.

“Ayrıca onun... başka birisini bulduğunu düşünüyorum! Sık sık geç vakitlerde arabasıyla bir yerlere gidiyor ve ancak ertesi sabah eve geri dönüyor.”

Çantasını karıştırıyor ve Pia’yla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Pia ona bir kâğıt mendil uzattı ve Bayan Nowak’ın itinayla burnunu temizlemesini bekledi.

“Bu, 30 Nisan’ı 1 Mayıs’a bağlayan gece de hiç eve gelmemiş olabileceği anlamına mı geliyor?” diye sordu sessizce. Christina Nowak omuz silkip başıyla onayladı. Pia artık ilginç bir şey öğrenemeyeceğini düşünüürken, kadın asıl bombayı patlattı.

“Ben... ben onu geçenlerde şu kadınla birlikte gördüm. Königstein’da. Ben... ben kaldırımdaydım ve kitapçıdan anao-kulu için verilen kitap siparişlerini almaya gitmiştim. O sırada dondurmacının karşısında duran arabasını gördüm. Tam yanına gidecekken loto dükkânının yanındaki şu berbat binadan bir kadın çıktı, o da arabasından indi. Konuşmalarını izledim.”

“Bu ne zaman oldu?” diye sordu Pia ürpererek. “Kadın nasıl görünüyordu?”

“Uzun boylu, koyu renk saçlı, bakımlı,” diye cevapladı Christina Nowak üzgün bir şekilde. “Ona nasıl baktığını görseydiniz... Ve kadın elini onun koluna koydu...”

Gözyaşları hıçkırıklar eşliğinde yeniden akmaya başladı.

“Bu ne zaman oldu?” diye tekrardan sordu Pia.

“Geçen hafta,” diye fısıldadı Bayan Nowak. “Cuma günü on ikiyi çeyrek geçe civarında. Ben... ben önce yeni bir projeyle ilgili olduğunu düşündüm ama sonra... Sonra Marcus’un arabasına bindi ve birlikte oradan uzaklaştılar.”

Pia toplantı odasına giderken bazı konuları açıklığa kavuşturmuş gibi hissediyordu. İnsanları gözyaşlarına boğulmalarına sebep olacak kadar baskı altına sokmaktan aslında hoşlanmıyordu ama bazı durumlarda amaç, aracı meşru kılıyordu. Bodenstein

saat dört buçukta bir toplantı yapma kararı vermişti fakat Pia ona az önce öğrendiklerini anlatma fırsatı bulamadan odaya Doktor Nicola Engel girdi. Hasse ve Fachinger masadaki yerlerini çoktan almışlardı, kısa bir süre sonra elinde iki dosyayla Ostermann geldi, hemen ardından da Behnke. Bodenstein dakik bir şekilde saat tam dört buçukta geldi.

“Gördüğüm kadarıyla K11 ekibi eksiksiz bir şekilde burada.” Nicola Engel, normalde Bodenstein’in oturduğu masanın başköşesine geçti. Bodenstein bu konuda hiçbir şey söylemeden Pia ile Ostermann’ın arasına oturdu. “Bu vesileyle kendimi size tanıtmayı uygun görüyorum. Adım Nicola Engel ve 1 Haziran itibarıyla meslektaşım Nierhoff’un yerini alacağım.”

Odaya derin bir sessizlik hâkimdi. Elbette ki Hofheim bölgesi kriminal teşkilatındaki tüm çalışanlar kim olduğunu çoktan öğrenmişti.

“Ben de uzun yıllar boyunca soruşturmalarda bizzat görev aldım,” diye devam etti kriminal danışman beklediği tepkiyi alamamaktan hoşnutsuz. “K11’in çalışmalarını özellikle önemsiyorum, bu nedenle gayriresmî de olsa mevcut davadaki soruşturmalara ben de katılmak istiyorum. Biraz desteğin zararı olmaz diye düşünüyorum.”

Pia amirine kısa bir bakış attı. Bodenstein’in yüzü hiç değişmedi. Düşünceleriyle bambaşka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Kriminal danışman mesleki kariyeri ve Hofheim RKI için planlarından bahsederken Pia ona doğru eğildi.

“Sonuç?” diye fısıldadı heyecanla.

“Haklıymışsınız,” diye cevapladı Bodenstein kısık sesle. “Kaltensee olay gecesi nerede olduğunu kanıtlayamıyor.”

“Pekâlâ.” Kriminal danışman keyifli bir şekilde etrafa bakındı, “Başkomiser Bodenstein ve Bayan Kirchhoff’u zaten tanıyorum. Diğerlerinin kendilerini diledikleri sırayla tanıtmalarını öneriyorum. Sizinle başlayalım beyefendi.”

Sandalyesinde yayılmış vaziyette oturan ve bir şey duymamış gibi davranan Behnke'ye baktı.

“Kriminal Komiser Behnke.” Nicola Engel durumdan keyif alıyormuş gibi görünüyordu. “Bekliyorum.”

Odanın içinde oldukça gergin bir hava vardı, tıpkı fırtına öncesi sessizlik gibi. Pia, Behnke'nin kireç gibi beyaz bir yüzle Bodenstein'in ofisinden fırlayışını anımsadı. Bu tuhaf davranışının Nicola Engel'le bir bağlantısı olabilir miydi? Behnke eskiden Frankfurt'taki K11'de Bodenstein'la birlikte çalışmıştı. Nicola Engel'i o da öncesinden tanıyor olmalıydı. Peki ama yeni müdürleri onu neden tanıımıyormuş gibi davranıyordu? O bunu düşünürken Bodenstein sözü aldı.

“Bu kadar laf yeter,” dedi. “Yapacak bir sürü işimiz var.”

İş arkadaşlarını kısaca tanıttı, sonra da hemen edindiği yeni bilgileri aktarmaya başladı. Pia sabırlı davranıp haberlerini sona saklamaya karar verdi. Watkowiak'ın sırt çantasında bulduğu tabanca üç ihtiyarın cinayetinde kullanılan silah değildi, kriminal teknik laboratuvarı bunu kesin bir şekilde tespit etmişti. Taunus Bakışı'nda işe yarar bir şey bulunamamıştı. Hasse'nin konuştuğu huzurevi sakinleri dava için önem arz edebilecek herhangi bir şey görmemişlerdi. Fachinger ise Niederhöchstadt'da Monika Krämer'in bir komşusunu bulmuştu; dediğine göre olayın meydana geldiği saatlerde önce apartman boşluğunda, sonrasında ise bahçedeki çöp bidonlarının yanında koyu renk kıyafetli bir adam görmüştü. Behnke, Königstein'da oldukça ilginç birkaç şey öğrenmişti: Watkowiak'ın cesedinin bulunduğu harap binanın çaprazında bulunan dondurma dükkânını işleten adam, Robert Watkowiak'ı fotoğrafta tespit edip zaman zaman o evde kaldığını teyit etmişti. Ayrıca geçen cuma günü “N” logolu bir restorasyon firmasına ait şirket arabasının neredeyse kırk beş dakika boyunca evin önünde durduğunu fark etmişti. Birkaç hafta önce ise Watkowiak, Frankfurt plakalı BMW cabrio arabasını dondurma dükkânının önüne bırakan bir adamla arka

masalardan birinde oturmuş ve ona neredeyse iki saat boyunca bir şeyler anlatmıştı.

İş arkadaşları Nowak'ın araçlarından birinin Königstein'daki evin önünde ne yaptığını ve dondurma dükkânındaki yabancı-nın kim olduğunu tartışırken Pia, oldukça cılız kalmış olan Goldberg dosyasına göz gezdirdiyordu.

“Dinleyin,” diye konuşmalara müdahale etti. “Goldberg ölümünden önceki perşembe günü Frankfurt plakalı spor arabası olan biri tarafından ziyaret edilmiş. Bu bir tesadüf olamaz.”

Bodenstein başıyla onayladı. Pia ardından yarım saat önce Christina Nowak'tan öğrendiklerini anlattı.

“Sandığın içinde ne varmış?” diye sordu Ostermann.

“Bunu ben de bilmiyorum. Ama şurası kesin ki kocası, Profesör Kaltensee'yle onun bize anlattığından çok daha yakın bir ilişki içerisinde. Kaltensee ve eskiden Vera Kaltensee için çalışan Doktor Ritter adında bir adam değirmendeki olaydan sonra birçok kez Nowak'ın ofisine gitmiş.”

Pia derin bir nefes aldı.

“Şimdi de en önemli bölümü anlatıyorum! Nowak cuma günü, aşağı yukarı Watkowiak'ın ölüm saatinde, yani on ikiyi çeyrek geçe Watkowiak'ın cesedini bulduğumuz Königstein'daki evin önündeymiş. Orada koyu renk saçlı bir kadınla buluşmuş ve sonrasında da onunla birlikte arabasına binip gitmiş. Bunu onu orada tesadüfen gören karısından biliyorum.”

Odada bir sessizlik oluştu. Böylece Marcus Nowak şüpheliler listesinde yeniden üst sıralara çıkmıştı. Koyu renk saçlı kadın kimdi? Nowak'ın evin önünde ne işi vardı? Watkowiak'ın katili o olabilir miydi? Her yeni bilgiyle birlikte ortaya yeni bulmacalar ve tutarsızlıklar çıkıyordu.

“Vera Kaltensee'ye şu sandığı soracağız,” dedi Bodenstein sonunda. “Ama önce şu Doktor Ritter'le bir konuşalım. Görünüşe göre oldukça fazla şey biliyor. Ostermann, siz adamın nerede yaşadığını öğrenin. Hasse ve Bayan Fachinger, siz Bayan

Frings'in cinayetini araştıracaksınız. Yarın Taunus Bakışı'nda kalanları sorgulamaya devam edin; çalışanları, bahçıvanları, civarda oturanları ve tedarikçileri de. Birileri kadının binadan nasıl çıkarıldığını görmüş olmalı.”

“İkimizin bunu yapması haftalar sürer,” diye şikâyet etti Andreas Hasse. “Listede üç yüzden fazla isim var, şimdiye kadar ise sadece elli altı kişiyle konuştuk.”

“Size destek sağlayacağım.” Bodenstein bir şeyler not etti ve etrafına bakındı. “Frank, siz yarın bir kez daha Goldberg ve Schneider'in komşularıyla görüşüyorsunuz. Onlara Nowak'ın şirket logosunu gösterin, resmî bir internet sayfasından indirebilirsiniz. Ayrıca Fischbach'daki SV kulüp evine gidip onu 1 Mayıs akşamında orada görenlerin olup olmadığını öğrenin.”

Behnke başıyla onayladı.

“O halde yarın için her şey tamam. Öğleden sonra bugünkü gibi aynı saatte toplanıyoruz. Bayan Kirchhoff. Biz de şimdi tekrardan Nowak'a gidiyoruz.”

Pia başıyla onayladı. Ekip, sandalyelerin muşamba zeminin üzerinde hışırdaması eşliğinde dağıldı.

“Peki benim için ne tasarladın?” dediğini duydu Pia, kriminal danışman Doktor Engel'in dışarı çıkarken. Bu samimi konuşma şekli onu şaşırtmıştı, bu yüzden açık kapının arkasında koridorda bekleyip merakla kulak kesildi.

“Az önce sergilediğin gösteri de neyin nesiydi öyle?” Bodenstein'in kısık sesi sinirli çıkmıştı. “Bu numaralarla ne elde etmeye çalışıyorsun? Sana bu soruşturma süresince ekipte herhangi bir huzursuzluk istemediğimi söylemiştim.”

“Bu dava ilgimi çekiyor.”

“Güldürme beni! Tek derdin herhangi bir hatamı yakalamak için fırsat kollamak. Seni gayet iyi tanıyorum!”

Pia nefesini tuttu. Bu da neydi böyle? “Kendini olduğundan daha önemli görüyorsun,” diye çemkirdi Doktor Engel kibirli

bir tavırla. “Neden bana defolup gitmemi ve soruşturmalardan uzak durmamı söylemiyorsun?”

Pia heyecanla Bodenstein’in cevabını bekledi. Ne yazık ki tam o sırada birkaç iş arkadaşı yüksek sesle konuşarak koridordan geçince toplantı odasının kapısı içeriden kapatıldı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Pia, daha fazlasını öğrenmek için can atıyordu, bu yüzden Bodenstein’a ilk fırsatta kriminal danışman Doktor Engel’i nereden tanıdığını sormaya karar verdi.

8 Mayıs 2007, Salı

Bodenstein ve Pia sabahın erken saatlerinde değirmen çiftliğine geldiklerinde etrafta hiç güvenlik görevlisi görünmüyordu. Büyük giriş kapısı tamamen açık duruyordu.

“Görünüşe bakılırsa artık korkmuyor,” dedi Pia. “Ne de olsa Watkowiak öldü, Nowak ise hastanede.”

Bodenstein dalgın bir şekilde başını sallamakla yetindi. Yolculuk boyunca tek kelime etmemişti. Kapıyı kısa saçlı ve yapılı bir kadın açtı ve Kaltensee ailesinin evde olmadığını söyledi. Bodenstein bir anda tamamen değişti. Kadına kibar bir gülümseme eşliğinde bazı sorular için birkaç dakikasını ayırıp ayıramayacağını sordu. Elbette ki birkaç dakikadan fazlasını da ayırabilirdi. Pia buna alışkındı ve bu gibi durumlarda sözü amirine bırakıyordu. Şişirilmiş cazibe taarruzuna Anja Moormann da karşı koyamamıştı. Kadın, Vera Kaltensee’nin kâhyasının karısıydı ve on beş yılı aşkın bir süredir “hanımefendi”nin hizmetindeydi. Bu eski moda hitap şekli Pia’nın gülmesine sebep oldu. Moormannlar büyük arazinin üzerindeki küçük bir kulübede yaşıyor ve düzenli olarak iki yetişkin oğulları ve aileleri tarafından ziyaret ediliyorlardı.

“Bay Nowak’ı da tanıyor musunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Evet, elbette.” Anja Moormann heyecanla başını salladı. Çok zayıf ve kaslıydı. Bedenini saran beyaz tişörtün altından minicik göğüslerinin kıvrımları görünüyordu, çilli teni köprü-

cük kemiklerini gergin bir şekilde sarıyordu. Pia kırk ila elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu.

“Burada çalıştığı süre boyunca o ve çalışanları için yemek pişiriyordum. Bay Nowak çok nazik biri. Çok da yakışıklı bir adam!” Ona pek uymayan bir kıkırtı çıkardı. Üst dudağı olması gerekenden kısa ya da ön dişleri fazla büyük görünüyordu ki bu da Pia’nın gözünde nefesi kesilmiş bir tavşan çağrışımı yaptı. “Hanımefendinin ona neden bu şekilde haksızlık yaptığını hâlâ anlayamıyorum.”

Anja Moormann çok zeki olmayabilirdi ama meraklı ve konuşkandı. Pia değirmen çiftliğinde olan biten her şeyden haberi olduğundan emindi.

“Kazanın olduğu günü hatırlıyor musunuz?” diye sorup bir yandan da hizmetçi kadının hangi lehçeyle konuştuğunu düşündü. Suebya? Saksonya? Sar?

“Kesinlikle. Profesör ve Bay Nowak değirmenin önündeki arazide durmuş ve bazı planları inceliyorlardı. Onlara tam kahve götürmüştüm ki hanımefendi ve Doktor Ritter geldiler. Kocam onları havaalanından almıştı.” Anja Moormann her şeyi bütün ayrıntılarıyla hatırlıyor ve görünüşe göre diğer zamanlarda figüranlık yaptığı sahnede şimdi başrolü oynamaktan büyük keyif alıyordu. “Hanımefendi arabadan fırladı ve değirmendeki insanları görünce bir sinir krizi geçirdi. Bay Nowak onu engellemeye çalıştı ama onu itti ve dosdoğru değirmene girip merdivenleri çıktı. Zemin kattaki balçık zemin henüz kurumamıştı, yer çökünce de içine düştü ve deli gibi çılgılık atmaya başladı.”

“Değirmende ne işi vardı ki?” diye sordu Pia.

“Tavan arasındaki bir şey yüzünden,” diye cevapladı Anja Moormann. “Sonuç olarak inanılmaz bir yaygara koptu. Bay Nowak olduğu yerde durup hiçbir şey söylemedi. Hanımefendi sonrasında güçlükle atölyeye gitti, üstelik kolunu kırdığı halde.”

“Atölyeye neden gitti?” diye araya girdi Pia, Bayan Moormann nefeslenirken. “Tavan arasında ne varmış?”

“Ne olacak, bol miktarda eski püskü şeyler. Hanımefendi hiçbir şeyi atmazdı ki. Ama sanırım asıl mesele sandıklardı. Altı tane sandık vardı, toz ve örümcek ağları içerisindeydiler. Nowak’ın adamları, değirmenin zemini yıkılmadan önce bütün ıvır zıvırları ve o sandıkları atölyeye taşımışlardı.”

Anja Moormann kollarını göğsünün üzerine kenetlemiş ve düşünceli biçimde başparmaklarını şaşırtıcı şekilde kaslı olan kollarına sürtüyordu.

“Sanırım sandıklardan biri eksikmiş,” dedi sonra. “Adamlar birbirlerine bağırıp duruyordu, Ritter tartışmaya müdahale edince de hanımefendi patladı. Bağırarak öyle şeyler söyledi ki bunları tekrarlamam mümkün değil.”

Anja Moormann olanları hatırlarken başını salladı.

“Acil doktoru geldiğinde hanımefendi bağırarak sandık yirmi dört saat içerisinde geri gelmezse Ritter’in kendisine yeni bir iş bulmasını söyledi.”

“Ama onun bununla ne ilgisi vardı ki?” diye sordu Bodenstein. “O da hanım... Bayan Kaltensee’yle birlikte yurt dışında değil miydi?”

“Doğru.” Anja Moormann omuz silkti. “Bir kurban gerekiyordu. Sonuçta profesörü kovamayacağına göre. Onun yerine zavallı Nowak ve Ritter bedel ödediler. On sekiz yılın ardından! Onu hakaretler savurarak çiftlikten kovdu! Şimdi yıkık dökük tek odalı bir dairede yaşıyor ve bir arabası bile yok. Bütün bunların sebebi ise tozlu bir denizci sandığı!”

Kadının son sözleri Pia’ya sanki bir şey hatırlattı ama ne olduğunu hatırlayamadı.

“Sandıklar şimdi nerede?” diye sordu.

“Hâlâ atölyede duruyorlar.”

“Onları görebilir miyiz?”

Anja Moormann bir an için düşündü ama sonra sandıkları polisler göstermenin bir sorun yaratmayacağına karar verdi. Bodenstein ve Pia onu evin arkasına, yeni yapılan alçak ek bi-

naların bulunduğu alana kadar takip etti. Atölye kusursuz bir biçimde düzenlenmişti. Duvarda asılı ahşap panellerin üzerinde, siyah keçeli kalemle şekilleri aynen çizilmiş pek çok alet asılı duruyordu. Anja Moormann bir kapıyı açtı.

“İşte oradalar,” dedi. Bodenstein ve Pia, duvardaki fayanslardan ve tavandaki borulardan eskiden buzhaneye olduğu belli olan yan odaya geçtiler. Denizci bavullarının beşi de yan yana duruyordu. Pia bir anda altıncısının nerede olduğunu hatırladı. Bayan Moormann keyifle konuşmaya devam ediyor ve Marcus Nowak’la son karşılaşmasını anlatıyordu. Noel’den kısa bir süre önce sözde bir hediye vermek için değirmen çiftliğine gelmişti. Bu bahaneyle eve girmeyi başardıktan sonra doğrudan, hanımefendi ile arkadaşlarının aylık “vatan gecesi”ni yapmak için toplandıkları büyük salona girmişti.

“Vatan gecesi mi?” diye tekrarladı Bodenstein.

“Evet.” Anja Moormann heyecanla başını salladı. “Ayda bir toplanıyorlardı; Goldberg, Schneider, Bayan Frings ve hanımefendi. Profesör seyahatte olduğunda burada buluşuyorlardı, aksi takdirde Schneider’de.”

Pia, Bodenstein’a bir bakış attı. Bu oldukça ilginçti! Ama şu an için Nowak’la ilgileniyordu.

“Anladım. Peki sonra ne oldu?”

“Şey, evet.” Hizmetçi kadın atölyenin ortasında durup düşünceli bir şekilde kafasını kaşıdı. “Bay Nowak, hanımefendiyi kendisine borçlu olmakla suçladı. Bunu çok nazikçe söyledi, kendi kulaklarımla duydum ama hanımefendi ona güldü ve onu kötü bir şekilde...”

Cümlesini yarıda kesti. Koyu renk Maybach limuzin evin köşesinden döndü. Lastikler tırmıkla temizlenmiş çakılların üzerinden geçerken çıtırdadı, araba doğrudan önlerinden geçip birkaç metre ileride durdu. Pia siyah camların ardında arka koltukta birinin oturduğunu gördüğünü sandı ama bugün tam

bir şoför gibi giyinmiş olan at suratlı Moormann araçtan tek başına indi ve arabayı kumandasıyla kilitleyip yanlarına geldi.

“Hanımefendi ne yazık ki hâlâ rahatsız,” dedi, Pia gerçeği söylemediğine emindi. Moormann ile karısının anlık bakışmalarını fark etti. Zengin insanlara hizmet etmek, onlar adına yalan söylemek ve her zaman sır saklamak zorunda olmak nasıl bir histi acaba? Gerçi Anja Moormann’ın çok da sadık davrandığı söylenemezdi.

“O halde kendisine içten selamlarımı iletin lütfen,” dedi Bodenstein. “Yarın tekrar uğrarım.”

Moormann başıyla onayladı. Karısıyla birlikte atölye kapısının önünde durup Pia ve Bodenstein’in arkasından baktılar.

“Yalan söylediğine bahse girerim,” dedi Pia amirine sessizce.

“Evet, ben de öyle düşünüyorum,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Kadın arabada oturuyor.”

“Oraya gidip kapıyı açalım,” diye önerdi Pia. “Böylece bir güzel rezil olur.”

Bodenstein başını salladı.

“Hayır,” dedi. “Bizden kaçacak hali yok. Bırak da bizi biraz aptal sansın.”

Doktor Thomas Ritter buluşma yeri olarak Frankfurt Palmiye Bahçesi’ndeki Café Siesmayer’i önermişti, Bodenstein ise evinin durumundan utandığını tahmin etmişti. İçeri girdiklerinde Vera Kaltensee’nin eski asistanı kafenin sigara içilen bölümündeki masalardan birinde oturuyordu. Bodenstein’in doğrudan kendisine doğru geldiğini görünce sigarasını kül tablasında söndürüp ayağa fırladı. Pia kırklı yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti. Köşeli ve biraz asimetrik yüz hatları, çıkık burnu, içeri çökük mavi gözleri ve gür ama erken beyazlamış saçlarıyla çirkin görünmüyordu fakat geleneksel anlamda yakışıklı da sayılmazdı. Buna rağmen yüzünde, bir kadının ona ikinci kez

bakmasına sebep olabilecek bir şey vardı. Pia'yı kısaca baştan aşağı süzdü ama ilgisini çekmemiş olacak ki Bodenstein'a döndü.

“Sigara içilmeyen bölüme geçmek ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, sorun değil.” Bodenstein deri koltuğa oturup doğrudan konuya girdi.

“Eski işvereninizin çevresinden beş kişi öldürüldü,” dedi. “Soruşturmalar sırasında pek çok kez isminiz geçti. Bize Kaltensee ailesi hakkında neler anlatabilirsiniz?”

“Kimin hakkında bir şeyler bilmek istiyorsunuz?” Ritter kaşlarını kaldırıp bir sigara daha yaktı. Kül tablasında şimdiden üç izmarit vardı. “On sekiz yıl boyunca Bayan Kaltensee'nin kişisel asistanlığını yaptım. Bu nedenle o ve ailesi hakkında elbette ki çok şey biliyorum.”

Masaya gelen garson onlara menüyü verdi ve gözlerini Ritter'den ayırmadı. Bodenstein bir kahve, Pia ise diyet kola siparişi verdi.

“Bir *latte macchiato* daha ister misiniz?” diye sordu genç kadın. Ritter kendinden emin bir tavır takınıp başıyla onayladı ve Pia'ya bir bakış attı, sanki kadınlar üzerindeki etkisini fark ettiğinden emin olmak istermiş gibi.

Pia *gerizekâlı*, diye düşündü ve ona gülümsedi.

“Bayan Kaltensee'yle aranızdaki anlaşmazlık neydi?” diye sordu Bodenstein.

“Anlaşmazlık falan yoktu,” diye iddia etti Ritter. “On sekiz yıldan sonra en ilginç iş bile sonunda cazibesini yitiriyor. Artık başka bir şeyler yapmak istedim.”

“Anladım.” Bodenstein adama inanıyormuş gibi yaptı. “Şu anda ne işle meşgul olduğunuzu sorabilir miyim?”

“Sorabilirsiniz.” Ritter gülümseyerek kollarını göğsünün altında birleştirdi. “Haftalık bir magazin dergisinde editörüm ve bunun yanı sıra kitaplar yazıyorum.”

“Ya, gerçekten mi? Daha önce hiç gerçek bir yazarla tanışmamıştım.” Pia ona hayranlık dolu bir bakış yöneltti, Ritter'in

bundan duyduğu tatmin gözle görülür biçimdeydi. “Peki ne yazıyorsunuz?”

“Öncelikle romanlar,” dedi anlaşılmasız biçimde. Bacak bacak üstüne atmıştı ve sürekli rahat bir izlenim vermek için uğraşıyordu. Bakışları sürekli olarak masanın üstündeki kül tablasının yanında duran cep telefonuna kayıyordu.

“Bize Bayan Kaltensee’nin yanından ayrılışınızın anlattığınız kadar sorunsuz olmadığı söylendi,” dedi Bodenstein. “Değirmen-deki kazadan sonra işten çıkarılmanızın gerçek sebebi nedir?”

Ritter cevap vermedi. Adem elması hızlı bir şekilde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Gerçekten polislerin her şeyden habersiz olduğunu mu düşünmüştü?

“Duyduğumuza göre işten kovulmanıza sebep olan tartış-mada asıl mesele içeriği belirsiz bir sandıkmış. Bu konuda bize ne söyleyebilirsiniz?”

“Hepsi deli saçması konuşmalar!” Ritter sinirli bir şekilde elini savurdu. “Bütün aile Vera’yla olan yakın ilişkimi kıskanı-yordu. Onlar için ciddi anlamda bir tehlike sayılıyordum çünkü üzerinde çok fazla etkimin olmasından korkuyorlardı. Yolları-mızı dostça ayırdık.”

Bu, kulağa o kadar inandırıcı gelmişti ki Pia, Bayan Moormann’ın aksi yöndeki açıklamalarını bilmeseydi bundan asla şüphelenmezdi.

“Şu kaybolan sandık konusu nedir?” Bodenstein kahve-sinden bir yudum aldı. Pia, Ritter’in gözlerinde kısa bir alev-lenme fark etti. Parmakları aralıksız şekilde sigara paketiyle oynuyordu. İçinden onu elinden almak geçti, huzursuzluğunu ona da bulaştırıyordu.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı. “Değirmenin tavan arasından bir sandığın kaybolduğu doğru. Ama onu hiç gör-medim ve nereye kaybolduğunu bilmiyorum.”

Büfenin arkasındaki genç kız aniden elindeki bir yığın tabağı düşürdü, porselenler bir gümbürtü eşliğinde granit zeminde

paramparça oldu. Ritter, sanki ona ateş edilmişçesine korkuya kapılıp irkildi ve bembeyaz kesildi. Görünüşe göre pek de sağlam sinirlere sahip değildi.

“Sandığın içinde ne olduğuna dair bir fikriniz var mı peki?” diye sordu Bodenstein. Ritter derin bir nefes aldı, ardından hayır anlamında başını salladı. Yalan söylediğine şüphe yoktu, peki ama neden? Utanıyor muydu? Yoksa onu suçlamalarından mı korkuyordu? Vera Kaltensee’nin ona fena halde zarar verdiğine hiç şüphe yoktu. Herkesin önünde işinden kovulmuş olmanın utancı, kendine az da olsa saygısı olan her erkek için katlanması zor bir durum olmalıydı.

“Arabanızın markası nedir bu arada?” diye konuyu değiştirdi Pia ani bir şekilde.

“Neden?” Ritter ona işkillenmiş bir şekilde gözlerini dikti. Paketinden bir sigara daha çıkarmak istedi ama boş olduğunu fark etti.

“Tamamen meraktan sordum.” Pia elini çantasına attı ve masanın üzerine açılmış bir paket Marlboro bıraktı. “Buyurun lütfen.”

Ritter bir an duraksadı ama ardından teklifi kabul etti.

“Karımın bir Z3’ü var. Ara sıra onu kullanıyorum.”

“Geçen hafta perşembe günü de kullandınız mı?”

“Olabilir.” Ritter çakmağını yaktı ve sigarasından derin bir nefes çekti. “Bunu neden soruyorsunuz?”

Pia, Bodenstein’la kısa bir göz temasında bulundu ve şansını denemek adına rastgele bir atış yapmaya karar verdi. Belki de spor arabalı adam Ritter’di.

“Robert Watkowiak’la birlikte görülmüşsünüz,” dedi yanılmadığını umarak. “Onunla hangi konuda konuştunuz?”

Ritter’in hafiften irkilmesi Pia’ya doğru yolda olduğunu işaret etti.

“Bunu neden bilmek istiyorsunuz?” diye sordu kuşkulu bir şekilde, Pia’nın tahmini doğru çıkmıştı.

“Muhtemelen Watkowiak’la konuşan son kişilerden biriyidiniz,” dedi. “Goldberg, Schneider ve Anita Frings’in katili olduğunu düşünüyoruz. Geçtiğimiz hafta sonunda yüksek dozda ilaç alarak intihar ettiğini belki duymuşsunuzdur.”

Ritter’in yüzüne yansıyan anlık rahatlamayı fark etti.

“Bunu duydum.” Burnundan duman çıkardı. “Ama bu konuyla bir ilgim yok. Robert beni aramıştı. Her zamanki gibi sorun yaşıyordu. Eskiden onu defalarca Vera’nın emriyle zor durumlardan kurtardım, bu yüzden ona bu defa da yardım edebileceğimi düşünmüş olmalı. Ama bunu yapamadım.”

“Bunu söylemek için mi onunla iki saat boyunca dondurmacıda oturdunuz? Bu bana hiç inandırıcı gelmedi.”

“Ama öyle oldu,” diye ısrar etti Ritter.

“Goldberg öldürülmeden bir gün önce Kelkheim’daki evine gittiniz. Neden?”

“Onu sık sık ziyaret ederdim,” diye gözünü bile kırpmadan yalan söyledi Ritter, Pia’nın gözlerinin içine bakarak. “O akşam ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum.”

“Son on beş dakikadır bize yalanlar söyleyip duruyorsunuz,” dedi Pia. “Peki ama neden? Sakladığınız bir şey mi var?”

“Yalan söylemiyorum,” diye karşılık verdi Ritter. “Saklayacak hiçbir şeyim de yok.”

“Neden bize Goldberg’i ziyaret etmenizin gerçek sebebini ve Watkowiak’la ne konuştuğunuzu anlatmıyorsunuz?”

“Çünkü neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum,” diye bahane yarattı Ritter. “Önemsiz bir şey olmalı.”

“Peki Marcus Nowak’ı tanıyor musunuz?” diye araya girdi Bodenstein.

“Nowak mı? Şu restoratör mü? Sadece yüzeysel anlamda, onunla bir kez karşılaşmıştım. Bunu neden bilmek istiyorsunuz?”

“Bu oldukça tuhaf.” Pia çantasından not defterini çıkardı. “Sanırım herkes herkesi sadece yüzeysel olarak tanıyor.”

Birkaç sayfa geriye gitti.

“Evet, işte burada: Karısı bize, değirmendeki kazanın ve kovulmanızın ardından sizin ve Profesör Kaltensee’nin birçok kez Marcus Nowak’ın ofisinde bulunduğunuzu anlattı. Üstelik saatler boyunca.” Huzursuzluğu her halinden belli olan Ritter’e gözlerini dikti. Kendisini çevresindeki birçok insandan, özellikle de polislerden daha zeki sanan kibirli bir adam edasıyla Pia’yı fazlasıyla hafife aldığıının bilincine varmıştı. Kol saatine bir bakış attı ve bir kaçış yolu bulmaya karar verdi.

“Ne yazık ki artık gitmem gerekiyor,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Editörlükle ilgili önemli bir görüşmem var.”

“Elbette.” Pia başıyla onayladı. “Size engel olmayalım. Bayan Kaltensee’ye işten çıkarılmanızın gerçek sebebini soracağız. Belki Bay Watkowiak ve Goldberg’le konuştuğunuz konu hakkında onun da bir tahmini vardır.”

Gülümsemesi Ritter’in yüzünde donup kaldı ancak hiçbir şey söylemedi. Pia ona bir kartvizit uzattı.

“Gerçeği hatırlamanız halinde bizi arayın.”

“Dondurmacıdaki adamın Ritter olduğunu nasıl bildiniz?” diye sordu Bodenstein arabalarına gitmek üzere palmiye bahçesinden geçerlerken.

“Önsezi.” Pia omuz silkti. “Ritter’de bir tür spor araba kullanan erkek havası var.”

Bir süre hiç konuşmadan yan yana yürüdüler.

“Bize neden yalan söyledi acaba? Vera Kaltensee’nin, kendisi hakkında o kadar çok şey bilen on sekiz yıllık asistanını kaybolan bir sandık nedeniyle kovduğuna inanmıyorum. Bunun arkasında başka bir şey olmalı.”

“Peki ama bunu kim bilebilir?” diye sesli düşündü Bodenstein.

“Elard Kaltensee,” dedi Pia. “Onu mutlaka bir kez daha ziyaret etmeliyiz. Çünkü kayıp sandık yatak odasında, hemen yatağın yanında duruyor.”

“Elard Kaltensee’nin yatak odasında duran şeyleri siz nereden biliyorsunuz?” Bodenstein durdu ve alnını buruşturup Pia’ya baktı. “Ve bunu neden daha önce söylemediniz?”

“Az önce değirmen çiftliğindeki atölyedeyken aklıma geldi,” diye açıkladı Pia. “Hem şimdi söylüyorum ya işte.”

Palmye bahçesinden ayrılıp Siesmayer Caddesi üzerinden karşıya geçtiler. Bodenstein uzaktan kumandasının düğmesine basıp arabanın kilidini açtı. Pia tam kapı kolunu tutmuşken bakışları caddenin karşısındaki bir eve takıldı. 19. yüzyıldan kalma, dış cephesi ilk hali korunarak muntazam bir şekilde restore edilmiş ve eski usul geniş daireleri emlak piyasasında yüksek fiyatlara satılan nezih evlerden biriydi.

“Şuraya bak. Bu bizim yalancı çobanımız, değil mi?”

Bodenstein arkasını döndü.

“Evet. Ta kendisi.”

Ritter cep telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, elindeki anahtar destesiyle evin posta kutusunu açmaya çalışıyordu. Ardından hâlâ telefonla konuşmayı sürdürerek evin kapısını açtı ve binaya girip gözden kayboldu. Bodenstein arabanın kapısını çarparak kapattı. Caddenin karşısına geçip posta kutularını kontrol ettiler.

“Görünüşe göre burada bir gazete editörlük ofisi falan yok.” Pia parmağıyla pirinç levhalardan birini işaret etti. “Ama burada M. Kaltensee isimli biri yaşıyor. Bu da ne demek oluyor şimdi?”

Bodenstein binaya göz gezdirdi. “Bunu nasıl olsa öğreniriz. Ama ilk önce sizin favori şüphelinize gidelim.”

Friedrich Müller-Mansfeld, yaşlılık lekeleriyle bezenmiş kel kafasının etrafındaki saçları beyaz bir taç izlenimi veren ince, uzun bir adamdı. Kırıksıklarla dolu uzun bir yüzü ve eski moda gözlüğünün kalın camları yüzünden tuhaf bir şekilde büyük görünen çepeçevre kızarmış gözleri vardı. Geçen cumartesi sabahında Konstanz Gölü yakınlarındaki kızına gitmiş ve an-

cak dün akşam dönmüştü. İsmi uzun Taunus Bakışı sakinleri ve çalışanları listesindeki son kişilerin arasında yer alıyordu, Kathrin Fachinger adamdan, kendisinden önceki üç yüz on iki kişiden daha fazla şey öğrenebileceği konusunda pek ümitli değildi. İhtiyar beyefendiye artık rutine dönüşen bilindik soruları sordu. Anita Frings'le tam yedi yıl boyunca bitişik dairelerde oturmuş, vahşi şekilde gerçekleşen ölüm haberini aldığı anda ise doğal olarak sarsılmıştı.

“Onu yola çıkmadan önceki akşam görmüştüm,” dedi kısık ve titrek bir sesle. “Keyfi gayet yerindeydi.”

Sol eliyle sağ bileğini tuttu ama titrediği çok belli oluyordu.

“Parkinson,” diye açıkladı. “Genellikle iyi hissediyorum, bilirsiniz ama sanırım yolculuk beni biraz yordu.”

“Fazla zamanınızı almayacağım zaten,” diye karşılık verdi Kathrin Fachinger nazikçe.

“Yo, istediğiniz kadar zamanımı alabilirsiniz.” Yaşlı adamın açık renk gözlerinde eski beyefendilerin zarafeti parlamıştı. “Böylesine güzel bir genç hanımla sohbet etmek çok hoş bir değişiklik, bilirsiniz. Ne de olsa burada sadece yaşlı kadınlar var.”

Kathrin Fachinger gülümsedi.

“Peki. O halde Bayan Frings'i 3 Mayıs akşamında gördünüz. Yalnız mıydı, yoksa yanında biri var mıydı?”

“Tek başına hareket etmesi artık neredeyse imkânsız hale gelmişti. Burası oldukça hareketliydi, bahçede bir açık hava gösterisi yapıldı. Onu düzenli olarak ziyaret eden adam ondaydı, bilirsiniz.”

Kathrin Fachinger kulak kesildi.

“Bunun saat kaç gibi olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Elbette. Parkinson'um var, bilirsiniz, Alzheimer değilim.”

Esprî yapmıştı fakat yüzü neredeyse hiç kıpırdamadığı için memurenin bunu anlaması biraz zaman aldı.

“Aslen Doğu Berlinliyim,” dedi yaşlı adam. “Humboldt Üniversitesi'nde uygulamalı fizik profesörüydüm. Komünist

sempatizanı olduğum için Üçüncü Reich döneminde mesleğimi yapmam yasaklandı, bu yüzden yıllarca yurt dışında yaşadım ama sonrasında Alman Demokratik Cumhuriyeti döneminde ben ve ailem hiç sıkıntı çekmedik.”

“Anladım,” dedi Kathrin Fachinger nazikçe. Yaşlı adamın konuyu neye getirmek istediğini tam olarak anlayamamıştı.

“Elbette ki Sosyalist Birlik Partisi’nin başkanlarını bizzat tanıyordum, onlardan çok fazla hoşlandığımı söyleyemesem de. Ama nihayet araştırma yapabiliyordum ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Anita’nın kocası Alexander devlet güvenlik başkanlığında görevliydi, özel operasyonlarda görevli bir subaydı ve döviz yönetimindeki gizli anlaşmalardan sorumluydu...”

Kathrin Fachinger dimdik bir şekilde oturup gözlerini adama dikti.

“Bayan Frings’i eskiden beri mi tanıyordunuz?”

“Evet, bunu zaten az önce de söylememiş miydim?” Yaşlı adam bir süre düşündü, ardından omuz silktili. Alexander Frings savaş sırasında Yabancı Ordusu Doğu Birliği savunma subayydı ve General Reinhard Gehlen’in en yakın yardımcısıydı, belki bu ismi daha önce duymuşsunuzdur.”

Kathrin Fachinger olumsuz anlamda başını salladı. Hızlı bir şekilde notlar alıyordu ve kayıt cihazını masasının üzerinde unuttuğu için kendisine kızıyordu.

“Frings, savunma subayı olarak sahip olduğu vasıflar sayesinde Rusları çok yakından tanıyordu, bilirsiniz. Gehlen ve birliği Mayıs 1945’te Amerikalılara teslim olduktan sonra şimdiki CIA’in ilk teşkilatına dâhil edildiler. Gehlen daha sonra ABD’nin açık onayıyla Gehlen Teşkilatı’nı kurdu ki o da sonradan Almanya Federal İstihbarat Servisi oldu.” Fritz Müller-Mansfeld boğuk bir şekilde güldü, gülüşü yerini öksürüğe bıraktı. Tekrardan konuşabilecek duruma gelmesi biraz zaman aldı. “Koyu Naziler çok kısa bir süre içerisinde koyu demokratlara dönüştü. Frings Amerika’ya gitmedi, onun yerine Sovyet işgali altındaki bölgede

kalmayı tercih etti. Yine aynı şekilde Amerikalıların bilgisi ve onayı dâhilinde devlet güvenlik bakanlığına geçti ama CIC, şimdiki adıyla CIA'yle ve Almanya'daki Gehlen'le bağlantısını devam ettirdi.”

“Bütün bunları nereden biliyorsunuz?” diye şaşkınlığını dile getirdi Kathrin Fachinger.

“Seksen dokuz yaşındayım,” diye cevapladı Müller-Mansfeld kibarca. “Hayatım boyunca çok fazla şey görüp duydum ve neredeyse bir o kadarını da unuttum. Ama Alexander Frings beni etkiledi, bilirsiniz. Altı ya da yedi dili çok iyi biliyordu, çok zeki ve kültürlüydü, her iki tarafın oyununa da kusursuz bir şekilde eşlik edebiliyordu. Sayısız Doğu ajanına operasyon subaylığı yaptı, istediği şekilde Batı'ya seyahat edebiliyordu, üst düzey Batı politikacılarını ve önemli iş insanlarını tanıyordu, silah lobicileri arkadaşlarıydı, bilirsiniz.”

Müller-Mansfeld ara verdi ve düşünceli bir şekilde kemikli el bileğini ovuşturdu.

“Bu arada Frings'in Anita'da ne bulduğunu –dış görünüşü bir yana– bugüne kadar anlamış değilim.”

“Neden?”

“Çok soğuk bir kadındı,” diye cevapladı Müller-Mansfeld. “Anlatılanlara göre Ravensbrück Toplama Kampı'nda gözcülük yapmış, bilirsiniz. Batı'ya gitmek istememesinin sebebi eski kamp tutsakları tarafından tanınabilecek olmasıydı. Frings'le 1945 yılında Dresden'de tanışmıştı ve daha o zamanlardan beri Amerikalılar ve Ruslarla bağlantıları olduğu için onunla evlenerek adli soruşturmadan kurtulmasını sağladı. Değişen ismiyle birlikte artık karanlık geçmişini de üzerinden atmış oldu ve kocası gibi devlet güvenlik bakanlığında çalışmaya başladı. Bu arada...” Müller-Manfred sinsi bir şekilde kıkırdadı. “Batı'nın tüketim mallarına olan zaafı ona Wandlitz'te ‘Bayan Amerika’ gizli lakabını kazandırdı, buna olabildiğince sinirlenmişti.”

“O akşam yanında olan adam hakkında bana neler anlatabilirsiniz?” diye sordu Kathrin Fachinger.

“Anita’nın çok sık ziyaretçisi olurdu. Gençlik arkadaşı Vera sık sık gelirdi ve ara sıra da Profesör.”

Kathrin Fachinger, yaşlı adam anılarını toparlamaya uğraşırken ve titreyen eliyle su bardağını ağzına götürmeye çalışırken sabırla bekledi.

“Kendilerini dört silahşörler diye adlandırıyorlardı.” Yeniden boğuk ve alaycı bir şekilde güldü. “Yılda iki kez Zürih’te buluşuyorlardı, bunu Anita ve Vera kocalarını toprağa verdikten sonra da sürdürdüler.”

“Kimler kendilerini dört silahşörler diye adlandırıyordu?” diye sordu Kathrin bir kez daha kafası karışmış şekilde.

“Dört eski arkadaş. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı, bilirsiniz, Anita, Vera, Oskar ve Hans.”

“Oskar ve Hans mı?”

“Silah tüccarı ve vergi dairesindeki yardımcısı.”

“Goldberg ve Schneider mi?” Kathrin Fachinger heyecanla öne doğru eğildi. “Onları da mı tanıyordunuz?”

Friedrich Müller-Mansfeld’in gözleri keyiften parladı.

“Huzurevinde günlerin ne kadar uzayabileceğini tahmin bile edemezsiniz, burası gibi lüks ve konforlu bir yerde olsanız dahi. Anita anlatmayı severdi. Ailesi yoktu ve bana güveniyordu. Oldukça kurnazdı ama arkadaşı Vera ondan çok daha uyanıktı. O her konuda işini çok iyi biliyor. Doğu Prusyalı basit bir kız için olağanüstü sayılabilecek kadar başarılı oldu, bilirsiniz.”

Yeniden düşünceli bir şekilde parmaklarını ovuşturdu.

“Anita geçen hafta çok heyecanlıydı. Nedenini bana söylemedi. Ama sürekli ziyaretçileri vardı. Vera’nın oğlu birkaç kez geldi, kel kafalı olan ve kız kardeşi, şu politikacı olan. Anita’yla birlikte saatlerce aşağıdaki kafeteryada oturdular. Bir de ‘Kedicik’, o düzenli olarak geliyordu. Onu tekerlekli sandalyesiyle gezdiriyordu...”

“Kedicik mi?”

“Ona o şekilde sesleniyordu, o genç adama.”

Kathrin Fachinger seksen dokuz yaşındaki bir adamın gözünden “genç” tanımının anlamını düşündü.

“Nasıl biriydi?” diye sordu.

“Şey. Kahverengi gözlü. Zayıf. Orta boylu, sıradan bir yüz. Mükemmel bir ajan profili, bilirsiniz.” Müller-Mansfeld gülümsemi. “Ya da İsviçreli bir banker.”

“Peki cuma akşamı da onun yanında mıydı?” diye sordu Kathrin Fachinger sakın bir şekilde, aslında içten içe heyecandan titremesine rağmen. Bodenstein sevinecekti.

“Evet.” Friedrich Müller-Mansfeld başıyla onayladı. Kathrin Fachinger çantasından cep telefonunu çıkardı ve galerisinde Marcus Nowak’ın fotoğrafını aradı, Ostermann resmi ona yarım saat önce göndermişti.

“Bahsettiğiniz adam bu olabilir mi?” Müller-Mansfeld’e cep telefonunu verdi. Adam gözlüğünü alına doğru kaldırdı ve ekranı gözlerine iyice yaklaştırdı.

“Hayır, bu o değil,” dedi. “Ama bunu da gördüm. Hatta sanırım aynı akşamdı.”

Müller-Mansfeld düşünceli bir şekilde alnını buruşturdu.

“Evet, hatırlıyorum,” dedi sonunda. “Perşembe günüydü, saat on buçuğa doğru. Tiyatro gösterisi yeni bitmişti ve ben asansöre gidiyordum. Giriş salonunda duruyordu, sanki birini bekliyormuş gibiydi. Tedirgin tavırları dikkatimi çekmişti. Durmadan saate bakıyordu.”

“Bu adam olduğuna kesinlikle emin misiniz?” diye sordu Kathrin Fachinger emin olmak için ve cep telefonunu havaya kaldırdı.

“Kesinlikle. Gördüğüm yüzleri asla unutmam.”

Profesör Kaltensee’yi sanatevinde bulamayınca Bodenstein ve Pia teşkilata geri döndü. Ostermann’ın söylediğine göre savcı,

Nowak'ın şirket araçlarını kriminal teknik araştırmaya tabi tutmak için delilleri yetersiz bulmuştu.

“Oysa ki Nowak olay anında cesedin bulunduğu yerdeydi!” diye sinirlendi Pia. “Ayrıca araçlarından biri Schneider'in evinin önünde görülmüş!”

Bodenstein kendisine bir fincan kahve koydu.

“Hastaneden yeni bir haber var mı?” diye sordu. Nowak'ın odasının önünde sabahın erken saatlerinden beri bütün ziyaretçileri ve ziyaret saatlerini kaydeden görevli bir memur oturuyordu.

“Sabah karısı oradaydı,” diye karşılık verdi Ostermann. “Öğlen ise büyükannesi ve çalışanlarından biri geldi.”

“Bu kadar mı?” Pia hayal kırıklığına uğramıştı. Hiçbir gelişme yoktu.

“Onun yerine ben KMF hakkında pek çok bilgi edindim.” Ostermann doğru dosyayı bulana kadar evraklarını karıştırdı ve rapor verdi. Eugen Kaltensee otuzlu yıllarda, biraz zorbaca ama o dönemde pek de alışılmışın dışında olmayan bir yöntemle, dönemin koşullarını fark edip ailesiyle birlikte Almanya'yı terk eden Yahudi patronunun şirketini ele geçirmişti. Kaltensee eski şirket sahibinin silah endüstrisi alanındaki buluşlarını kullanarak işi Doğu'da müthiş şekilde genişletmiş ve bir servet kazanmıştı. Silahlı kuvvetlerin tedarikçisi olarak NSDAP üyesi olmakla birlikte en büyük savaş vurguncularından biriydi.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye iş arkadaşının sözünü kesti Pia hayret içinde.

“Bir duruşma yapılmış,” diye cevapladı Ostermann. “Şirketin eski sahibi Yahudi Josef Stein savaştan sonra şirketini geri istemiş. Söylenenlere göre Kaltensee, Stein'in geri dönmesi durumunda şirketini ona geri vereceğine dair bir sözleşme imzalamış. Elbette ki bu sözleşme bulunamadı, sonuçta bir anlaşmaya varılmış ve Stein şirket hissedarı olmuş. Bütün bunlar o dönemde basında büyük yankı uyandırmış çünkü Kaltensee'nin Doğu'daki fabrikalarında çalışma kampı esirlerini kullandığı

kanıtlanmış olmasına rağmen yargı sürecinde ‘aklanmış’ ve hüküm giymemiş.”

Ostermann keyifli bir şekilde gülümsedi.

“KMF’nin eski yetkilisini buldum,” dedi. “Beş yıl önce emekliye ayrılmış, Vera ve Siegbert Kaltensee’ye oldukça kızgın çünkü onu acımasızca saf dışı bırakmışlar. Adam şirkette olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyor ve bana her şeyi baştan sona anlattı.”

Seksenli yılların ortasında şirket içerisinde çok vahim bir kavga meydana gelmişti. Yetki alanlarını genişletmek isteyen Vera ve Siegbert, Eugen Kaltensee’yi entrikalarla kandırınca o da şirkete yeni yapısal düzenlemeler getirmişti. Yeni bir hissedarlık sözleşmesi hazırlamış ve hisseleri kendi keyfince aile bireylerine ve dostlarına dağıtmıştı. Aile içerisinde bugüne kadar hâlâ kavgalara sebep olan bu karar ciddi sıkıntılar doğurmuştu. Siegbert ve Vera kişi başı yüzde yirmi, Elard, Jutta, Schneider ve Anita Frings kişi başı yüzde on, Goldberg yüzde on bir, Robert Watkowiak yüzde beş, karısı Katharina Schmunck ise yüzde dörtlük bir hisseye sahip olmuştu. Kaltensee bu sözleşmeyi değiştirmeye fırsat bulamadan bodrum katına inen merdivenlerden aşağıya düşüp boynunu kırmıştı.

Tam o sırada Bodenstein’in cep telefonu çaldı. Arayan Kathrin Fachinger’di. “Amirim, çok önemli bir şey buldum!” dedi heyecanla. Bodenstein, Ostermann’a beklemesini söyleyen bir işaret yaptı ve en genç çalışanının heyecanlı bir şekilde anlattıklarını dinledi.

“Çok iyi Bayan Fachinger,” dedi sonunda ve konuşmayı bitirdi. Başını kaldırıp hoşnut bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

“Bunun sayesinde Nowak için bir yakalama kararı, şirketi ve dairesi için de bir arama emri çıkarttırabiliriz.”

*23 Ağustos 1942. Bugünü hayatım boyunca asla unutmaya-
cağım! Teyze oldum! Ne büyük bir heyecan! Vicky bu akşam*

saat onu çeyrek geçe sağlıklı bir oğlan dünyaya getirdi ve ben yanındaydım! Her şey çok çabuk oldu, oysa ben bunun saatler süreceğini sanmıştım! Savaş çok uzakta ama bir o kadar yakın! Elard cepheden izin alamadı, şu anda Rusya'da. Annem ona bir şey olmaması için bütün gün dua etti, bugün olmasın! Vicky'nin sancıları öğleden sonra başladı. Babam, Bayan Wermin'i getirmesi için Schwinderke'yi Doben'e gönderdi ama gelemedi. Rosengarten'deki çiftçi Krupski'nin karısı iki gündür doğum sancısı çekiyor ve neredeyse kırk yaşında! Vicky öyle cesurdu ki. Onunla gurur duyuyorum! Çok korkutucuydu ama aynı zamanda muhteşemdi. Annem, Edda, ben ve Bayan Endrikat bunu Bayan Wermin olmadan da yapmayı başardık. Babam bir şişe şampanya açtı ve Endrikat'la birlikte içti; büyükbabalar! Annem onlara bebeği gösterdiğinde oldukça çakırkeyiftiler. Onu ben de kucağıma aldım. Böylesine minicik elleri ve ayakları olan bir varlığın günün birinde büyük ve güçlü bir adama dönüşeceğini düşünmek gerçekten inanılmaz! Vicky ona hem benim hem de onun babasının isimleri olan Heinrich Arno Elard ismini verdi; Edda en azından ikinci isminin Adolf olması gerektiğini söylese de. Her iki büyükbaba da duygulanıp birkaç damla gözyaşı döktü ve bir şişe şampanya daha devirdi. Bayan Wermin nihayet geldiğinde Vicky bebeği emzirmeye başlamıştı bile, Bayan Endrikat onu yıkayıp bezlemişti. Bebeğin vaftiz annesi ben olacağım! Ah, hayat ne kadar da heyecan verici. Babam ona çok ciddi bir şekilde günün birinde Gut Lauenburg'un sahibi olacağını anlatınca küçük Heinrich Arno Elard hiç tepki vermedi ama sonra omzuna salyalarını akıttı. O kadar çok güldük ki! Harika bir gündü, neredeyse eskisi gibi! Elard izin alır almaz vaftiz töreni yapılacak. Çok yakında da düğün! O zaman Vicky gerçek anlamda kız kardeşim olacak, gerçi şu anda da birbirimizin en yakın dostuyuz...

Thomas Ritter günlüğün sayfalarına sarı bir not kâğıdı yapıştırdı ve yanan gözlerini ovuşturdu. Bu inanılmazdı! Okurken

uzun zaman önce yok olmuş bir dünyanın içinde kaybolmuştu. Ailesinin Mazurya'daki büyük çiftliğinde korunaklı bir şekilde büyüyen genç bir kızın dünyasında. Sırf bu günlüklerin içeriği bile mükemmel bir roman yazmak için tek başına yeterli malzemeye sahipti, batan Doğu Prusya için yakılan ağıt, Arno Surminski ya da Siegfried Lenz'i aratmazdı. Genç Vera yaşadığı toprakları ve insanlarını ayrıntılı ve özenli bir biçimde tasvir etmişti ama bunun yanı sıra çiftlik sahibi kızlarının gözünden, Birinci Dünya Savaşı'nda iki oğlunu kaybettikten sonra Doğu Prusya'daki çiftliklerine çekilen ebeveynlerinin politik bakışlarını da. Hitler ve Nazi karşıtı olmalarına karşın Vera ile kız arkadaşları Edda ve Vicky'nin Alman Kız Birliği'ne gitmesine izin vermişlerdi. Genç kızların Alman Kız Birliği grubuyla olimpiyat yarışlarına katılmak üzere Berlin'e yaptıkları yolculuğun tasviri tek kelimeyle büyüleyiciydi, Vera'nın İsviçre'deki bir kız yurdunda kalırken arkadaşı Vicky'yi çok fazla özlemesi ve o süreç boyunca yaşadıkları da öyle. Savaş çıktığında Vera'nın ağabeyi Elard hava kuvvetlerine katılmış ve başarıları sayesinde kısa sürede orduda yükselmişti. Bilhassa Elard ile çiftlik sahibi Endrikat'ın kızı Vicky'nin arasında gelişen aşk hikâyesi çok dokunaklıydı.

Peki ama Vera neden biyografisinin ilk bölümlerinde Doğu Prusya'daki gençlik yıllarının anlatılmasına bu kadar şiddetle karşı çıkmıştı? Ne de olsa utanılacak hiçbir şey yapmamıştı, belki Alman Kız Birliği üyeliğinin duyulmasından çekinmişti. Ama o dönemlerde, özellikle herkesin herkesi tanıdığı kırsal kesimlerde başını belaya sokmadan çoğunluktan ayrılmak neredeyse imkânsızdı. Ritter okumaya devam ediyordu, Vera'nın döneme bakışını yansıtan bu anıların yabancıların eline geçmesindense yok edilmesinin neden daha doğru olacağını yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Geçen cuma günü öğrendiklerinin arka planı olarak bu günlükler bomba etkisi yaratacak nitelikteydi. Okurken durmaksızın notlar almıştı ve taslağının birinci

bölümünü kafasında baştan düzenlemişti. Sonunda 1942 yılına ait günlükte ihtiyacı olan delili bulmuştu. 23 Ağustos 1942’de –Hitler’in ilk kez Stalingrad’ı bombalattığı günde– yazılanları okuyunca hemen internete bağlanıp Elard Kaltensee’nin kısa biyografisini arattı.

“Bu nasıl olabilir?” diye mırıldandı Ritter ve dizüstü bilgisayarının ekranına bakakaldı. Sayfada Elard’ın 23 Ağustos 1943’te doğduğu yazıyordu. Yeğenin doğduğu tarihten tam bir yıl sonra Vera’nın da bir oğlu olmuş olabilir miydi? Ritter 1943 yılına ait günlüğün sayfalarını çevirip ağustos ayını buldu.

Heini bir yaşına bastı! Öylesine tatlı küçük bir velet ki insanın onu yiyesi geliyor! Yürümeye bile başladı... Birkaç sayfa geriye gitti, sonra tekrar birkaç sayfa ileriye. Vera haziranda ailesinin İsviçre’deki çiftliğinden geri dönmüş ve arkadaşı Vicky’nin Stalingrad’daki savaşta yaşamını yitiren ağabeyi Walter’in ölümlüyle gölgelenen yazını orada geçirmişti. Ne Vera’nın hayatında olan bir adam ne de söz konusu bir hamilelik hakkında tek kelime vardı! Elard Kaltensee’nin 23 Ağustos 1942’de doğan küçük Heinrich Arno Elard olduğuna hiç şüphe yoktu. Peki ama biyografisinde neden 1943 yılında doğduğu yazıyordu? Elard kendisini kibirden bir yaş küçük mü göstermek istemişti? Ritter cep telefonunun titreşmesiyle irkildi. Marleen endişeyle nerede kaldığını sordu. Saat onu geçmişti. Ritter’in kafası düşüncelerle doluydu, şu anda kesinlikle ara veremezdi!

“İşim ne yazık ki uzayacak hayatım,” dedi sesinin üzgün çıkmasına gayret ederek. “Yarın taslağı teslim etmem gerekiyor, biliyorsun. Eve elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağım ama sen beni bekleme. Uyumana bak.”

Telefonu kapatır kapatmaz bilgisayarını kendisine çekti ve okurken kafasında düzenlediği cümleleri yazmaya başladı. Bunu yaparken gülümsüyordu. Şüphelerini elle tutulur delillerle

desteklemeyi başardığı takdirde Katharina ve yayınevindekiler hiç şüphesiz ki istedikleri sansasyonu elde edeceklerdi.

“Öyleyse Nowak perşembe akşamı Taunus Bakışı’ndaydı,” dedi Bodenstein, Ostermann ile Pia’yı Kathrin Fachinger’in Anita Frings’in huzurevindeki komşusuyla yaptığı konuşma hakkında bilgilendirdikten sonra.

“Herhalde tiyatro gösterisini izlemek için gitmemiştir,” diye yorumda bulundu Pia.

“KMF hakkında öğrendiklerini anlatmaya devam et,” dedi Bodenstein, Ostermann’a.

Vera Kaltensee kocasının ölümünden sonra vasiyetname-sinde yer alan yeni şirket sözleşmesi okununca öfkeden çılgına dönmüştü. Sözleşmeyi geçersiz kılmak için elinden geleni yapmış, ardından Goldberg, Schneider ve Frings’in hisselerini satın almak istemiş ama sözleşme şartlarına aykırı olduğu için bunu yapamamıştı.

“Bunun dışında Elard Kaltensee o dönemde hiçbir zaman anlaşılamadığı üvey babasını merdivenlerden aşağıya itmekle suçlanmış,” dedi Ostermann. “Fakat daha sonra bunun bir kaza olduğu tespit edilmiş ve dosya rafa kaldırılmış.” Defterine göz attı. “Planladığı her ticari girişim için eski dostlarından ve üvey oğlu Robert ile kızının arkadaşından onay almak zorunda olması Vera Kaltensee’nin hiç hoşuna gitmemişti ama Goldberg’in desteğiyle Surinam’da fahri konsolos olmuş ve böylelikle Suri-nam’daki boksit kaynakları üzerindeki yetkisini güvence altına alarak doğrudan alüminyum ticaretine girmeyi başarmış. Artık sadece tedarikçi olmak istemiyormuş. Birkaç yıl sonra haklarını ALCOA isimli Amerikan şirketine satmış, KMF ise alüminyum işçiliğinde kullanılan pres makineleri ile dünya pazarında birinci sıraya yükselmiş. Ana sermayeyi yöneten kardeş şirketler İsviçre, Liechtenstein, Britanya Virjin Adaları, Cebelitarık, Monaco ve bunun gibi yerlerde bulunuyor.”

“Herrmann Schneider’in bu işlerle bir bağlantısı var mıydı?” diye sordu Pia. Yavaş yavaş hikâyedeki bütün ayrıntıları tıpkı bir yapbozun parçaları gibi yerlerine oturtmaya başlıyordu! Tüm ayrıntılar birleşince resmin tamamı ortaya çıkacaktı.

“Evet.” Ostermann başıyla onayladı. “İsviçre’deki KMF’nin danışmanlığını yapıyordu.”

“Şirket hisselerinin şimdiki durumu nedir peki?” diye sordu Bodenstein.

“İşte.” Ostermann oturduğu yerde doğruldu. “Asıl konu şimdi geliyor: Şirket sözleşmesine göre hisselerin miras bırakılması ya da satılması mümkün değil, hissedarın ölmesi durumundaysa sahip olduğu tüm hisseler şirket yöneticisine geçiyor. İşte tam da bu madde elimizdeki dört cinayetin gerçek sebebi olabilir.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bodenstein.

“Mali müşavirler KMF’nin dört yüz milyon avro değerinde olduğunu tahmin ediyor,” dedi Ostermann. “Rantçı bir İngiliz şirketi o dönemin piyasa değerinin iki katı olan bir teklif sunmuş. Hissedar başına düşen miktarı hesaplayın bakalım.”

Bodenstein ve Pia kısaca baktı.

“KMF’nin yöneticisi Siegbert Kaltensee,” dedi Bodenstein. “Bu durumda Goldberg, Schneider, Watkowiak ve Bayan Frings’in ölümünden sonra hisseleri ona kalıyor.”

“Görünüşe göre öyle.” Ostermann not defterini çalışma masasının üzerine bıraktı ve meslektaşlarına zafer kazanmışçasına bir bakış yöneltti. “Şayet sekiz yüz milyon avro cinayet işlemek için yeterli bir sebep değilse, benim aklıma gelen daha geçerli bir sebep yok.”

Bir an tamamen sessizlik oldu.

“Bu konuda sana katılıyorum,” dedi Bodenstein.

“Siegbert Kaltensee bugüne kadar şirketi ne satabildi ne de borsaya açabildi, bunu yapabilmesi için ihtiyacı olan çoğunluk oyuna sahip değildi. Şimdiki durum ise çok farklı: Hesaplama-larım doğruysa hisselerin yüzde elli beşi ona ait, buna kendi yüzde yirmisi de dâhil.”

“Sekiz yüz milyonun yüzde onu bile azımsanacak bir miktar değil,” diye düşündü Pia. “Hisse çoğunluğunun Siegbert’e geçmesi ve KMF’nin satılıp kendi paylarının paraya dönüşmesi diğerlerinin de işine gelmiş olabilir.”

“Cinayetlerin bu sebeple işlendiğini sanmıyorum,” Bodenstein kahvesini bitirdi ve başını salladı. “Ben daha çok katilimizin, istemeyerek de olsa, Kaltenseelere büyük bir iyilik yaptığını düşünüyorum.”

Pia, Ostermann’ın masasındaki belgeleri almış, notlarını inceliyordu.

“Bu arada şu Katharina Schmunck neyin nesi?” diye sordu. “Kaltenseelerle nasıl bir bağlantısı var?”

“Katharina Schmunck’un şimdiki adı Katharina Ehrmann,” diye açıkladı Ostermann. “Kendisi Jutta Kaltensee’nin en yakın arkadaşı oluyor.”

Bodenstein alnını buruşturup düşündü, ardından yüzü aydınlandı. Değirmen çiftliğinde görmüş olduğu fotoğrafları hatırladı. Ama henüz bir şey söyleyemeden Pia yerinden fırlayıp çantasını karıştırmaya başladı, ta ki emlakçının, üzerine ev sahibesinin ismini yazdığı kartviziti bulana kadar.

“İnanılır gibi değil!” dedi kartı bulunca. “Katharina Ehrmann, Watkowiak’ın cesedini bulduğumuz Königstein’daki evin sahibi! Bundan nasıl bir anlam çıkarmalıyız?”

“Her şey gayet açık,” dedi Kaltenseelerin para hırsının gayet mantıklı bir cinayet sebebi olduğunu düşünen Ostermann. “Watkowiak’ı öldürdükten sonra şüpheleri Katharina Ehrmann’ın üzerine çekmek istediler. Bu şekilde bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı.”

*

Ritter’in gözleri yanıyor, başı çatlıyordu. Ekrandaki harfler gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. Son iki saat içerisinde tam yirmi beş sayfa yazmıştı. Ölesiye yorgundu ama aynı zamanda

aşırı heyecandan içi kıpır kıpırdı. Dosyayı kaydedip e-posta programına giriş yaptı. Katharina ona verdiği belgeleri neye dönüştürdüğünü yarın sabah erkenden görmeliydi. Esneyerek ayağa kalktı ve pencerenin önüne geçti. Eve dönmeden önce günlükleri hemen banka kasasına koymalıydı. Marleen saf olabilirdi ama bunları eline geçirmesi her şeyi anlamasına yeterdi. Böyle bir durumda ailesinin yanında yer alması kaçınılmaz olurdu. Ritter'in bakışları boş park yerinde cabrio arabasının yanında duran koyu renk bir pikaba takıldı. Tam arkasını dönecekken bir anda pikabın ön bölümünde beliren ışıkla birlikte iki adamın yüzü görüldü. Kalbi korkudan hızla çarpmaya başladı. Katharina belgelerin olay yaratacak nitelikte, hatta tehlikeli olabileceğini söylemişti. Gün içerisinde bunu pek umursamamıştı ama şimdi, gecenin on buçuğunda Fechenheim'daki bir sanayi bölgesinin arka sokaklarında bu düşünce kuşkusuz belli bir açıdan tehdit içeriyordu. Cep telefonunu eline alıp Katharina'yı aradı. Telefon onuncu çalışında açıldı.

"Kati," Ritter sakın konuşmaya çalıştı, "Sanırım izleniyorum. Hâlâ ofisteyim ve taslak üzerinde çalışıyorum. Aşağıdaki park yerinde, içinde iki herifin oturduğu bir pikap duruyor. Ne yapacağım ben şimdi? Kim onlar?"

"Sakin ol," diye karşılık verdi Katharina alçak sesle. Ritter arka planda gürültülü konuşmalar ve çalan bir piyanonun sesini duyuyordu. "Bunu tamamen kafanda kurguladığından eminim. Ben..."

"Kafamda hiçbir şey kurguladığım falan yok, lanet olsun!" diye öfkeleni Ritter. "Belki de aşağıda öylece durmuş beni bekliyorlar! Belgelerin tehlikeli olabileceğini kendin söylemiştin!"

"Bunu o anlamda söylemedim ki," dedi Katharina onu sakinleştirmeye çalışarak. "Somut bir tehlikeyi kastetmemiştim. Belgelerden kimsenin haberi yok ki. Hadi şimdi arabana binip evine git ve güzel bir uyku çek."

Ritter kapıya gidip ışığı kapattı. Ardından tekrar pencerenin önüne geçti. Pikap hâlâ yerinde duruyordu.

“Peki,” dedi. “Ama önce günlükleri bankaya götürmeliyim. Sence orada başıma bir şey gelir mi?”

“Elbette hayır, saçmalama,” diye cevapladı Katharina.

“Peki o zaman.” Ritter biraz olsun rahatlamış hissediyordu. Gerçekten tehlikeli bir durum söz konusu olsaydı Katharina farklı şekilde tepki verirdi. Ne de olsa onun para kaynağıydı, hayatını düşüncesizce tehlikeye atacak bir şey yapmazdı. Bir anda kendisini bir aptal gibi hissetti. Katharina onun bir korkak olduğunu düşünmüş olmalıydı!

“Bu arada taslağı sana gönderdim,” dedi.

“Harika,” diye karşılık verdi Katharina. “Yarın sabah ilk işim onu okumak olacak. Artık kapatmam gerekiyor.”

“Tamam o zaman. İyi geceler.” Ritter cep telefonunu kapattı, ardından günlükleri el çantasına, dizüstü bilgisayarını ise sırt çantasına yerleştirdi. Koridor boyunca yürürken dizleri titriyordu. “Hepsini kafamda kuruyorum,” diye mırıldandı.

9 Mayıs 2007, Çarşamba

“Dün beni kimin aradığına inanmayacaksın,” dedi Cosima banyodan seslenerek. “O kadar şaşırdım ki!”

Bodenstein yatağa uzanmış, kıkırdayarak parmağını yaka-
layan ve şaşırtıcı bir güçle sımsıkı tutan bebeğiyle oynuyordu.
Bu karmaşık davayı artık bir an önce çözmeliydiler çünkü en
küçük kızını kesinlikle çok az görebiliyordu.

“Kimmiş peki?” diye sorup Sophia’nın karnını gıdıkladı.
Sophia bir sevinç çılgılığı atıp küçük bacaklarını oynattı.

Cosima üzerine sardığı bir havlu ve elinde diş fırçasıyla
kapı eşiğinde belirdi.

“Jutta Kaltensee.”

Bodenstein donup kaldı. Jutta Kaltensee’nin onu son gün-
lerde en az on kez aradığını Cosima’ya söylememişti. Başlangıçta
bu onun gururunu okşasa da konuşmalar tarzına hiç uymayan
şekilde fazla hızlı ve samimi olmaya başlamıştı. Ancak dün ona
açıkça birlikte yemeğe çıkma teklifinde bulunması aramalarının
gerçek amacını anlamasını sağlamıştı. Jutta Kaltensee ona açık
şekilde kur yapıyordu, Bodenstein ise ona nasıl davranması
gerektiği konusunda bocalıyordu.

“Öyle mi? Ne istiyormuş peki?” diye sordu Bodenstein
sıradan bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek ve bebekle
oynamaya devam etti.

“Yeni imaj kampanyası için bir ekip kurmak istiyor.” Cosima banyoya gitti ve sabahlığını giymiş şekilde geri döndü. “Annesinde seninle karşılaşınca aklına benim geldiğimi söyledi.”

“Öyle mi?” Jutta’nın onun arkasından işler çevirip o ve ailesi hakkında bilgi toplamış olması Bodenstein’in hoşuna gitmemiştir. Ayrıca Cosima’nın işi reklam filmleri çekmek değil, belgesel yapımcılığıydı. İmaj kampanyası konusu tamamen yalandı. Peki ama bunu neden yapıyordu?

“Bugün öğle yemeği için buluşacağız, bakalım ne istiyor-muş.” Cosima yatağın kenarına oturup bacaklarını kremledi.

“Kulağa gayet iyi geliyor.” Bodenstein başını çevirip karrısına içten bir bakış yöneltti. “Hesaba elini süreyim deme. Kaltenseelerin çok fazla parası var.”

“Bu senin için sorun olmaz mı?”

Bodenstein, Cosima’nın bu soruyla tam olarak neyi kastettiğini anlayamadı.

“Neden olsun ki?” diye sordu ve bundan böyle Jutta Kaltensee’nin aramalarını cevaplamamaya karar verdi. Aynı anda onunla şu ana kadar kurduğu samimiyetin boyutunu düşündü. Ölçüyü kaçırmıştı. Keskin zekâya sahip ve çekiciliğiyle insanı heyecanlandıran o kadının düşüncesi bile evli bir adama yakışmayacak türden fanteziler kurmasına sebep oluyordu.

“Ne de olsa ailesi soruşturmalarınızın odak noktası,” dedi Cosima.

“Teklifini bir dinle bakalım,” diye önerdi aslında hiç istemeyerek. İçini rahatsız edici bir his kapladı. Jutta Kaltensee’yle şu ana kadar zararsız olan flörtü hesapta olmayan riskli bir hal alabilirdi, bu da şu an için ihtiyacı olan son şeydi. Ona tatlı ama kesin bir dille sınır çizmenin vakti gelmişti. Bunu aslında hiç yapmak istemese de.

Pia gece çok az uyumasına rağmen ertesi sabah yediye çeyrek kala masasının başına oturmuştu bile. Siegbert Kaltensee’yle

bir an önce konuşmak artık kaçınılmazdı, orası kesindi. Kahvesinden bir yudum aldı, ekrana baktı ve Ostermann'ın dünkü raporu ve çıkarımları üzerine düşündü. Cinayetlerin Kaltensee kardeşlerin emriyle gerçekleştirildiği ihtimal dâhilinde olabilirdi elbette. Ama tüm parçalar yerine oturmuyordu: Katilin bütün cinayet mahallerine yazdığı sayının anlamı neydi? Cinayetler neden o kadar eski bir silah ve altmış yıllık mermiler kullanılarak işlenmişti? Bir kiralık katil susturuculu bir silah kullanmayı tercih ederdi, ayrıca Anita Frings'i huzurevinden ormana götürmekle uğraşmazdı. Pia; Goldberg, Schneider ve Anita Frings cinayetlerinin kişisel bir nedenle işlendiğine emindi. Peki ya Robert Watkowiak'ın bu işle ne ilgisi vardı? Kız arkadaşı neden öldürülmüştü? Bütün bunların cevabı yanlış izlerin karmaşası ve olası cinayet senaryolarının arkasında gizliydi. Thomas Ritter, Kaltenseelerin aile geçmişini biliyordu ve Vera tarafından kötü bir şekilde aşağılanıp yara almıştı.

Peki ya Elard Kaltensee? Annesinin üç arkadaşını ona geçmiş hakkındaki gerçekleri anlatmadıkları için öldürmüş ya da öldürtmüş olabilir miydi? Sonuçta onlara karşı nefret beslediğini ve içinde onları öldürmek için güçlü bir istek duyduğunu itiraf etmişti. Bir de fazlasıyla şüpheli bir profil çizen Marcus Nowak vardı. Şirket arabası sadece olay zamanında Schneider'in evinin önünde görülmekle kalmamış, kendisi de Watkowiak'ın ölüm saatinde Königstein'daki evinin önünde ve Anita Frings'in öldürüldüğü akşam Taunus Bakışı'nda görülmüştü. Bütün bunlar sadece basit bir tesadüften ibaret olamazdı. Sonuçta Nowak da bu işten büyük paralar kazanacaktı. Nowak ve Elard Kaltensee, Kaltensee'nin onlara anlattığından çok daha yakındılar. Belki de üç cinayeti birlikte işlemişlerdi ve Watkowiak da buna şahit olmuştu... Yoksa bunların hepsi tamamen yanlış varsayımlar mıydı ve işin arkasında Kaltenseeler mi vardı? Ya da bambaşka biri? Pia dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğini fark etti.

Kapı açıldı, Ostermann ve Behnke ofise girdi. Aynı anda Ostermann'ın masasının yanındaki faks makinesi ötüp çalışmaya başladı. Çantasını kenara bıraktı ve ilk sayfayı eline alıp inceledi.

“Sonunda,” dedi. “Laboratuvar sonuçları gelmiş.”

“Gösterece.” Kriminal laboratuvarından gelen altı sayfayı hep birlikte okudular. Anita Frings'in cinayetinde kullanılan silah Goldberg ve Schneider'in vuruldukları silahla aynıydı. Kullanılan mermiler de aynıydı. Schneider'in ev sinemasında bulunan bir bardaktan ve sigara izmaritlerinden alınan DNA örneği, kriminal federal polisinin bilgisayarında kaydı bulunan bir adama aitti. Herrmann Schneider'in cesedinin yanında bulunan tek bir saç teli sayesinde kimliği belirlenemeyen bir kadına ait DNA izine rastlanmış, Goldberg'in evindeki aynanın üzerindeki belirgin parmak izi ise ne yazık ki sınıflandırılamamıştı. Ostermann veri bankasına giriş yaptı ve Schneider'in ev sinemasındaki kişinin yaralama ve araçla polisten kaçma suçlarından pek çok sabıkası olan Kurt Frenzel olduğunu öğrendi.

“Monika Krämer'in, Watkowiak'ın yanında bulunan bıçakla öldürüldüğü kesin,” dedi Pia. “Bıçağın sapında parmak izleri bulundu. Ama ağzındaki spermeler Watkowiak'a değil, tamamen belirsiz birine ait. Cinayet sağ kolunu kullanan biri tarafından işlenmiş. Evin içindeki izler, tırnaklarının altında bulunan ve sınıflandırılamayan birkaç lifin ve hâlâ incelemede olan bir saç telinin dışında büyük ölçüde Monika Krämer ve Robert Watkowiak'a ait. Bu arada Watkowiak'ın gömleğindeki kan Bayan Krämer'e aitmiş.”

“Her şey açıkça ortada,” dedi Behnke. “Watkowiak hatununu öldürmüş işte. Çok sinir bozucu bir kadındı gerçekten.”

Pia iş arkadaşına düşünceli bir bakış yöneltti.

“O yapmış olamaz,” diye hatırlattı Ostermann. “Elimizde Watkowiak'ın Taunus ve Nassau'daki banka şubelerinde çekleri bozdurmaya çalışırken çekilmiş güvenlik kamerası kayıtları var. Tam saatine tekrardan bakmam gerek ama sanırım on birle on

bir buçuk arasındaydı. Otopsi raporunda Monika Krämer'in saat on birle on iki arasında ölmüş olduğu yazıyor.”

“Amirin ortaya attığı şu kiralık katil zırvalığına inanmıyorsunuz herhalde?” diye söylendi Behnke. “Hangi kiralık katil aptal bir ihtiyarı öldürmekle uğraşır ki?”

“Şüpheleri Watkowiak'ın üstüne çekmek için,” diye karşılık verdi Pia. “Aynı katil aynı zamanda Watkowiak'ı da öldürüp cinayet aletini ve cep telefonunu sırt çantasına yerleştirdi, üzeri kanlı gömleği giyen de oydu.”

O anda kendi kendine Nowak-Kaltensee teorisini yıkmıştı. Her ikisinin de öncesinde oral seks yaptıkları vahşi bir cinayeti işleyebileceğine inanmıyordu. Ortada iki katil vardı, orası kesindi.

“Bu şekilde olmuş olabilir,” diye kabul etti Ostermann, ardından laboratuvar raporunda gömlekle ilgili bölümü sesli bir şekilde okudu. Yanlış iliklenmişti, Watkowiak'ın beden ölçüsüne uygun değildi ve o kadar yeniydi ki kollarından birinde tıpkı paketli gömleklerde olduğu gibi bir iğne bulunuyordu.

“Gömleğin nereden satın alındığını öğrenmeliyiz,” dedi Pia.

“Elimden geleni yaparım,” Ostermann başıyla onayladı.

“Bu arada, az kalsın unutuyordum.” Behnke masasının üzerindeki kâğıt yığınlarını karıştırdı ve Ostermann'a bir tanesini uzattı. Ostermann kâğıda göz atıp alnını buruşturdu.

“Bu ne zaman geldi?”

“Dün gün içerisinde.” Behnke bilgisayarını açtı. “Bunu tamamen unutmuşum.”

“Nedir o?” diye sordu Pia.

“Watkowiak'ın sırt çantasında olan cep telefonunun hareket dökümü,” diye cevapladı Ostermann sinirli bir şekilde ve sorumsuz davranışlarına genelde hoşgörüyü yaklaşmaya çalıştığı iş arkadaşına yöneldi. Bu defa ona gerçekten çok kızmıştı.

“Frank,” diye bağırdı keskin bir şekilde. “Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor olman gerekirdi! Günlerdir bunu bekliyorum!”

“Olayı bu kadar büyütmesene!” diye karşılık verdi Behnke sert bir şekilde. “Senin bugüne kadar bir şeyi unuttuğun olmadığını hiç?”

“Söz konusu olan bir davaysa hayır! Senin neyin var böyle?”

Behnke cevap vermek yerine ayağa kalkıp ofisi terk etti.

“Sonuç ne?” diye sordu Pia, Behnke’nin davranışına herhangi bir yorumda bulunmadan. Belki artık Ostermann da Behnke’de bir terslik olduğunu anlar ve konuyla ilgilenip sorunu erkek erkeğe hallederdi.

“Cep telefonu sadece bir kez kullanılmış, o da Monika Krämer’e bir kısa mesaj göndermek için,” diye açıkladı Ostermann, kâğıdı ayrıntılı bir biçimde inceledikten sonra. “Hafızaya kayıtlı herhangi bir numara yokmuş.”

“Kapsama alanı belirtilmiş mi?” diye sordu Pia merakla.

“Eschborn ve çevresi.” Ostermann umutsuzca iç çekti. “Baz istasyonu çevresinde yaklaşık üç kilometrelik bir hareket alanı var. Bunun bize pek yardımı olmaz.”

Bodenstein çalışma masasının önünde durmuş, günlük gazetelere göz gezdiriyordu. En kısa sürede davayla ilgili elle tutulur sonuçlar sunmadığı takdirde açık bir dille Bodenstein’i devreye bir teftiş kurulu sokmakla tehdit eden emniyet müdürü Nierhoff’la günün ilk karşılaşmasını atlatmıştı. Basın sözcüsü telefon yağmuruna tutulmuştu, sadece basın tarafından değil, içişleri bakanlığı bile soruşturmaya dair gelişmelerle ilgili resmî bir açıklama talebinde bulunmuştu. Ekte gergin bir hava hâkimdi. Beş cinayetin hiçbirinde en ufak bir gelişme bile yoktu. Goldberg, Schneider, Anita Frings ve Vera Kaltensee’nin gençlik yıllarından beri arkadaş olmaları işlerine yaramıyordu. Katil üç olay yerinde de geride belirgin hiçbir iz bırakmamıştı,

bir suçlu profili çıkarmak imkânsızdı. Ellerindeki son verilere göre şüpheli olmaya en uygun adaylar Kaltensee kardeşlerdi ama Bodenstein, Ostermann'ın tahminlerine katılmamak konusunda ısrarcıydı.

Gazeteleri katlayıp oturdu ve alnını avucuna yasladı. Sanki aslında gözlerinin önünde duran bir şeyi göremiyorlarmış gibiydi. Cinayetleri Kaltensee ailesi ve çevresine bir türlü mantıklı bir şekilde bağlayamıyordu. Tabii ortada gerçekten bir bağlantı var idiyse. Doğru soruları sorma becerisini mi yitirmişti? Kapı çalındı ve Pia Kirchhoff içeri girdi.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordu ve çalışma arkadaşının, kendinden şüpheli, çaresiz halini fark etmemesini ümit etti.

“Behnke biraz önce Schneider'in evinde DNA'sını bulduğumuz Watkowiak'ın arkadaşı Frenzel'in yanındaydı,” dedi. “Frenzel'in cep telefonunu getirmiş. Watkowiak perşembe günü sözlü bir mesaj bırakmış.”

“Yani?”

“Mesajı şimdi dinlemeyi düşünüyorduk,” dedi Pia. “Bu arada, Ritter'in kısa bir süre önce gittiği Siesmayer Caddesi'ndeki evde Marleen Kaltensee adında bir kadın yaşıyor.” Onu dikkatli bir şekilde süzdü. “Neyiniz var amirim?”

Bodenstein bir kez daha onun, doğrudan beynini okuyabildiği hissine kapıldı.

“İlerleme kaydedemiyoruz,” diye karşılık verdi. “Çok fazla bulmaca, çok fazla bilinmeyen ve çok fazla işe yaramaz ipucu var.”

“Her zaman böyle olmuyor mu?” Pia masanın önündeki sandalyeye oturdu. “Çok fazla insana çok fazla soru sorduk ve bunu yaparak huzursuzluk yarattık. Olaylar şimdi, şu an için etkileyemediğimiz ama bizim için çalışan kendi itici gücünü oluşturuyor. İçimden bir ses çok yakında bize doğru yolu gösterecek bir şeylerin gerçekleşeceğini söylüyor.”

“Gerçekten fazla iyimsersiniz. Peki ya yücelttiğiniz şu itici güç bizi bir sonraki cesetle ödüllendirirse ne olacak? Nierhoff ve içişleri bakanlığı bana daha şimdiden muazzam bir baskı uyguluyor!”

“Ne yapmamızı bekliyorlar ki?” Pia başını salladı. “Sonuçta polisiye dizi oyuncusu değiliz! Bu kadar umutsuz olmayın lütfen! Birlikte Ritter ve Elard Kaltensee’yi görmeye Frankfurt’a gidelim. Onlara kayıp sandığı soralım.”

Tekrar ayağa kalktı ve ona sabırsız bir bakış yöneltti. Enerjisi bulaşıcıydı. Bodenstein, Pia Kirchhoff’un son birkaç yıl içerisinde hayatında ne denli vazgeçilmez bir yer edindiğini fark etti. Birlikte mükemmel bir takımdılar: Pia zaman zaman gözü pek varsayımlarda bulunan ve enerjisiyle olayları hızlandıran, o ise kurallara harfiyen uyan ve onu fazla duygusallaştığında frenleyen taraftı.

“Hadi ama amirim,” dedi. “Kararsızlığın sırası değil! Yeni müdiremize her şeyin hakkından gelebildiğimizi göstermeliyiz!”

Son sözü Bodenstein’i güldürmüştü.

“Doğru,” dedi ve ayağa kalktı.

“Beni geri ara!” diyordu Robert Watkowiak’ın hoparlörden çıkan sesi. Acelesi varmış gibiydi. *“Peşime düştüler. Aynasızlar birini öldürdüğümü düşünüyor ve üvey annemin adamları beni Moni’nin evinin önünde gözetlemiş. Bir süreliğine ortadan kaybolacağım. Seni tekrar ararım.”*

Klik sesi duyuldu. Ostermann kaydı başa sardı.

“Watkowiak sesli mesajı ne zaman bırakmış?” diye sordu Bodenstein kafasını nihayet toparlamayı başarınca.

“Geçtiğimiz perşembe günü saat on dört otuz beşte,” dedi Ostermann. “Arama Kelkheim’daki ankesörlü bir telefonda yapılmış. Kısa bir süre sonra ölmüş olmalı.”

“Üvey annemin adamları beni Moni’nin evinin önünde gözetlemiş...” diye tekrarladı Robert Watkowiak’ın sesi. Ostermann ayarları düzenleyip konuşmayı baştan başlattı.

“Bu kadarı yeterli,” dedi Bodenstein. “Nowak’tan ne haber?”

“Yatağında yatıyor,” diye cevapladı Ostermann. “Bu sabah saat sekizden ona kadar büyükannesi ve babası oradaydı.”

“Nowak’ın babası onu görmek için hastaneye mi gelmiş?” diye sordu Pia şaşkınlıkla. “İki saat boyunca mı?”

“Evet.” Ostermann başıyla onayladı. “Orada bulunan memur öyle olduğunu bildirdi.”

“Peki.” Bodenstein hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve kriminal danışman Doktor Engel’in bugün eksik olduğu ekibe göz gezdirdi. “Vera Kaltensee ve oğlu Siegbert’le bir kez daha konuşacağız. Ayrıca Marcus Nowak, Elard Kaltensee ve Thomas Ritter’den tükürük örnekleri istiyorum. Katharina Ehrmann’la da konuşmak istiyorum. Frank, kadını nerede bulabileceğimizi öğrenin.”

Behnke yorum yapmadan başıyla onaylamakla yetindi.

“Hasse, Nowak’ın şirketinin önündeki beton saksıya çarpan arabanın boya izleri için laboratuvara baskı yapıyorsunuz. Ostermann, Thomas Ritter hakkında daha fazla bilgi istiyorum.”

“Hepsini bugün içerisinde mi istiyorsunuz?” diye sordu Ostermann.

“Mümkünse bugün öğleden sonraya kadar.” Bodenstein ayağa kalktı. “Saat beşte tekrar burada toplanıyoruz, elle tutulur sonuçlar görmek istiyorum.”

Pia yarım saat sonra Marleen Kaltensee’nin Siesmayer Caddesi’ndeki evinin zilini çaldı, kimliğini diyafonun kamerasına gösterince otomatın sesi duyuldu. Kısa bir süre sonra ona ve Bodenstein’a kapıyı açan kadın aşağı yukarı otuzlu yaşların ortalarında idi. Gösterişsiz ve sanki biraz şişmiş izlenimi veren bir yüzü ve mora çalan göz çukurları vardı. Kısa bacaklı ve

geniş kalçalı tıknaz beden yapısı onu olduğundan daha şişman gösteriyordu.

“Sizi çok daha önce bekliyordum,” diyerek konuşmayı başlattı.

“Neden?” diye sordu Pia şaşırarak.

“Biliyorsunuz işte,” Marleen Kaltensee omuz silkti, “büyükannemin arkadaşlarının öldürülmesi ve Robert...”

“Buraya gelmemizin sebebi bu değil.” Pia zevkli bir şekilde döşenmiş daireye göz gezdirdi. “Dün Bay Ritter’le konuştuk. Onu mutlaka tanıyorsunuzdur, yanılıyor muyum?”

Kadın şaşkınlık içerisinde bir ergen gibi kıkırdayıp kıpkırmızı oldu.

“Daha önce bu eve gelmiş. Aslına bakarsanız bilmek istediğimiz tek şey sizden ne istediği,” diye devam etti Pia.

“Kendisi burada yaşıyor.” Marleen Kaltensee kapı pervazına yaslandı. “Çünkü biz evliyiz. Soyadım artık Kaltensee değil, Ritter.”

Bodenstein ve Pia şaşkınlıkla baktı. Ritter dün sözü geçen cabrio araba konusuyla bağlantılı olarak karısından bahsetmişti gerçi ama onun eski patronunun torunu olduğunu belirtmemiştir.

“Henüz çok yeni evliyiz,” diye açıkladı. “Yeni ismime daha tam olarak alışamadım. Evlendiğimizi ailem de henüz bilmiyor. Kocam açıklama yapmak için ortamın biraz yatışmasını beklemek istiyor.”

“Ortamın yatışması derken büyükannenizin arkadaşlarının öldürülmesini mi kastediyorsunuz?”

“Evet, kesinlikle. Vera Kaltensee benim büyükannem.”

“Peki siz kimin kızı oluyorsunuz?” diye sordu Pia.

“Babam Siegbert Kaltensee.”

Pia’nın bakışları tam o anda genç kadının üzerindeki dar tişörte takıldı ve doğru bağlantıları yakaladı.

“Aileniz özel durumunuzu biliyor mu?”

Marleen Ritter önce kızarsa da hemen sonra yüzü gururla parladı, oldukça belirgin olan karnını öne çıkardı ve iki elini

üzerine koydu. Pia hiç içinden gelmediği halde kendisini gü-lümsemeye zorladı. Geçen onca yıldan sonra bile hâlâ hamile-lüğinden mutluluk duyan bir kadının görüntüsü içinin hafiften sızlamasına sebep oluyordu.

“Hayır,” dedi Marleen Ritter. “Dediğim gibi, babamın şu sıralar ilgilenmesi gereken başka sorunları var.”

Birdenbire görgülü yetiştirme tarzını anımsamışa benziyordu.

“Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”

“Hayır, teşekkür ederiz,” diye teklifini kibarca geri çevirdi Bodenstein. “Aslında... kocanızla konuşmak istiyorduk. Şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Size cep telefonu numarasını ve iş yerinin adresini vere-bilirim.”

“Buna çok seviniriz.” Pia not defterini çıkardı.

“Kocanız bize dün büyükannenizin onu vaktiyle anlaşılmaz-lıklar yüzünden işten çıkardığını anlattı,” dedi Bodenstein. “On sekiz yıl orada çalıştıktan sonra.”

“Evet, bu doğru.” Marleen Ritter üzgün bir şekilde başıyla onayladı. “Aralarında ne geçtiğini ben de tam olarak bilmi-yorum. Thomas, büyükannem hakkında hiç kötü konuşmaz. Evlendiğimizi ve bir bebek beklediğimizi öğrendiğinde eminim ki her şey düzelecektir.”

Pia kadının saf denilecek derecede iyimser yaklaşımına şaşırdı. Vera Kaltensee’nin, sırf torunuyla evlendiği için, za-manında rezil rüsva ederek çiftlikten kovduğu adamı kollarını açarak karşılayacağını hiç sanmıyordu. Tam aksine.

Elard Kaltensee arabasıyla Frankfurt yönünde ilerlerken tüm bedeni titriyordu. Az önce öğrendiği şey gerçek olabilir miydi? Eğer öyleyse ondan ne bekliyorlardı? Ne yapmalıydı? Direksi-yonun elinden kaymasını engellemek için ter içinde kalan avuç içlerini sürekli pantolonuna sürüp kurulamak zorunda kalıyordu. Bir an için aklından gazı kökleyip arabasını beton direklerden

birinin üzerine sürmeyi geçirdi, böylece her şey sona ererdi. Ama ölmeyip sakat kalabileceği düşüncesi onu bundan vazgeçirdi. El yordamıyla arabasının orta gözünde bulmaya alışkın olduğu küçük kutuyu aradı ama sonra iki gün önce onu büyük bir coşku ve kararlılıkla camdan dışarı attığını hatırladı. Sakinleştirici kullanmadan da idare edebileceğine bir anda nasıl karar verebilmişti? Ruhsal dengesi aylardır derinden sarsılmış haldeydi, şimdiyse bütün dünyası yıkılmış gibi hissediyordu. Onca yıldır çekinceli arayışlarıyla hangi gerçeği bulmayı umduğunu kendisi de bilmiyordu fakat bu olmadığı kesindi.

“Yüce Tanrım!” diye haykırdı ve ilacını kullanmadığında içinde çatışan ve yoğunluğu korkutucu şekilde artan duygulara karşı savaştı. Her şey bir anda dayanılmaz ölçüde ve acı verici şekilde belirgin olmuştu. Bu gerçek hayattı ve o bununla baş edebileceğinden, hatta bunu isteyip istemediğinden bile emin değildi. Bedeni ve beyni şiddetle benzodiazepinin sakınleştirici etkisine ihtiyaç duyuyordu. İlacı yeminler eşliğinde bırakmaya söz verdiğinde şu an bildiklerini henüz bilmiyordu. Bütün hayatı, varlığının tamamı ve kimliği sadece bir yalandan ibaretti! Neden? Düşünceleri kafasında acı verici bir zonklama yaratıyordu, Elard Kaltensee bu soruyu doğru kişiye sorabilecek cesareti bulmayı diliyordu. Fakat düşüncesi bile içinde uzaklara kaçma isteği uyandırıyorordu. Şimdilik hâlâ hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranabilirdi.

Önünde aniden beliren kırmızı fren lambalarını fark etti ve o kadar güçlü bir şekilde frene bastı ki ağır Mercedes’inin ABS fren sistemi devreye girdi. Arkasından gelen arabanın sürücüsü deli gibi kornaya bastı ve son süratle bagajına çarpmamak için son anda emniyet şeridine geçmeyi başardı. Yaşadığı korku Elard Kaltensee’nin kendine gelmesini sağladı. Hayır, böyle yaşayamazdı. Saygıdeğer profesörün mükemmel görünüşünün ardında aslında acınacak haldeki bir korkağın gizlendiğini herkesin öğrenmesi de umurunda değildi. Bavulunda bir reçetesi daha vardı. Bir iki

hap ve birkaç kadeh şarap her şeyi daha katlanılır hale getirirdi. Sonuçta kimseye hesap vermek zorunda değildi. Aslında en güzeli şimdi birkaç eşya toplayıp doğrudan havaalanına gitmek ve Amerika'ya uçmak olurdu. Birkaç günlüğüne, hayır, daha iyisi birkaç haftalığına. Hatta belki de temelli.

“Bir yaşam stili dergisinin editörü,” diye tekrarladı Pia alaycı bir şekilde, Fechenheim'daki sanayi bölgesinde bir mobilya deposunun arka tarafında bulunan çirkin ve basık binaya bakarak. Bodenstein'la birlikte kirli merdivenleri tırmanarak Thomas Ritter'in ofisinin bulunduğu en üst kata çıktılar. Marleen Ritter'in, kocasını burada hiç ziyaret etmemiş olduğu açıkça belliydi çünkü adamın iyimser bir yaklaşımla “editörlük ofisi” olarak tanımladığı yerin giriş kapısına geldiği an şüpheye düşmesi kaçınılmazdı. Parmak izleriyle dolu ucuz cam kapıda, üzerinde “Weekend” yazan rengarenk bir tabela parıldıyordu. Resepsiyon, bir yarısını bir telefon sisteminin, diğer yarısını ise tarih öncesi devasa bir monitörün kapladığı bir masadan ibaretti.

“Ne istemiştiniz?” *Weekend*'in sekreteri, sanki önceleri kendisi de kapak fotoğrafları için poz vermiş izlenimi bırakıyordu. Yüzündeki makyaj bunun uzun zaman önce olduğu gerçeğini saklayamıyordu. Muhtemelen otuz yıl kadar önce.

“Kriminal polis,” dedi Pia. “Thomas Ritter'i nerede bulabiliriz?”

“Koridorun solundaki son oda. Geldiğinizi haber vereyim mi?”

“Gerek yok.” Bodenstein kadına nazik bir şekilde gülümsedi. Koridorun duvarları *Weekend*'in kapak fotoğraflarıyla kaplanmıştı, çıplak gerçekler farklı kızlar tarafından sergilense de hepsinin ortak bir özelliği vardı: Göğüs ölçüleri en az doksandı. Soldaki en son kapı kapalıydı. Pia kapıyı çalıp içeri girdi. Ritter'in Bodenstein ve Pia'yla böylesi bir ortamda karşı karşıya gelmekten utandığı açıkça belli oluyordu. Şehrin batı yakasındaki lüks,

eski binadaki daire ile duvarı pornografik fotoğraflarla kaplı dar ve duman altı ofis iki ayrı dünyaya aitti. Tıpkı karnında çocuğunu taşıyan gösterişsiz karısı ile yanında duran ve kan kırmızısı rujuyla Ritter'in dudaklarında izler bırakmış olan kadın gibi. Kıyafetinden başlayarak takıları, ayakkabıları ve saç şekline kadar üzerindeki her şey şık ve pahalı görünüyordu.

“Ara beni,” dedi kadın ve çantasını aldı. Bodenstein ve Pia'ya ilgisiz ve kısa bir bakış atıp bir hışımla dışarı çıktı.

“Patronunuz muydu?” diye sordu Pia. Ritter dirseklerini masasına dayayıp iki elini birden saçlarından geçirdi. Çevresiyle uyumlu şekilde bitkin ve sanki birkaç yıl yaşlanmış görünüyordu.

“Hayır. Daha ne istiyorsunuz? Hem burada olduğumu nereden öğrendiniz?” Sigara paketine uzandı ve bir sigara yaktı.

“Karınız bize iş yerinizin adresini verecek kadar nazikti.” Ritter, Pia'nın alaycı tavrına karşılık vermedi.

“Yüzünüze ruj bulaşmış,” diye ekledi. “Karınız sizi böyle görecektir olursa bundan yanlış sonuçlar çıkarabilir.”

Ritter elinin tersiyle ağzını sildi. Bir süre cevap vermekte tereddüt etti ama sonunda teslim oldu.

“Sadece bir tanıldık,” dedi. “Ona borcum var.”

“Karınızın bundan haberi var mı?” diye sordu Pia.

Ritter gözlerini somurtkan bir ifadeyle ona dikti. “Hayır. Olması da gerekmiyor.” Sigarasından bir nefes çekti ve dumanı burnundan çıkardı. “Yapacak çok işim var. Ne istiyorsunuz? Size her şeyi zaten anlattım.”

“Aksine,” diye karşılık verdi Pia. “Bizden pek çok şeyi sakladınız.”

Bodenstein sessizliğini koruyarak geride durdu. Ritter'in gözleri onun ve Pia'nın arasında gidip geliyordu. Dün onları hafife almakla hata yapmıştı. Bugün bunu tekrarlamayacaktı.

“Öyle mi?” Rahat görünmeye çalışıyordu ama gözlerini huzursuz şekilde kırıştırmaması gerçek hislerini ele veriyordu. “Mesela neyi?”

“Bay Goldberg’in öldürüldüğü geceden bir gün önce, yani 25 Nisan akşamı neden ona gittiniz?” diye sordu Pia. “Robert Watkowiak’la dondurma dükkânında ne konuştunuz? Vera Kaltensee’nin sizi işten kovmasının gerçek sebebi neydi?”

Ritter sinirli bir hareketle sigarasını söndürdü. Bilgisayar klavyesinin yanında duran cep telefonu Beethoven’ın dokuzuncu senfonisinin başlangıcını çaldı ama ekrana göz ucuyla bile bakmadı.

“Ne olmuş yani?” dedi aniden. “Goldberg, Schneider ve yaşlı Frings’e onlarla konuşmak için gittim. İki yıl önce Vera hakkında bir biyografi yazmaya karar verdim. Başlangıçta bu fikir çok hoşuna gitmişti ve bana saatlerce kendisiyle ilgili yazmamı istediklerini anlatıyordu. İlk birkaç bölümden sonra kitabın fazlasıyla sıkıcı olacağını fark ettim. Geçmiş hakkında sadece yirmi cümle vardı. Oysa okuyucuyu asıl ilgilendiren şey geçmiş, asil bir soydan gelişi, küçük bir çocukla birlikte dramatik kaçıışı, ailesinin ve sarayın kaybıydı, iş anlaşmaları ve hayır işleriyle ilgili zırvalar değil.”

Bu arada çalmayı kesen cep telefonu bu defa bir bip sesi çıkardı.

“Ama bunu istemedi. Kitap ya onun istediği gibi yazılacaktı ya da hiç. Tıpkı uzlaşmaya yanaşmayan dikbaşı bir keçi gibi.” Ritter küçümseyici bir tavırla burnundan sesli bir şekilde soluk verdi. “Onu konuşmalarımın ikna etmeye çalıştım, hayatını roman haline getirmeyi önerdim. Vera’nın yaşadıkları, tüm kayıpları, başarıları, dünya tarihine bizzat şahit olmuş bir kadının inişleri ve çıkışları. Bu sebepten ötürü tartışmaya başladık. Araştırma yapmamı kesin bir dille yasakladı, yazmamı da yasakladı, davranışları gitgide şüpheli bir hal almaya başladı. Sonra da üzerine şu sandık meselesi eklendi. Nowak’ı savunarak hata yaptım. İşte her şey o anda bitti.” Ritter iç çekti.

“Oldukça berbat zamanlar geçirdim,” diye itiraf etti. “Doğru düzgün bir iş bulma şansım elimden alındı ve artık ne güzel bir evim ne de bir geleceğim vardı.”

“Ta ki Marleen’le evlenene kadar. O zaman hepsini geri kazandınız.”

“Bununla ne ima etmeye çalışıyorsunuz?” dedi Ritter hidetle ama öfkesi hiç inandırıcı görünmemiştir.

“Eski patronunuzdan intikam almak için Marleen’i kullandığınızı.”

“Bu saçmalık!” diye karşı çıktı. “Tamamen tesadüf eseri karşılaştık. Ona âşık oldum, o da bana.”

“O halde dün bize neden Siegbert Kaltensee’nin kızıyla evlendiğinizi söylemediniz?” Pia söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu. Az önceki zarif esmerle kıyaslandığında Marleen’in hiç şansı yoktu.

“Bunun bir öneminin olduğunu düşünmediğim için,” diye karşılık verdi Ritter saldırgan bir tavırla.

“Özel hayatınız bizi ilgilendirmiyor,” diye söze girdi Bodenstein ara bulmaya çalışarak. “Goldberg ve Watkowiak konusu neydi?”

“Onlardan bilgi almak istemiştım.” Ritter konu değiştiği için rahatlamış görünüyordu, Pia’ya düşmanca bir bakış yönelttikten sonra onu tamamen görmezlikten gelmeye başladı. “Bir süre önce birisi yanıma gelip biyografiyi yine de yazmak isteyip istemediğimi sordu. Elbette Vera Kaltensee’nin gerçek hayatını, bütün kirli ayrıntıları da dâhil olmak üzere. Bana çok fazla para, birinci elden bilgiler ve dolayısıyla intikam alma fırsatını teklif etti.”

“Peki kimdi?” diye sordu Bodenstein. Ritter olumsuz anlamda başını salladı.

“Bunu söyleyemem,” diye cevap verdi. “Ama bana verilen belgeler tek kelimeyle mükemmeldi.”

“Hangi anlamda?”

“Vera’nın 1934’ten 1943’e kadar olan yıllarını anlatan günlükleri.” Ritter’in yüzünde hain bir gülümseme belirdi. “Vera’nın her şartta gizli tutmak istediği bilgilerin ayrıntılı iç yüzü. Günlükleri okurken fazlasıyla tutarsızlıklarla karşılaştım ama bir konuda artık kesinlikle eminim: Elard hiçbir şekilde Vera’nın oğlu olamaz. Çünkü sevgili günlük sahibimiz 1943’ün Aralık ayına kadar ne bir nişanlıya ne de bir sevgiliye sahipti, o tarihe kadar değil çocuk sahibi olmak, henüz cinsel bir münasebeti bile olmamıştı. Ama...” Heyecan uyandıran bir ara vererek Bodenstein’a baktı. “Vera’nın ağabeyi Elard von Zeydlitz-Lauenburg, çiftlik sahibi Endrikat’ın kızı olan Vicky adında genç bir kadınla aşk yaşıyordu. Kadın 1942’nin Ağustos ayında dünyaya bir oğlan çocuğu getirdi ve çocuk Heinrich Arno Elard adıyla vaftiz edildi.”

Bodenstein edindiği bu yeni bilgi hakkında yorum yapmadı.

“Peki sonra?” diye sordu sadece. Ritter beklediği tepkiyi alamayınca hayal kırıklığı yaşadı.

“Günlükler solak biri tarafından yazılmıştı. Vera sağ elini kullanıyor,” diyerek konuyu kapattı. “Bu da her şeyi kanıtıyor.”

“Neyi kanıtıyor?” diye sordu Bodenstein.

“Vera’nın aslında, olduğunu iddia ettiği kişi olmadığını!” Ritter heyecanla ayağa kalktı. “Tıpkı Goldberg, Schneider ve Bayan Frings gibi! Dördünün ortak bir sırrı vardı, ben de bunun ne olduğunu öğrenmek istedim!”

“Goldberg’e bu yüzden mi gittiniz?” diye sordu Pia kuşkuyla. “Altmış yılı aşkın bir süredir gizlediği bir şeyi size kendi rızasıyla anlatacağını mı düşündünüz gerçekten?”

Ritter onu duymazlıktan geldi.

“Polonya’ya gittim ve orada araştırma yaptım. Ne yazık ki o dönemde orada yaşamış ve konuyla ilgili soru sorabileceğim kimse kalmamış. Bunun üzerine Schneider ve Anita’ya gittim; her defasında aynı terane!”

Tiksinmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Üçü de aptalı oynadı, dostluk akşamları ve geçmişe dair konuşmaları hiç bitmeyen kendini beğenmiş, burnu havada yaşlı Naziler! Onları en başından beri hiç sevmezdim, hem de hiçbirini.”

“Hiçbirinden beklediğiniz yardımı göremeyince de onları öldürdünüz,” dedi Pia.

“Kesinlikle. Sürekli yanımda taşıdığım Kalaşnikof’umla. Tutuklayın beni,” diye karşılık verdi küstah bir şekilde. Bodenstein’a döndü. “O üçünü neden öldürmüş olayım ki? Olabildiğince yaşlıydılar, zaman bunu benim yerime zaten yapardı.”

“Peki Robert Watkowiak? Ondan ne istediniz?”

“Bilgi. Bana Vera hakkında daha fazla şey anlatması için ona para ödüyordum, ayrıca ona gerçek babasının kim olduğunu söyleyebilirdim.”

“Bunu nereden biliyordunuz ki?” diye sordu Pia.

“Bildiğim pek çok şey var,” diye karşılık verdi Ritter ukala bir tavırla. “Robert’in Eugen Kaltensee’nin gayrimeşru oğlu olduğu tamamen yalan. Robert’in annesi değirmen çiftliğinde hizmetçilik yapan on yedi yaşında Polonyalı bir kızdı. Siegbert ona tecavüz etmiş, ta ki zavallı kız hamile kalana kadar. Ailesi onu hemen Amerika’daki bir üniversiteye göndermiş ve kızı bodrumda herkesten gizli bir şekilde doğum yapmaya zorlamış. Ardından da kız ortadan kaybolmuş. Onu öldürüp arazide bir yerlere gömmüş olmalılar.”

Ritter’in konuşması gitgide hızlanıyordu, âdeta gözleri parlıyordu. Bodenstein ve Pia sessiz bir şekilde onu dinliyorlardı.

“Vera, Robert’i daha bebekken evlatlık verebilirdi ama acınası bir hata olduğunu düşünerek acı çekmesini tercih etti. Bir yandan da Robert’in ona karşı hissettiği hayranlığın ve aşırı sevgisinin tadını çıkarıyordu! Oldum olası kibirli ve dokunulmazdı. Bütün tehlikeli bilgileri içeren o sandıkları imha etmeye gerek duymamasının sebebi buydu. Elard’ın tesadüf eseri bir

restoratörle yakın dostluk kurup değirmeni yenilemeye kalkışması onun talihsizliği oldu.”

Ritter’in sesi nefret doluydu ve Pia adamın içinde yanan intikam ateşinin ve acısının asıl boyutunu ancak şimdi fark ediyordu.

Kin dolu bir kahkaha attı. “Bu arada Robert’in başına gelenlerden de Vera sorumlu. Marleen üvey ağabeyine âşık olunca tehlike çanları çalmaya başladı! Marleen henüz on dördündeydi, Robert ise yirmilerinin ortasında. Marleen’in bacağına kaybetmesine neden olan kazadan sonra Robert değirmen çiftliğinden atıldı. Bundan kısa bir süre sonraysa yasa dışı işlere bulaştı.”

“Karınız bacağına mı kaybetti?” diye sordu Pia, sonra da Marleen Ritter’in gerçekten de yürürken bir bacağına sürüklediğini hatırladı.

“Evet. Az önce söylediğim gibi.”

Küçük ofisin içinde belli bir süre boyunca çıt çıkmadı, bilgisayarın uğultusu dışında. Pia kısa bir an için Bodenstein’a baktı, aklından geçenleri ifadesiz yüzünden okumak her zamanki gibi imkânsızdı. Ritter’in edindiği bilgilerin sadece belli bir kısmı bile doğruysa, gerçekten yer yerinden oynardı. Watkowiak, Ritter’den soyu hakkındaki gerçeği öğrenip Vera Kaltensee’yle yüzleştiği için mi öldürülmüştü?

“Bu bölüm de kitabınızda yer alacak mı?” diye sordu Pia.

“Bu bana biraz fazla riskli gibi geldi.”

Ritter cevap vermekte biraz gecikti, ardından omuz silkti.

“Öyle zaten,” dedi yüzüne bakmadan. “Ama o paraya ihtiyacım var.”

“Ailesi ve babası hakkında yazacaklarınız konusunda karınız ne düşünüyor? Bunun hoşuna gideceğini pek sanmıyorum.”

Ritter dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgi haline getirdi.

“Kaltenseelerle aramda bir savaş var,” diye karşılık verdi dokunaklı bir şekilde. “Ve bütün savaşlarda kurbanlar verilir.”

“Kaltensee ailesi buna bu kadar kolay izin vermeyecektir.”

“Savaş birliklerini bana karşı çoktan hazırladılar,” Ritter zoraki gülümsedi. “Hakkımda ihtiyati tedbir kararı var. Bir de bana ve yayınevime karşı alınmış bir mahkeme emri. Ayrıca Siegbert beni ağır bir şekilde tehdit etti. Yalan iddialarımı yayınlayacak olursam bundan elde edeceğim gelirin kuruşunu bile harcayamayacak halde olacağımı söyledi.”

“Günlükleri bize verin,” dedi Bodenstein.

“Burada değiller. Ayrıca bu günlükler benim hayat sigortam. Sahip olduğum tek güvence.”

“Umarım bu konuda yanılmıyorsunuzdur.” Pia çantasından küçük bir tüp çıkardı. “Tükürük örneğinizi almamız sizin için sorun olmaz, öyle değil mi?”

“Elbette olmaz.” Ritter ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve Pia’yı küçümsercesine süzdü. “Bunun ne işe yarayacağını anlamasam da.”

“Cesedinizi daha kolay teşhis edebilmemize yardımcı olacak,” diye karşılık verdi Pia soğuk bir şekilde. “Korkarım ki başınıza sardığınız tehlikeyi biraz fazla hafife alıyorsunuz.”

Ritter’in gözlerindeki ışıltı düşmanca bir hal aldı. Bir ucu pamuklu çubuğu Pia’nın elinden aldı, ağzını açtı ve çubuğu ağız boşluğunda gezdirdi.

“Teşekkürler.” Pia test çubuğunu aldı ve örneği usulünce tüpün içine yerleştirdi. “Günlükleri almaları için yarın size ekip-ten birilerini göndereceğiz. Herhangi bir şekilde kendinizi tehdit altında hissedecek olursanız beni arayın. Kartım sizde vardı.”

“Ritter’in anlattığı tüm o şeylerin hepsine inandığımdan emin değilim,” dedi Pia park yerinde yürürlerken. “Adam intikam hırsıyla yanıp tutuşuyor. Evliliği bile sadece intikam duygusundan ibaret.”

Aniden aklına bir şey geldi ve bir anda olduğu yerde durdu.

“Ne oldu?” diye sordu Bodenstein.

“Ofisindeki şu kadın,” dedi Pia ve Christina Nowak’la yaptığı konuşmayı anımsamaya çalıştı. “Güzel, esmer ve zarif; bu, Nowak’ın Königstein’daki evin önünde buluştuğu kadınla aynı kişi olabilir!”

“Haklısınız.” Bodenstein başıyla onayladı. “Kadın bana da bir şekilde tanıdık geldi. Ama onu nereden tanıdığımı bir türlü hatırlayamadım.”

Pia’ya araba anahtarlarını uzattı.

“Hemen dönerim.”

Bodenstein binaya geri döndü ve koşar adımlarla merdivenleri tırmanıp en üst kata çıktı. Nefes alışları normale dönene kadar kapının önünde biraz bekledi, ardından zili çaldı. Onu karşısında görünce şaşırان sekreter takma kirpiklerini kırıştırdı.

“Az önce Doktor Ritter’in yanında olan kadının kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. Kadın onu baştan aşağı süzdü, başını yana eğdi, sonra da sağ elinin işaret ve başparmağını birbirine sürttü.

“Olabilir.”

Bodenstein durumu anladı. Cüzdanını aldı ve içinden yirmi avro çıkardı. Kadın aşağılayıcı bir surat ifadesi takındı ve onu ancak ellilikle bir gülümsemeye dönüştürmeyi başardı.

“Katharina...” Parayı kaptı ve elini yeniden uzattı. Bodenstein iç çekip ona yirmiliği de uzattı. Kadın her iki banknotu da çizmesinin içine soktu.

“Ehrmann.” Öne doğru eğildi ve sesini bir suça ortak oluyormuşçasına alçaltarak konuşmaya devam etti. “İsviçreli. Almanya’da bulunduğu zamanlarda Taunus civarında bir yerlerde kalıyor. Zürih plakalı siyah bir BMW 5 kullanıyor. Bu arada yetenekli bir sekreter arayışında olan birini tanıyorsanız beni tavsiye edebilirsiniz. Bu viraneden gerçekten çok sıkıldım.”

“Etrafa bir sorarım.” Bunu oldukça gülünç bulan Bodenstein kadına göz kırptı ve kartvizitini bilgisayarının klavyesine

sıkıştırdı. “Bana öz geçmişinizi ve referanslarınızı içeren bir e-posta gönderin.”

Bodenstein aceleyle park halindeki arabaların arasından geçerken bir yandan da cep telefonuna gelen mesajları kontrol ediyordu. Bu sırada neredeyse siyah bir minibüse çarpacaktı. Bodenstein arabasına geri döndüğü sırada Pia cep telefonunda bir kısa mesaj yazıyordu.

“Miriam, Ritter’in bize az önce anlattıklarının doğruluğunu bir kontrol etsin bakalım,” dedi ve kemerini bağladı. “Belki 1942 yılına ait kilise cemaati kayıtları hâlâ duruyordur.”

Bodenstein motoru çalıştırdı.

“Az önce Ritter’in yanında olan kadın Katharina Ehrmann’ mış,” dedi.

“Nasıl yani? Şu yüzde dörtlük hisseye sahip olan mı?” Pia şaşırmıştı. “Ritter’in yanında ne işi olabilir?”

“Bana daha kolay bir şey sorun.” Bodenstein BMW marka arabasını park yerinden çıkardı ve telefona bağlı olan çok fonksiyonlu direksiyonundaki geri arama tuşuna bastı. Kısa bir süre sonra Ostermann aramayı cevapladı.

“Amirim, burada kıyamet kopuyor,” diyen sesi duyuldu hoparlörden. “Nierhoff ve şu yeni kadın, öldürülen yaşlılar ve Monika için birer teftiş kurulu oluşturmayı planlıyorlar.”

Buna benzer bir şeyin yapılmasını çok önceden bekleyen Bodenstein sakinliğini korudu. Saate baktı. Bir buçuktu. Bu saatte Riederwald ve Allenring üzerinden Hanau Karayolu’ndan giderse yaklaşık otuz dakikada oraya varırdı.

“Yarım saat sonra durumu konuşmak için Liederbach’da Zaika’da buluşalım. K11 ekibinin tamamı gelsin,” dedi Ostermann’a. “Benden önce oraya varırsanız benim için bir *carpaccio* ve körili tavuk sipariş edin.”

“Bana da bir pizza!” diye bağırdı Pia yan koltuktan.

“Duble ton balığı ve sardalyalı,” diye ekledi Ostermann.

“Tamamdır. Birazdan görüşürüz.”

Bir süre boyunca hiç konuşmadan, her biri kendi düşüncelerine dalmış şekilde yolculuk ettiler. Bodenstein Frankfurt’taki eski müdürünün ona eskiden sıkça yaptığı eleştiriyi hatırladı. Başkomiser Menzel onun esneklikten yoksun olduğunu ve takım oyuncululuğuna uygun olmadığını söylerdi ve bunu özellikle bütün takımın önünde dile getirmeyi tercih ederdi. Bodenstein durum toplantıları, otorite savaşları ve aptalca güç gösterileriyle gereksiz zaman harcamaktan nefret ediyordu. Hofheim’a, beş kişiden oluşan küçük departmana isteyerek geçmesi boşuna değildi. Eskiden beri herhangi bir konuya çok fazla kişinin müdahale etmesinin işi daha da çıkmaza soktuğunu düşünüyordu.

“İki ayrı teftiş kurulunun oluşturulmasını kabul edecek misiniz?” diye sordu Pia tam o sırada. Bodenstein ona hızlı bir bakış attı.

“Kimin yönetimi altında oluşturulacağına bağlı,” diye cevap verdi. “Aslına bakarsanız her şey tamamen karışmış durumda. Buradaki asıl mesele ne?”

“Üç yaşlı insanın, bir genç kadının ve bir adamın cinayete kurban gitmesi,” diye sesli düşündü Pia.

Bodenstein Berger Caddesi üzerinde frene bastı ve bir grup gencin yaya geçidinden karşıya geçmesini bekledi.

“Yanlı soruları soruyoruz,” dedi ve Katharina Ehrmann’ın, Ritter’le ne tür bir bağlantı içerisinde olabileceğini düşündü. İkisinin arasında bir şeyler döndüğü kesindi. Katharina belki de onu eskiden beri, Vera Kaltensee için çalıştığı dönemden tanıyordu.

“Jutta Kaltensee’yle olan arkadaşlığı hâlâ devam ediyor mudur acaba?” diye sordu Bodenstein. Pia kimden bahsettiğini hemen anladı.

“Bunun ne önemi var?”

“Ritter, Robert Watkowiak’ın gerçek babası hakkındaki gerçeği nereden öğrendi? Bunun pek az kişinin bildiği bir aile sırrı olduğundan eminim.”

“Katharina Ehrmann bunu nereden bilebilir ki?”

“Eugen Kaltensee’nin onu şirket hissedarı yapmış olduğunu göz önünde bulundurursak aileyle oldukça yakın bir ilişkisinin olduğu açıkça ortada.”

“O halde Vera Kaltensee’yi bir kez daha ziyaret edelim,” diye önerdi Pia. “Ona sandığın içinde ne olduğunu ve bize Watkowiak konusunda neden yalan söylediğini soralım. Ne kaybederiz ki?”

Bodenstein bir şey söylemedi, ardından başını salladı.

“Çok temkinli olmalıyız,” dedi. “Ritter’den hoşlanmasanız da sırf düşüncesizce sorular sorduğumuz için altıncı bir cesetle karşılaşmak istemiyorum. Ritter’in tehlikeli sularda yüzdüğünü dile getirmekte çok da haksız sayılmazdınız.”

“Adam kendisini en az Vera Kaltensee kadar dokunulmaz sanıyor,” diye karşılık verdi Pia sert bir şekilde. “Gözleri intikam hırsıyla kör olmuş ve Kaltensee ailesine zarar vermek için her yolu denemeye hazır. İğrenç yaratık. Hamile karısını şu Katharina Ehrmann’la aldatıyor. Buna kalıbımı basarım.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye onayladı Bodenstein. “Buna rağmen bir ceset olarak pek bir işimize yaramaz.”

Pia ve Bodenstein Zaika’ya geldiklerinde öğle saati yoğunluğu büyük ölçüde azalmıştı, birkaç iş insanı dışında restoranda pek kimse kalmamıştı. K11 çalışanları Akdeniz tarzında düzenlenmiş mekânın daha büyük masalarından birine oturmuş yemeklerini yemeye başlamışlardı bile. Bir tek Behnke suratsız bir şekilde yanlarında oturmuş bir bardak su içiyordu.

“Birkaç tane iyi haberim de var amirim,” diye söze başladı Ostermann masaya oturduklarında. “Bilgisayar Watkowiak ve Monika Krämer’in cesetlerinde bulunan saç tellerinden alınan DNA örneğinin iki farklı örnekle uyuştuğunu belirledi. Federal

kriminal teşkilatındaki meslektaşlarımız eski davaları ve olasılıkları gözden geçirip kaydetti. Sözü geçen kişi bir şekilde 17 Ekim 1990'da Dessau'da işlenen ve şimdiye kadar çözülememiş bir cinayet ile 24 Mart 1991'da Halle'de meydana gelen ağır bir yaralama suçuna karışmış.”

Pia, Behnke'nin aç bakışlarını fark etti. Neden kendine yemek sipariş etmemişti ki?

“Başka bir gelişme var mı?” Bodenstein karabiber değirmenini aldı ve *carpaccio*'suna baharat takviyesi yaptı.

“Evet. Watkowiak'ın gömleği hakkında birkaç şey öğrendim,” diye devam etti Ostermann. “Bu marka gömlekler müşterilerin ölçülerine göre ve bir tek Frankfurt'taki Schiller Caddesi'nde bulunan bir erkek giyim mağazası için üretiliyormuş. Mağaza müdürü çok iş birlikçi bir yaklaşım sergiledi ve bana faturaların kopyalarını verdi. 41 beden beyaz gömlekler 1 Mart ile 5 Mart arasında tam yirmi dört adet satılmış. Bunun dışında...” Herkesin dikkatini toplamak için heyecan uyandıran bir ara verdi. “26 Nisan'da Anja Moormann adında bir kadın Vera Kaltensee'nin hesabına beş adet 41 beden beyaz gömlek satın almış.”

Bodenstein ağzındakileri çiğnemeyi bırakıp oturduğu yerde doğruldu.

“O halde onları bize bir gösterebilir bakalım.” Pia tabağını Behnke'nin önüne itti. “Al lütfen, ben daha fazla yiyemeyeceğim.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıp, pizzanın kalan yarısını sanki günlerdir bir şey yememişçesine saniyeler içerisinde silip süpürdü.

“Goldberg ve Schneider'in komşularından bir şey çıktı mı?” Bodenstein ağzı tıka basa dolu olan Behnke'ye baktı.

“Arabayı gören adama üç farklı logo gösterdim,” diye cevapladı Behnke. “Ayrıca olayın tam saatini belirtti. ARTE kanalında oynayan bir filmde sonra bire on kala köpeğiyle birlikte dışarı çıkmış. Biri on geçte geri döndüğünde arabanın gitmiş, giriş kapısının ise kapalı olduğunu söyledi.”

“Nowak on ikiye çeyrek kala Kelkheim’daki memurlar tarafından durdurulmuş,” dedi Pia. “Sonrasında rahatlıkla Eppenhain’a gitmiş olabilir.”

Bodenstein’in cep telefonu çaldı. Ekrana bakıp bir daki-kalığına izin istedi.

“Yarına kadar hâlâ ilerleme kaydedemezsek yirmi mes-lektaşımız ensemize yapışacak.” Ostermann arkasına yaslandı. “Bunu hiç çekecek durumda değilim.”

“Hiçbirimiz değiliz,” diye karşılık verdi Behnke. “Ama katili yoktan var edecek halimiz yok.”

“Yine de artık daha fazla dayanak noktamız var, bu yüzden daha somut sorular sorabiliriz.” Pia büyük camların ardından cep telefonunu kulağına tutarak park yerinde volta atan amirini izledi. Acaba kiminle konuşuyordu? Normalde telefonla görüşmek için bulunduğu mekânı hiç terk etmezdi. “Peki Monika Krämer’in öldürüldüğü bıçak hakkında yeni bir şeyler öğrenebildik mi?”

“Tabii ya.” Ostermann tabağını yana itti ve yanında getirdiği belgeleri karıştırıp bilgilerini saklamakta önemli bir yere sahip olan, kilitlenebilen şu renkli plastik dosyalardan birini çıkardı. Atkuyruğu şeklinde toplanmış saçları, yuvarlak camlı gözlüğü ve salaş giyimiyle her ne kadar özensiz bir izlenim yaratsa da Ostermann fazlasıyla düzenli bir insandı.

“Cinayet silahı kemik saplı bir Emerson Karambit Fixed Blade, Endonezya tasarımının kopyası, öz savunma için tasar-lanmış bir taktik bıçağı. Emerson bir Amerikan üreticisi ama bıçak satış yapan birkaç internet sitesinden siparişle temin edi-lebiliyor ve bu modeli 2003 yılından beri satışta. Seri numarası üzerinden kazanmış.”

“Bu durumda Watkowiak şüpheliler listesinden çıkmış olu-yor,” dedi Pia. “Korkarım ki amirimiz kiralık katil konusunda haklı.”

“Hangi konuda haklıyım?” Bodenstein tekrardan masaya oturdu ve artık ılınmış olan körili tavuğundan geriye kalanları bitirdi. Ostermann bıçak hakkındaki bilgileri tekrarladı.

“Peki.” Bodenstein peçeteye ağzını sildi ve ciddi bir ifadeyle çalışanlarının gözlerine baktı. “Beni dinleyin. An itibarıyla sizden davayla ilgili yüzde yüzlük bir efor artışı bekliyorum! Nierhoff bize bir günlük süre tanıdı. Şimdiye kadar bir anlamda boşa kürek çektik ama artık elimizde birkaç kesin bilgi var, onları...”

Cep telefonu yeniden çaldı. Bu defa telefonu hemen açtı ve bir süre sadece dinledi. Yüzü keyifsiz bir hal aldı.

“Nowak hastaneden kaybolmuş,” diye açıkladı masadakilere.

“Bugün öğleden sonra tekrar ameliyat olacaktı,” dedi Hasse. “Belki tırsıp kaçmıştır.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Bu sabah ondan tükürük örneği aldık.”

“Siz oradayken ziyaretçisi var mıydı?” diye sordu Pia.

“Evet,” deyip başını salladı Kathrin Fachinger. “Büyükannesi ve babası oradaydı.”

Pia, Nowak’ın babasının, oğlunu hastanede ziyaret etmesine bir kez daha şaşırdı.

“Uzun boylu, iri ve bıyıklı bir adam mıydı?” diye sordu.

“Hayır.” Kathrin Fachinger tedirgin bir şekilde başını salladı. “Bıyığı yoktu, kirli sakallıydı. Beyaz saçları vardı, biraz uzunca...”

“Aman ne güzel.” Bodenstein hızla sandalyesini geriye itti ve ayağa fırladı. “Bu Elard Kaltensee! Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?”

“Bunu bilemezdim ki!” diye kendini savundu Kathrin Fachinger. “Ne yani, kimliğini mi isteseydim?”

Bodenstein tek kelime etmedi ama bakışları her şeyi açıklıyordu. Ostermann’ın önüne elli avro bıraktı.

“Bizim hesabı da ödeyin,” dedi ve ceketini giydi. “Aranızdan birisi değirmen çiftliğine gidip hizmetçi kadından o beş gömleği

göstermesini isteyecek. Sonra da Monika Krämer'in öldürüldüğü şu bıçağın ne zaman, nerede ve kimden satın alındığını bilmek istiyorum. Nowak'ın babasının sekiz yıl önceki iflası hakkındaki bütün ayrıntıları ve bunun gerçekten Kaltensee ailesiyle bağlantılı olup olmadığını da. Vera Kaltensee'yi bulun. Şayet herhangi bir hastanede kalıyorsa odasının önüne iki memur yerleştirin, gelen ziyaretçileri takip edip tutanak tutsunlar. Ayrıca değirmen çiftliğini de yirmi dört saat gözetim altında tutacağız. Bu arada: Katharina Ehrmann, eski adıyla Schmunk, Taunus bölgesi civarında oturuyor ve muhtemelen İsviçre vatandaşı. Anlaşıldı mı?"

"Evet, harika," normal şartlarda hiçbir şeye söylenmeyen Ostermann'ın bile verilen görev nedeniyle yüzü asılmıştı. "Ne kadar zamanımız var?"

"İki saat," diye karşılık verdi Bodenstein gülümsemeden. "Ama sadece bir saatin yetmemesi halinde."

Tam kapıdan çıkacakken aklına bir şey daha geldi.

"Nowak'ın şirketi için arama emri talebi ne durumda?"

"Bugün elimizde olacak," diye cevapladı Ostermann. "Gözaltı kararıyla birlikte."

"Güzel. Nowak'ın resmi basına gönderilecek ve bugün içerisinde televizyonda gösterilecek. Onu arama sebebimizle ilgili hiçbir bilgi vermeyin, başka bir şeyler uydurun. Acilen ilaçlarını alması gerektiği gibi bir şeyler mesela."

"Az önce arayan kimdi?" diye sordu Pia arabaya bindiklerinde. Bodenstein bunu iş arkadaşına söyleyip söylememek konusunda bir an düşündü.

"Jutta Kaltensee," dedi sonunda. "Sözde bana önemli bir şey söylemek için benimle bu akşam buluşmak istiyormuş."

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?" diye sordu Pia.

Gözlerini dümdüz karşıya dikmiş olan Bodenstein, Hofheim tabelasını geçince ayağını gazdan çekti. Jutta Kaltensee'yle öğle yemeğinin nasıl geçtiğini sormak için Cosima'yı henüz

aramamıştı. Bu kadın ne tür bir oyunun peşindeydi? Onunla yalnız kalma fikri pek hoşuna gitmiyordu. Ama aynı zamanda ona acilen sorması gereken sorular vardı. Katharina Ehrmann hakkında. Bir de Doktor Ritter hakkında. Bodenstein bir an için Pia'dan, kendisine eşlik etmesini istemeyi düşünse de bundan vazgeçti. Jutta'yla tek başına da baş edebilirdi.

“Merhaba!” diye seslendi Pia tam o anda ve irkilmesine sebep oldu.

“Nasıl?” diye sordu tedirgin bir şekilde. İş arkadaşının tuhaf bakışlarını fark etti, oysa sorusunu duymamıştı.

“Affedersiniz. Düşüncelere dalmışım. Jutta ve Siegbert Kaltensee değirmen çiftliğinde onlarla konuştuğum akşam bana resmen rol yaptılar.”

“Bunu neden yapsınlar ki?” Pia şaşırmıştı.

“Belki de dikkatimi öncesinde Elard'ın bana söylediği bir şeyden başka yöne çekmek istediler.”

“Peki size ne söylemişti?”

“İşte, neydi, neydi, neydi? Sorun şu ki bunu tam olarak hatırlayamıyorum!” diye alışılmışın dışında sert bir çıkış yaptı Bodenstein kendine kızarak. Konuya tam olarak konsantre olmamıştı. Ayrıca son günlerde sürekli olarak Jutta Kaltensee'yle konuşmasaydı değirmen çiftliğinde geçen konuşmayı şimdi daha net hatırlardı. “Anita Frings hakkındaydı. Elard Kaltensee bana annesinin kaybolma olayından yedi buçukta, ölümünden ise saat onda haberdar olduğunu söyledi.”

“Bunu bana hiç anlatmadınız,” dedi Pia sesinde belirgin bir sitemle.

“Bu doğru değil! Anlattım!”

“Hayır, anlatmadınız! Çünkü bu, Vera Kaltensee'nin adamlarını Taunus Bakışı'na gönderip Anita Frings'in odasını boşaltmak için yeterince vaktinin olduğunu gösteriyor.”

“Bunu size anlattım,” diye ısrar etti Bodenstein. “Bundan kesinlikle eminim.”

Pia bunun üzerine sustu ve bunun doğru olup olmadığını anlamak için kendini düşünmeye zorladı.

Bodenstein danışmadaki genç adamın itirazlarına aldırmadan arabasını hastane girişinin önünde bıraktı. Nowak'ı gözlem altında tutmakla görevli memur aldatılmış bir yüz ifadesiyle iki kez kandırıldığını itiraf etti. Yaklaşık bir saat kadar önce bir doktor gelmiş ve Nowak'ı muayene etmek için alıp götürmüştü. Hatta bölümdeki hemşirelerden biri ona yatağı asansöre sokarken yardım etmişti. Doktor, Nowak'ın yirmi dakika içerisinde röntgenden döneceğini söyleyince memur yeniden odanın önündeki sandalyesine oturmuştu.

“Gözlerini onun üzerinden ayırmamanız konusunda verilen talimatın gayet açık olduğunu sanıyordum,” dedi Bodenstein sert bir dille. “Bu sorumsuzluğunuzun karşılığında hak ettiğinizi alacağınızdan emin olabilirsiniz!”

“Peki ya bu sabahki ziyaretçiler?” diye sordu Pia. “Adamın Nowak'ın babası olduğunu nereden çıkardınız?”

“Büyükannesi adamın, oğlu olduğunu söyledi,” diye cevapladı memur asık bir suratla. “Ben de öyle olduğunu düşündüm.”

Pia'nın hastaneye ilk gelişinden hatırladığı doktor koridorun diğer ucundan yanlarına geldi ve onlara endişe içerisinde Nowak'ın ciddi anlamda hayati tehlikesinin bulunduğunu çünkü elindeki ezilmenin dışında karaciğerine bir bıçak darbesi almış olduğunu ve bunun hafife alınabilir bir durum olmadığını anlattı.

Ne yazık ki Nowak'ı gözetlemekle görevli memurun ifadesi pek bir anlam ifade etmiyordu.

“Doktorun kafasında başlık gibi bir şey vardı ve yeşil kıyafetler giymişti,” dedi uyuşuk bir şekilde.

“Tanrım! Görünüşü nasıldı? Yaşlı, genç, şişman, zayıf, kel, sakallı; dikkatinizi çeken herhangi bir şey yok mu!” Bodenstein'in sabrı taşmak üzereydi. Tam da bu tür bir hatayı engellemek istemişti, özellikle de Doktor Nicola Engel hata yapmasını dört gözle beklerken.

“Kırk ya da elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum,” diye hatırladı memur sonunda. “Sanırım bir de gözlük takıyordu.”

“Kırk? Elli? Altmış? Belki de bir kadındı, ne dersiniz?” diye sordu Bodenstein alaycı bir biçimde. Bu arada kolluk kuvvetinin de geldiği hastanenin giriş bölümünde bulunuyorlardı. Operasyon başkanı asansörlerin önünde memurlarına talimatlar veriyordu. Telsizler hışırdıyor, meraklı hastalar Marcus Nowak’ı bulmak için bütün katları sırasıyla aramak üzere toplanan polislerin arasına girmeye çalışıyorlardı. Pia’nın, Nowak’ın evine gönderdiği devriye arayıp oraya hiç gitmediğini bildirdi.

“Siz şirket kapısının önünde beklemeye devam edin ve yerinize adam gönderebilmemiz için nöbet bitiminden önce bize haber verin.”

Bodenstein’in cep telefonu çaldı. Boş hasta yatağı bodrum katındaki bir muayene odasında, acil çıkışının hemen yanında bulunmuştu. Nowak’ın hâlâ binanın içinde bir yerlerde olabileceği umudu boşa çıkmıştı: Kan izleri odanın dışına kadar ilerliyor, koridor boyunca devam ediyor, ardından dışarıda kayboluyordu.

“Buraya kadarmış.” Bodenstein umutsuz bir şekilde Pia’ya döndü. “Hadi gelin, Siegbert Kaltensee’ye gidiyoruz.”

Elard Kaltensee olağanüstü bir kuramcıydı ama kesinlikle icraatçı bir adam değildi. Hayatı boyunca kendi kararlarını almaktan hep kaçmış ve bu sorumluluğu etrafındaki insanlara bırakmıştı fakat bu defa durum acil bir şekilde harekete geçmesini gerektirmişti. Planını eyleme çevirmek onun için ne kadar zor olsa da. Artık mesele sadece kendisiyle ilgili değildi ama bir tek o bu sorunu sonsuza dek ortadan kaldırma yetisine sahipti. Altmış üç, hayır, altmış dört yaşında ilk kez farklı bir adım atmış ve olayların sorumluluğunu nihayet üzerine alma cesaretini göstermişti. O lanet olasıca sandığı evinden çıkarmış, sanatevini geçici olarak kapatıp bütün çalışanları eve göndermiş ve internet üzerinden uçak biletlerini ayırtıp bavulunu toplamıştı. Birdenbire tuhaf

bir şekilde hiç olmadığı kadar iyi hissetmeye başlamıştı, üstelik ilaç kullanmadan. Kendisini birkaç yaş gençleşmiş, kararlı ve enerjik hissediyordu. Elard Kaltensee gülümsedi. Belki de herkesin onu bir korkak olarak bilmesi yararınaydı, hiç kimse onun böyle bir şey yapabileceğini aklına getirmezd. Tabii şu kadın polis dışında ama o bile yanlış yönlendirmelerden sıyrılmayı başaramamıştı. Değirmen çiftliğinin girişinde bir devriye arabası duruyordu, yine de bu beklenmedik engel bile onu korkutmuyordu. Polisler, Lorsbach üzerinden çiftliğe giden Fischachtal yolunu bimiyorsa şansı yaver gidecekti. Polislerle günde bir kez karşı karşıya gelmenin fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyordu, ayrıca arabanın yan koltuğundaki kanı ister istemez açıklamak zorunda kalacaktı. Kulağı bir şeye takılınca radyonun sesini açtı. “... sebeple polis iş birliği yapılmasını talep ediyor. Otuz dört yaşındaki Marcus Nowak’ın öğle saatlerinden bu yana kayıp olduğu bildirilmiştir. Hofheim’daki hastaneden kaybolan Nowak’ın hayatta kalabilmesi için acilen tıbbi yardıma gereksinimi vardır...” Elard Kaltensee radyoyu kapatıp memnun bir şekilde gülümsedi. Çekinmeden aramaya devam etsinlerdi. Nowak’ın nerede olduğunu biliyordu. Hiç kimse onu kolay kolay bulamayacaktı, bunun için elinden geleni yapmıştı.

KMF’nin ana merkezi Hofheim’in kuzey bölgesinde, vergi dairesinin çok yakınında bulunuyordu. Ziyaretini Siegbert Kaltensee’ye önceden bildirmemeyi tercih eden Bodenstein görevliye hiçbir şey söylemeden kimliğini gösterdi. Arabanın içine boş bakışlarla göz atan siyah üniformalı bir adam bariyeri yukarı kaldırdı.

“Nowak’a saldıranları orada bulacağımıza bir aylık maaşım üzerine bahse girerim,” dedi Pia ve üzerinde K-Secure yazılı mütevazı bir şirket tabelası olan gösterişsiz bir binayı işaret etti. Tel örgülerle çevrilmiş bitişikteki park yerinde siyah camlı ve siyah renkte çok sayıda VW minibüsü ile Mercedes kamyonlar duruyordu. Bodenstein arabayı yavaşlattı, Pia ise bazı araçların

üzerindeki “K-Secure Mal, İşletme ve İş Güvenliği, Para ve Değerli Eşya Nakli” yazılarını okudu. Auguste Nowak’ın evinin önündeki beton saksının bıraktığı hasar muhtemelen çoktan tamir edilmişti ama kesinlikle doğru yerdeydiler. Kriminal laboratuvarı boya izlerinin Mercedes-Benz ailesinden bir araca ait olduğunu kesin şekilde belirlemişti.

Siegbert Kaltensee’nin sekreteri onlara uzun bir süre beklemeleri gerektiğini bildirdi. Patronu Übersee’den gelen müşterileriyle önemli bir iş toplantısında idi. Pia kadına bir gülümseme eşliğinde tekrardan küçümseyici bir bakış attı ve bir insanın tüm gün boyunca bu kadar yüksek topuklularla nasıl dolaşabildiğini düşündü.

Üç dakika sonra yanlarına gelen Siegbert Kaltensee görünüşe göre müşterilerini kendi haline bırakmıştı.

“Şirketle ilgili bazı değişiklikler yapmayı düşündüğünüzü duyduk,” dedi Bodenstein, sekreter kahve ve maden suyu servisini yaptıktan sonra. “Duyduğumuza göre bazı hisse sahipleri oy çoğunluğuyla buna engel oldukları için şimdiye kadar satamadığınızı şimdi satmak istiyormuşsunuz.”

“Bu bilgileri nereden edindiğinizi bilmiyorum,” diye karşılık verdi Siegbert Kaltensee sakın bir şekilde. “Ayrıca bu konu size anlatılanlardan biraz daha karmaşık.”

“Amacınızı gerçekleştirmek için gereken oy çoğunluğuna sahip olmadığınız doğru, değil mi?”

Siegbert Kaltensee gülümsedi ve dirseklerini masanın üzerine yasladı. “Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Herhalde KMF’nin yöneticisi olarak hisselerinin bana geçmesi için Goldberg, Schneider ve Anita Frings’i öldürttüğümü düşünmüyorsunuz?”

Bodenstein da gülümsedi. “Bu defa konuyu basit bir şekilde açıklayan siz oldunuz. Ama sorum tam olarak bu yöndeydi.”

“Birkaç ay önce şirketin piyasa değerini analiz ettirdiğimiz doğru,” dedi Siegbert Kaltensee. “Elbette sağlıklı işleyen, başarılı ve kendi alanında dünya pazarını yöneten şirketlere talip

olan yatırımcılar her daim mevcuttur. Değerleme yaptırmamız, şirketi satmayı planladığımız için değil, yakın zamanda borsaya açılmayı düşündüğümüz içindi. KMF'nin piyasanın beklentilerine uyumlu hale gelmesi için bütünüyle yeniden yapılandırılması söz konusu.”

Arkasına yaslandı.

“Sonbaharda altmış yaşına gireceğim. Aileden hiç kimse şirketle ilgilenmiyor, bu yüzden eninde sonunda dümeni bir ya-bancıya devretmek zorunda kalacağım. Bu gerçekleştiğinde ailemi şirket ortaklığından tamamen çıkarmak istiyorum. Babamın vasiyetnamesinden haberiniz vardır elbette. Bu yılın sonunda geçerliliğini yitirecek, o zaman şirketin yönetim şeklini nihayet değiştirebileceğiz. Önümüzdeki iki yıl içerisinde limitet şirket bir anonim şirkete dönüşecek. Hiçbirimiz hisselerimiz karşılığında milyonlar kazanmayacağız. Elbette bütün hisse sahiplerini bu planlar hakkında ayrıntılı bir şekilde bizzat bilgilendirdim, Goldberg, Schneider ve Bayan Frings de buna dâhil.”

Siegbert Kaltensee yeniden gülümsedi.

“Bu arada geçen hafta Robert için annemin evine geldiğinizde konuşulan konu da buydu.”

Anlattıkları gayet mantıklıydı. Böylece Bodenstein ve Pia için Siegbert ile Jutta Kaltensee'yi şüpheliler listesine sokan sözde cinayet sebebi de anlamını yitirmiş oldu.

“Katharina Ehrmann'ı tanıyor musunuz?” diye sordu Pia.

“Elbette.” Siegbert Kaltensee başıyla onayladı. “Katharina ve kız kardeşim Jutta çok yakın arkadaşlar.”

“Babanız Bayan Ehrmann'ı hangi sebeple şirket hissedarı yaptı?”

“Bu konu hakkında bir bilğim yok. Katharina değirmen çiftliğinde büyüdü diyebilirim. Tahminimce babam bunu annemi kızdırmak için yapmış olabilir.”

“Katharina Ehrmann'ın annenizin eski asistanı Doktor Ritter'le bir ilişkisinin olduğunu biliyor muydunuz?”

Kaltensee'nin iki kaşının ortasında hoşnutsuzluğunu belli eden derin bir çizgi belirdi.

“Hayır, bundan haberim yoktu,” dedi. “Aslına bakarsanız o adamın yaptıkları zerre kadar umurumda değil. Kötü bir karaktere sahip. Ne yazık ki annem uzun bir süre boyunca onu ailesine karşı kıskırttığını anlayamadı.”

“Anneniz hakkında bir biyografi yazıyor.”

“Yazmaya *çalışmıştı*,” diye düzeltilti Kaltensee soğuk bir şekilde. “Avukatlarımız bunu yapmasını yasakladı. Ayrıca iş bağlantıları sonlandırılırken aile sırları hakkında tek kelime etmeyeceğine dair bir sözleşme imzaladı.”

“Sözleşme şartlarını ihlal etmesi durumunda ne olur?” diye sordu Pia merakla.

“Bunun onun aleyhine fazlasıyla tatsız sonuçları olur.”

“Annenizin biyografisinin yazılması sizi neden rahatsız ediyor?” diye sordu Bodenstein. “Sonuçta hayatı boyunca olağanüstü başarılarla imza atmış çok değerli bir kadın.”

“Rahatsız etmiyor,” diye cevapladı Kaltensee. “Ama annem biyografisini yazacak kişiyi kendi seçmek istiyor. Ritter annemden intikam almak için birçok zırva uydurdu.”

“Goldberg ve Schneider’in eskiden Nazi oldukları ve yaşamlarını sahte kimlikler altında geçirdikleri gibi şeyler mi mesela?” diye sordu Pia.

Siegbert Kaltensee yine soğuk bir şekilde gülümsedi. “Savaş sonrası dönemde pek çok başarılı girişimcinin öz geçmişinde Nazi dönemi bağlantıları bulabilirsiniz. Hiç şüphe yok ki babam da savaştan kazanç sağladı, sonuçta silah üreticiliği yapıyordu. Konu bu değil.”

“Ne peki?” diye sordu Bodenstein.

“Ritter suç unsuru sayılan iftira ve karalamalarla dolu spekülasyonlar yaratıyor.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Pia.

Siegbert Kaltensee omuz silkip sustu.

“Duyduğumuza göre ağabeyiniz zamanında babanızı merdivenlerden aşağıya itmekle suçlanmış. Ritter kitabında bu konudan da bahsediyor mu?”

“Ritter kitap falan yazmıyor,” diye karşılık verdi Siegbert Kaltensee. “Yine de bugüne bugün bunu Elard’ın yaptığını düşünüyorum. Babamla hiç anlaşılamazdı. Şirket hisselerine ortak olduğu koca bir yalan.”

Kendinden emin yüz ifadesi hafiften bozulmaya başlamıştı. Üvey ağabeyine karşı hissettiği belirgin nefretin kaynağı ne olabilirdi? Dış görünüşü ve kadınlar üzerindeki etkisine duyulan bir kıskançlık mı, yoksa bambaşka bir şey miydi?

“Aslına bakarsanız Elard aileden bile sayılmaz. Buna rağmen geçimini yıllardır hiç çekinmeden, aşağılayıcı ve açgözlü bir şekilde para peşinde koşmak olarak nitelediği işimden sağlıyor.” Küstahça bir kahkaha attı. “Üstün zekâlı ve ince ruhlu ağabeyimi bir kez olsun parasız görmek isterdim, çaresiz kalıp kendi başının çaresine bakmak zorunda olmasını! Değerli sanat profesörümüzün bu konuda pek tecrübeli olduğunu söyleyemeyeceğim.”

“Tıpkı Robert Watkowiak gibi mi?” diye sordu Pia. “Ölümü sizi hiç mi etkilemedi?”

Siegbert Kaltensee kaşlarını kaldırdı ve önceki sakin haline geri döndü.

“Dürüst olmam gerekirse, hayır. Üvey kardeşim olmasından çoğu zaman utandım. Annem ona gereğinden fazla hoşgörülü davranırdı.”

“Belki de torunu olduğu içindir,” dedi Bodenstein.

“Efendim?” Kaltensee oturduğu yerde doğruldu.

“Son günlerde kulağımıza pek çok şey geldi,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Mesela Watkowiak’ın aslında sizin oğlunuz olduğu. Annesinin ailenizin yanında çalışan bir hizmetçi olduğu. Aileniz bu uygunsuz ilişkiden haberdar olunca Amerika’ya gönderildiniz ve babanız yaptığınız hatayı kendi üzerine aldı.”

Siegbert Kaltensee bu iddia karşısında ne diyeceğini bilemedi. Gergin bir şekilde elini kel kafasının üzerinde gezdirdi.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldanıp ayağa kalktı. “Ailemin hizmetçisiyle bir ilişki yaşadığım doğru. İsmi Danuta’ydı, benden birkaç yaş büyüktü ve çok güzeldi.”

Ofisinin içinde gezinmeye başladı.

“İlişkimiz konusunda ciddi düşünüyordum, on altı yaşındayken bu işler nasıl olur bilirsiniz. Elbette ailem bundan hoşlanmadı ve onu kafamdan atmam için beni Amerika’ya yolladılar.”

Aniden durdu.

“Sekiz yıl sonra üniversite mezunu, evli ve çocuklu olarak geri döndüğümde Danuta’yı tamamen unutmuştum.”

Pencerenin önüne geçip gözlerini dışarıya dikti. Sözde üvey kardeşini önce bir suçlu olmaya iten ardından da ölüme götüren tüm o reddedişlerini ve ihmalkârlıklarını mı düşünüyordu?

“Bu arada anneniz nasıl?” diye sorup konuyu değiştirdi Bodenstein. “Ve şu anda nerede? Çünkü onunla acilen konuşmamız gerekiyor.”

Siegbert Kaltensee arkasını döndü ve solgun bir yüzle tekrar masanın başındaki yerini aldı. Düşüncelerinde kaybolmuş şekilde elindeki tükenmez kalemle bir bloknotun üzerine figürler çiziyordu.

“Şu sıralar görüşme yapacak durumda değil,” dedi alçak sesle. “Son günlerde yaşanan olaylar onu fazlasıyla etkiledi. Robert’in işlediği cinayetler ve son olarak da intihar haberinin gelmesi, bütün bunları kaldıramadı.”

“Cinayetleri Watkowiak işlemedi,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Ölümü de bir intihar değildi. Otopsi sırasında başkası tarafından öldürüldüğü kesinlik kazandı.”

“Başkası tarafından mı?” diye sordu Kaltensee şaşırarak. Tükenmez kalemi tuttuğu eli hafiften titredti. “Ama kim... Ve neden? Robert’i kim öldürmek istemiş olabilir ki?”

“Bu sorunun cevabını biz de merak ediyoruz. Kız arkadaşının öldürüldüğü silahı yanında bulduk ama kadını o öldürmemiş.”

Masanın üzerinde duran telefonun çalmasıyla odaya çöken sessizlik dağıldı. Siegbert Kaltensee ahizeyi eline alıp kısaca hiçbir şekilde rahatsız edilmek istemediğini bildirip telefonu kapattı.

“Annenizin üç arkadaşını kimin öldürmüş olabileceği ve 16145 sayısının ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Bu sayı bana hiçbir şey ifade etmiyor,” diye cevapladı Kaltensee ve bir an düşündü. “Hiç kimseyi haksız yere suçlamak istemem ama Goldberg’ten, Elard’ın ona son haftalarda fazlasıyla baskı yaptığını biliyorum. Kardeşim, Goldberg’in onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmediğini kabullenmek istemiyordu, özellikle de gerçek babası hakkında. Ayrıca Ritter de Goldberg’i pek çok kez ziyaret etmişti. Cinayetleri onun işlemiş olması beni hiç şaşırtmaz.”

Pia birinin bu kadar açık bir dille cinayete suçlandığına daha önce hiç şahit olmamıştı. Siegbert Kaltensee annesinden övgü almak için yıllarca rekabet ettiği ve tüm kalbiyle nefret ettiği bu iki adamdan intikam almaya mı çalışıyordu? Kaltensee, Ritter’in damadı olduğunu, aynı zamanda da torunun babası olacağını öğrenince ne olacaktı?

“Goldberg, Schneider ve Frings İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma bir silah ve eski tip mermilerle vuruldular. Ritter bunları nereden bulmuş olabilir ki?” diye karşı çıktı. Kaltensee onu keskin bakışlarla süzdü.

“Kaybolan sandık meselesinden de haberiniz olduğundan eminim,” dedi. “İçeriği hakkında çok düşündüm. Belki de içinde babamdan kalan eşyalar vardı. Sonuçta NSDAP üyesiydi ve aynı zamanda silahlı kuvvetlerde görev yapmıştı. Belki de Ritter içinde babamın silahı olan sandığa el koymuştur.”

“Bunu nasıl yapabilir? Son olaydan sonra değirmen çiftliğine girmesi yasaklanmıştı,” diye karşı çıktı Pia. Siegbert Kaltensee geri adım atmadı.

“Ritter yasakları umursamaz,” dedi sadece.

“Anneniz sandığınız içinde ne olduğunu biliyor muydu?”

“Bildiğini tahmin ediyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor. Ve annem bir şeyi söylemek istemiyorsa asla söylemez.” Kaltensee kinci bir şekilde güldü. “Altmış yıldır çaresiz bir şekilde babasının kimliğini öğrenmeye çalışan ağabeyime baksanıza.”

“Peki.” Bodenstein gülümseyip ayağa kalktı. “Bize zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederiz. Unutmadan, sadece son bir soru daha: Marcus Nowak kimin talimatıyla güvenlik elemanlarınız tarafından işkence görüp dövüldü?”

“Efendim?” Kaltensee şaşırmış şekilde başını salladı. “Kim?”

“Marcus Nowak. Bir ara değirmen çiftliğini yenileyen restoratör.”

Kaltensee düşünceli bir şekilde alnını buruşturdu, sonra birden hatırlamış göründü.

“Ha, şu adam,” dedi. “Bir dönem babasıyla büyük sorunlar yaşamıştık. Yönetim binasının inşaatı sırasında yaptığı özensiz çalışmalar bize çok pahalıya mal oldu. Ama güvenlik elemanlarımızın oğluyla ne işi olabilir ki?”

“Bunu biz de bilmek isteriz,” dedi Bodenstein. “Kriminal teknik analizcilerimizin araçlarınızı incelemesinde bir sakınca var mı?”

“Hayır,” diye cevapladı Kaltensee hiç tereddüt etmeden ve biraz da eğlenerek. “K-Secure’un müdürü Bay Améry’yi arayacağım. Size bu konuda yardımcı olacaktır.”

Henri Améry otuzlarının ortasında idi, iyi görünümlü ve tam bir güneyliydi. İnce ve esmer tenliydi, kısa kesimli siyah saçları arkaya doğru taranmıştı. Beyaz bir gömlek, koyu renk bir takım elbise ve İtalyan malı ayakkabılar giyiyordu, görüntüsü daha çok bir borsacıyı, avukatı ya da bankacıyı andırıyordu. Nazik bir gülümseme eşliğinde Bodenstein’a çalışanların bir listesini uzattı, kendisi de dâhil olmak üzere tam otuz dört kişi

vardı, bütün soruları tereddütsüz cevapladı. Bir buçuk yıldır K-Secure'da müdürdü. Nowak ismini daha önce hiç duymamıştı, elemanlarının sözde gizli görevinden konu açılınca ise inandırıcı şekilde şaşırmış göründü. Araçların incelenmesine en ufak bir itirazda bulunmadı ve hemen bütün şirket araçlarının plaka numaralarını, modellerini, trafiğe çıkış tarihlerini ve kilometre durumlarını gösteren başka bir liste çıkardı. Bodenstein onunla konuşurken Pia'nın cep telefonu çaldı, arayan Miriam'dı. Lauenburg Köyü'nün ve çiftliğin bağlı olduğu Doba'ya, eski adıyla Doben'e gidiyordu.

“Yarın 1945'e kadar Zeydlitz-Lauenburgların çiftliğinde zorunlu işçilik yapan adamla görüşeceğim,” diye bilgi verdi. “Arşivci kadın onu tanıyor. Wegorzewo'da bir huzurevinde kalıyormuş.”

“Bu oldukça iyi bir haber.” Pia K-Secure binasından çıkan amirinin ona doğru geldiğini gördü. “Endrikat ve Oskar isimlerine dikkat etmeyi unutma!”

“Tamam, unutmam,” dedi Miriam. “Görüşürüz.”

“Evet?” diye sordu Bodenstein, Pia cep telefonunu kapatınca. “Siegbert Kaltensee ve şu Améry hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Siegbert ağabeyinden ve Ritter'den nefret ediyor,” diye analizde bulundu Pia. “İkisi de onun gözünde annesinin takdirini kazanmasını zorlaştıran birer rakipti. Kayınvalideniz Vera'nın asistanını göklere çıkardığını söylememiş miydi? Elard ise değirmen çiftliğinde yaşıyor, Siegbert'ten çok daha iyi bir görüntüye sahip ve eskiden pek çok aşk ilişkisi yaşamış.”

“Doğru.” Bodenstein düşünceli bir şekilde başını salladı. “Peki ya şu Améry?”

“Hoş çocuk, gerçi benim zevkim için biraz fazla cılız,” diye yorum yaptı Pia. “Ayrıca biraz fazla yardımsever. Muhtemelen adamlarının Nowak'a giderken kullandığı araba listede bile yoktu.”

Komiserlik ofisinde Ostermann onları bir sürü yeni haberle karşıladı: Vera Kaltensee ne Hofheim'daki ne de Bad Soden'deki herhangi bir hastanede yatıyordu. Nowak'tan hiçbir iz yoktu; en azından arama emri nihayet çıkmıştı. Değirmen çiftliğinin ve Nowak'ın şirketinin girişine devriye arabaları yerleştirilmişti. Behnke'nin Bayan Moormann'dan göstermesini istediği gömlekler Elard Kaltensee'ye aitti. Behnke bu arada profesörü bulmak için Frankfurt'a gitmişti ama sanatevi hâlâ kapalıydı. Ostermann vergi dairesi, nüfus dairesi ve polis bilgilendirme servisi yardımıyla Katharina Ehrmann'ın, eski adıyla Schmunck, 19.07.1964 Königstein doğumlu, Alman vatandaşı, Zürih/İsviçre'de sınırsız oturma iznine sahip, Königstein'da ise ikinci bir ikametgâh adresi olduğunu öğrenmişti. Serbest çalışan bir yayıncıydı, İsviçre'de vergi mükellefiydi, sabıka kaydı bulunmuyordu.

Bodenstein, Ostermann'ı tek kelime etmeden dinlemişti. Saate göz attı. Neredeyse altıyı çeyrek geçiyordu. Yedi buçukta Kelkheim yakınlarında Kırmızı Değirmen restoranında Jutta Kaltensee'yle buluşacaktı.

“Yayıncı mı?” diye tekrarladı. “Yoksa biyografiyi yazması için Ritter'i o mu görevlendirmişti?”

“Bunu araştıracağım.” Ostermann kendine notlar aldı.

“Bir de arama emri çıkarttırın,” diye ekledi Bodenstein. “Profesör Elard Kaltensee ve arabası için.”

Pia'nın memnun yüz ifadesi dikkatini çekti. Anlaşılan tahminleri doğru yöndeydi.

“Yarın sabah altıda Nowak'ın şirketini ve evini arayacağız. Bunu siz organize edin Bayan Kirchhoff. En az yirmi kişi istiyorum, her zamanki ekip.”

Pia başıyla onayladı. Telefon çaldı, Bodenstein açtı. Behnke sanatevinden sorumlu görevliyi bulmuştu. Adam öğle saatlerinde Elard Kaltensee'ye bir sandık ve iki seyahat çantasını arabaya taşıırken yardım etmişti.

“Ayrıca profesörün üniversitede bir ofisinin daha olduğunu öğrendim,” diye ekledi Behnke. “Batı kampüsünde. Şimdi oraya gidiyorum.”

“Arabasının modeli ne?” Bodenstein, Ostermann’ın da duyabilmesi için hoparlörü açtı.

“Bir saniye.” Behnke birisiyle konuşup tekrardan telefona döndü. “MTK-EK 222 plakalı siyah bir Mercedes S.”

“Teşekkürler. Ostermann ve Bayan Kirchhoff’u bilgilendirmeyi sürdürün. Kaltensee’yi bulduğunuz takdirde onu yakalayıp buraya getirin,” dedi Bodenstein. “Onunla bugün içerisinde konuşmak istiyorum.”

“Hâlâ arama emri çıkarmamızı istiyor musunuz?” diye sordu Ostermann, Bodenstein telefonu kapatınca.

“Elbette,” diye cevapladı ve ardından gitmek için ayaklandı. “Aranızdan hiç kimse bana telefonla haber vermeden mesaisini bitirmeye kalkmasın.”

Thomas Ritter bitkin bir vaziyette kitabın taslağına baktı. Bir tek polisler ve Katharina tarafından bölünen on dört saatin ve biten iki kutu Marlboro’nun ardından nihayet başarmıştı. Kaltensee ailesinin ve üzeri örtülen suçlarının ardındaki kirli gerçekleri anlatan tam üç yüz doksan sayfa! Bu kitap âdetâ ölümcül bir patlayıcıydı, Vera’yı mahvedecekti, hatta belki de hapse girmesine neden olacaktı. Kendini ölesiye bitkin ama aynı zamanda kokain çekmişçesine canlı hissediyordu. Dosyayı bilgisayara kaydettikten sonra tedbir amaçlı bir de CD’ye kaydetti. Evrak çantasından küçük bir ses bandını çıkarıp CD’yle birlikte yumuşak bir zarfın içine yerleştirdi. Bu onu tekrardan tehdit etmeleri durumuna karşılık aldığı bir güvenlik önlemiydi. Thomas Ritter laptopunu kapatıp koltuğunun altına aldı ve ayağa kalktı.

“Bir daha görüşmemek üzere pislik çukuru,” diye mırıldandı ve dışarı çıkarken arkasını dönüp bir kez daha odaya küçük

bir bakış attı. Hemen eve gidip kendini duşa atacaktı. Gerçi Katharina onu bu akşam bekliyordu ama bunu erteleyebilirdi belki. Şu anda kitap, satışlar, pazarlama stratejileri ve borçları hakkında konuşmak istemiyordu. Hepsinden öte onunla sevişmeyi de istemiyordu. Şu anda istediği tek şeyin Marleen'e kavuşmak olduğunu fark edince kendisi de şaşırdı. Ona haftalar önce baş başa geçirecekleri güzel bir akşamın sözünü vermişti; hoş bir restoranda keyifli bir yemek yedikten sonra barda kafayı çekip ardından aşk dolu bir gece geçirmek.

“Pek keyifli sırtıyorsun,” diye yorum yaptı girişteki sekreter Sina masasının yanından geçerken. “Ne oldu?”

“Mesaimi tamamladığım için keyifliyim,” diye cevapladı Ritter. Aniden aklına bir şey geldi. Kadına zarfı uzattı. “Bana bir iyilik yap ve bunu benim için sakla.”

“Elbette. Hiç sorun değil.” Sina zarfı sahte Louis Vuitton çantasına soktu ve ona iş birlikçi bir tavırla göz kırptı. “Keyifli bir akşam diliyorum...”

Kapı çaldı.

“Nihayet.” Otomata bastı. “Bu, ön baskıları getirecek olan kurye olmalı, bugün ne kadar da gecikti.”

Ritter göz kırparak karşılık verdi ve kuryenin rahatça geçmesi için yana çekildi. Fakat beklenen kuryenin yerine içeri koyu takım elbiseli ve sakallı bir adam girdi. Adam Ritter’in önünde durup onu kısaca süzdü.

“Doktor Thomas Ritter siz misiniz?” diye sordu.

“Bunu kim bilmek istiyor?” diye karşılık verdi Ritter şüpheli bir şekilde.

“Eğer sizseniz, sizin için bir paketim var,” diye cevapladı sakallı adam. “Bayan Ehrmann’dan. Onu size elden teslim etmem söylendi.”

“Anladım.” Ritter kuşkulandı. Katharina sürprizler konusunda her zaman çok başarılıydı. Ona her defasında ken-

disinin planladığı gecelerin amacına uygun bir seks oyuncacı gönderiyordu. “Peki paket nerede?”

“Bir saniye beklerseniz hemen alıp geleyim. Arabamda duruyor.”

“Hayır, hiç gerek yok. Ben de aşağıya inmek üzereydim zaten.” Ritter, Sina’ya el sallayıp adamın peşinden merdivenlerden indi. Bugün ofisten gündüz vakti çıktığı için mutluydu. Her ne kadar itiraf etmek istemese de park yerindeki minibüs ve şu sevimsiz sarışın kadın polisin aptalca yorumları onu korkutmuştu. Ama artık taslağı yayınevinin sorumluluğuna teslim edecekti, nasıl olsa kitap basıldıktan sonra tehditlerini bir yerlerine sokabilirlerdi. Ritter kapıyı açan adama başıyla nazikçe teşekkür etti. Aniden boynunun yan tarafına bir şeyin saplandığını hissetti.

“Ah!” diye inledi ve elinde tuttuğu laptop çantasını yere düşürdü. Ritter bacaklarının titremeye başlayıp gücünü yitirdiğini hissetti. Tam önünde siyah bir minibüs durdu, yan kapıdan iki adam atladı ve onu kollarından yakaladı. Apar topar aracın içine sokuldu, yan kapı tekrardan kapandı ve her yer kapkaranlık oldu. Ardından minibüsün iç aydınlatması yandı ama başını kaldırmayı bir türlü başaramadı. Ağzının kenarından salyalar damlıyordu, gördüğü her şey bulanıklaşmaya başladı ve içine bir korku dalgası doldu. Ardından bilincini kaybetti.

10 Mayıs 2007, Perşembe

Titreyerek olay yeri inceleme aracının yanında duran Pia çene kemiği çatırdayana kadar esnedi. Dışarısı soğuk ve keyifsizdi, aydınlanan mayıs sabahı kasım ayını aratmıyordu. Dün gece ofisten ayrıldığında saat on bir buçuğu bulmuştu. Sırasıyla Behnke, Fachinger ve Hasse de geldi, ekip başkanının termostan dağıttığı sert kahveden birer bardak da onlar içti. Bodenstein nihayet geldiğinde, saat altıyı çeyrek geçiyordu, tıraşsızdı ve sabahladığı her halinden belliydi. Sivil memurlar son bir durum değerlendirmesi yapmak için etrafında toplandı. Hepsi de daha önce ne yapılması gerektiğini bilmelerine yetecek kadar aramaya katılmıştı. Sigaralar söndürüldü, kalan kahveler buluşma yeri olarak belirledikleri ARAL benzin istasyonunun yanındaki çalılıklara döküldü. Pia arabasını orada bırakıp Bodenstein'in arabasına bindi. Solgun ve gergin görünüyordu. Memurlar konvoy halinde Bodenstein'in BMW'sinin peşine takılıp caddeden aşağı, Nowak'ın şirketinin önüne indiler.

“Ritter'in editörlük ofisinde çalışan sekreter dün akşam bana sesli bir mesaj bırakmış,” dedi Bodenstein. “Mesajı daha az önce dinleyebildim. Ritter dün saat altı buçuk gibi ofisten çıkmış, kadının bir kuryeyi beklemesi gerekmiş. Ritter, kendisine Bayan Ehrmann'dan gelen bir paket teslim edeceğini söyleyen bir adamla birlikte aşağıya inmiş. Sekreter saat yedi buçukta ofisten çıktığında Ritter'in arabasının hâlâ otoparkta durduğunu görmüş.”

“Buradan.” Pia sağ tarafı gösterdi. “Bu çok tuhaf.”

“Kesinlikle.”

“Jutta Kaltensee'yle dünkü görüşmeniz nasıl geçti? Yeni bir şeyler öğrenebildiniz mi?” Bodenstein'in çene kemiklerini sıkıldığını fark edince şaşırdı.

“Hayır. Önemli bir şey yok. Tamamen zaman kaybı,” diye karşılık verdi kısaca.

“Benden bir şeyler saklıyorsunuz,” diye tespitte bulundu Pia. Bodenstein iç geçirdi ve şirket binasına birkaç metre kala arabayı kenara çekti.

“Tanrı beni enelemeye çalıştığınız günden korusun,” dedi suratsız bir şekilde. “Çok büyük bir aptallık yaptım. İşin nasıl o raddeye gelebildiğini gerçekten bilmiyorum ama arabaya giderken birdenbire... yani... bana uygunsuz bir şekilde dokundu.”

“Efendim?” Pia amirine inanmaz gözlerle bakıp ardından gülmeye başladı. “Benimle dalga geçiyorsunuz, öyle değil mi?”

“Hayır. Bu gerçek. Elinden kurtulmak için çok uğraştım.”

“Ama bunu başardınız, yanılıyor muyum?”

Bodenstein yüzüne bakmaktan kaçındı.

“Tam sayılmaz,” diye itiraf etti. Pia sıradaki sorusunu amirine olabildiğince rahatsızlık vermeyecek şekilde dile getirmek için uğraştı.

“Üzerinde DNA örneğinizi bırakmış olabilir misiniz?” diye sordu bu yüzden temkinli bir şekilde. Bodenstein ne güldü ne de hemen cevap verdi.

“Korkarım ki evet,” deyip arabadan indi.

Bodenstein ona arama emrini uzattığında Christina Nowak çoktan giyinmişti ya da üzerindikileri hiç çıkarmamıştı. Kızarmış gözlerinin altında derin halkalar vardı, kayıtsız bir şekilde birinci kattaki daireye girip işlerini yapmaya başlayan memurları izledi. İki oğlu da korkmuş bir şekilde pijamalarıyla mutfakta oturuyordu, küçük olan ağlıyordu.

“Kocamla ilgili yeni bir şeyler öğrenebildiniz mi?” diye sordu sessizce. Pia işine odaklanmakta zorlanıyordu. Bodenstein’in itirafına inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Bayan Nowak sorusunu tekrarlayınca Pia birdenbire kendine geldi.

“Ne yazık ki hayır,” diye cevapladı üzgün bir şekilde. “Arama çağrımıza da henüz herhangi bir dönüş yapılmadı.”

Christina Nowak ağlamaya başladı. Apartmanda sesler yükseldi, ihtiyar Nowak yüksek sesle söyleniyordu, Marcus Nowak’ın kardeşi uykulu bir şekilde merdivenlerden indi.

“Sakin olun. Kocanızı bulacağız,” dedi Pia, buna kendi de emin olmamasına rağmen. İçten içe Elard Kaltensee’nin bir şahitten daha kurtulduğundan emindi. Nowak ona güveniyordu, ayrıca o haliyle kendini koruması zaten mümkün değildi. Büyük olasılıkla çoktan ölmüştü.

Dairedeki aramadan bir sonuç alınamadı. Christina Nowak memurlara kocasının ofisinin kapısını açtı. Oda Pia’nın son ziyaretinden sonra düzenlenmişti. Evrak dosyaları raflara kaldırılmıştı, kâğıtlar düzenlenmiş şekilde saklama sepetlerinde duruyordu. Memurlardan biri bilgisayarın bağlantı kablolarını çıkardı, diğerleri rafları boşalttı. Adamların arasında yaşlı Bayan Nowak’ın tıknaz bedeni belirdi. Ağlamaktan harap olmuş bir yüzle kapı eşiğinde duran torununun karısına teselli edici tek bir kelime etmeye gerek duymadan ofise girmek istediye de iki memur tarafından durduruldu.

“Bayan Kirchhoff!” diye Pia’ya doğru seslendi. “Sizinle acilen konuşmam gerek!”

“Daha sonra Bayan Nowak,” dedi Pia. “Lütfen işimizi bitirene kadar dışarıda bekleyin.”

“Bakın burada ne varmış!” diyen Behnke’yi duyunca arkasını döndü. Evrak dosyalarının arkasında bir duvar kasası vardı.

“Demek o da bize yalan söylemiş.” Yazık, Marcus Nowak ona sempatik gelmişti. “Şirketinde kasasının olmadığını söylemişti.”

“13-24-08,” diye numaraları sıraladı Christina Nowak kendisine sorulmadan, Behnke sayı kombinasyonunu tuşladı. Çıkan bir bip sesinin ardından kasanın kapağı açıldı, aynı anda Bodenstien odaya girdi.

“Sonuç?” diye sordu. Behnke eğilip elini kasanın içine soktu ve yüzünde zafer kazanmış birinin sırtışıyla arkasını döndü. Eldivenli sağ elinde bir tabanca, sol elinde ise kartondan bir mermi kutusu tutuyordu. Christina Nowak derin bir nefes aldı.

“Sanırım cinayet silahını bulduk.” Tabancanın namlusunu kokladı. “Silah kısa bir süre önce kullanılmış.”

Bodenstein ve Pia göz göze geldiler.

“Nowak’ı arama çalışmaları genişletilsin,” dedi Bodenstein. “Radyo ve televizyonlarda çağrılar yapılsın.”

“Bu... bütün bunlar ne anlama geliyor?” diye fısıldadı Christina Nowak. Yüzü bembeyaz kesilmişti. “Kocamın kasasında neden bir silah var? Ben... ben artık hiçbir şey anlamıyorum!”

“Öncelikle lütfen oturun.” Bodenstein çalışma masasının sandalyesini yanına çekti. Christina tereddütte kalarak oturdu. Pia, büyükanne Nowak’ın itirazlarına rağmen ofisin kapısını kapattı.

“Bunun sizin için anlaşılması zor bir durum olduğunu biliyorum,” dedi Bodenstein. “Ama kocanızın cinayet zanlısı olduğundan şüpheleniyoruz. Bu tabanca üç kişinin öldürüldüğü cinayet silahı olabilir.”

“Hayır...” diye fısıldadı Christina Nowak allak bullak olmuş bir şekilde.

“Karısı olarak ifade vermek zorunda değilsiniz,” diye bilgi verdi Bodenstein. “Ama bir şey söyleyecekseniz de gerçeği yansıtmalı, aksi takdirde kendinizi yalancı şahitlikten suçlu konumuna düşürürsünüz.”

Kapının ardından memurlardan biriyle tartışan ihtiyar Nowak’ın gürültülü sesi geliyordu.

Christina Nowak bunu umursamayıp gözlerini Bodenstein’dan ayırmadı. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Kocanızın 27 Nisan’ı 28’ine, 30 Nisan’ı 1 Mayıs’a ve 3 Mayıs’ı 4’üne bağlayan gecelerde nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Bir anda gözleri doldu ve başını öne eğdi.

“Evde değildi,” dedi boğuk bir sesle. “Ama birini öldürdüğüne *asla* inanmıyorum. Bunu neden yapsın ki?”

“Sözü geçen gecelerde neredeydi peki?”

Bir an duraksadı, dudakları titriyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

“Tahminimce,” dedi zorlanarak, “onu birlikte gördüğüm şu kadının yanındaydı. Beni... aldattığını biliyorum.”

“Neredeyse hiç alkol almamıştım,” dedi Bodenstein daha sonra arabada, Pia’nın yüzüne bakmadan. “Sadece bir bardak şarap. Ama buna rağmen kendimi iki şişe bitirmiş gibi hissediyordum. Ne anlattığını bile doğru düzgün hatırlamıyorum. Hâlâ akşamın büyük bir bölümünü hatırlayamıyorum.”

Konuşmasına ara verip gözlerini ovuşturdu.

“Bir süre sonra restoranda sadece ikimiz kalmıştık. Temiz havaya çıkınca biraz kendime geldim ama yine de zorla yürüyebiliyordum. Arabamın yanında duruyorduk. Restoran çalışanları işlerini bitirmiş evlerine dönüyorlardı. Hatırladığım son şey beni öptüğü ve panto...”

“Anladım!” diye sözünü kesti Pia hızla. Yaklaşık sekiz saat önce muhtemelen tam da oturduğu koltuğun üzerinde nelerin yaşandığı düşüncesi onu korkunç derecede utandırmıştı.

“Bu,” Bodenstein’ın sesi boğuk çıkmıştı, “asla olmamalıydı.”

“Belki de hiçbir şey olmamıştır,” dedi Pia huzursuz bir şekilde. Elbette amirinin de nihayetinde sadece bir insan olduğunun farkındaydı, yine de ondan böyle bir şey yapmasını beklemezdi. Belki de kafasını bu kadar karıştıran şey hiç alışık olmadığı şekilde açık sözlü davranmasıydı, her gün birlikte çalışıyor olsalar da özel hayatlarıyla ilgili mahrem konular bugüne kadar hep tabu sayılmıştı.

“Bunu zamanında Bill Clinton da söylemişti,” dedi Bodenstein pişmanlık içerisinde. “Kendime sadece bunu neden yaptığını soruyorum.”

“Yani,” diye karşılık verdi Pia temkinli bir şekilde. “Sonuçta çirkin bir adam değilsiniz amirim. Belki sadece bir macera yaşamak istemiştir.”

“Hayır. Jutta Kaltensee sebepsiz hiçbir şey yapmaz. Bu planlanmıştı. Son günlerde beni neredeyse yirmi kez aradı. Dün de sudan bir sebepten ötürü öğle yemeği için Cosima’yla buluştu.”

Bodenstein konuştukları tüm bu süre boyunca Pia’ya ilk kez baktı.

“Görevden alınırsam soruşturmaları tek başınıza sürdürmek zorunda kalacaksınız.”

“Durum henüz oralara kadar gelmedi,” diyerek sakinleştirdi onu Pia.

“Oralara gelmesi fazla uzun sürmeyecektir.” Bodenstein iki elini saçlarının arasından geçirdi. “En geç Bayan Engel’in kulağına gidince. Böyle bir şeyin olmasını zaten dört gözle bekliyordu.”

“Bunu nasıl öğrenecek ki?”

“Bizzat Jutta Kaltensee’den.”

Pia ne demek istediğini anlamıştı. Amiri, ailesi bir cinayet davasının merkezinde bulunan bir kadınla ilişkiye girmişti. Şayet Jutta Kaltensee bunu önceden planladıysa olayı bir şekilde kendi lehine kullanması muhtemeldi.

“Beni dinleyin amirim,” dedi Pia. “Kan tahlili yaptırmalısınız. Sizi baştan çıkarabilmek için şaraba veya yemeğinize bir şeyler kattığından eminim.”

“Bunu nasıl yapmış olabilir ki?” Bodenstein başını salladı. “Bütün akşam boyunca yanında oturdum.”

“Belki garsonu tanıyordur.”

Bodenstein kısa bir an için düşündü.

“Doğru. Onu kesinlikle tanıyordu. Onunla senli benli konuşup mekânın daimi müşterisi olduğunu özellikle belirtip gösteriş yapıp durdu.”

“O halde içkinize de bir şeyler karıştırmış olabilir,” dedi Pia gerçekte hissettiğinden daha emin bir şekilde. “Hemen Henning’e gidiyoruz. Sizden kan alıp hemen inceleyebilir. Gerçekten bir şey bulması durumunda da bununla Kaltensee’nin sizi tuzağa düşürdüğünü kanıtlayabilirsiniz. Bir rezalet çıkmasını göze alamaz, bu onun siyasetçi kimliğine zarar verir.”

Bodenstein’in yorgun yüzünde bir umut ışığı belirmişti. Arabayı çalıştırdı.

“Tamam,” dedi Pia’ya. “Bu arada haklıymışsınız.”

“Hangi konuda?”

“Davanın zamanla kendi dinamiğini oluşturacağını söylemekte.”

Ekip yeni bir durum değerlendirmesi yapmak için komiserlik bürosunda toplandığında saat dokuz buçuktu. Nowak’ın ofisindeki kasadan çıkarılıp el konulan tabanca, 1938 yapımı seri numarası ve kabul mührü hâlâ üzerinde duran çok iyi korunmuş bir Mauser P08 S/42 ile mermiler balistik incelemeye gönderilmişti. Hasse ve Fachinger radyo yayını vasıtasıyla halka yardım çağrısı yapıldıktan sonra hiç susmayan telefon aramalarını cevaplama görevini üstlenmişlerdi. Bodenstein, Behnke’yi Marleen Ritter’le görüşmesi için Frankfurt’a göndermişti. Devriyelerden bir tanesi Ritter’in BMW’sinin hâlâ *Weekend* editörlük şirketinin önündeki park yerinde durduğunu bildirmişti.

“Pia!” diye seslendi Kathrin Fachinger. “Sana telefon var! Odana bırakıyorum!”

Pia başıyla onaylayıp ayağa kalktı.

“Dün şu yaşlı adamın yanındaydım,” diye müjdeledi Miriam selam bile vermeden. “Sana anlatacaklarımı bir yere not al. Duyduklarına inanamayacaksın.”

Pia yanına bir bloknot ve tükenmez kalem aldı. “Ryszard Wielinski yirmi bir yaşındayken zorunlu işçi olarak Zeydlitz-Lauenburg ailesinin çiftliğine gelmiş. Kısa süreli hafızası pek iyi sayılmazdı ama altmış beş yıl önceki olayları çok net hatırlıyordu. Vera von Zeydlitz İsviçre’deki bir yatılı okula gitmiş, ağabeyi Elard ise hava kuvvetlerinde pilotmuş. Her ikisi de savaş sırasında çok nadiren aile çiftliğinde bulunmuş ama Elard’ın çiftlik kâhyasının kızı Vicky’yle duygusal bir ilişkisi varmış ve 1942 Ağustos’unda Vicky’nin bir oğlu olmuş. Elard, Vicky’yle evlenmek istemiş ama her defasında kararlaştırılan tarihe birkaç gün kala Gestapo tarafından tutuklanmış, son olarak da 1944 yılında. Tahminimce Lauenburg çiftliğinin maliye sorumlusunun SS birliğinde binbaşı olan oğlu Oskar Schwinderke nikahı engellemek için onu ihbar etmiş çünkü Schwinderke’nin fazlasıyla hırslı kız kardeşi Edda genç konta sırlıslam âşıkmiş ve hem Vicky’yi hem de Elard’ın kız kardeşiyle çok iyi arkadaş olmasını deli gibi kışkırtıyormuş. Schwinderke, Adolf Hitler özel koruma birliğinin üyesi olarak çok yakında bulunan Wolfsschanze’de görev yapmış ve savaş boyunca sık sık çiftliğe gelmiş. Elard Kasım 1944’te ağır yaralı bir şekilde eve dönmüş. 15 Ocak 1945’te resmi göç emri verilip Doben halkının tamamı 16 Ocak 1945’te Bartenstein’a doğru yola düştüğünde ise yaşlı Baron von Zeydlitz-Lauenburg ile karısı, yaralı Elard, kız kardeşi Vera, Vicky Endrikat ile üç yaşındaki oğlu Heinrich, Vicky’nin hasta annesi, babası ve küçük kız kardeşi Ida çiftlikte kalmışlar. Mümkün olan en kısa sürede göçmen kafilesine yetişmek istemişler. Mauerwald yakınlarında kafilenin karşısına bir cip çıkmış. Aracı SS birliği binbaşı Oskar Schwinderke kullanıyormuş, yanında da Wielinski’nin Lauenburg çiftliğinde defalarca gördüğü başka bir SS subayı varmış, arka koltukta ise Edda ve kız arkadaşı Maria oturuyormuş, ikisi de 1944’ün başından beri Rastenburg’daki bir kadın esir kampında çalışmış; biri gardiyan, diğeri ise kamp

yöneticisinin sekreteri olarak. Kâhya Schwinderke'yle kısa bir konuşma yapıp yollarına devam etmişler. Wielinski dördünü de o gün ilk kez görmüş. Ertesi akşam Rus ordusu Doben kafilisini ezip geçmiş, bütün erkekler öldürülmüş, kadınlar tecavüze uğramış, bir kısmı ise kaçırılmış. Ruslar onun zorunlu işçilik yapan bir Polonyalı olduğuna inandıkları için bir tek kendisi hayatta kalmayı başarmış. Wielinski savaştan birkaç yıl sonra bölgeye geri dönmüş. Sık sık Zeydlitz-Lauenburg ve Endrikat ailelerine ne olduğunu düşünmüş çünkü ona zorunlu bir işçi olmasına rağmen çok iyi davranmışlar, Vicky Endrikat ise ona düzenli olarak Almanca dersi vermiş.”

Pia, Miriam'a teşekkür etti ve kafasını toparlamaya çalıştı. Vera Kaltensee'nin öz geçmişinde tüm ailesinin 1945'te kaçış sırasında ölmüş olduğunu ya da kayıp olarak addedildiğini okumuştur. Eğer Wielinski'nin anlattıkları doğruysa sözü geçen o 16 Ocak gününde çiftliği aslında hiç terk etmemişlerdi! Oskar Schwinderke'nin –yani sahte Goldberg'in– Rus ordusu gelmeden kısa bir süre önce kız kardeşi ve arkadaşlarıyla orada ne işi vardı? O gün her ne olduysa cinayetlerin sırrını çözecek anahtar oradaydı. Vera aslında çiftlik kâhyası Endrikat'ın kızı, bu durumda Elard Kaltensee de pilot Elard'ın oğlu olabilir miydi? Pia notlarıyla birlikte toplantı odasına gitti. Bodenstein, Fachinger ile Hasse'yi de çağırdı. Sessiz bir şekilde Pia'nın raporunu dinlediler.

“Vera Kaltensee gerçekten de Vicky Endrikat olabilir,” diye söze girdi Kathrin Fachinger. “Taunus Bakışı'ndaki yaşlı adam Vera'nın Doğu Prusyalı sıradan bir kız olarak çok önemli yerlere geldiğini söylemişti.”

“Bunu hangi bağlamda söylemişti?” diye sordu Pia. Kathrin not defterini çıkarıp sayfalarını karıştırdı.

“*Dört silahşörler,*” diye sesli okudu. “*Kendilerini dört silahşörler diye adlandırıyorlardı. Vera, Anita, Oskar ve Hans, birbirlerini çocukluklarından bu yana tanıyan dört eski arka-*

daş. Yılda iki kez Zürih'te buluşuyorlardı, bunu Anita ve Vera kocalarını toprağa verdikten sonra da sürdürdüler."

Bir an için tamamen sessizlik oldu. Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar. Yapbozun parçaları kendiliğinden yerine oturuyordu.

"Doğ  Prusyalı sıradan bir kız," dedi Bodenstein yavaşça. "Vera Kaltensee aslında Vicky Endrikat."

"Prensi, kendisine bir bebek verdiğı halde onunla evlenmeyince âdeta bir gecede soylu sınıfına geçme fırsatını yakaladığını anlamış," diye tamamladı Pia. "Ve bunu değerlendirip bugünlere kadar gelmiş."

"Peki ama o üçünü kim öldürdü?" diye sordu Ostermann şaşkın bir şekilde. Bodenstein ayağı fırlayıp ceketini aldı.

"Bayan Kirchhoff haklı," dedi. "Elard Kaltensee geçmişte neler olduğunu öğrenmiş olmalı. Ve intikam planını henüz tamamlamış değil. Onu durdurmalıyız."

Oldukça etkili    sözcük –durum çok tehlikeli– ilgili h kimin yarım saat içerisinde üç tane tutuklama kararını ve arama emirlerini imzalamasını sağladı. Behnke bu arada çaresizlik içindeki Marleen Ritter'le konu mu tu. D n saat altıya çeyrek kala ofisinden kocasıyla telefonda konuşmuş ve ak am birlikte yemeğe çıkmak üzere onunla s zleşmişti. Yedi buçukta eve geldiğinde dairesini altüst olmuş ve perişan halde bulmuştu, Ritter'den ise hiç haber yoktu. Cep telefonuna gelen aramalara cevap vermemiş, gece yarısından sonra ise telefonu tamamen kapanmıştı. Marleen Ritter polise haber vermiş ama polisler bunun için henüz erken olduğunu söylemişler, ne de olsa e i yetişkin bir adamdı ve kendisine sadece altı saattir ulaşılamıyordu. Behnke bunun dışında Frankfurt Havaalanı gidiş terminalinin önünde Elard Kaltensee'nin Mercedes'inin bulunduğunu da rapor etmişti. Yan koltuk ve kapının i  tarafı kan içindeydi, Marcus

Nowak'a ait olduğu tahmin edilen kan örnekleri laboratuvarda incelemeye alınmıştı.

Bodenstein ve Pia yine arama memurları desteğiyle değirmen çiftliğine gittiler, bu defa yeraltı tarayıcısı kullanan kriminal teknisyenleri ve ceset arama köpeklerini de yanlarına alarak. Siegbert ile Jutta Kaltensee'yi, avukatları Doktor Rosenblatt eşliğinde karşılarında bulunca şaşırdılar. Salondaki büyük masanın başında oturuyorlardı, önlerinde yığınla dosya duruyordu. Odada taze demlenmiş çay kokusu vardı.

“Anneniz nerede?” diye sordu Bodenstein selamlaşma faslını atlayarak.

Pia kimseye belli etmeden Jutta'yı inceledi, önceki akşam yaşananları en az Bodenstein kadar belli etmemeye çalışıyordu. Gecenin bir yarısı evli bir adamla park yerinde işi pişirecek bir kadına benzemiyordu ama insanların görüntüsü yanıltıcı olabiliyordu.

“Size bunu daha önce de söyledim, kendisi şu an görüşmek...” diye söze başladı Siegbert Kaltensee ama Bodenstein sert bir şekilde sözünü kesti.

“Anneniz büyük tehlike altında. Annenizin arkadaşlarını ağabeyiniz Elard'ın öldürdüğünü, şimdiyse onu öldüreceğini düşünüyoruz.”

Siegbert Kaltensee donup kaldı.

“Ayrıca eviniz ve arazi için elimizde arama emri var.” Kaltensee, Pia'nın verdiği belgeyi mekanik bir şekilde avukatına uzattı.

“Evi neden aramak istiyorsunuz?” diye araya girdi avukat.

“Marcus Nowak'ı arıyoruz,” diye cevapladı Pia. “Bugün kaldığı hastaneden kayboldu.”

Bodenstein ve Pia, Kaltensee kardeşlere şimdilik anneleri için çıkarılan tutuklama emri hakkında bir şey söylememek üzere anlaşmışlardı.

“Bay Nowak neden burada olsun ki?” Jutta Kaltensee kararı avukatın elinden aldı.

“Ağabeyinizin Mercedes’i havaalanında bulundu,” diye açıkladı Pia. “Her yeri kan içindeydi. Marcus Nowak ile annenizi bulamadığımız sürece kanın onlara ait olabileceğini düşünmek zorundayız.”

“Anneniz ve kardeşiniz nerede?” diye tekrarladı Bodenstein. Cevap alamayınca Siegbert Kaltensee’ye döndü.

“Dün akşamdan beri damadınız da aynı şekilde ortadan kayboldu.”

“Ama benim damadım yok ki,” diye cevapladı Kaltensee şaşkın bir şekilde. “Bir yanlışlık yapıyor olmalısınız. Bütün bunların anlamı ne, gerçekten anlamıyorum.”

Pencereden, köpekler ve yer altı tarayıcısıyla geniş bir alana dağılmış vaziyette çimlerin üzerinde gezinen polis memurlarını izliyordu.

“Kızınızın on dört gün önce Thomas Ritter’le evlendiğini ve ondan bir bebek beklediğini herhalde biliyor olmalısınız.”

“Anlayamadım?” Siegbert Kaltensee bembeyaz oldu. Şaşkınlıktan taş kesilip söyleyecek tek kelime bulamadı. Bakışlarını kız kardeşine çevirdi, o da şaşkın görünüyordu.

“Telefon etmem gerekiyor,” dedi aniden ve cep telefonunu çıkardı.

“Daha sonra.” Bodenstein telefonu elinden aldı. “Önce annenizin ve erkek kardeşinizin nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

“Müvekkilimin telefon etmeye hakkı var!” diye itiraz etti avukat. “Kafanıza göre emirler veremezsiniz!”

“Kapatın çenenizi!” dedi Bodenstein sert bir şekilde. “Evet, sizi dinliyorum!”

“Siegbert Kaltensee’nin tüm bedeni titriyordu, bembeyaz kesilen tombul yüzü terden parlıyordu.

“Telefon etmeme izin verin,” diye rica etti çatallı bir sesle. “Lütfen.”

Değirmen çiftliğinde ne Marcus Nowak'tan ne de Elard ya da Vera Kaltensee'den bir iz vardı. Bodenstein hâlâ Elard Kaltensee'nin Nowak'ı öldürüp cesedini bir yerlere sakladığından emindi, burada değilse başka bir yerde olmalıydı. Thomas Ritter de hâlâ ortada yoktu. Bodenstein kayınvalidesini arayıp Kaltenseelerin başka nerelerde mülk sahibi olduklarını öğrendi.

“Zürih ve Tessin'deki evler bana en yakın olasılıklar gibi görünüyor,” dedi Pia'ya, komiserlik ofisine geri dönerlerken. “İsviçreli meslektaşlarımızdan resmî destek isteyelim. Tanrım, her şey ne kadar karmaşık!”

Pia amirinin yarasına tuz basmak istemediği için sessiz kaldı. Onu dinlemiş olsaydı Elard Kaltensee şimdiye kadar çoktan gözaltına alınmış, Nowak da muhtemelen hâlâ hayatta olurdu. Pia'nın olaylarla ilgili teorisi şöyleydi: Elard günlüklerin olduğu sandığa ve silaha el koymuştu. Hızlı karar verebilen bir yapıya sahip olmadığı ve belki de günlüklerin anlamını kavraması biraz zaman aldığı için harekete geçmek için birkaç ay beklemişti. Ona geçmiş hakkındaki gerçeği anlatmadıkları için sandıktan çıkan tabancayı kullanarak Goldberg, Schneider ve Anita Frings'i öldürmüştü. 16 Ocak 1945 kaçış tarihiydi, o gün esaslı bir şeyin gerçekleştiği gündü ve Elard Kaltensee o zamanlar iki değil, üç yaşında olduğu için muhtemelen bazı şeyleri bulanık da olsa hatırlıyordu. Cinayetlerden haberdar, hatta belki de onlara ortak olan Marcus Nowak ise ortadan kaldırılmalıydı çünkü Elard Kaltensee'nin başına bela olabilirdi.

Ostermann aradı. Cinayet silahının üzerinde Marcus Nowak ve Elard Kaltensee'nin parmak izlerinin bulunmuş olması hiç kimseyi şaşırtmadı. Ayrıca Königstein'dan bir kadın, Nowak'ın resmini gazetede görüp ihbarda bulunmuştu. Kadın, genç restoratörü 4 Mayıs günü öğle üzeri Lüksemburg Kalesi yakınındaki bir otoparkta bir BMW cabrionun içinde beyaz saçlı bir adamla konuşurken görmüştü.

“Nowak, Ritter’le konuşmuş ama ondan kısa bir süre önce Katharina Ehrmann’la buluşmuş. Burada ne tür bir bağlantı var?” diye sesli düşündü Bodenstein.

“Bunu ben de merak ediyorum,” diye karşılık verdi Pia. “Kadının ifadesi Christina Nowak’ın yalan söylemediğini ispatlıyor. Kocas, Watkowiak’ın öldüğü saatlerde Königstein’daymış.”

“Bu durumda o ve Elard Kaltensee sadece üç ihtiyarı değil, Watkowiak ve Monika Krämer’i de öldürmüş olabilirler mi?”

“Ben olsam artık hiçbir olasılığı göz ardı etmem,” dedi Pia ve esnedi. Son günlerde çok az uyuyabilmişti ve sakin bir gecenin özlemini çekiyordu. Ama şimdilik biraz daha beklemek zorunda kalacakmış gibi görünüyordu çünkü Ostermann yine aradı: Aşağıda, güvenliğin yanında bekleyen Auguste Nowak adında bir kadın acilen Pia’yla görüşmek istiyordu.

“Merhaba Bayan Nowak.” Pia bekleme odasındaki sandalyeden kalkan yaşlı kadına elini uzattı. “Bize torununuzun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Hayır, maalesef. Ama sizinle acilen konuşmam gerekiyor.”

“Ne yazık ki şu an yapacak çok işimiz var,” dedi Pia. Aynı anda cep telefonu çaldı; Bodenstein da yine telefonla konuşuyordu. Nowak’ın büyükannesine özür dileyen bir bakış yöneltip çağırıcıyı cevapladı. Ostermann heyecan içerisinde Marcus Nowak’ın cep telefonunun yerini birkaç dakikalığına tespit edebildiklerini söyledi. Pia’nın tüm vücudunu bir heyecan dalgası kapladı. Belki de adam hâlâ yaşıyordu!

“Frankfurt’taki Hansa Bulvarı’yla Fürstenberger Caddesi arasında bir yerlerde,” dedi Ostermann. “Ne yazık ki daha kesin bir konum bilgisine ulaşamadık, telefon sadece çok kısa bir süre için açıktı.”

Pia ona Frankfurt’taki meslektaşlarıyla bağlantıya geçip bölgeyi hemen ablukaya aldirtması için talimat verdi.

“Amirim,” Bodenstein’a döndü, “Nowak’ın cep telefonunun Frankfurt’taki Hansa Bulvarı civarında olduğu tespit edilmiş. Siz de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsunuz?”

“Kesinlikle.” Bodenstein başıyla onayladı. “Kaltensee’nin üniversitedeki odası.”

“Bakar mısınız lütfen!” Auguste Nowak elini Pia’nın koluna koydu. “Size gerçekten...”

“Üzgünüm ama şu an buna gerçekten hiç vaktim yok Bayan Nowak,” dedi Pia. “Torununuzu hâlâ hayattayken bulma şansımız olabilir. Sizinle daha sonra konuşuruz. Sizi arayacağım. Sizi eve bıraksınlar mı?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Yaşlı kadın başını salladı.

“Biraz zaman alabilir. Bunun için özür dilerim!” Pia üzgün olduğunu ifade eden bir yüz hareketiyle kollarını havaya kaldırdı ve arabasına çoktan varmış olan Bodenstein’ın peşinden gitti. Artık kaybedecek zamanları yoktu ve bu yüzden de Auguste Nowak kriminal inceleme binasından çıkar çıkmaz motoru çalışan koyu renk Maybach limuzini fark etmediler.

Bodenstein ve Pia Frankfurt Üniversitesi’nin yeni batı kampüsünün bulunduğu Grünburg’daki eski IG Farben binasına girdiklerinde önceden bilgilendirilmiş memurlar giriş bölümünü kapatmışlardı bile. Her zaman olduğu gibi meraklı bakışlar güvenlik şeridinin arkasında toplandı; binanın içinde duruma sinirlenen öğrenciler, profesörler ve üniversite çalışanları polislerle tartışıyorlardı ama talimat kesindi: Nowak’ın cep telefonu ya da en iyi ihtimalle sahibi bulunana kadar binaya giriş çıkış yapılması yasaktı.

“Frank şurada,” dedi Pia, dokuz katlı ve yaklaşık iki yüz elli metre genişliğindeki binanın heybeti karşısında umutsuzluğa kapılarak. On dört hektarlık kocaman kampüsün herhangi bir yerinde, hatta bahçenin ya da park halindeki bir aracın içinde dahi olması muhtemel ve üstelik kapalı olan bir cep telefonunu

nasıl bulacaklardı? Behnke, Frankfurt polis operasyon başkanıyla birlikte IG Farben binasının muazzam görünümlü ana girişinin önündeki dört sütunun ortasında duruyordu. Bodenstein ve Pia'yı fark edince onlara doğru yürüdü.

“İşe Kaltensee'nin ofisiyle başlayalım,” diye önerdi. Oldukça ihtişamlı olan giriş bölümüne girdiler ama hiçbir duvarları ve asansör kapılarını süsleyen bronz levhalar ya da bakırdan yapılmış sanatsal süslemelerle ilgilenmedi. Behnke, Bodenstein ile Pia'yı ve giydikleri askerî kıyafetlerle vahşi bir görüntü sergileyen bir grup polis memurunu dördüncü kata çıkardı. Ardından sağa döndü ve kendinden emin bir şekilde uzun ve hafiften kıvrılan koridor boyunca yürüdü. Pia çalan cep telefonunu açtı.

“Cep telefonu yeniden açılmış!” diye bağırdı Ostermann heyecanla.

“Ee? Burada, binanın içinde mi peki?” Pia durdu ve çalışma arkadaşını daha iyi duyabilmek için tek kulağını kapattı.

“Evet, kesinlikle.”

Kaltensee'nin odasının kapısı kilitliydi, birileri ana anahtarı getirmesi için görevliyi bulana kadar bir gecikme daha yaşandı. Yaşı geçkin ve beyaz bıyıklı adam elindeki anahtar destesiyle bir süre cedelleşti. Kapı nihayet açıldığında Behnke ve Bodenstein sabırsız bir şekilde adamın yanından geçtiler.

“Kahretsin!” diye lanet okudu Behnke. “Kimse yok.”

Bina görevlisi odanın bir köşesinde durmuş polislerin telaşlı uğraşlarını kocaman olmuş gözlerle izliyordu.

“Neler oluyor burada?” diye sordu bir süre sonra. “Profesör Kaltensee'yle ilgili bir durum mu var?”

“Aksi takdirde yüz kişilik bir ekip ve gezici harekât polisleriyle burada ne işimiz olabilirdi ki? Doğru tespit, kesinlikle profesörle ilgili bir durum var!” Pia çalışma masasının üzerine doğru eğildi ve bir isim, telefon numarası ya da Nowak'ın nerede olduğuna dair herhangi başka bir ipucu bulmak ümidiyle üzeri çiziktirilmiş ajandayı inceledi ama anlaşılan Kaltensee

telefonla konuşurken sadece karalama yapmayı seviyormuş gibi görünüyordu. Bodenstein çöp kutusunu karıştırdı, Behnke çalışma masasının çekmecelerini aradı, gezici harekât ekibi ise koridorda bekliyordu.

“Dün her zamankinden farklı görünüyordu zaten,” diye açıkladı bina görevlisi düşünceli bir şekilde. “Sanki... fazla keyifli.”

Bodenstein, Behnke ve Pia aynı anda duraksayıp adama baktılar.

“Dün Profesör Kaltensee’yi mi gördünüz? Bunu neden daha önce söylemediniz?” diye adama çıkıştı Behnke.

“Bana sormadınız ki,” diye cevapladı adam vakur bir şekilde. Operasyon başkanının telsizi önce hışırdayıp çatırdadı, ardından beton tavanların sebep olduğu alıcı sorunları yüzünden ne dediği pek anlaşılmayan belli belirsiz bir ses duyuldu. Bina görevlisi düşünceli bir şekilde bıyığının ucuyla oynuyordu.

“Oldukça heyecanlı görünüyordu,” diye hatırladı. “Genelde hiç öyle değildir. Batı kampüsü bodrumundan geliyordu. Buna çok şaşırmıştım, ne de olsa odası...”

“Bizi oraya götürebilir misiniz?” diye sözünü kesti Pia sabırsızca.

“Elbette.” Bina görevlisi başıyla onayladı. “Peki ama profesör ne yaptı ki?”

“Kötü bir şey yapmadı,” diye cevapladı Behnke alaycı bir şekilde. “Tahminimizce sadece birkaç kişiyi öldürdü.”

Bina görevlisinin ağzı açık kaldı.

“Adamlarım uygunsuz biçimde binaya giriş yapan çok sayıda insanı alıkoydu,” diye bildirdi operasyon başkanı, abartılı bir memur Almancasıyla.

“Nerede?” diye sordu Bodenstein gergin bir şekilde.

“Bodrum katında. Batı kampüsünde.”

“O halde gidelim,” dedi Bodenstein kısaca.

K-Secure'un siyah üniformalı altı adamı sırtları polislere dönük, bacakları açık ve elleri duvara dayanmış şekilde polislerin önünde duruyordu.

“Arkanızı dönün!” diye emir verdi Bodenstein. Adamlar söyleneni yaptı. Pia, Kaltenseeler için çalışan Henri Améry'yi takım elbisesi ve İtalyan malı ayakkabıları olmadan da tanımişti.

“Sizin ve adamlarınızın burada ne işi var?” diye sordu Pia. Améry sessiz kalıp gülümsedi.

“Gözetim altına alındınız.” Gezici harekât adamlarından birine döndü. “Onları buradan çıkarın. Ayrıca burada olduğumuzu nereden bildiklerini öğrenin.”

Adam başıyla onayladı. Altısı da kelepçelenip götürüldü. Bodenstein, Pia ve Behnke bina görevlisine bütün kapıları açtırdı –belge arşivleri, ardiyeler, elektroteknik odaları– ve kazan daireleri, boş kilerler. Sondan bir önceki odada nihayet aradıklarını buldular. Yerde duran bir şiltenin üzerinde birisi yatıyordu, yanında su şişeleri, yiyecek, ilaçlar ve bir sandık duruyordu. Pia ışığı açtı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. Tavandaki halojen lamba hafif bir cızırtı eşliğinde yanmaya başladı.

“Merhaba, Bay Nowak.” Yatağın yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. Adam sersemlemiş bir halde parlak ışığa bakıp gözlerini kırptırdı. Yüzü tıraşsızdı, berbat hale getirilmiş yüze bitkinliğin derin izleri kazınmıştı. Sağlam elinde bir cep telefonu tutuyordu. Kötü görünüyordu ama yaşıyordu. Pia elini ateşten yanan alnının üzerine koydu ve tişörtünün kan içinde olduğunu gördü. Yüzünü Bodenstein ve Behnke'ye çevirdi.

“Hemen ambulans çağırın!”

Ardından yeniden yaralı adama döndü. Ne yapmış olursa olsun onun için üzülmüyordu. Çok fazla acı çekiyor olmalıydı.

“Hastanede olmalıydınız,” dedi. “Neden buradasınız?”

“Elard...” diye mırıldandı Nowak. “Lütfen... Elard...”

“Ne olmuş Profesör Kaltensee'ye?” diye sordu. “O nerede?”

Adam zorlanarak Pia'ya baktı, ardından gözlerini kapattı.

“Bay Nowak, bize yardım edin!” dedi içten bir sesle. “Profesör Kaltensee’nin arabasını havaalanında bulduk. O ve annesi ortadan yok oldu. Ayrıca ofisinizdeki kasada kısa süre önce üç kişinin ölümüne sebep olan cinayet silahını bulduk. Cinayetleri Elard Kaltensee’nin işlediğini tahmin ediyoruz, sandıktaki silahı bulduktan sonra...”

Marcus Nowak gözlerini açtı. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu, bir şey söylemek istermiş gibi hırıltılı bir nefes aldı ama patlamış dudaklarından sadece bir inleme sesi çıktı.

“Ne yazık ki sizi tutuklamak zorundayım Bay Nowak,” dedi Pia üzülererek. “Cinayetlerin işlendiği tarihlerde bulunduğunuz yere dair elinizde hiçbir kanıt yok. Karınız söz konusu gecelerin hiçbirinde evde olmadığınızı teyit etti. Bu konuda söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

Nowak cevap vermedi, onun yerine cep telefonunu elinden bırakıp Pia’nın elini tuttu. Çaresiz bir şekilde konuşmaya çalıştı. Yüzü ter içinde kalmıştı, bedeni baştan aşağı titriyordu. Pia, Hofheim Hastanesi’ndeki doktorun uyarılarını hatırladı. Kadın, Nowak’ın saldırı sırasında karaciğerinden yaralandığını söylemişti. Yarası buraya getirilirken kötüleşmiş olmalıydı.

“Sakin olun,” dedi elini okşayarak. “Sizi önce hastaneye götüreceğiz. Daha iyi hissettiğinizde konuşuruz.”

Adam ona sanki boğuluyormuş gibi, koyu renk gözlerini kocaman açarak baktı. Marcus Nowak bir an önce tedavi altına alınmazsa ölecekti. Elard Kaltensee bunu mu planlamıştı? Onu bu yüzden mi buraya, hiç kimsenin bulamayacağı bir yere getirmişti. Peki ama o zaman cep telefonunu niye almamıştı?

“Acil doktoru geldi,” diye düşüncelerini yarıda kesti bir ses. İki sağlık memuru bodrum katındaki odaya tekerlekli bir sedye getirdi, ardından içeriye turuncu yelek giyen ve elinde bir Kızılhaç çantası taşıyan bir doktor geldi. Pia doktora yer açmak için ayağa kalkmak istedi ama Marcus Nowak elini bırakmadı.

“Lütfen...” diye fısıldadı çaresiz bir şekilde. “Lütfen... yapma Elard... Büyükanne...”

Durdu.

“Arkadaşlarım sizi koruyacaklar,” dedi Pia sessizce. “Endişelenmeyin. Profesör Kaltensee size artık zarar veremeyecek, söz veriyorum.”

Elini nazikçe Nowak’ın elinden çekip ayağa kalktı.

“Karaciğerinden yaralı,” diye acil doktorunu bilgilendirdi ve bu arada sandığı incelemiş olan çalışma arkadaşlarına döndü. “Evet, ne buldunuz?”

“Oskar Schwinderke’nin SS üniformasını,” diye cevapladı Bodenstein. “Kalan eşyaları teşkilatta inceleriz.”

“Elard Kaltensee’nin bir katil olduğunu baştan beri biliyordum,” dedi Pia, Bodenstein’a. “Sırf kendi ellerini kirletmemek için Nowak’ı o bodrumda sefilce ölüme terk etti.”

Hofheim’a dönüyorlardı. Katharina Ehrmann komiserlik ofisinde bekliyordu, K-Secure’un altı adamı ise nezarethaneye atılmıştı.

“Nowak en son kimi aramış?” diye sordu Bodenstein.

“Bilmiyorum, cep telefonu kapalı. Görüşmelerin detaylı dökümünü çıkarttırmalıyız.”

“Kaltensee cep telefonunu neden yanına almadı? Nowak’ın birilerini arayacağını düşünmesi gerekirdi.”

“Evet, bu soruyu ben de kendime sordum. Muhtemelen cep telefonunun yerini belirleyebileceğimizi bilmiyordu.” Pia telefonun çalmasıyla birden irkildi. “Ya da bu hiç aklına gelmedi.”

“Alo,” dedi hoparlörden konuşan bir kadın sesi. “Bay Bodenstein?”

“Evet,” Bodenstein, Pia’ya şaşırılmış bir bakış atıp omuzlarını kaldırdı, “kiminle görüşüyorum?”

“Sina. Ben *Weekend*’in sekreteriyim.”

“Anladım. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bay Ritter dün akşam bana bir zarf verdi,” dedi kadın. “Onu saklamamı söylemişti. Ama şimdi, yani o ortadan kaybolunca, bunun sizin için önemli olabileceğini düşündüm. Çünkü üzerinde isminiz yazıyor.”

“Gerçekten mi? Şu an neredesiniz?”

“Hâlâ ofisteyim.”

Bodenstein duraksadı.

“Zarfı alması için size bir memur göndereceğim. Lütfen gelene kadar bekleyin.”

Pia cep telefonunu çoktan eline almış Fechenheim’daki editörlük ofisine gitmesi için Behnke’ye talimat veriyordu. Bu saatte arabayla şehir trafiğine girmek zorunda olduğunu öğrendiğinde savurduğu küfürleri ise duymazlıktan geldi.

“Evet, bu doğru,” deyip başıyla onayladı Katharina Ehrmann. “Yayınevim Vera Kaltensee’nin biyografisini yayınlayacak. Thomas’ın fikrini çok beğendim ve ona bu konuda destek oldum.”

“Dün akşamdan beri kayıp olduğunu biliyorsunuzdur herhalde, yanılıyor muyum?” Pia karşısında oturan kadını süzdü. Katharina Ehrmann gerçek olmak için biraz fazla güzeldi. Yüzündeki ruhsuz ifade muhtemelen ya çok duygusuz olmasından ya da aşırı botokstan kaynaklanıyordu.

“Dün akşam için randevulaştıktık,” dedi. “Buluşmaya gelmeyince onu aramaya çalıştım ama telefonu açmadı. Sonrasındaysa telefonu kapalıydı.”

Anlattıkları Marleen Ritter’in ifadesiyle örtüşüyordu.

“Geçen hafta cuma günü Königstein’da Marcus Nowak’la buluşmanızın sebebi neydi?” diye sordu Bodenstein. “Nowak’ın karısı, kocasının arabasına bindiğinizi ve birlikte gittiğinizi görmüş. Aranızda duygusal bir ilişki mi var?”

“O kadar da hızlı değildir.” Katharina Ehrmann gerçekten eğleniyor gibiydi. “Kendisini o gün ilk kez gördüm. Bana Elard’dan aldığı günlükleri ve diğer belgeleri getirmişti, sonra

da Thomas'la buluşmasına gitmeden önce beni gideceğim yere bırakacak kadar nazik davranmıştı.”

Pia ve Bodenstein şaşırarak birbirlerine baktılar. Bunlar gerçekten ilginç bilgilerdi! Demek Ritter belgeleri bu şekilde ele geçirmişti. Yani Elard annesini bizzat ateşe atmıştı.

“Nowak'la önünde buluştuğunuz ve içinde Watkowiak'ın cesedinin bulunduğu ev sizinmiş,” dedi Pia. “Bu konuda ne söyleyeceksiniz?”

“Ne söyleyebilirim ki?” Katharina Ehrmann pek şaşırmış görünmüyordu. “Orası ailemin evi, orayı yıllardır satmaya çalışıyorum. Geçen cumartesi günü emlakçım da arayıp bana bu konuda suçlamalarda bulundu. Sanki Robert'in intihar etmek için özellikle orayı seçmiş olması benim suçummuş gibi!”

“Watkowiak eve nasıl girdi?”

“Herhalde bir anahtar kullanarak diye tahmin ediyorum,” diye cevapladı Katharina Ehrmann, Pia'yı şaşırtarak. “Ona kalacak bir yere ihtiyaç duyduğunda evi kullanabileceğini söylemiştim. Eskiden çok iyi arkadaştık, Robert, Jutta ve ben. Ona acımıştım.”

Pia bundan şüpheliydi. Katharina Ehrmann pek duygulanmış gibi görünmüyordu.

“Bu arada o intihar etmedi,” dedi. “Bir cinayete kurban gitti.”

“Öyle mi?” Bu bilgi de kadını fazla şaşırtmamıştı.

“Onunla en son ne zaman konuştunuz?”

“Çok uzun zaman olmadı.” Düşündü. “Sanırım geçen haftaydı. Beni arayıp polis tarafından Goldberg ve Schneider'i öldürmek suçundan arandığını ama suçlu olmadığını söyledi. Ben de ona bu durumda polise gidip teslim olmasının en doğrusu olduğunu söyledim.”

“Ne yazık ki bunu yapmadı. Yapsaydı belki şu an hâlâ yaşıyor olurdu,” diye karşılık verdi Pia. “Ritter'in ortadan

kaybolmasının yazdığı şu biyografiyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musunuz?”

“Bu mümkün.” Katharina Ehrmann omuz silkti. “Vera’nın geçmişi hakkında öğrendiğimiz şey hapse girmesine sebep olabilir. Hem de hayatının sonuna kadar.”

“Eugen Kaltensee’nin ölümü kaza değil de cinayet miydi?” diye tahmin yürüttü Pia.

“O da var,” diye cevapladı Katharina Ehrmann. “Ama sanırım ilk sırada Vera ve ağabeyinin bir zamanlar Doğu Prusya’da pek çok insanı öldürmüş olması yer alıyor.”

16 Ocak 1945. Arazi arabasıyla Lauenburg çiftliğine doğru yol alan dört silahşörler. O günden bu yana akıbeti bilinmeyen Zeylidtz-Lauenburg ailesi.

“Ritter bunu nereden öğrendi?” diye sordu Pia.

“Bir görgü tanığından.”

Dört eski arkadaşın sırrını bilen bir görgü tanığı. Kimdi bu? Ve bunu başka kimlere anlatmıştı? Pia ürperdi. Cinayetleri çözmeye çok yaklaştımlardı!

“Sizce Kaltensee ailesinden biri kitabın basılmasını engellemek için Ritter’i kaçırmış olabilir mi?”

“Onlardan her şeyi beklerim,” diye onayladı Katharina Ehrmann. “Vera acımasızdır. Jutta da ondan pek farklı sayılmaz.”

Pia, amirine baktı ama o farklı düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

“Peki ama Kaltenseeler Elard’ın Thomas Ritter’e bu bilgileri verdiğini nereden öğrenmiş olabilirler?” diye sordu bir anda Bodenstein. “Bunu kim biliyordu?”

“Aslında sadece Elard, Thomas, Elard’ın arkadaşı Nowak ve ben,” diye cevapladı Katharina Ehrmann kısa bir süre düşündükten sonra.

“Telefonda bu konu hakkında konuştunuz mu?” diye sordu Bodenstein.

“Evet,” dedi Katharina Ehrmann duraksayarak. “Ayrıntılar hakkında değil ama Elard’ın bize sandığın içindekileri vereceğini konuştuk.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Cuma günü.”

Nowak o hafta sonu pazar akşamı saldırıya uğramıştı. Taşlar yerine oturuyordu.

“Dünden önceki akşam Thomas’ın beni ofisinden aradığını hatırladım şimdi. Park yerinde duran bir minibüsün içindeki iki adam yüzünden endişelenmişti. Bunu fazla ciddiye almamıştım ama belki...” Katharina Ehrmann sustu. “Yüce Tanrım! Telefon görüşmelerimizi dinlemiş olabilirler mi?”

“Bu mümkün.” Bodenstein endişeli bir şekilde başıyla onayladı. “K-Secure’un adamları oldukça donanımlıydı, Nowak’ın cep telefonunun bulunduğu yeri polis telsizlerini dinlemeye alarak öğrenmişler. Telefonları da dinlemek onlar için çok zor olmamıştır.” Kapı çalındı, Behnke içeri girip Pia’ya zarfı uzattı, o da açmakta gecikmedi.

“Bir CD-ROM,” dedi Pia. “Ve bir kaset.”

Kayıt cihazını arayıp buldu, kaseti taktı ve oynat tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra Ritter’in sesi duyuldu.

“Bugün 4 Mayıs 2007, günlerden cuma. Adım Thomas Ritter, karşımda Bayan Auguste Nowak oturuyor. Bayan Nowak, anlatmak istediğiniz birşeyler varmış. Buyurun.”

“Dur!” diye araya girdi Bodenstein. “Teşekkür ederiz Bayan Ehrmann. Artık gidebilirsiniz. Bay Ritter’den haber alırsanız lütfen bizi bilgilendirin.”

Katharina Ehrmann durumu anlayıp ayağa kalktı.

“Çok yazık,” dedi. “Tam da heyecanlı kısmına gelmişken.”

“Bay Ritter için hiç endişelenmiyor musunuz?” diye sordu Bodenstein. “Nihayetinde size çöksatanlar listesine girecek bir kitap teslim edecekti.”

“Ve sevgilinizdi,” diye ekledi Pia.

Katharina Ehrmann soğuk bir şekilde güldü.

“Şundan emin olabilirsiniz,” dedi. “Neye kalkıştığının fazlasıyla bilincindeydi. Vera’yı ondan daha iyi tanıyan kimse yok. Ayrıca onu bu konuda uyarmıştım.”

“Son bir soru,” dedi Bodenstein, kadın gitmek üzereyken. “Eugen Kaltensee sizi neden şirket hissedarı yaptı?”

Gülümsemesi kayboldu.

“Biyografiyi okuyun,” dedi. “O zaman öğrenirsiniz.”

“Babam İmparator’un büyük bir hayranıydı,” diyen Auguste Nowak’ın sesi duyuldu masanın üzerinde duran kasetçaların hoparlöründen. *“Bu yüzden bana İmparatoriçe’nin adı olan Auguste Viktoria adını verdi. Eskiden beni Vicky diye çağırırlardı ama bu uzun zaman önceydi.”*

Bodenstein ve Pia bir an için göz göze geldi. Bütün K11 ekibi toplantı odasındaki büyük masanın etrafına toplanmıştı, Bodenstein’in yanında ifadesiz bir yüzle kriminal danışman Doktor Nicola Engel oturuyordu. Saat dokuza çeyrek vardı ama Behnke bile eve gitmeyi aklından geçirmemişti.

“17 Mart 1922’de Lauenburg’da doğdum. Babam Arno, Zeydlitz-Lauenburg ailesinin çiftliğinde kâhyaydı. Üç kızdık: çiftlik sahibinin kızı Vera, maliye memurunun kızı Edda Schwinderke ve ben. Üçümüz de aynı yaşıydık ve neredeyse kardeş gibi büyüdük. Edda ve ben genç kızken Vera’nın ağabeyi Elard’a hayrandık ama o Edda’dan hoşlanmazdı. Daha genç bir kızken bile çok hırslıydı ve kendini içten içe Lauenburg çiftliğinin sahibi gibi görüyordu. Elard bana âşık olunca Edda buna fena halde öfkелendi. Henüz on altı yaşındayken Alman Kız Birliği’nde grup lideri olduğu için Elard’ın bundan etkileneceğini düşündü ama tam tersi söz konusuydu. Elard Nazilerden nefret ediyordu, bunu hiçbir zaman dile getirmemiş olsa da. Edda bunu anlamamıştı ve her fırsatta Hitler’in özel koruma birliğinde görev yapan ağabeyi Oskar’la övünüp dururdu.”

Auguste Nowak konuşmasına ara verdi. Konuşmasına devam edene kadar odadaki hiç kimseden çıt çıkmadı.

“1936 yılında Alman Kız Birliği’yle Berlin’deki olimpiyatlara gittik. Elard o zamanlar Berlin’de üniversite eğitimi alıyordu. Vera ve beni akşamları yemeğe götürüyordu, Edda ise kıskançlıktan neredeyse çatlayacaktı. Gruptan izinsiz ayrıldığımız için bize iftira attı ve bu yüzden başımız büyük derde girdi. O günden sonra bana her fırsatta eziyet etti, yurttan yapılan akşam sohbetlerinde beni diğer kızların önünde küçük düşürdü, hatta bir defasında babamın bir Bolşevik olduğunu iddia etti. On dokuz yaşındayken hamile kaldım. Evlenmemize hiç kimse karşı çıkmadı, Elard’ın ailesi de ama savaş vardı ve Elard cepheleydi. Nikâh tarihi kesinleştiğinde Elard Gestapo tarafından tutuklandı, üstelik hava kuvvetlerinde subay olmasına rağmen. İkinci nikâh tarihi de ertelenmek zorunda kaldı çünkü Elard yeniden tutuklandı. Elard’a iftira atıp Gestapo’ya kötüleyen Oskar’dı.”

Pia başıyla onayladı. Bu bilgi eskiden zorunlu işçilik yapan Polonyalı adamın Miriam’a anlattıklarını doğruluyordu.

“23 Ağustos 1942 tarihinde oğlumuz dünyaya geldi. Edda bu arada Lauenburg çiftliğini terk etmişti. O ve Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi’nin Doben’deki grup başkanının kızı Maria Willumat bir kadın esir kampında görev yapmaya başlamışlardı. O gittikten sonra Elard ve Vera Reich’a ve İsviçre’ye gizlice para, mücevher ve değerli eşyalar kaçırdılar. Elard savaşın kaybedildiğine emindi ve en azından Vera, Heini ve benim Batı’ya yerleşmemizi istiyordu. Annesinin ailesinin Frankfurt yakınlarında bir arazisi vardı ve bizi oraya götürmek istiyordu.”

“Değirmen çiftliği,” dedi Pia alçak sesle.

“Ama buna fırsat kalmadı. Elard Kasım 1944’te vuruldu ve ağır yaralı olarak Lauenburg çiftliğine geldi. Vera İsviçre’de kaldığı kız yurdunu gizlice terk etmiş ve Noel üzeri eve gelmişti. Elard’a kaçıışı planlamasında yardım ettik fakat göçmen izni 15

Ocak'ta geldi. Bu çok geçti, Ruslar artık sadece yirmi kilometre uzaklıktaydılar. Göçmen kafilesi 16 Ocak sabah erkenden yola çıktı. Elard ve ailem olmadan gitmek istemedim, ben kaldığım için Vera da kaldı. Batı'ya daha sonra da gitme fırsatımızın olabileceğini düşünmüştük.”

Auguste Nowak derin bir iç çekti.

“Elard’ın ailesi çiftliği terk etmektense ölmeyi tercih ediyordu. Her ikisi de altmış yaşını bir hayli geçmişti ve en büyük oğullarını Birinci Dünya Savaşı’nda kaybetmişlerdi. Benim ailemse ağır hastaydı; tüberküloz. Kız kardeşim Ida da kırk dereceyi aşan bir ateşle yatakta yatıyordu. Yanımıza yiyecek ve döşeklerimizi alıp sarayın bodrumuna saklandık ve Rusların bizi fark etmeden yollarına devam etmelerini umduk. Öğleye doğru çiftliğe bir araba geldi, bir arazi aracı. Vera’nın babası, Schwinderke’nin hastaları nakletmek için birisini gönderdiğini sandı ama bu doğru değildi.”

“Gelen kimdi peki?” diye sordu Ritter.

“Edda ve Maria, Oskar ve onun SS yoldaşı Hans.”

Auguste Nowak’ın anlattıkları, Polonyalı işçininkilerle bire bir örtüşüyordu.

“Saraya girdiler ve bizi bodrumda buldular. Oskar bizi bir silahla tehdit etti ve Vera ile beni bir çukur kazmaya zorladı. Toprak kum gibi ince ama çok sert olduğu için kazmayı başaramadık, bu yüzden kürekleri Edda ve Hans aldı. Hiç kimse tek kelime etmiyordu. Baron ve barones dizlerinin üzerine çöküp...”

Auguste Nowak’ın o ana kadar sakın ve soğukkanlı çıkan sesi titremeye başlamıştı.

“... dua etmeye başladılar. Heini hiç durmadan ağlıyordu. Kız kardeşim hiç kıpırdamadan öylece duruyordu, gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Yüzümüz duvara dönük bir şekilde sıraya dizilmek zorundaydık. Maria, Heini’yi kucağımdan çekip aldı. Çocuk hiç susmadan ağlıyordu...”

Toplantı odası o kadar sessizdi ki yere iğne düşseydi duyulurdu.

“Oskar enselerine ateş ederek önce baron ile baronesi öldürdü, ardından da kız kardeşim Ida’yı. Henüz dokuz yaşındaydı. Sonra silahı Maria’ya verdi. Maria annemi önce her iki dizinden, ardından da başından vurdu, sonra babamı öldürdü. Elard ve ben el ele tutuşmuştuk. Edda, Maria’dan silahı aldı. Gözlerinin içine baktım, nefret doluydular. Önce Elard’ın, ardından Vera’nın başına ateş ederken gülüyordu. En son bana ateş etti. Kahkahaları kulağımdan hiç silinmedi...”

Pia duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Ailesinin vahşi şekilde katledilişini bu denli ayrıntılı ve soğukkanlı bir biçimde anlatmak yaşlı kadın için tarifsiz bir acı olmalıydı! İnsan böyle anılarla delirmeden nasıl yaşardı? Pia, Miriam’ın İkinci Dünya Savaşı sonrası Doğu’daki kadınların yaşamını konu alan araştırma projesiyle ilgili anlattıklarını hatırladı. Kadınlar tarifsiz acılar yaşamış olmalarına rağmen yaşadıkları hakkında tüm hayatları boyunca tek kelime etmemişlerdi. Tıpkı Auguste Nowak gibi.

“Başımdan vurulmama rağmen hayatta kalmam bir mucizeydi, kurşun ağzımdan tekrar dışarı çıkmıştı. Bilincimi yitirmiş vaziyette orada ne kadar süreliğine kaldığımı hatırlamıyorum ama bir şekilde kendi gücümle o kuyudan çıkmayı başardım. Üzerimize kum dökmüşlerdi ve sanırım nefes alabilmemin tek sebebi yarıya kadar Elard’ın cesedinin altında yatıyor olmamdı. Heini’yi aramak için yukarı tırmandım. Saray alev alev yanıyordu, dört Rus askerine doğru koştum ve yaralı olmama aldırmadan bana önce tecavüz edip sonra revire götürdüler. Gücümü biraz toparladıktan sonra başka kız ve kadınlarla birlikte hayvan taşıma vagonuna tikiştirdılar. Vagon oturmak için fazla dardı, görevliler ise kırk kişiye bir kova su getiriyorlardı, o da sadece canları isterse. Karelien’e geldiğimizde Onega Gölü’nde ray değiştirmeye, odun kırmaya ve hendekler açmaya zorlandık, üstelik eksi kırk derecede. Etrafımdaki herkes teker teker ölüyordu, bazı kızlar en fazla on dört ya da on beş yaşındaydı. Çalışma kampına beş yıl dayanabilmemin tek

sebebi kamp yöneticisinin beni bir şekilde gözetip diğerlerinden daha fazla yemek vermesiydi. Rusya'dan ancak 1950 yılında ayrılabilirdim, kucağımda kamp yöneticisinin veda hediyesi olan bir bebekle birlikte."

"Marcus'un babası," diye yorumladı Pia. "Manfred Nowak."

"Friedland kampında kocamla tanıştım. Sauerland'daki bir çiftlikte iş bulduk. Büyük oğlumu bulma ümidimi çoktan kaybetmiştim. Bu konu hakkında hiç konuşmadım. Daha sonraları da meşhur Vera Kaltensee'nin Edda olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Torunum Marcus'la birlikte iki yaz önce Doğu Prusya'ya yaptığımız seyahat esnasında Gizzycko'da, eski adıyla Lötzen, Elard Kaltensee'ye rastladım; onun ve Fischbach'a taşındıktan sonra çok yakınımnda yaşayan kişinin kim olduğunu ancak o zaman anladım."

Auguste Nowak konuşmasına yeniden ara verdi.

"Bildiklerimi kendime sakladım. Bir yıl sonra Marcus değirmen çiftliğinde çalışmaya başladı ve bir gün o ve Elard yanlarında eski bir sandık getirdi. Tüm o eşyaları görmek benim için tam bir şok oldu; SS üniforması, kitaplar, dönemin gazeteleri. Ve o tabanca. Tüm ailemi öldürdükleri silah olduğunu hemen anlamıştım. Altmış yıl boyunca o sandıkta durmuştu, Vera onu atmamıştı. Doktor Ritter, Marcus ve Elard, Vera ve onun üç eski arkadaşından bahsedince onların gerçekte kim olduklarını hemen anlamıştım. Elard sandığı yanına aldı ama Marcus silahı ve mermileri kasasına koydu. O katillerin nerede yaşadığını öğrendim ve Marcus'un evde olmadığı bir akşam silahı yanıma alıp Oskar'a gittim. Onca yıl boyunca Yahudiliğin arkasına gizlenerek yaşamıştı! Beni hemen tanıdı ve hayatını bağışlamam için bana yalvardı ama onu tıpkı Elard'ın ailesini vurduğu şekilde vurdum. Ardından Edda'ya bir mesaj bırakmaya karar verdim. O beş rakamın verdiği mesajı hemen anlayacağını biliyordum ve korkudan öleceğine emindim, ne de olsa sırrını kimin bildiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Üç gün sonra Hans'ı öldürdüm."

“Goldberg ve Schneider’e nasıl ulaştınız?” diye sordu Ritter.

“Torunumun şirket arabalarından biriyle,” diye cevapladı Auguste Nowak. “Maria’da da en büyük sorunu bu konuda yaşadım. Huzurevinde bir tiyatro oyunu ve havai fişek gösterisi olacağını öğrenmiştim. Ama o akşam için arabam yoktu, bu yüzden oraya otobüsle gittim ve torunumdan beni almaya gelmesini istedim. Çocuk kendi sorunlarıyla o kadar meşguldü ki bana Taunus Bakışı’nda ne aradığımı bile sormadı. Maria’yı odasında bir çorapla bağladım, sonra da tekerlekli sandalyesiyle parkın içinden geçirip ormana götürdüm. Hiç kimse bizi fark etmedi ve havai fişek gösterisi sırasında silah seslerini duyan olmadı.”

Auguste Nowak sustu. Odada ölüm sessizliği hâkimdi.

Yaşlı kadının trajik hayat hikâyesi ve itirafı tecrübeli kriminal polislerini bile sarsmıştı.

“Kitâb-ı Mukaddes’te şöyle yazdığını biliyorum; ‘Öldürmeyeceksin!’” diye devam etti Auguste Nowak, sesi çatallanmıştı. “Ama orada aynı zamanda şöyle de yazar; ‘Göze göz, dişe diş!’ Vera ve arkadaşlarının kim olduğunu anladığımda yapılan haksızlığı cezasız bırakmamam gerektiğini anladım. Kız kardeşim Ida yaşıyor olsaydı bugün yetmiş bir yaşında olacaktı, hâlâ hayatta olabilirdi. Sürekli bunu düşünüyordum.”

“O halde Profesör Kaltensee sizin oğlunuz mu?” diye sordu Thomas Ritter.

“Evet. Benim ve sevgili Elard’ımın oğlu,” diye onayladı Auguste Nowak. “O Zeydlitz-Lauenburg Baron çünkü 1944 Noel’inde papaz Kunisch, Lauenburg çiftliğindeki kütüphanede ikimizin nikâhını kırdı.”

Kayıt bittiğinde K11 çalışanları bir süre daha sessizce masanın başında oturmayı sürdürdü.

“Bugün buradaydı ve benimle konuşmak istemişti,” dedi Pia sessizliği bozarak. “Torununu suçlamaktan vazgeçmemiz için bana tam olarak bunları anlatacaktı herhalde.”

“Ve oğlunu,” diye ekledi Bodenstein. “Profesör Kaltensee.”

“Gitmesine izin mi verdiniz yoksa?” diye sordu Doktor Nicola Engel buna anlam veremeyerek.

“Katilin o olduğunu nereden bilebilirdim ki?” diye cevapladı Pia sert bir şekilde. “Nowak’ın cep telefonunun yeri belirlenmişti, Frankfurt’a gitmemiz gerekiyordu.”

“Evine bırakılmış olmalı,” dedi Bodenstein. “Onu almaya gideceğiz. Muhtemelen Elard’ın şu an nerede olduğunu biliyordur.”

“Öncesinde Vera Kaltensee’yi de öldürmesi daha muhtemel görünüyor,” diye söze girdi Ostermann. “Tabii bunu şimdiye kadar çoktan yapmadıysa.”

Pia, Katharina Ehrmann’ın Eugen Kaltensee’yle olan bağlantısına bir açıklama bulmak için ekranda Vera Kaltensee’nin biyografisini okurken, Bodenstein ve Behnke, Auguste Nowak’ı tutuklamak için Fischbach’a doğru yola çıktılar. Auguste Nowak’ın hayat hikâyesi onu derinden etkilemişti, bir polis ve bir adli tıpçının eski karısı olarak insanlığın karanlık yüzünü çok iyi tanımasına rağmen bu dört katilin soğukkanlılıkla başvurduğu vahşet onu dehşete düşürmüştü. Bunu sıra dışı koşullarda bir hayatta kalma mücadelesi olarak görmek mazeret sayılamazdı, aksine vahşi planlarını gerçekleştirmek adına kendilerini daha çok tehlikeye atmışlardı. İnsan vicdani duygularını nasıl bu denli bastırabilir, böylesi bir kıyımın ağırlığıyla yaşamını nasıl sürdürebilirdi? Peki ya Auguste Nowak’ın yaşadıkları! Kocas, ailesi, en iyi arkadaşı, kız kardeşi gözlerinin önünde öldürülmüştü. Çocuğu kaçırmış, kendisiyse esir alınmıştı! Pia kadının, çalışma kampı, aşaaılanma, tecavüz, açlık ve hastalıkların üstesinden gelecek gücü nasıl bulduğunu anlamakta zorlanıyordu. Onu hayatta tutan şey oğlunu bulma ümidi miydi, yoksa intikam düşüncesi mi? Auguste Nowak seksen beş yaşında olsa bile üç kişinin katili olarak mahkemeye çıkmak zorundaydı, ceza kanunu böyle söylüyordu. Tam da kaybettiğı oğluna yeniden kavuşmuşken hapse girmek zorunda kalacaktı. Ne yazık ki yaptıklarını bir şekilde haklı çıkaracak hiçbir kanıt da yoktu. Pia bir anda okumayı

bıraktı. Belki de vardı! Aklına gelen fikir ona ilk başta biraz delice geldi ama iyice düşününce aslında gayet mantıklı olduğuna karar verdi. Pia tam kişisel hattından Henning'i aramıştı ki Bodenstein asık bir suratla içeri girdi.

“Auguste Nowak için arama emri çıkarmalıyız,” diye bildirdi.

Pia işaret parmağını dudaklarının üzerine tuttu, Henning hattın diğer ucundaydı.

“Ne var?” diye sordu keyifsiz bir şekilde. Pia bunu umursamayıp ona kısaca Auguste Nowak'ın hikâyesini özetledi. Bodenstein soran gözlerle Pia'ya baktı. Pia, Henning'e amirinin de dinlediğini belirtip telefonu hoparlöre aldı.

“Altmış yaşından sonra kemikten DNA örneği elde edilebilir mi?” diye sordu.

“Belli koşullar altında evet.” Henning'in gergin sesi kaybolmuş ve yerini meraka bırakmıştı. “Aklında ne var?”

“Bunu henüz amirimle konuşmadım,” diye cevapladı Pia, Bodenstein'a bakarak. “Ama sen ve ben Polonya'ya gitmeliyiz. Hatta uçakla gitsek daha iyi olur. Miriam bizi almaya gelebilir.”

“Nasıl? Hemen şimdi mi?”

“Bu çok iyi olur. Fazla zamanımız kalmadı.”

“Bu akşam için bir planım yok,” diye karşılık verdi Henning yumuşak bir ses tonuyla. “Hatta bana iyilik bile yapmış olursun.”

Pia yaptığı göndermeyi anlayıp sıırttı. Savcı Löblich fena halde yakasına yapışmıştı.

“Arabayla Mazurya'ya gitmek aşağı yukarı on sekiz saatimizi alır.”

“Aslında benim aklıma Bernd gelmişti. Cessna'sı hâlâ duruyor, öyle değil mi?”

Bodenstein başını iki yana salladı ama Pia bunu dikkate almadı.

“Arıyorum şimdi,” dedi Henning Kirchhoff. “Sana birazdan dönerim. Ah, Bodenstein?”

Pia ahizeyi amirine doğru tuttu.

“Kan örneği analizinizin sonucunda 4-hidroksibütrik asit, kısaca GHB buldum. Buna likit ekstazi de deniyor. Yaptığım hesaplamalar önceki akşam saat 21.00 civarında iki miligramlık bir doz almış olduğunuzu gösteriyor.”

Bodenstein bakışlarını Pia’ya çevirdi.

“Bu yükseklikte bir doz alımı tıpkı fazla miktarda alkol alımında olduğu gibi motor becerilerini olumsuz yönde etkiler. Buna cinsel isteğin artışı da eşlik edebilir.”

Pia amirinin kızardığını fark etti.

“Bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorsunuz?” diye sordu ve Pia’ya sırtını döndü.

“Şayet kendiniz kullanmadıysanız bunu size başkası içirmiştir. Muhtemelen içkinize karıştırarak. Likit ekstazi renksiz bir sıvıdır.”

“Anladım,” dedi Bodenstein kısaca. “Teşekkür ederim Doktor Kirchhoff.”

“Rica ederim. Birazdan tekrar ararım.”

“Size söylemiştim.” Pia sonuçtan memnundu. “Jutta size tuzak kurmuş.”

“Polonya’ya gidemezsiniz,” dedi Bodenstein konuyu değiştirerek. “Şu sarayın hâlâ durup durmadığını bile bilmiyorsunuz. Ayrıca Polonya’daki yetkili makamlar gecenin bir yarısında onlardan resmî yardım talep etmemizden pek hoşlanmayacaklardır.”

“O halde yardım istemeyiz. Henning ve ben oraya turist olarak gideriz.”

“Bunun bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsunuz.”

“Zaten öyle,” dedi Pia. “Henning’in arkadaşı müsaitse bizi yarın sabah uçağıyla oraya götürebilir. Uçağıyla birçok iş insanını Doğu’ya taşıyor, bu yüzden yönetmeliği biliyorsunuz.”

Bodenstein alnını buruşturdu. Kapı çalındı ve içeri Doktor Engel girdi.

“Tebrikler,” dedi. “Tam üç cinayeti çözümlemeyi başardınız.”

“Teşekkürler,” diye cevapladı Bodenstein.

“Sırada ne var? Kadını neden tutuklamadınız?”

“Çünkü evde değildi,” dedi Bodenstein. “Arama emri çıkaracağım.”

Nicola Engel kaşlarını kaldırdı, şüpheli bakışları Bodenstein ve Pia arasında gidip geldi.

“Siz bir şeyler karıştırıyorsunuz,” dedi sonunda.

“Doğru.” Bodenstein derin bir nefes aldı. “Bayan Kirchhoff’u bir adli antropolog eşliğinde Polonya’daki şu saraya göndereceğim. Mümkünse kemik örnekleri almalarını istiyorum, onları burada analiz edebiliriz. Auguste Nowak’ın gerçeği söylediği anlaşılırsa ki buna şüphem yok, Vera Kaltensee’yi cinayetten tutuklamak için elimizde yeterince delil olur.”

“Bu söz konusu dahi olamaz. O korku hikâyesi bizi zerre kadar ilgilendirmiyor.” Doktor Engel şiddetle başını salladı. “Bayan Kirchhoff’un Polonya’ya gitmesine hiç gerek yok.”

“Ama bu şekilde...” diye başladı Pia.

“Burada çözmeniz gereken iki cinayet davası daha var,” diye sözünü yarıda kesti kriminal danışman Engel. “Ayrıca Profesör Kaltensee hâlâ kaçak durumunda, şimdi buna bir de suçunu itiraf eden şu Bayan Nowak eklendi. Peki ya Nowak’ın Ritter’e verdiği günlükler nerede? Ritter nerede? Aşağıdaki altı adam boşuna mı nezarethanede oturuyor? Gelişigüzel bir şekilde Polonya’ya gideceğinize önce onlarla konuşun!”

“Bunların hepsini bir gün sonra da yapabiliriz,” diye fikrini dile getirmeye çalıştı Pia ama gelecekteki müdürü geri adım atmadı.

“Doktor Nierhoff kararları onun adına almam için beni görevlendirdi ve ben de şu anda tam olarak bunu yapıyorum. Polonya’ya gitmiyorsunuz. Bu bir emirdir!” Doktor Engel manikürlü elinde bir dosya tutuyordu. “Çünkü başımızda yeni sorunlar var.”

“Demek öyle.” Bodenstein ilgisiz bir tavır takındı.

“Kaltensee ailesinin avukatı içişleri bakanlığına sorgulama yöntemleriniz hakkında resmî bir şikâyetle bulunmuş. An itibarıyla ikinizin hakkında bir suç duyurusu hazırlıyor.”

“Bu saçmalık,” diye çıkıştı Bodenstein. “Peşlerinde olduğumuzu bildikleri için bizi korkutmaya çalışıyorlar.”

“Maalesef bundan çok daha kötü bir sorunla karşı karşıyasınız Bay Bodenstein. Bayan Kaltensee’nin avukatı bunu şimdilik sadece zorlama olarak nitelendirmiş. Size zarar vermek istediği takdirde bunu tecavüz olarak değiştirmesi işten bile değil.” Dosyayı açıp Bodenstein’a gösterdi. Bodenstein bir anda kıpkırmızı kesildi.

“Bayan Kaltensee beni tuzağa düşürdü çünkü...”

“Gülünç olmayın başkomiser,” diye sözünü kesti Doktor Engel sert bir şekilde. “Bayan Kaltensee’yle baş başa kalmak için buluşup ardından onu cinsel birlikteliğe zorladınız.”

Pia, Bodenstein’ın şakağındaki damarın şişmesinden sinirlerine hâkim olmak için kendisini zor tuttuğunu anlamıştı.

“Bu konu herhangi bir şekilde kamuoyuna yansıyacak olursa,” dedi kriminal danışman, “sizi görevden almaktan başka seçeneğim kalmayacak.”

Bodenstein ona öfkeli bir bakış yöneltti. Doktor Engel bakışlarını ondan kaçırmadı.

“Söylesene, sen kimin tarafındasın?” diye sordu Bodenstein. Pia’nın varlığını tamamen unutmuşa benziyordu. Nicola Engel de bunu umursamıyor görünüyordu.

“Kendi tarafımda,” diye karşılık verdi soğuk bir şekilde. “Bunu artık anlamış olman gerekirdi.”

Henning seyahat çantası ve ekipmanı ile kayın çiftliğine geldiğinde saat on biri çeyrek geçiyordu. Bodenstein ve Pia mutfak masasının başında oturmuş, Pia’nın derin dondurucusundan çıkardıkları ton balıklı pizzaları yiyorlardı.

“Yarın sabah dört buçukta uçabiliriz,” diye bildirdi Henning ve masanın üzerine eğildi. “İyy, şu şeyi hâlâ nasıl yiyebiliyorsun?!”

Ortamin tatsızlığı ancak ondan sonra dikkatini çekti.

“Sorun nedir?”

“Mükemmel bir cinayetin sırrı nedir?” diye sordu Bodenstein keyifsiz bir şekilde. “Bu konuda bana işe yarar birkaç öneriniz vardır herhalde.”

Henning, Pia’ya sorar gözlerle baktı.

“Elbette, size hemen yardımcı olayım. Her şeyden önce kurbanınızın benim masamı boylamamasına dikkat etmelisiniz,” dedi sonra fazla düşünmeden. “Söz konusu kişi kim?”

“Gelecekteki müdürümüz. Doktor Nicola Engel,” dedi Pia. Bu arada Bodenstein, bunu bir sır olarak saklaması şartıyla ona Nicola Engel’in nefretinin asıl sebebini açıklamıştı. “Polonya’ya gitmemi yasakladı.”

“Aslına bakarsanız oraya uçuyoruz.”

Bodenstein başını kaldırdı. “Doğru.” Biraz duraksayıp sııttı.

“O halde sorunu çözdük.” Henning raftan bir bardak aldı ve kendine biraz su koydu. “Şimdi beni son durum hakkında bilgilendirin.”

Bodenstein ve Pia sırayla son yirmi dört saatte gerçekleşen gelişmeleri anlattılar.

“16 Ocak 1945’te gerçekleştiği söylenen olayları ispatlayabilmemiz için delillere ihtiyacımız var,” diye bitirdi sözünü Pia. “Aksi takdirde Vera Kaltensee’yi cinayetten suçlamayı unutabiliriz. Tam tersine, o bizden şikayetçi olup dava açacaktır. Ve dünya üzerindeki hiçbir mahkeme Auguste Nowak’ın ifadesine dayanarak onu cezalandırmayacaktır; sonuçta hâlâ kendisinin ateş etmediğini iddia edebilir. Ayrıca günlüklerin nerede olduğunu bilmiyoruz ve Ritter de hâlâ ortada yok.”

“Auguste Nowak’ın yanı sıra Vera ve Elard Kaltensee de ortadan kayboldu,” diye ekledi Bodenstein. Kendini esnememek için zorlayarak saate göz attı.

“Yarın sabah Polonya’ya uçacaksanız silahınızı lütfen burada bırakın,” dedi Pia’ya. “Başka sorun çıksın istemiyorum.”

“Elbette.” Pia başıyla onayladı. Amirinin aksine onda uykudan eser yoktu. Bodenstein’in cep telefonu çaldı. Pia kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken o, telefon görüşmesini yaptı.

“Değirmen çiftliği arazisinde bir kadın iskeleti bulunmuş,” diye bildirdi kısa bir süre sonra uyuklu bir sesle. “İsviçreli meslektaşlarımızdan da haber var. Vera Kaltensee ne Zürih’teki evinde ne de Tessin’deymiş.”

“Umarım çok geç kalmamışızdır,” dedi Pia. “Mahkemeye çıkıp yargılanması için her şeyimi verirdim.”

Bodenstein oturduğu sandalyeden ayağa kalktı.

“Eve gidiyorum,” dedi. “Yarın devam ederim.”

“Bekleyin, ben de arkanızdan bahçe kapısını kapatırım.” Pia kapının önünde uzanmış, akşam gezintisini bekleyen dört köpeği eşliğinde onunla birlikte dışarı çıktı. Bodenstein arabasının yanında durdu.

“Engel yarın sabah beni sorduğunda ona ne diyeceksiniz?” diye sordu Pia. İçi bu konuda rahat değildi, ne de olsa Bodenstein daha şimdiden görevden alınma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

“Bir şeyler bulurum.” Omuz silkti. “Bunu kendine dert etme.”

“Kimseyi dinlemeyip uçağa bindiğimi söyleyin.”

Bodenstein ona düşünceli bir şekilde baktı, ardından başını iki yana salladı.

“İyiliğimi düşündüğünüzü biliyorum ama bunu yapmayacağımdan emin olabilirsiniz. Yaptığınız şeyde sizi sonuna kadar destekliyorum. Ne de olsa amirinizim.”

Bir süre öylece durup ışıklandırmanın altında birbirlerine baktılar.

“Lütfen kendinize dikkat edin,” dedi Bodenstein boğuk bir sesle. “Siz olmasaydınız ne yapardım gerçekten bilmiyorum Pia.”

Ona ilk kez ismiyle hitap etmişti. Pia bunu nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu ama son haftalarda aralarındaki ilişkinin değişmiş olduğu bir gerçektir. Bodenstein mesafesini korumayı bırakmıştı.

“Bize bir şey olmayacak,” diye teminat verdi. Arabanın kapısını açtı ama binmedi.

“Doktor Engel’le aramdaki bağ o eski dava sırasında meydana gelen olaylarla sınırlı değil,” diye açıkladı sonunda. “Onunla Hamburg’da hukuk öğrenimi sırasında tanıştık ve iki yıl süren bir birliktelik yaşadık. Ta ki karşıma Cosima çıkana kadar.”

Pia nefesini tuttu. Bu aniden gelişen açıklama yapma ihtiyacı da nereden çıkmıştı?

“Nicola ondan ayrılmamı ve üç ay sonrasında Cosima’yla evlenmemi hiçbir zaman affetmedi.” Yüzünü ekşitti. “Bu konuda bana hâlâ kızgın. Ben de tam bir salak gibi ekmeğine yağ sürüyorum!”

Pia amirini endişelendiren şeyi ancak şimdi anlıyordu.

“Başınızdan geçen... şey... şu olayı eşinize anlatabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

Bodenstein iç çekip başını salladı.

“O halde Engel söylemeden bunu ona kendiniz söyleyin,” diye önerdi Pia. “Sonuçta elinizde Kaltensee’nin sizi tuzağa düşürdüğünü kanıtlayan laboratuvar sonuçları var. Eşinizin bunu anlayacağından eminim.”

“Ne yazık ki ben değilim,” diye karşılık verdi Bodenstein ve arabaya bindi.

“Kendinize dikkat edin. Gereksiz riskler almayın. Ve beni habersiz bırakmayın.”

“Tamam, elbette,” diye söz verdi Pia ve hareket eden arabanın peşinden el salladı.

Bodenstein, Vera Kaltensee’nin biyografi taslağının bir kopyasının olduğu CD’yi laptopuna takmış, başında oturuyor ve odaklanmaya çalışıyordu. Yarım paket Aspirin’e rağmen başı hâlâ fena halde ağrıyordu. Yazılar gözlerinin önünden kayıp gidiyordu, aklı bambaşka bir yerdeydi. Az önce Cosima’ya soruşturmalar açısından önemli olduğu için uyumadan önce taslağı okuması gerektiğini söylerken yalan söylemişti, o ise hiç tereddüt etmeden ona inanmıştı. İki saati aşkın bir süredir ona olanları anlatıp anlatmamak arasında gidip geliyordu, üs-

telik gerçeği nasıl anlatacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Cosima'dan sır saklamaya alışkın değildi ve kendisini berbat hissediyordu. Geçen her dakikayla birlikte ümidi de azalıyordu. Ya ona inanmazsa? Ya bundan böyle her geciktiğinde ondan şüphe duyarsa?

“Lanet olsun,” diye mırıldandı ve laptopunun kapağını kapattı. Masa lambasını söndürdü ve ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. Cosima yatakta uzanmış, kitap okuyordu. Geldiğini görünce kitabı kenara bırakıp bakışlarını ona çevirdi. O kadar güzeldi ki ona bakmak huzur vericiydi! Böyle bir sırrı ondan gizlemek imkânsızdı! Yüzüne sessizce bakıp uygun kelimeleri bulmaya çalıştı.

“Cosi,” ağzı kâğıt gibi kuruydu, içi titriyordu. “Ben... ben... sana bir şey söylemeliyim...”

“Sonunda,” diye karşılık verdi Cosima.

Şaşkınlık içerisinde ona bakakaldı. Yüzündeki hafif gülümseme daha da şaşırtmasına neden oldu.

“Vicdan azabın yüzünden okunuyor hayatım,” dedi Cosima. “Umarım eski sevgilin Nicola'yla ilgili bir şey değildir. Hadi anlat bakalım.”

11 Mayıs 2007, Cuma

Siegbert Kaltensee evinin çalışma odasında gözlerini telefona dikmiş vaziyette masasında oturuyordu, kızıysa mutfakta ağlıyordu. Thomas Ritter'in ortadan kayboluşunun üzerinden otuz altı saatten fazla bir zaman geçmiş, hissettiği çaresizlik yüzünden ne yapacağını bilemeyen Marleen ise çareyi babasına sığınmakta bulmuştu. Siegbert ona her şeyden haberdar olduğunu belli etmemişti. Kızı ondan yardım istemişti ama ona yardım edememişti. Eski düşüncesinin aksine iplerin sadece kendi elinde olmadığını artık anlamıştı. Polis yer altı tarama cihazıyla değirmen çiftliğinde bir insan iskeletinin kalıntılarını bulmuştu. Kriminal polislerin, Robert'in babası olduğu ve annesinin Danuta'yı doğumdan kısa bir süre sonra öldürdüğü iddiası Siegbert'in aklından çıkmıyordu. Bu doğru olabilir miydi? Ve annesi gerçekte neredeydi? Gün içinde onunla konuşmuştu. Moormann'dan kendisini Tessin'deki eve götürmesini istemişti ama şu saate kadar ondan hâlâ haber alamamıştı. Siegbert Kaltensee telefonu aldı ve kız kardeşini aradı. Jutta ne annesi ne de tıpkı Ritter gibi ortadan kaybolan Elard hakkında kafa yormuştu. Tek derdi gerçekleşebilecek tatsız olayların kariyerine zarar verebilme ihtimaliydi.

“Saatten haberin var mı?” diye çıkıştı.

“Ritter nerede?” diye sordu Siegbert kız kardeşine. “Ona ne yaptın?”

“Ben mi? Sen aklını mı kaçırdın?” diye tepki gösterdi. “Annemin önerisini büyük bir hevesle kabul eden sen değil miydin?”

“Sadece bir süreliğine ayak altında dolaşmasını engelledim, o kadar. Annemden haber aldın mı?”

Siegbert annesine tapıyordu, çocukluğundan bu yana sevgisini ve ilgisini kazanmak için savaş vermiş ve hiçbir koşulda sözünden çıkmamıştı, talepleri kendi fikirlerine ters düştüğünde bile. O büyük Vera Kaltensee’ydi ve onun annesiydi, her söylediğini yaptığı takdirde onu da bir gün mutlaka tıpkı Jutta’yı sevdiği gibi çok sevecekti. Ya da kene misali değirmen çiftliğine yapışan Elard gibi.

“Hayır,” dedi Jutta. “Alsaydım sana haber verirdim zaten.”

“Çoktan varmış olmalıydı. Moormann da cep telefonundan aramalarımı cevap vermiyor. Endişeleniyorum.”

“Dinle beni Berti.” Jutta sesini yumuşattı. “Annemin iyi olduğundan eminim. Polislerin söylediği gibi Elard’ın annemin peşinde olduğu falan yok. Elard’ı bilirsin! Muhtemelen yanına küçük dostunu da alıp ortadan toz olmuştur korkak.”

“Kiminle?” diye sordu Siegbert Kaltensee şaşırarak.

“Yoksa haberin yok mu?” Jutta şeytanca güldü. “Elard son zamanlarda genç ve yakışıklı erkeklere ilgi duymaya başladı.”

“Tam bir saçmalık!” Siegbert Kaltensee üvey ağabeyinden tüm kalbiyle nefret ediyordu ama Jutta’nın bu iddiası sınırı aşıyordu.

“Her neyse.” Jutta’nın sesi soğuklaştı. “Bütün bunları bana zarar vermek için mi yaptığınızı merak ediyorum doğrusu. Annem ve Nazi arkadaşları, eş cinsel bir ağabey ve değirmen çiftliğinde bulunan bir iskelet! Bu, basına sızarsa işim biter.”

Siegbert Kaltensee sersemleyerek sustu. Son günlerde kız kardeşinin daha önce hiç bilmediği bir yönünü tanımış ve kendi çıkarlarından başka bir şeyi gözetmediğini artık anlamıştı. Vera’nın nerede olduğu, Elard’ın üç kişiyi öldürüp öldürmediği ya da polislerin bulduğu cesedin kime ait olduğu zerre kadar umurunda değildi; bütün bunlara kendi ismi karışmadığı sürece.

“Ne olursa olsun çaresizliğe kapılmayacaksın, duydu mu Berti?” diye talimat verdi. “Polis ne sorarsa sorsun; biz bir şey bilmiyoruz. Gerçek olan da bu zaten. Annem hayatında hatalar yapmış olabilir ama bunun bedelini ben ödemek istemiyorum.”

“Ona ne olduğu umurunda bile değil,” dedi Siegbert ifadesiz bir sesle. “Oysa o bizim annemiz...”

“Lütfen duygusallaşma! Annemiz hayatını yaşamış olan yaşlı bir kadın! Benim gerçekleştirmek istediğim planlarım var ve onları mahvetmesine izin vermeyeceğim. Aynı şekilde Elard’ın ya da Thomas’ın ya da...”

Siegbert Kaltensee telefonu kapattı. Kızının uzaktan gelen hıçkırıklarını ve onu sakinleştirmeye çalışan karısının sesini duydu. Boş gözlerle karşıya baktı. Şu iki kriminal polisle konuştuktan sonra içine düşen şüphe birden neden ortaya çıkmıştı? Ailesini korumak için her şeyi yapmak *zorundaydı!* Ne de olsa aile sahip olduğumuz en değerli hazinemizdi, bu, annesinin sözüydü. Peki neden kendini onun tarafından yarı yolda bırakılmış gibi hissediyordu? Neden annesi onu aramıyordu?

Miriam onları sözleştikleri gibi saat sekiz buçukta Szczytno-Szymany yakınlarındaki havaalanında karşıladı, bu, Varmiya-Mazurya Voyvodalığı’nda bulunan tek havaalanıydı. Cessna CE-500 Citation’la yaptıkları ve şaşırtıcı şekilde konforlu olan yolculukları yaklaşık dört saat, pasaport kontrolü ise üç dakika sürmüştü.

“Ah, Doktor Frankenstein.” Miriam, Pia’ya sıkıca sarılıp Henning Kirchhoff’un elini sıktı. “Polonya’ya hoş geldiniz!”

“Oldukça kinciymişsiniz,” diye tespitte bulundu Henning ve sırtıttı. Miriam güneş gözlüğünü çıkarıp onu süzdü, ardından o da sırtıttı.

“Fil hafızasına sahibim,” diye onayladı ve Kirchhoff’un çantalarından birini aldı. “Gelin hadi. Doba’ya kadar yaklaşık yüz kilometrelik bir yolumuz var.”

Kiralık bir Ford Focus'la hızla Mazurya'nın kalbi olan kuzeydoğuya doğru yol aldılar. Miriam ve Henning sarayın kalıntıları hakkında konuşuyor ve altmış yıldır terk edilmiş olan binanın bodrum katına girişin hâlâ mümkün olup olmadığı hakkında tahminler yürütüyorlardı. Pia arka koltukta oturuyor ve bir kulağıyla onları dinleyip sessizce dışarıyı izliyordu. Ne bu ülkeyle ne de geçirdiği değişimler ya da üzücü geçmişiyile arasında hiçbir bağ yoktu. Bugüne kadar Doğu Prusya onun için sadece televizyondaki belgesellerde ve filmlerde gördüklerinden ibaret, tamamen soyut bir kavram olmuştu. Ailesi göç ve sürgün yaşamamıştı. Sabahın puslu ışığında camın önünden tepeler, ormanlar ve tarlalar geçiyordu, irili ufaklı çok sayıda gölün üzerinde mayıs güneşinin sıcaklığıyla yavaştan dağılmaya başlayan pamuksu sis bulutları vardı.

Pia'nın akli Bodenstein'a gitti. Güveni onu derinden etkilemişti. Ona bütün o şeyleri anlatmak zorunda değildi ama anlaşılan ona karşı dürüst olmak istemişti. Doktor Engel tamamen kişisel sebeplerle ona düşman kesilmişti, bu haksızlıktı ama yapacak bir şey yoktu. Ona yardım etmenin tek yolu bugün burada herhangi bir hata yapmamaktı. Mragowo'ya geldiklerinde Miriam yola pek benzemeyen, çiftlikler ve küçük köylerin arasından geçen dar bir şoseye saptı. Eski bulvarlar tek kelimeyle büyüleyiciydi! Masmavi sular karanlık ormanların arasından sürekli göz kırpıyordu. Mazurya Avrupa'nın en büyük göller bölgesine sahip, diye açıklamıştı Miriam. Bir süre sonra Kami-onki ve Doba'nın içinden ilerleyerek Kisajno Gölü'nün yanından geçtiler. Pia, Bodenstein'ı aradı.

“Birazdan oradayız,” diye haber verdi. “Ortam nasıl?”

“Şimdilik iyi,” dedi. Bayan Engel'i henüz görmedim. Bunun dışında Auguste Nowak hâlâ ortada yok, diğerleri de aynı şekilde... le... olm... u... sabah... Améry'yle... uştum ve... hiçbir... alamadım... siz...”

“Sizi çok iyi duyamıyorum!” diye bağırdı Pia, ardından bağlantı tamamen koptu. Eski Doğu Prusya çevresinde baz istasyonu sayısı çok azdı, mobil ağ sık sık çöküyordu, Miriam onları bu konuda uyarmıştı. “Kahretsin!” diye lanet okudu.

Miriam bir kavşakta durup sağa döndü ve asfalt döşenmiş bir orman yoluna saptı. Birkaç yüz metre boyunca seyrek bir ormanın içinden geçtiler, çukurlu yolda ilerlerken sarsılıp duran araba Pia’nın başını sert bir şekilde yan cama çarpmasına sebep oldu.

“Hazır olun,” dedi Miriam, “birazdan göreceğiniz nefesinizi kesecek!”

Pia ormanı arkalarında bıraktıklarında öne doğru eğildi ve ön koltukların arasından baktı. Sağ tarafında koyu rengiyle Doben Gölü ışıldıyordu, sol tarafta aralıklarla ağaç kümeleri tarafından bölünen geniş tepeler uzanıyordu.

“Soldaki yıkıntıların olduğu yer eskiden Lauenburg köyüydü,” diye açıkladı Miriam. “Köyün neredeyse tamamı çiftlikte çalışıyordu. Bir okul, bir dükkân, bir kilise ve elbette ki bir köy birahanesi vardı.”

Lauenburg’tan geriye neredeyse sadece bir kilise kalmıştı. Kırmızı tuğladan yarı yıkılmış çan kulesinde bir leylek yuvası vardı.

“Köy taş ocağı olarak kullanılmış,” diye açıkladı Miriam. “Çiftlik binalarının çoğu ve sarayın duvarları bu şekilde ortadan kaybolmuş. Bununla kıyaslanınca saray oldukça iyi korunmuş.”

Uzaktan bakılınca çiftlik arazisinin simetrik yapısı hâlâ görülebiliyordu: Tam ortada, gölün kıyısında bulunan saray ve etrafını U şeklinde çevreleyen, artık yıpranmış olan binaların kalıntıları. Eskiden burası sarayın ana girişine giden bakımlı bir bulvar olmalıydı ama şimdi her yer gelişigüzel şekilde büyüyen ağaçlarla doluydu.

Miriam duvarın geri kalanının aksine hâlâ yerinde duran kemerli geçitten geçip saray harabesinin önünde durdu. Pia etrafına bakındı. Görkemli ağaçların dallarında kuşlar cıvıldıyordu. Yakından bakınca çiftlikten geriye kalan tek yapının kalıntıları iç karartıcı görünüyordu, parlak yeşil rengi yabani ot ve çalı çırpıdan başka bir şey değildi, ısırgan otları metrelerce yükseliyordu, neredeyse bütün boş alanlar sarmaşıklarla kaplanmıştı. Altmış yıldır bastırılan duyguların ve unutma isteğinin ardından hayatının en mutlu ve en korkunç anlarını yaşadığı yere gelip orayı bu halde bulmak acaba Auguste Nowak’a ne hissettirmişti? Belki de tam bu noktada ona yapılanların intikamını almaya karar vermişti.

“Şu duvarların dili olsa da konuşsa,” diye mırıldandı Pia ve onlarca yıllık terk edilmişliğin ardından neredeyse tamamen doğanın hâkimiyeti altına girmiş olan geniş arazi boyunca ilerledi. Sarayın kömürleşmiş harabesinin ardında göl gümüş renginde parıldıyordu. Masmavi gökyüzünün derinliklerinde leylekler uçuyordu, sarayın kırık dökük merdivenlerinde ise görünüşe göre kendini Zeydlitz-Lauenburg’un yasal vârisi ilan eden tombul bir kedi uzanmış, güneşleniyordu. Pia çiftliğin bir zamanlar nasıl görüldüğünü hayal etti. Saray tam ortada, kâhyanın evi, nalbantlar, ahırlar. Böylesine güzel bir ülkeden sürgün edilen insanların vatanlarını yitirişlerini bugüne kadar hâlâ neden kabullenmek istemediklerini ancak şimdi anlıyordu.

“Pia!” diye seslendi Henning sabırsız bir şekilde. “Buraya gelir misin lütfen?”

“Tamam, geliyorum.” Arkasını döndü. Gözüne bir parıltı çarptı. Güneş metal bir yüzeye yansıyor. Merakla ısırgan otlarıyla kaplanmış bir moloz yığınının etrafından dolandı ve donup kaldı. Şaşkınlığı tüm bedenini sarmıştı. Önünde Vera Kaltensee’nin uzun yolculuğun sonucunda toz içinde kalan ve

ön camı sinek ölüleriyle dolu koyu renkli Maybach limuzini duruyordu. Pia elini kaputun üzerine koydu. Hâlâ sıcaktı.

“Katharina Ehrmann, Jutta Kaltensee’nin sahip olduğu tek arkadaştı. Bütün tatillerde Eugen Kaltensee’nin yanında çalışmıştı ve adam onu seviyordu.” Ostermann uykusuz görünüyordu, bu gayet doğaldı çünkü tüm geceyi taslağı baştan sona okumakla geçirmişti. “Jutta’nın babasının öldüğü akşam değirmen çiftliğinde olduğu için cinayete tesadüf eseri tanıklık etmiş.”

“Cinayet olduğu kesin mi?” diye sordu Bodenstein. Ostermann içeri geldiği sırada masasında oturmuş dosyaların arasında Kathrin Fachinger’in, Anita Frings’in Taunus Bakışı’ndaki komşularıyla yapmış olduğu konuşmanın tutanağını arıyordu. Cosima dün gece ona suçlamalarda bulunmayıp tuzağa düşürüldüğüne inandığı için çok rahatlamıştı. Jutta Kaltensee’yle çıktığı öğle yemeğinde sözde imaj kampanyasının sadece uydurulmuş bir bahane olduğunu hemen anlamıştı. Diğer her şeyin ve hatta Nicola’nın ondan kurtulma çabalarının nasılsa bir şekilde üstesinden gelirdi. Nicola’nın kesin talimatına rağmen Pia Kirchhoff’un Polonya’ya gitmesine izin vermek –tarafsız bakıldığında– içinde bulunduğu şartlar dâhilinde resmen mesleki intihar sayılırdı. Ama Mazurya’daki sarayın bodrumunda onlara on gün içerisinde beş cesede mal olan olayların anah-tarı yatıyordu. Bodenstein içten içe Pia’nın uğraşlarının boşa gitmemesini umuyordu, aksi takdirde işi biterdi.

“Evet, kesinlikle cinayetti,” diye karşılık verdi Ostermann. “Bekleyin, size taslaktan o bölümü okuyacağım: *Vera onu bodrum katına inen dik merdivenlerden aşağıya itti ve sanki ona yardım etmek istemişçesine peşinden koştu. Yanında diz çöktü, kulağını ağzına dayadı ve hâlâ nefes aldığını anlayınca onu kendi kazağıyla boğdu. Ardından hiçbir şey olmamış gibi yukarı çıktı ve çalışma masasının başına oturdu. Ceset ancak iki saat sonra bulundu. Bir şüpheli yaratmak hiç de zor olmadı: Elard,*

üvey babasıyla aralarında geçen büyük bir tartışma sonrasında gece treniyle Paris'e gitmek üzere akşam saatlerinde değirmen çiftliğini hızla terk etmişti."

Bodenstein düşünceli bir şekilde başını salladı. Thomas Ritter böyle bir kitabı yazmak için ya çok saf ya da gerçekten kör olmalıydı! Katharina Ehrmann'ın bildiklerini bu yolla ortaya dökmesi gerçekten zekiceydi. Katharina'nın neden Kaltenseelerden nefret ettiğini bilmiyordu ama bir sebebinin olduğu açıkça ortadaydı. Şu kesindi: Bu kitap günün birinde basılacak olursa yaratacağı etki Kaltensee ailesinden birkaç kişinin sonu olacaktı.

Telefon çaldı. Pia olmasını ümit etti ama arayan Behnke'ydi. Önceki gün Ritter'le birlikte editörlük ofisinden çıkan adamın tarifi bir K-Secure çalışanı olabileceğine işaret ediyordu ama Améry ve beş çalışanı bu konuda tek kelime etmiyordu.

"Siegbert Kaltensee'yle konuşmak istiyorum," dedi Bodenstein, polis zoru kullanmaktan bir suç duyurusuyla daha karşılaştırmayı göze alarak. "Onu buraya getirin. Bir de *Weekend*'in sekreterini. Onu K-Secure çalışanlarıyla yüzleştireceğiz. Belki paketi getiren kuryeyi tanır."

Vera Kaltensee neredeydi? Peki ya Elard? Hâlâ hayattamıydılar? Elard Kaltensee, Nowak'ı neden üniversitenin bodrumuna kapatmıştı? Marcus Nowak dün akşam hemen ameliyata alınmıştı, şu anda Bethanien Hastanesi'nin yoğun bakım ünitesinde yatıyordu, yaşayıp yaşamayacağı ise henüz belli değildi. Bodenstein gözlerini kapatıp başını ellerine yasladı. Sandığın ve günlüklerin sahibi Elard'dı. Katharina Ehrmann'ın isteği üzerine günlükleri Ritter'e vermişti, Kaltenseeler bunu bir şekilde öğrenmiş olmalıydı. Odaklanmakta zorlanarak tutanağın sayfalarını karıştırdı. Birden durdu.

"Kedicik çok sık gelirdi," diye okudu. "Onu tekerlekli sandalyesiyle gezdirirdi... Kedicik?.. O genç delikanlıya öyle seslenirdi... Nasıl görünüyordu?.. Kahverengi gözlü. İnce. Orta

boylu, ortalama bir yüz. Mükemmel bir ajan ya da İsviçreli bir banker profili, bilirsiniz.”

Bodenstein’ın zihninde bir hareketlenme olmuştu. Ajan, ajan... Sonunda hatırladı! “Şu Moormann tam bir kâbus!” demişti Jutta Kaltensee, annesinin şoförü aniden arkasında belirince bembeyaz kesilerek. “Etrafta sessizce dolaşıp beni her defasında ölümüne korkutuyor, ihtiyar ajan!”

Bu, değirmen çiftliğinde Jutta’yla ilk kez karşılaştığı gün olmuştu. Bodenstein, Watkowiak’ın üzerindeki gömleği düşündü. Moormann onları yanlış yönlendirmek için hiç zorlanmadan Elard Kaltensee’nin gömleklerinden birini almış olabilir!di!

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Bodenstein. Bunu neden daha önce düşünememişti? Evin içindeki belli belirsiz varlığı aile üyeleri tarafından benimsenmiş olan evin hizmetkârı Moormann aile içi meselelerin hepsini mutlaka biliyordu. Günlüklerin Ritter’e verildiğini öğrenmiş ya da Elard’ın telefon görüşmelerinden birini dinlemiş olabilir miydi? Patronuna sadakatle bağlı olduğuna şüphe yoktu, en azından onun adına yalan söylüyordu. Acaba adına cinayet işliyor da olabilir miydi? Bodenstein dosyayı kapattı ve masasının çekmecesinden silahını aldı. Hemen değirmen çiftliğine gitmeliydi. Ofisinden tam ayrılmak üzereyken Emniyet Müdürü Nierhoff öfke saçan tehditkâr bir yüz ifadesi ve oldukça keyifli görünen Nicola Engel’in eşliğinde kapıda belirdi. Bodenstein ceketini giydi.

“Bayan Engel,” dedi, ikisinden birinin ağzını açmasına izin vermeden. “Acilen yardımınıza ihtiyacım var.”

“Bayan Kirchhoff nerede?” diye sordu Nierhoff sert bir dille.

“Polonya’da.” Bodenstein, Nicola Engel’e baktı. “Bunu yaparak verilen talimatı çiğnediğimi biliyorum ama geçerli sebeplerim vardı.”

“Hangi konuda yardıma ihtiyacınız var?” Kriminal danışman yaptığı savunmayı dikkate almayarak bakışlarına gizemli bir ifadeyle karşılık verdi.

“Bütün süreç boyunca birini gözden kaçırdığımızı fark ettim,” dedi Bodenstein. “Vera Kaltensee’nin şoförü Moormann’ın, Monika Krämer ve Robert Watkowiak’ın katili olduğunu düşünüyorum.” Ona kısaca şüphelerinin nedenini anlattı.

“Elimizde şimdiye kadar sınıflandıramadığımız ve her iki olay yerinde de bulunan DNA örnekleri var. Moormann’ın DNA’sına ihtiyacım var ve benimle birlikte değirmen çiftliğine gelmenizi istiyorum. Ayrıca Ritter’in sekreteri ile K-Secure çalışanları arasında bir yüzleştirme gerçekleştirmemiz gerekiyor. Onları sadece bu akşama kadar burada tutabilirim.”

“Evet, ama bu şekilde olmaz...” diye karşı çıktı Nierhoff ama Doktor Engel başıyla onayladı.

“Sizinle geliyorum,” dedi kararlı bir şekilde. “Gidelim.”

Pia yavaşça, özensiz bir şekilde deve dikenleri ve moloz yığınlarının ortasına bırakılan arabanın etrafını dolaştı. Kapılar kilitli değildi. Arabayla buraya gelen her kimse acelesi olmalıydı. Sessizce oradan uzaklaşıp keşfini Henning ve Miriam’a anlattı. Hiçbirinin cep telefonu çekmiyordu ama Bodenstein onlara her halükârda zaten yardımcı olamayacaktı.

“Belki de Polonya polisini aramamız daha doğru olur,” diye sesli düşündü Pia.

“Saçmalama.” Henning başını salladı. “Onlara ne söyleyeceksin? ‘Burada bir araba var, lütfen buraya gelir misiniz?’ mi diyeceksin? Buna sadece gülerler.”

“O bodrumda neler döndüğünü bilmiyoruz,” diye endişesini dile getirdi Pia.

“Bunu göreceğiz,” diye karşılık verdi Henning ve kararlı bir şekilde yürümeye başladı. Pia biraz huzursuz hissediyordu ama hedefe bu kadar yaklaşmışken vazgeçmek saçmalık olurdu. Maybach’ı Almanya’dan buraya kim getirmişti ve neden? Bir anlık tereddütten sonra Miriam’ın ve eski kocasının peşinden gitti.

Bir zamanlar çok görkemli olan saray neredeyse tamamen yıkılmıştı. Dış duvarlar hâlâ yerinde duruyordu ama zemin katı tamamen kapandığı için bodrum katına ulaşmak mümkün değildi.

“Burada!” diye seslendi Miriam sesini çok yükseltmeden. “Burada kısa bir süre önce biri varmış!”

Üçü birlikte ısırgan otları ve çalı çırpının arasından göle doğru uzanan dar bir patikayı takip ettiler. Ezilmiş çimenler yolun kısa bir süre önce kullanıldığına işaret ediyordu. Rüzgârın etkisiyle hışırdayan yüksek sazlıkların arasından kendilerine yol açtılar. Ayakları çamurun üzerinde gıcırdıyordu, Henning vaklama sesleri eşliğinde hemen yanlarından havalanan yaban kazlarından korkup lanetler savurdu. Pia’nın sinirleri fena halde gergindi. Çok sıcak olmuştu, terler alnından gözlerine akıyordu. Sarayın bodrumunda onları ne bekliyordu? Şayet gerçekten Vera ve Elard Kaltensee’yle karşılaşacak olurlarsa nasıl davranmalıydı? Bodenstein’a risk almayacağına dair söz vermişti. Polonya polisini aramak daha akıllıca olmaz mıydı?

“İşte,” dedi Miriam. “Burada merdiven basamakları var.”

Sarayın arka bölümü tamamen harap olduğundan hasarlı basamaklar hiçbir yere varmıyor gibi görünüyordu. Eskiden teras olan muhteşem göl manzaralı yerin mermer döşemeleri çoktan yok olmuştu. Miriam durup koluyla yüzündeki terleri sildi. Ayaklarının dibinde duran bir deliği işaret etti. Pia yutkundu ve kendisiyle kısa bir savaş verdi, ardından aşağıya inmeye başladı. Silahını almak için elini uzattı, ancak hemen sonra onu Bodenstein’ın talimatıyla Almanya’da bıraktığını hatırladı. İçinden lanetler okuyarak el yordamıyla moloz yığınlarının arasından geçerek kendini karanlığa bıraktı.

Lauenburg Sarayı’nın bodrum katı yangın, savaş ve yılların etkisini şaşırtıcı şekilde iyi atlatmıştı, odaların çoğu hâlâ yerinde duruyordu. Pia yönünü bulmaya çalışıyordu. Geniş bodrumun neresinde bulundukları konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“Bırak da önden gideyim,” dedi yanına bir el feneri almış olan Henning. Molozların üzerinden hızla bir sıçan geçti ve bir an için parlak ışığın altında hareketsiz kaldı. Pia tiksintiyle yüzünü ekşitti. Henning birkaç metre sonra aniden durarak el fenerini söndürdü. Pia ona sert bir şekilde çarpıp sendeledi.

“Ne oldu?” diye fısıldadı gergin bir şekilde.

“Konuşma sesleri geliyor,” diye cevapladı fısıltıyla. Sessizce durup kulak kabarttılar ama uzun bir süre boyunca kendi soluklarından başka bir şey duyulmadı. Pia neredeyse yanı başında erkeksi bir kadın sesi duyunca korkup irkildi.

“Çabuk çöz beni, hemen! Bana bu şekilde davranmaya nasıl cüret edersin?”

“Bana bilmek istediklerimi söyle, o zaman seni çözerim,” diye karşılık verdi adam.

“Hiçbir şey söylemeyeceğim. Şu şeyle oynamayı da kes artık!”

“Bana 16 Ocak 1945’te burada neler olduğunu anlat! Sen ve arkadaşlarının ne yaptığını anlat, o zaman seni hemen çözerim.”

Pia’nın kalbi deli gibi çarpıyordu, Henning’in yanından sıyrılıp nefesini tuttu ve başını duvarın arkasından ileriye doğru uzattı. Taşınabilir bir projeksiyon cihazından tavana yansıyan parlak ışık alçak tavanlı odayı aydınlatıyordu. Elard Kaltensee hayatı boyunca annesi olarak bildiği kadının arkasında duruyor ve silahının namlusunu ensesine bastırıyordu. Vera, elleri arkasından bağlanmış şekilde yere diz çökmüştü. O zarif ve asil duruşlu kadından eser yoktu. Beyaz saçları darmadağınıktı, makyajsızdı, kıyafetleriyse tozlanıp kırıışmıştı. Pia, Elard Kaltensee’nin yüzüne yansıyan gerginliği fark etti. Gözlerini kırıştırıyor ve sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyordu. Tek bir yanlış söz ya da yanlış bir hareket tetiği çekmesine sebep olabilirdi.

Bodenstein ve Doktor Engel değirmen çiftliğinde hiç kimseyi bulamayıp sonuçsuz bir şekilde geri dönerlerken, Siegbert Kaltensee komiserlik ofisine gelmiş, bekliyordu.

“Ondan ne istiyorsun?” diye sordu Nicola Engel, ofise giden merdivenleri çıkarırken.

“Moormann ve Ritter’in nerede olduğunu öğrenmek,” diye cevapladı Bodenstein öfkeli bir kararlılıkla. Genellemelerle gereğinden fazla vakit kaybetmiş ve hemen önünde duran ayrınıtları gözden kaçırmıştı. Hayatı boyunca Elard’ın gölgesinde yaşamış olan Siegbert çevresindeki herkes gibi annesi tarafından kullanılmıştı.

“Bunu nereden bilecek ki?”

“O, annesinin bir uzantısı ve bunların hepsi Vera’nın emriyle gerçekleşti.”

Nicola Engel durdu ve onu geri çekti.

“Jutta Kaltensee’nin seni tuzağa düşürmeye çalıştığını nereden anladın?” diye sordu ciddi bir tavırla. Bodenstein ona baktı. Gözlerinde içten bir ilgi vardı.

“Jutta Kaltensee hırsları olan bir kadın,” dedi. “Ailesinin yakın çevresinde gerçekleşen cinayetlerin kariyerine büyük zararlar verebileceğini fark etti. İhtiyacı olan son şey yıkıcı manşetler yaratacak olaylı bir biyografi. Robert Watkowiak ve kız arkadaşının ölüm emrini kimin verdiğini henüz bilmiyorum ama şurası kesin ki o ikisi bizi yanlış yönlendirmek için öldürüldüler. Elard Kaltensee’den şüphelenmemize neden olan ipuçları da aynı şekilde hazırlanmıştı. Bunlara rağmen olayların daha da derinine indiğimizde çaresizliğe kapılıp beni küçük düşürmeye çalıştı. Bir Kaltensee aile üyesini cinsel eyleme zorlayan soruşturma yetkilisi; bundan daha iyi bir koz olabilir mi?”

Nicola Engel ona düşünceli bir şekilde baktı.

“Sözde bana bir şey anlatacağını söylediği için buluştuk,” diye devam etti Bodenstein. “Sadece bir bardak şarap içmiş olmama rağmen o geceyle ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Uyuşmuş gibiydim. Bu yüzden dün kan örneği verdim. Doktor Kirchhoff kanımda likit ekstazi olduğunu tespit etti. Anladın mı? Bu onun planıydı!”

“Seni etkisiz hale getirmek için mi?” diye tahmin yürüttü Nicola Engel.

“Aklıma başka bir açıklama gelmiyor.” Bodenstein başıyla onayladı.

“Başbakan olmak istiyor ama katil bir anne ve ailesine ait arazide bulunan bir iskeletle bunu başarması pek mümkün görünmüyor. Jutta ayakta kalabilmek için ailesiyle arasına mesafe koyacaktır. Bana yaptığı şeyi ise çaresiz kaldığında şantaj aracı olarak kullanmayı planıyor.”

“Elinde bunu kanıtlayacak bir delil yok, öyle değil mi?”

“Olduğuna hiç şüphem yok,” diye karşılık verdi Bodenstein üzgün bir şekilde. “DNA izimi taşıyan herhangi bir şeyi saklamayı akıl edecek kadar zeki biri.”

“Bu konuda haklı olabilirsin,” dedi Nicola Engel kısa bir süre düşündükten sonra.

“Haklıyım.” Bodenstein yoluna devam etti. “Bunu göreceksin.”

Bodrum belli bir süre boyunca sessizliğe gömüldü. Pia derin bir nefes aldı ve ileriye doğru bir adım attı.

“Her şeyi anlatabilirsiniz, Edda Schwinderke!” dedi yüksek sesle ve ellerini havaya kaldırıp ışığa doğru yürüdü. “Çünkü burada olanları biliyoruz.”

Elard Kaltensee hızla arkasını döndü ve bir hayalet görmüş gibi yüzüne baktı. Vera, yani Edda da korkuya kapılmış ama şaşkınlığını çabuk atlatmışa benziyordu.

“Bayan Kirchhoff!” diye bağırdı tatlı bir sesle, Pia bu sesi gayet iyi tanıyordu. “Sizi Tanrı gönderdi! Lütfen bana yardım edin!”

Pia ona hiç bakmadan Elard Kaltensee’nin yanına gitti.

“Yanlış bir şey yapmayın sakın. Bana silahı verin.” Elini uzattı. “Gerçeği ve neler yaptığını biliyoruz.”

Elard Kaltensee bakışlarını tekrardan önünde diz çöken kadına çevirdi.

“Bu umurumda değil.” Hızla başını salladı. “Bin kilometrelik yolu şimdi pes etmek için gelmedim. Bu katil ruhlu cadıdan bir açıklama duymak istiyorum. Şimdi.”

“Yanımda bir uzman getirdim, burada öldürülen insanların ceset kalıntılarını arayacak,” dedi Pia. “Aradan altmış yıl geçmiş olsa da DNA örneği alıp insanların kimliklerini belirlemek mümkün. Vera Kaltensee’yi Almanya’da çoklu cinayetten mahkeme önüne çıkarabiliriz. Gerçek her şekilde ortaya çıkacak.”

Kaltensee bakışlarını Vera’dan ayırmıyordu.

“Gidin buradan Bayan Kirchhoff. Bu meseleye karışmayın.”

Aniden karanlığın içinde ufak tefek ve tıknaz bir silüet belirdi. Pia korkup irkildi, odada başka birinin daha olduğunu fark etmemişti. Karşısında Auguste Nowak’ı görünce şaşırdı.

“Bayan Nowak! Sizin burada ne işiniz var?”

“Elard haklı,” dedi kadın cevap vermek yerine. “Bu sizi ilgilendirmiyor. Bu kadın oğlumun hayatında altmış yıldır kapanmayan yaralar açtı. Hayatını elinden aldı. Burada olanları ondan duymaya hakkı var.”

“Thomas Ritter’e anlattığınız hikâyeyi dinledik,” dedi Pia kısık bir sesle. “Ve size inanıyoruz. Buna rağmen sizi şimdi tutuklamam gerekiyor. Üç kişiyi öldürdünüz ve bunu neden yaptığınızı ispatlayamadığınız sürece ölene kadar hapiste kalmanız kaçınılmaz görünüyor. Bunu umursamıyorsanız bile oğlunuzun bir aptallık yapıp cinayet işlemesine engel olun! Böyle bir kadın için bunu yapmaya değmez!”

Auguste Nowak düşünceli bir şekilde Elard’ın elindeki silaha baktı.

“Bu arada torununuzu bulduk,” dedi Pia. “Sanırım son anda yetiştik. Birkaç saat gecikseydik geçirdiği iç kanama yüzünden hayatını kaybedecekti.”

Elard Kaltensee başını kaldırdı ve endişeli gözlerle Pia'ya baktı.

“Ne iç kanaması?” diye sordu sert bir şekilde.

“Saldırı sırasında iç organları hasar görmüştü,” diye cevapladı Pia. “Onu o bodrum katına götürmekle hayatını tehlikeye attınız. Bunu neden yaptınız? Ölmesini mi istiyordunuz?”

Elard Kaltensee elindeki silahı birdenbire indirdi, bakışlarını Auguste Nowak'a, ardından Pia'ya çevirdi. Hızla başını salladı.

“Tanrım, hayır!” diye atıldı afallamış bir şekilde. “Amacım ben dönene kadar Marcus'un güvenliğini sağlamaktı. Asla ona zarar verebilecek bir şey yapmam!”

Telaşlı hali Pia'yı şaşırtmıştı, sonra Kaltensee'yle hastanedeki karşılaşmasını anımsadı ve anlamaya başladı.

“Anladığım kadarıyla Nowak'la sadece yüzeysel bir tanışıklığınız yok,” dedi. Elard Kaltensee başını salladı.

“Hayır,” diye itirafta bulundu. “Çok yakın bir arkadaşlığımız var. Aslında... hatta bundan çok daha fazlası...”

“Doğru,” Pia başıyla onayladı. “Akrabasıınız. Yanılmıyorsam Marcus Nowak sizin yeğeniniz.”

Elard Kaltensee silahı ona verdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Projektörün ışığı altında bembeyaz kesildiği açıkça görülüyordu.

“Hemen yanına gitmeliyim,” diye mırıldandı. “Amacım bu değildi, gerçekten. İstedğim tek şey, ben dönene kadar ona kimsenin zarar vermemesiydi. Ben... ben onun durumunu... Yüce Tanrım! İyileşecek, öyle değil mi?”

Başını kaldırıp yukarıya baktı. İntikam hırsı bir anda önemini yitirmiş gibiydi, gözlerinde saf korku vardı. Pia, Elard Kaltensee ile Marcus Nowak'ın arasında ne tür bir ilişki olduğunu ancak o an anladı. Elard'ın sanatevindeki dairesinin duvarındaki fotoğrafları hatırladı. Çıplak bir adamın arkadan görüntüsü, yakın çekim koyu renk gözler. Banyonun içinde yerde duran

kot pantolon. Marcus Nowak karısını gerçekten aldatıyordu. Ama başka bir kadınla değil, Elard Kaltensee'yle.

Siegbert Kaltensee sorgu odalarından birinde sandalyenin üzerine yığılmış boş gözlerle tek bir noktaya bakıyordu. Önceki günden bu yana Bodenstein'in gözüne birkaç yıl yaşlanmış görünüyordu. Sanki tüm yaşama sevinci silinmişti, yüzü solgun ve çökmüş görünüyordu.

"Annenizden hiç haber aldınız mı?" diye söze başladı Bodenstein. Kaltensee bir şey söylemeden sadece başını salladı.

"Bu arada son zamanlarda çok ilginç şeyler öğrendik. Mesela, ağabeyiniz Elard'ın aslında ağabeyiniz olmadığı gibi."

"Efendim?" Siegbert Kaltensee başını kaldırıp Bodenstein'a baktı.

"Goldberg, Schneider ve Bayan Frings'in katilini yakaladık, kadın her şeyi itiraf etti," diye devam etti konuşmasına Bodenstein. "O üç kişinin gerçek isimleri Oskar Schwinderke, Hans Kallweit ve Maria Willumat'dı. Schwinderke, gerçek ismi Edda Schwinderke olan ve Lauenburg çiftliğinin maliye memurunun kızı olan annenizin ağabeyiydi."

Kaltensee bunlara inanmak istemiyormuşçasına başını salladı, Bodenstein ona Auguste Nowak'ın itirafını tüm ayrıntılarıyla anlatınca hissettiği şaşkınlık yüzünden açıkça okunuyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, bu mümkün olamaz."

"Ne yazık ki öyle. Anneniz size tüm hayatınız boyunca yalan söyledi. Değirmen çiftliğinin yasal sahibi, 16 Ocak 1945'te babası anneniz tarafından vurularak öldürülen Elard von Zeydlitz-Lauenburg. Cinayet mahallerinde bulduğumuz gizemli sayı o günü işaret ediyormuş."

Siegbert Kaltensee elleriyle yüzünü örttü.

"Annenizin şoförü Moormann'ın eskiden Stasi'de olduğunu biliyor muydunuz?"

“Evet,” dedi Kaltensee boğuk bir sesle. “Bundan haberim vardı.”

“Oğlunuz Robert ve kız arkadaşı Monika Krämer’i onun öldürdüğünü düşünüyoruz.”

Siegbert Kaltensee başını kaldırdı.

“Ne kadar aptalım!” diye atıldı ani bir hayal kırıklığıyla.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Hiçbir fikrim yoktu.” Siegbert Kaltensee’nin yüzünde beliren şaşkın ifade bütün dünyasının yıkıldığını gösteriyordu. “Onca zaman boyunca asıl meselenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tanrım. Ne yaptım ben!”

Bodenstein, avı aniden önüne çıkan bir avcı gibi tüm kaslarını istem dışı kasti. Az kalsın nefessiz kalacaktı. Ama hayal kırıklığına uğradı.

“Avukatımla görüşmek istiyorum.” Siegbert Kaltensee omuzlarını gerdi.

“Moormann nerde?”

Sessizlik.

“Damadınıza ne oldu? Thomas Ritter’in, güvenlik şirketi-nizin adamları tarafından kaçırıldığını biliyoruz. O nerede?”

“Avukatımla konuşmak istiyorum,” diye tekrarladı Kaltensee çatallı bir sesle, gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi duruyordu. “Hemen şimdi.”

“Bay Kaltensee,” Bodenstein onu duymamış gibi yaptı, “günlükleri ele geçirmek için K-Secure’un adamlarına Marcus Nowak’ı alıkoyma emri verdiniz. Ayrıca biyografiyi yazmasına engel olmak için Ritter’i de kaçırdınız. Annenizin pis işlerini her zamanki gibi onun yerine siz hallettiniz, öyle değil mi?”

“Avukatım,” diye mırıldandı Kaltensee. “Avukatımla konuşmak istiyorum.”

“Ritter yaşıyor mu?” Bodenstein direnmeye devam ediyordu. “Yoksa kızınızın meraktan neredeyse çıldırmak üzere olması umurunuzda değil mi?” Bodenstein, adamın tedirginliğini fark

etti. “Cinayete azmettirme ciddi bir suçtur. Hapse gireceksiniz. Kızınız ve karınız sizi bu konuda hiçbir zaman affetmeyecektir. Eğer bana şu anda cevap vermezseniz her şeyinizi kaybedeceksiniz, Bay Kaltensee!”

“Avukatımla...” diye başladı Kaltensee yine.

“Bunları yapmanızı sizden anneniz mi istedi?” Bodenstein’in pes etmeye niyeti yoktu. “Bunları onun için mi yaptınız? Eğer öyleyse bunu bize şimdi söylemelisiniz. Anneniz her şekilde hapse girecek, işlemiş olduğu suçlara dair elimizde kanıtlar var, ayrıca babanızın ölümüne yol açan sözde kazanın cinayet olduğunu açık eden bir tanık ifadesi mevcut. Buradaki asıl meselenin ne olduğunu hâlâ anlamıyor musunuz? Thomas Ritter’in nerede olduğunu bize hemen söylerseniz bu işin içinden nispeten daha az zararla çıkmak için hâlâ şansınız olabilir!”

Siegbert Kaltensee hırıltılı bir nefes aldı. Yüzünde bitkin bir ifade vardı.

“Size hayatınız boyunca yalan söylemiş ve sizi kendi çıkarları için kullanmış olan anneniz için bir de hapse girmek mi istiyorsunuz gerçekten?”

Bodenstein sözlerinin etki etmesi için kısa bir süre bekledi, ardından ayağa kalktı.

“Burada kalıyorsunuz,” dedi Kaltensee’ye. “Sakin bir şekilde her şeyi bir kez daha düşünün. Birazdan tekrar geleceğim.”

Henning ve Miriam insan kalıntıları bulmak için odanın zeminini santim santim araştırmaya koyulunca Pia; Elard, Vera ve Auguste Nowak’la birlikte bodrumdan çıktı.

“Umarım az önce söylediklerinizi uydurmamışsınızdır,” dedi Elard Kaltensee, gün ışığına çıkıp, eski terastan geçerlerken. Auguste Nowak fazla yorulmuşa benzemiyordu ama Vera Kaltensee’nin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Elleri hâlâ bileklerinden bağlı şekilde ve bitkin bir halde bir taş yığınının üzerine oturdu.

“Hayır, uydurmadım.” Pia, Elard Kaltensee’den aldığı silahın emniyetini kapatıp onu pantolonunun beline sıkıştırmıştı. “Yıllar önce burada yaşananları biliyoruz. Eğer kemik kalıntıları bulup onlardan DNA örneği almayı başarabilirsek elimizde bunu kanıtlamak için delilimiz olacak.”

“Aslında ben Marcus’tan bahsetmiştim,” diye karşılık verdi Elard endişeli bir şekilde. “Durumu gerçekten o kadar kötü mü?”

“Dün akşam durumu kritikti,” diye cevapladı Pia. “Ama hastanede onunla gerektiği gibi ilgileneceklerdir.”

“Hepsi benim suçum.” Elard elleriyle yüzünü kapattı ve birkaç kez başını salladı. “Keşke o sandığa elimi hiç sürmeseydim! O zaman bütün bunlar olmazdı!”

Bu konuda hiç şüphesiz haklıydı. Bazı kişiler hâlâ yaşıyor olurdu ve Kaltenseelerin bütün aile sırları eskiden olduğu gibi gizli kalırdı. Pia’nın bakışları Vera’nın ruhsuz yüz ifadesine takıldı. Nasıl olur da bir insan böylesi bir suçla yaşamayı başarıp bu kadar soğukkanlı ve umursamaz olabiliyordu?

“O gün çocuğu neden öldürmediniz?” diye sordu Pia. Yaşlı kadın başını kaldırıp ona baktı. Aradan geçen altmış yıla rağmen içindeki katıksız nefret hâlâ gözlerinden okunuyordu.

“O benim şu şahsa karşı kazandığım zaferimdi,” diye tısladı ve başıyla Auguste Nowak’ı işaret etti. “O olmasaydı benimle evlenirdi!”

“Asla,” diye karşı çıktı Auguste Nowak. “Elard sana katlanamıyordu. Ama bunu sana hissettirmeyecek kadar terbiyeliydi.”

“Terbiyeliymiş!” dedi Vera Kaltensee aşağılayıcı bir tavırla. “Gülünç olma! Onu artık istemiyordum zaten. Bolşevik bir Yahudi’nin kızını nasıl hamile bırakabilirdi? Hayatını zaten kaybetmişti, ırk karmasının cezası ölümdü.”

Elard Kaltensee hayatı boyunca “anne” dediği kadına şaşkınlıkla baktı. Buna karşın Auguste Nowak şaşırtıcı biçimde sakin bir tavır sergiledi.

“Bir düşünsene Edda,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdi, “Elard, özellikle binbaşı ağabeyinin postunu kurtarmak için altmış yıl boyunca Yahudi kılığına gireceğini bilseydi ne kadar eğlenirdi! Bilinen en koyu Nazi, Yahudi bir kadınla evlendi ve Yidiş konuşmak zorunda kaldı!”

Vera Kaltensee’nin gözleri öfkeden alev saçıyordu.

“Hayatını bağışlamam için nasıl da acınası bir şekilde yalvardığını görememen çok yazık,” diye devam etti Auguste Nowak. “Tıpkı yaşadığı gibi öldü, korkak ve sefil bir zavallı olarak! Buna karşın benim ailem ölüme yalvarmadan, dimdik bir şekilde gitti. Onlar sahte bir ismin arkasına saklanacak kadar korkak değillerdi.”

“Ailesiymiş, güldürme beni!” diye zehrini saçtı Vera Kaltensee.

“Evet, ailem. Rahip Kunisch 1944 Noel’inde sarayın kütüphanesinde Elard’la benim nikâhımı kıydı. Oskar buna engel olamadı.”

“Bu doğru değil!” Vera bağlarından kurtulmaya çalıştı.

“Evet, doğru.” Auguste Nowak, Elard’ın elini tuttu. “Kendi oğlun olarak tanıttığın Heinrich’im Zeydlitz-Lauenburg Baronu.”

“O halde değirmen çiftliğinin sahibi de o,” dedi Pia. “KMF de kanunen size ait değil. Kendinize baştan aşağı çalıntı bir hayat yarattınız Edda. Yolunuza çıkanlarıysa bertaraf ettiniz. Kocanız Eugen’i bodruma inen merdivenlerden aşağıya kendiniz ittiniz, öyle değil mi? Ve Robert Watkowiak’ın annesi, şu zavallı hizmetçi kız da ölmeliydi. Bu arada ceset kalıntılarını değirmen çiftliği arazisinde bulduk.”

“Başka ne yapabilirdim ki?!” Öfkesine kapılan Vera Kaltensee sözleriyle açıkça itirafta bulunduğunu fark etmemişti. “Siegbert o bayağı kızla gerçekten evlenmeyi düşünüyordu!”

“Belki onunla şu anda olduğundan daha mutlu olacaktı. Ama siz buna engel oldunuz, üstelik tüm o cinayetlerden kendinizi sıyrabileceğinizi düşündünüz,” dedi Pia. “Ama Vicky Endrikat’ın katliamdan sağ çıkabileceğini hesaba katmamıştı-

nız. Ağabeyiniz, Hans Kallweit ve Maria Willumat'ın yanında bulunan sayıyı öğrendiğinizde korktunuz mu?"

Vera'nın tüm bedeni öfkeden titriyordu. Pia'nın bir defasında acıdığı o zarif ve soylu kadından eser kalmamıştı.

"Endrikat ve Zeydlitz-Lauenburg ailelerini öldürmek kimin fikriydi?"

"Benim." Vera Kaltensee kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

"Bunu büyük bir fırsat olarak gördünüz, öyle değil mi?" diye devam etti Pia. "Soylu sınıfına yükselme fırsatı. Ama bunun bedeli yakalanma korkusuyla geçen koca bir hayattı. Altmış yıl boyunca her şey yolunda gitti ama sonra geçmiş sizi yakaladı. Ve korktunuz. Hayatınız için değil ama sizin için her şeyden önemli olan itibarınızı kaybetmekten. Torununuz Robert ve kız arkadaşını bu yüzden öldürtüp şüpheleri Elard'a yönlendirdiniz. İtibarına en az sizin kadar düşkün olan Jutta'yla birlikte. Ama artık hepsi sona erdi. Biyografi yayınlanacak. Üstelik herkesi şaşırtacak bir girişle. Çünkü yeğeniniz Marleen'in kocası sizden korkmadı."

"Marleen boşandı," diye karşılık verdi Vera Kaltensee ki-birli bir tavırla.

"Olabilir. Ama on beş gün önce Thomas Ritter'le evlendi. Gizlice. Ve ondan bir bebek bekliyor." Pia kadının gözlerinde çaresizlikten doğan öfkenin tadını çıkardı. "Sizin yerinize başkasını tercih eden bir adam daha. Önce Vicky Endrikat'la evlenmeyi tercih eden Elard von Zeydlitz-Lauenburg, şimdi de Thomas Ritter..."

Vera cevap veremedi Miriam bodrumdan çıktı.

"Bir şey bulduk!" diye bağırdı nefes nefese. "Çok sayıda kemik!"

Pia, Elard Kaltensee'yle bakışıp gülümsedi. Ardından Vera'ya döndü.

“Sizi yedi kişinin öldürülmesine azmettirme şüphesiyle gözaltına alıyorum.”

Sekreter Sina, çarşamba akşamı editörlük ofisine gelen adamın Henri Améry olduğunu kesin olarak teşhis etti. Nicola Engel ona iki seçenek sundu: Ya konuşacak ya da alıkoymak, polisin görevini yapmasına engel olmak ve cinayet şüphesinden mahkemeye çıkacaktı. K-Secure’un müdürü aklını kullandı ve on saniye geçmeden birinci seçeneği kabul etti. Améry, Moormann ve bir çalışma arkadaşıyla birlikte Marcus Nowak’ı ziyaret etmiş ve Siegbert Kaltensee’nin talimatıyla Doktor Ritter’i birkaç gün boyunca gözlem altında tutmuştu. Bu sırada Ritter’in, Siegbert’in kızı Marleen’le evli olduğunu öğrenmişti. Jutta bu gerçeğin ağabeyinden saklanması konusunda ısrar etmişti. Ritter’in getirilmesi emrini Siegbert vermişti.

“Verilen talimat tam olarak neydi?” diye sordu Bodenstein.

“Ritter’i fazla dikkat çekmeden belirli bir yere götürmem istendi.”

“Nereye?”

“Frankfurt Sanatevi’ne. Biz de bunu yaptık.”

“Peki sonra?”

“Onu binanın bodrum katlarından birine götürüp orada bıraktık. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum.”

Sanatevine. Bu çok akıllıcadı çünkü sanatevinin bodrumunda bulunan bir ceset doğrudan Elard Kaltensee’yle ilişkilendirilirdi.

“Siegbert Kaltensee, Ritter’den ne istiyordu?”

“Hiçbir fikrim yok. Aldığım talimatlarla ilgili soru sormam.”

“Peki ya Marcus Nowak? Bir konu hakkında bilgi almak için ona işkence yaptınız. Öğrenmek istediğiniz şey neydi?”

“Soruları Moormann sordu. Konu bir sandıkla ilgiliydi.”

“Moormann’ın K-Secure’la ne tür bir bağlantısı var?”

“Aslında hiçbir bağlantısı yok. Ama insanları nasıl konuşturacağını biliyor.”

“Stasi dönemi tecrübelerine istinaden.” Bodenstein başıyla onayladı. “Ama Nowak konuşmadı, öyle değil mi?”

“Hayır,” diye doğruladı Améry. “Tek kelime etmedi.”

“Peki ya Robert Watkowiak?” diye sordu Bodenstein.

“Onu Siegbert Kaltensee’nin talimatıyla değirmen çiftliğine götürdüm. Geçen hafta çarşamba günü. Adamlarım onu her yerde aradılar, sonunda onu Fischbach’ta yakaladık.”

Bodenstein, Watkowiak’ın, Kurt Frenzel’in telesekreterine bırakmış olduğu mesajı düşündü.

Büyükannemin adamları beni buldu...

“Jutta Kaltensee tarafından hiç talimat aldınız mı?” diye araya girdi Nicola Engel. Améry önce tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

“Hangi konuda?”

Kendinden emin ve kıvrak zekâlı işletme güvenliği müdürü utanmışa benziyordu. Gevelemeye başladı.

“Bekliyoruz!” Nicola Engel parmaklarıyla sabırsızca masaya vuruyordu.

“Benden fotoğraflar çekmemi istedi,” diye itirafta bulundu Améry sonunda ve bakışlarını Bodenstein’a çevirdi. “Bayan Kaltensee’nin ve sizin fotoğraflarınızı.”

Bodenstein hem çok öfkelenmiş hem de aynı anda bir rahatlama hissetmişti. Bakışlarını Nicola Engel’e çevirdi ama o, düşüncelerini belirsiz bir yüz ifadesi altına gizlemişti.

“Bu konuda size verilen talimat tam olarak neydi?”

“Beni fotoğraf çekmem için Kırmızı Değirmen’e çağıracağını ve hazırda beklememi söyledi,” diye cevapladı Améry huzursuz bir şekilde. “Saat on buçukta, yirmi dakika sonra hazır olmamı söyleyen bir kısa mesaj aldım.”

Bodenstein’a kısa bir bakış yöneltip pişman bir şekilde gülümsedi.

“Çok üzgünüm. Kişisel bir şey değildi.”

“Fotoğraf çektiniz mi peki?” diye sordu Doktor Engel.

“Evet.”

“Peki neredeler?”

“Cep telefonumda ve ofisteki bilgisayarımda.”

“Onlara el koyacağız.”

“Benim için sakıncası yok.” Améry tekrardan omuz silkti.

“Jutta Kaltensee’nin üzerinizdeki yetkisi nedir?”

“Özel görevler için bana ayrıca ödeme yapıyordu.” Henri Améry bir paralı askerdi ve kimseye bağlılık hissetmiyordu, kaldı ki bundan böyle Kaltenseelerden para alamayacağını gayet iyi biliyordu.

“Ara sıra onun korumalığını yapıyordum, bazen de âşığı oluyordum.”

Nicola Engel memnun bir şekilde başını salladı. Duymak istediği şey tam olarak buydu.

“Vera’yı sınırdan geçirmeyi nasıl başardınız?” diye sordu Pia.

“Bagajın içinde.” Elard Kaltensee alaycı bir şekilde gülümsedi. “Maybach’ın bir diplomat plakası var. Sınırdan sıradan bir el hareketiyle geçmemizi işaret edeceklerini tahmin etmiştim, aynen öyle oldu.”

Pia, Bodenstein’in kayınvalidesinin sözlerini anımsadı, Elard’ın girişken bir yapıya sahip olmadığını söylemişti. Sonunda inisiyatifi ele almaya karar vermesine ne sebep olmuştu?

“Gerçeklerden kaçmak için kendimi sakinleştiriciyle uyuşturmaya devam edebildim,” diye açıkladı Kaltensee. “Tabii eğer Marcus’a bunları yapmasaydı. Vera’nın ona işlerinin karşılığını hiç ödemediğini sizden öğrenince ve onu orada o halde yatarken görünce... kötü muamele görmüş ve yaralı, bende bir şeyler değişti. İçimde bir anda ona karşı öylesine bir öfke duydum ki insanlara bu kadar kötü davranması, aşağılayıcı ve umursamaz olması, bu beni delirtti! Artık onu durdurmam ve yine yaptıklarının üstünü kapatmasına engel olmak için elimden ne geliyorsa yapmam gerektiğini biliyordum.”

Sustu ve başını salladı.

“Herkesten gizli, sessiz sedasız İtalya üzerinden Güney Amerika’ya geçmek istediğini öğrenmiştim, bu yüzden daha fazla bekleyemezdim. Çiftliğin girişinde bir polis arabası bekliyordu, o yüzden eve başka bir yoldan gittim. Gün boyunca uygun bir fırsat yakalayamadım ama sonra Jutta, Moormann’la birlikte evden ayrıldı, kısa bir süre sonra da Siegbert çıktı, işte o zaman an... yani... şu kadını nihayet etkisiz hale getirmeyi başardım. Gerisi çocuk oyuncağıydı.”

“Mercedes’inizi neden havaalanında bıraktınız?”

Elard, “Yanlış yönlendirme yapmak için,” diye cevapladı. “Bunu polislerden çok benim ve Marcus’un peşinde olan ağabeyimin adamlarını düşünerek yaptım. O da ne yazık ki ben dönene kadar Maybach’ın bagajında beklemek zorunda kaldı.”

“Nowak’ı görmek için hastaneye gittiğinizde kendinizi babası olarak tanıtmışsınız.” Pia yüzüne baktı. Hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu, anlaşılan nihayet kendisiyle ve geçmişiyile barışmıştı. Kendini belirsizliğin yükünden kurtarmayı başarınca gördüğü kâbus son bulmuştu.

“Hayır,” diye araya girdi Auguste Nowak. “Onlara Elard’ın oğlum olduğunu söyledim. Ve sonuçta bu yalan değil.”

“Haklısınız.” Pia başıyla onayladı ve bakışlarını Elard Kaltensee’ye çevirdi. “O kadar zaman boyunca cinayetleri ikinizin işlediğine inandım. Siz ve Marcus Nowak.”

“Sizi bunun için suçlayamam,” dedi Elard. “İstemedenden de olsa fazlasıyla şüpheli davrandık. Kendimle o kadar meşguldüm ki cinayetlerin üzerine doğru düzgün düşünme fırsatı bile bulamadım. İkimizin de akli fena halde karışmıştı. Uzun bir süre boyunca bununla yüzleşmekten kaçındık, bu... bu, akla hayale sığmayacak bir şeydi. Demek istediğim, ne o ne de ben daha önce böyle bir şey yaşamıştık... Bir erkekle.”

Derin bir iç çekti.

“Marcus ve ben görgü tanığımızın olmadığı geceleri Frankfurt’taki evimde birlikte geçirdik.”

“O sizin yeğeniniz. Aranızda bir kan bağı bulunuyor,” dedi Pia.

“Yani,” Elard Kaltensee’nin yüzünde bir gülümseme belirdi, “çocuk yapacağımızı pek sanmıyorum.”

Bunun üzerine Pia da gülümsedi.

“Keşke bütün bunları bana daha önce anlatsaydınız,” dedi. “Bizi büyük bir zahmetten kurtarmış olurdunuz. Eve dönünce ne yapmayı planlıyorsunuz?”

Baron von Zeydlitz-Lauenburg derin bir nefes aldı, “Saklambaç oynama vakti sona erdi. Marcus ve ben ailelerimize ilişkimizi açıklamaya karar verdik. Daha fazla gizlenmek istemiyoruz. Bu benim için bir sorun teşkil etmiyor, itibarım zaten yeterince zarar gördü ama Marcus için bu atması zor bir adım olacak.”

Pia ona bu konuda hak veriyordu. Marcus Nowak’ın çevresi bu aşka asla saygı göstermezdi. Oğul, koca veya ağabeylerinin kendisinden otuz yaş büyük bir adam için ailesini terk ettiği haberi Fischbach’ta duyulduğunda tüm aile üyelerinin topluca intihara kalkışması muhtemeldi.

“Buraya Marcus’la birlikte bir kez daha gelmek istiyorum.” Elard Kaltensee bakışlarını güneşin altında parlayan göle çevirdi. “Mülkiyet hakkı bir karara bağlandığında belki saray yeniden inşa edilebilir. Marcus bu konuda benden daha iyi bir değerlendirme yapar. Ama göl kıyısında bir otel kanımca hiç fena olmazdı.”

Pia gülümseyip saate baktı. Bodenstein’i aramalıydı!

“Bayan Kaltensee’yi arabaya götürelim,” dedi. “Sonra da hep birlikte...”

“Hiç kimse hiçbir yere gitmiyor,” dedi bir ses aniden arkasında. Pia korkuyla arkasını döndü ve doğrudan bir silah namlusuyla göz göze geldi. Yüzlerini soygun maskeleriyle giz-

leyen siyah giyimli üç kişi ellerinde silahlarla merdivenlerden yukarıya çıktı.

“Nihayet gelebildiniz, Moormann,” dedi Vera Kaltensee. “Az kalsın ümidimi yitirmeye başlayacaktım.”

“Moormann nerede?” diye sordu Bodenstein, K-Secure’un müdürüne.

“Eğer arabalardan birini kullanıyorsa bunu tespit edebilirim.” Henri Améry sicilinin temiz kalması için her türlü yardıma hazırdı. “Kaltensee ailesine ve K-Secure’a ait tüm araçlarda bulunan bir çip özel bir yazılım aracılığıyla konumlarının belirlenmesini sağlıyor.”

“Bu nasıl oluyor?”

“Bilgisayarlarınızdan birini kullanmama izin vererseniz bunu size gösterebilirim.”

Bodenstein hiç zaman kaybetmeden adamı sorgulama odasından çıkarıp birinci kata, Ostermann’ın yanına götürdü.

“İşte.” Çalışma masasını işaret etti. Bodenstein, Ostermann, Behnke ve Doktor Engel dikkat kesilerek Améry’nin Minor Planet isimli bir internet sitesinin adresini ekrana yazışını izlediler. Sayfanın tamamen yüklenmesini bekledi, ardından kullanıcı adını ve şifreyi girdi. Ekranda bir Avrupa haritası belirdi, altında ise tüm araç bilgilerinin ve plaka numaralarının listesi vardı.

“Bu güvenlik sistemini çalışanlarımın her an nerede olduğunu görebilmem için kurmuştuk,” diye açıkladı Améry. “Bir de arabaların çalınması durumuna karşı.”

“Moormann hangi arabayı kullanıyor olabilir?” diye sordu Bodenstein.

“Bilmiyorum. Hepsini teker teker deniyorum.”

Nicola Engel onunla birlikte dışarıya gelmesi için Bodenstein’a işaret etti.

“Siegbert Kaltensee için bir gözaltı kararı çıkaracağım,” dedi sesini alçaltarak. “Jutta Kaltensee milletvekili dokunulmazlığı

altında olduğu için sorun çıkacaktır ama bir yolunu bulup onu bir görüşme yapmak için buraya getireceğim.”

“Tamam.” Bodenstein başıyla onayladı. “Ben Améry’yle birlikte sanatevine gidiyorum. Belki Ritter’i orada buluruz.”

“Siegbert Kaltensee her şeyi biliyor,” diye tahminde bulundu Nicola Engel. “Kızı konusunda suçluluk hissediyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Buldum,” diye seslendi Améry odadan. “Değirmen çiftliğine ait M serisi Mercedes’i almış olmalı çünkü araç şu anda hiç olmaması gereken bir yerde. Polonya’nın... Doba şehrinde. Araç kırk üç dakikadır hareketsiz.”

Bodenstein bir anda buz kesildi. Robert Watkowiak ve Monika Krämer’in muhtemel katil zanlısı Moormann Polonya’daydı! Pia ona birkaç saat önce telefonda hedefe varmak üzere olduklarını ve Doktor Kirchhoff’un bodrumu detaylı bir biçimde araştıracağını söylemişti. Bu durumda hâlâ orada olmalıydılar. Moormann’ın Polonya’da ne işi olabilirdi? Aynı anda Elard Kaltensee’nin nerede olduğunu anladı. K-Secure müdürüne döndü.

“Maybach’ı kontrol edin,” dedi boğuk bir sesle. “O nerede?”

Améry limuzinin plakasına tıkladı.

“Aynı yerde,” dedi kısa bir süre sonra. “Hayır, bir dakika. Maybach bir dakika önce hareket etmiş.”

Bodenstein ve Nicola Engel göz göze geldi. Kadın ne demek istediğini anlamıştı.

“Ostermann, siz o iki aracı takip altında tutun,” dedi kriminal danışman kararlı bir şekilde. “Ben Polonya’daki meslektaşlarımıza haber vereceğim. Sonra da Wiesbaden’e gideceğim.”

Bir anda ortaya çıkan siyah giyimli adamlardan biri Vera Kaltensee’yle birlikte arabaya binip gitmişti. Vera’nın son emri açıktı: Elard Kaltensee, Auguste Nowak ve Pia bağlanıp bodrumda vurulacaktı. Pia çaresizlik içinde Miriam ve Henning’i uyarmak için bu durumdan nasıl kurtulacağını düşündü. Siyah

giyimli adamların onlara acıyacağını sanmıyordu, işlerini bitirip hiçbir şey olmamış gibi Almanya'ya döneceklerine şüphe yoktu. Pia, Henning ve Miriam'dan sorumlu olduğunu biliyordu, sonuçta her ikisini de bu korkunç duruma sokan oydu! Bir anda içini bir öfke kapladı. Çaresiz bir kurban gibi kaderine razı gelmeye niyeti yoktu! Christoph'u bir daha göremeden ölmesi imkânsızdı. Christoph! Bu akşam Güney Afrika'dan döndüğünde onu havaalanında karşılayacağına söz vermişti! Pia bodruma inen çukurun önünde durdu.

“Bize ne yapacaksınız?” diye sordu zaman kazanmak için.

“Bunu zaten duydun,” diye cevapladı adam. Sesi yüzündeki maskeden dolayı boğuk çıkmıştı.

“Peki ama neden?..” diye başladı Pia. Adam sırtına sert bir darbe indirdi, Pia dengesini kaybedip moloz yığınlarının arasından tepetaklak aşağıya düştü. Elleri bağlı olduğu için kendini destekleyip koruyamadı. Göğüs kafesinde delici bir ağrı hissetti, soluğu kesilmiş bir şekilde sırtüstü dönüp nefes almaya çalıştı. Vücudunda kırık olmamasını umdu! Diğer adam Elard Kaltensee ve Auguste Nowak'ı itekliyordu. Onların elleri de arkalarından bağlanmıştı.

“Ayağa kalk!” Maskeli adam başına dikilmiş, kolunu çektiştiriyordu. “Hadi, hadi!”

Pia tam o sırada az kalsın kaburgalarını kıracak olan şeyin ne olduğunu hatırladı: Pantolonuna sokuşturduğu Elard'ın silahı! Henning ve Miriam'ı uyarmalıydı!

“Ah!” diye bağırdı, elinden geldiğince yüksek sesle. “Kolum! Sanırım kırılmış!”

Katillerden biri küfür savurdu ve arkadaşının yardımıyla onu ayağa kaldırıp geçit boyunca itekledi. Miriam ve Henning'in, bağırışlarını duyup saklanmış olmasını umut etti! Tek umudu onlardı çünkü Vera Kaltensee, siyah giyimlilere onlardan bahsetmeyi unutmuştu. Geçit boyunca sendeleyerek ilerlerken çaresiz bir şekilde ellerindeki bağları gevşetmeye çalıştı. Sonunda bodruma gelmişlerdi. Işıldak hâlâ yanıyordu ama Henning ve

Miriam ortalarda görünmüyordu. Pia'nın ağzı kupkuruydu, kalbi göğüs kafesini parçalayacak gibi hızlı atıyordu. Onu çukurdan aşağıya iten adam yüzündeki maskeyi çıkardı, Pia'nın yüzü bir anda değişmişti.

“Bayan Moormann!” diye atıldı şaşkınlıkla. “Ben sanmıştım ki... demek istediğim... Kocanız...”

“Almanya’da kalmalıydınız,” dedi değirmen çiftliğinin hizmetçisi, basit bir hizmetçiden daha fazlası olduğunu göstererek, sonra da susturuculu silahını Pia'nın başına dayadı. “Başınıza gelen bu beladan kendiniz sorumlusunuz.”

“Ama bizi öldüremezsiniz! Ekip arkadaşlarım burada olduğumuzu biliyorlar ve...”

“Kapayın çenenizi!” Anja Moormann'ın yüzü ifadesiz, gözleri ise tıpkı camdan bilyeler gibi soğuktu. “Sıraya dizilin!”

“Polonyalı meslektaşlarım da durumdan haberdar ve benden haber alamazlarsa kısa süre içerisinde burada olurlar,” dedi Pia şansını son kez deneyerek. Çaresizce arkasında bağlı vaziyette olan ellerini çözmeye çalıştı. Parmakları tamamen hissizleşmişti, buna rağmen iplerin gevşemeye başladığını hissediyordu. Biraz daha zaman kazanmalıydı!

“Patronunuz sınırı geçmeden tutuklanacak!” diye atıldı. “Bunu neden sürdürüyorsunuz? Bu çok anlamsız!”

Anja Moormann onu umursamadı. “Hadi, Profesör,” silahını Elard Kaltensee’ye çevirdi, “diz çökmenizi rica edeceğim.”

“Bunu nasıl yaparsınız Anja?” dedi Elard Kaltensee şaşkınlık yaratacak kadar sakin bir şekilde. “Beni hayal kırıklığına uğrattınız, gerçekten.”

“Diz çök!” diye emir verdi sözde hizmetçi.

İp nihayet tamamen gevşediğinde Pia'nın tüm bedeni ter içinde kalmıştı. Ellerini tekrar hissedebilmek için onları birkaç kez yumruk haline getirip açtı. Tek şansı bir şaşırtmaca yapmaktı. Elard Kaltensee umutsuzca Henning ve Miriam'ın kazdığı çukura baktı ve itaatkâr bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Anja Moormann ve suç ortakları ne olduğunu anlayama-

dan Pia, pantolonundaki silahı çıkardı ve güvenlik kilidini açıp ateşledi. Kulakları sağır eden şiddetli bir patlama duyuldu ve kurşun ikinci adamın üst bacağını parçaladı. Anja Moormann bir saniye bile vakit kaybetmedi ve Elard Kaltensee'nin kafasına doğrulttuğu silahını ateşledi. Aynı anda Auguste Nowak öne doğru bir hamle yaptı ve yerde diz çöken oğlunun önüne atladı. Susturucudan sadece boğuk bir ses çıktı, kurşun yaşlı kadının göğsüne isabet edip onu geriye attı. Anja Moormann ikinci kez ateş edecekken Pia öne doğru atıldı ve tüm gücüyle kadının üzerine atladı. Yere yuvarlandılar. Pia sırtüstü yerde yatıyordu, Anja Moormann üzerine oturup ellerini boğazına doladı. Pia tüm gücüyle karşı koymaya çalışıyordu, eğitimini almış olduğu savunma tekniklerini hatırlamaya çalıştı ama gerçek hayatta kendisini bu kadar azimli ve tecrübeli bir kiralık katile karşı hiç savunmak zorunda kalmamıştı. Pia, Anja Moormann'ın yorgunluktan gerilen yüzünü, pili zayıflayan aydınlatmanın ışığında artık sadece belli belirsiz algılayabiliyordu. Nefes alamıyor ve gözleri her an yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordu. Beyne giden oksijen tamamen kesildikten on saniye sonra bilincini yitirecekti, sonraki beş ila on saniye içerisinde ise beyin faaliyetleri bir daha geriye gelmemek üzere tamamen duracaktı. Adli tıp uzmanı cesedi incelerken dokularında benek şeklinde morluklar, dil kemiği kırılması ve ağız ile gırtlak mukozasına kan oturması tespit edecekti. Ama ölmek istemiyordu, şu anda ve bu bodrumda değil! Henüz kırk yaşında bile değildi! Pia tek elini kurtardı ve ölüm korkusunun yarattığı bir güçle tırnaklarını Anja Moormann'ın yüzüne geçirdi. Kadın soluklandı ve dişlerini sıkıp tıpkı bir Pitbull gibi hırladı, elleri gevşemeye başlamıştı. Aynı anda Pia'nın şakağına sert bir cisim indi ve bilincini kaybetti.

Jutta Kaltensee, Hessen Eyalet Meclisi'nin toplantı salonunda parti fraksiyonuyla birlikte üçüncü sırada, iktidar üyelerinin tam karşısında oturuyor ve bir kulağıyla başbakan ile Yeşiller Birlik

Partisi fraksiyon başkanının 66. gündem maddesi kapsamında “havaalanı genişletme” konulu, hiç değişmeyen tartışmalarını dinliyordu ama aklı bambaşka bir yerdeydi. Doktor Rosenblatt polislerin elinde onu suçlayacak hiçbir delil olmadığını, bütün şüphe ve suçlamaların Siegbert ve annesine yönelik olduğunu defalarca söylese de kendisini yine de huzursuz hissediyordu. Şu komiser olayı ve fotoğraflar bir hataydı, bunu artık biliyordu. Bu işe hiç karışmamalıydı. Ama Vera’nın talimatlarını yıllar boyunca en ufak bir huzursuzluk hissetmeden, sorgusuz bir şekilde yerine getiren şu korkak Berti aniden geri adım atmıştı. Jutta mesleki kariyerinin bu aşamasında adının cinayet soruşturmaları ve karanlık aile sırlarına karışmasına izin veremezdi. Gelecek ocak ayındaki ulusal parti kongresinde gerçekleşecek eyalet meclisi seçimleri kampanyasında partisi tarafından birinci sıradan aday gösterilecekti, o zamana kadar durumu bir şekilde kontrol altına almalıydı.

Gözü sürekli sessize aldığı telefonunun ekranına kayıyordu. Bu yüzden toplantı salonunda meydana gelen kargaşayı hemen fark etmedi. Ancak başbakan konuşmasını yarıda kesince başını kaldırdı ve iktidar üyelerinin önünde duran iki polisi ve kızıl saçlı kadını fark etti. Şaşırmış görünen bakan ve meclis başkanına kısık sesle bir şey söyleyip salona göz gezdirdiler. Jutta Kaltensee ensesine yayılan bir korku dalgası hissetti. Geride herhangi bir iz bırakmamıştı. Bu imkânsızdı. Henri ağzını açmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Kızıl saçlı kadın emin adımlarla ona doğru gelmeye başladı. Jutta Kaltensee korkudan neredeyse taş kesilmesine rağmen sakın görünmeye çalıştı. Dokunulmazlığı vardı, onu öylece alıp götüremezlerdi.

Bodrumun içi havasızdı ve nem kokuyordu. Bodenstein el yordamıyla elektrik düğmesini aradı ve floresanların titreşen ışığı altında Thomas Ritter’in boya lekeleriyle dolu metalden, kirli bir masanın üzerinde bağlı şekilde yattığını görünce bir rahatlama

hissetti. Polisler zili ısrarla çalınca Römerberg'deki sanatevinin kapısını genç bir Japon kadın açmıştı. Eugen Kaltensee Vakfı tarafından desteklenen sanatçılardan biriydi ve altı aydır hem sanatevinde çalışıyor hem de orada kalıyordu. Şaşkın gözlerle ve dili tutulmuş vaziyette hızla yanından geçen Bodenstein, Behnke, Henri Améry ve Frankfurt Polis Departmanı'ndan dört memurun bodrum kapısına doğru koşturmasını izlemişti.

“Merhaba, Bay Ritter,” dedi Bodenstein ve masaya yaklaştı. Gördüğü şeyi idrak etmesi biraz zaman aldı. Kocaman açılmış gözlerle masada yatan Thomas Ritter ölmüştü. Şahdamarına bir enjeksiyon iğnesi saplanmıştı ve kalbi her atışında vücudundaki kanı masanın altında duran bir kovaya pompalamıştı. Bodenstein tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü. Ölüm, kan ve cinayet görmekten bıkmıştı. Suçluları hep bir adım geriden takip etmekten ve hiç ama hiçbir şeye engel olamamaktan fena halde bıkmıştı! Ritter uyarılarına neden kulak asmamıştı? Kaltensee ailesinin tehditlerini nasıl bu denli hafife alabilmişti? Bodenstein intikam hırsının mantığının önüne geçmesini anlayamıyordu. Thomas Ritter o uğursuz biyografiden ve günlüklerden uzak durmuş olsaydı birkaç ay sonra baba olacak, mutlu ve uzun bir hayat yaşama şansı olacaktı! Cep telefonunun sesi Bodenstein'ı daldığı düşüncelerden kopardı.

“M sınıfı Mercedes de Doba'dan ayrıldı,” diye bildirdi Ostermann. “Ama Pia'ya hâlâ ulaşamıyorum.”

“Kahretsin.” Bodenstein kendisini hiç olmadığı kadar berbat hissediyordu. Gerçekten her konuda yanlış yapmıştı. Keşke Pia'nın Polonya'ya gitmesine izin vermeseydi! Nicola haklıydı: Altmış yıl önce orada olanlar onu ilgilendirmiyordu. Görevi sadece cinayetleri aydınlatmaktır.

“Peki ya Ritter?” diye sordu Ostermann. “Onu buldunuz mu?”

“Evet, ölmüş.”

“Ah, lanet olsun! Karısı aşağıda bekliyor ve sizinle ya da Pia’yla konuşmadan buradan gitmek istemiyor.”

Bodenstein cesede ve pıhtılaşmış kanla dolu kovaya baktı. Midesinde bir düğümlenme hissetti. Ya Pia’nın başına bir şey gelirse diye düşünmeye başladı. Düşüncelerini dağıtmaya çalıştı.

“Pia’yı bir kez daha aramayı deneyin, Henning’in cep telefonunu da aynı şekilde.”

“Artık gitmeme izin verecek misiniz?” diye sordu Henri Améry.

“Hayır.” Bodenstein yüzüne bile bakmadı. “Şimdilik cinayet şüphesi altındasınız.”

Améry’nin itirazlarına aldırmaz etmeden bodrumdan çıktı. Polonya’da neler olmuştu? Neden her iki araba da dönüş yolundaydı? Pia onu neden söz verdiği gibi aramıyordu? Başına dayanılmaz bir ağrı girdi, ağzında berbat bir tat vardı. Bütün gün hiçbir şey yemediğini ama fazla kahve içtiğini hatırladı. Römerberg Meydanı’na çıkıp derin bir nefes aldı. Durum tamamen kontrolden çıkmıştı, kafasının içinde dolaşan düşünceleri toparlayabilmek için tek başına uzun bir yürüyüşe çıkmanın özlemi içerisindeydi. Ama onun yerine şimdi Marleen Ritter’e kocasının ölüsünü bulduğunu açıklaması gerekiyordu.

Pia kendine geldiğinde boynu ağrıyordu ve yutkunamıyordu. Gözlerini açtı ve loş ışığın altında hâlâ bodrumda olduğunu anladı. Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini fark etti, arkasında biri vardı. Nefes nefese birinin soluk seslerini duydu ve bir anda her şeyi hatırladı. Anja Moormann, silah ve Auguste Nowak’ın göğsüne isabet eden kurşun! Ne kadar süre boyunca baygın kalmıştı? Arkasında açılan güvenlik kilidinin klik sesini duyunca dehşete kapıldı. Pia bağırarak istedi ama ağzından sadece boğuk bir hırıltı çıktı. Bedeni kaskatı kesildi, gözlerini kapattı. Kurşun kafatasını delip geçtiğinde ne olacaktı? Bunu hissedecek miydi? Canı yanacak mıydı? Ya da...

“Pia!” Omuzlarında iki el hissetti, gözlerini açtı. Karşısında eski kocasının yüzünü görünce tüm bedeninde büyük bir rahatlama hissetti. Pia öksürdü ve başını tuttu.

“Ne?.. Nasıl?!” diye anlaşılmaz bir şekilde geveledi. Henning’in yüzü bembeyaz kesilmişti. Hıçkırıklara boğuldu ve onu sıkıca kollarına aldı.

“Senin için öyle endişelendim ki,” diye mırıldandı yüzünü saçlarına gömerek. “Aman Tanrım, başın kanıyor.”

Pia’nın tüm bedeni titriyordu, boynu ağrıyordu ama ölümün elinden son saniyede kurtulmuş olmanın farkındalığı içinin yoğun bir mutluluk hissiyle dolmasına sebep oluyordu. Sonra Elard Kaltensee ve Auguste Nowak’ı hatırladı. Henning’in kollarından kurtulup sersemlemiş vaziyette doğruldu. Kaltensee öldürülen atalarının kemikleri arasında kumun üzerinde oturuyor ve kollarında annesini tutuyordu. Gözyaşları yüzünden aşağıya akıyordu.

“Anne,” diye fısıldadı. “Anne, şimdi ölemezsin... lütfen!”

“Anja Moormann nerede?” diye fısıldadı Pia boğuk bir sesle. “Ve yaraladığım şu herif?”

“Şurada yatıyor,” diye cevapladı Henning. “Seni vurmaya çalışınca onu el feneriyle yere serdim. Sonra kadın kaçtı.”

“Miriam nerede?” Pia arkasını döndü ve arkadaşının korkudan kocaman olmuş gözlerine baktı.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Ama Bayan Nowak için bir doktor çağırmalıyız.”

Pia dizlerinin üstünde sürünerek Auguste Nowak ve oğlunun yanına gitti. Bir doktor bulmak için artık çok geçti. Auguste Nowak ölmek üzereydi. Dudaklarının kenarından ince bir çizgi halinde kan sızıyordu. Gözleri kapalıydı ama hâlâ nefes alıyordu.

“Bayan Nowak,” Pia’nın sesi hâlâ boğuk çıkıyordu, “beni duyabiliyor musunuz?”

Auguste Nowak gözlerini açtı. Bakışları şaşırtıcı derecede canlıydı, eli yıllar önce tam burada kaybettiği oğlunu aradı.

Elard Kaltensee elini yakaladı, Auguste derin bir iç çekti. Altmış yılı aşkın bir sürenin sonunda tekrardan başlangıç noktasına dönmüşlerdi.

“Heini?”

“Buradayım anne,” dedi Elard, konuşmakta zorlanarak. “Yanımdayım. İyileşeceksin. Her şey yoluna girecek.”

“Hayır oğlum,” diye mırıldanıp gülümsedi. “Ben ölüyorum... Ama... sen... ağlamamalısın, Heini. Duyuyor musun? Ağlamak yok. Böylesi... güzel. Burada... ben... onun yanımdayım... benim... Elard’ımın.”

Elard Kaltensee annesinin yüzünü okşadı.

“Mar... Marcus’a iyi bak...” diye fısıldayıp öksürdü. Dudaklarının üzerini köpük halinde kan kaplamıştı, bakışları donuklaşmaya başladı. “Canım oğlum...”

Son kez derin bir nefes aldı, ardından iç çekti. Başı yana düştü.

“Hayır!” Elard başını kaldırdı ve yaşlı kadının bedenini kollarıyla daha sıkı sardı. “Hayır, anne, hayır! Şimdi ölemezsin!”

Tıpkı küçük bir çocuk gibi hıçkırıklara boğuldu. Pia gözlerinin dolduğunu fark etti. Elini teselli amaçlı Elard Kaltensee’nin omzuna koydu. Elard, annesini kollarından bırakmadan başını kaldırdı, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü acı doluydu.

“Huzur içinde öldü,” dedi Pia sessizce. “Oğlunun kollarında ve ailesinin yanında.”

Marleen Ritter sorgu odasının yanındaki küçük odada tıpkı hayvanat bahçesinde kafese tıkılmış vahşi bir hayvan gibi bir ileri bir geri gidiyordu. Ara sıra camdan bir bölmenin ardındaki yan odada boş bakışlarla hareketsiz bir şekilde oturan ve birkaç yıl yaşlanmış görünen babasına bakıyordu. Tıpkı ipleri kesilen bir kuklayı andırıyordu. Marleen onca yıldır görmek istemediği sarsıcı gerçeğe sonunda yüzleşmişti. Büyükannesi sandığı gibi iyiliksever bir hanımefendi değildi, tam aksine! Kendi çıkarları

için yalanlar söyleyip herkesi aldatmıştı. Marleen cam bölmenin önünde durdu ve babası olan adama baktı. Bütün hayatı boyunca kendi annesinin kahrını çekmiş, onu memnun etmek ve onayını almak için her şeyi yapmıştı. Boşuna. Arsız bir şekilde kullanılmış olmanın acısını en çok o yaşıyor olmalıydı. Ama Marleen ona karşı yine de herhangi bir acıma duygusu hissetmiyordu.

“Biraz otursana,” dedi Katharina arkasından. Marleen başını salladı.

“O zaman deliririm,” diye karşılık verdi. Katharina ona her şeyi anlatmıştı: sandık meselesi, Thomas’ın bir türlü vazgeçmediği biyografi yazma fikri ve günlükleri okuyunca Vera’nın aslında olduğunu söylediği kişi olmadığını anlaması.

“Thomas’ın başına bir şey geldiyse, babamı asla affetmeyeceğim,” dedi çatallı bir sesle. Katharina bir şey söylemedi çünkü tam o anda geçmişteki en iyi arkadaşı, Jutta Kaltensee sorgu odasına getirildi. Kız kardeşi içeri girince Siegbert Kaltensee başını kaldırdı.

“Her şeyi biliyordun, öyle değil mi?” diyen sesi duyuldu hoparlörlerden. Marleen ellerini yumruk yaptı.

“Neyi biliyormuşum?” diye karşılık verdi Jutta Kaltensee camın diğer tarafından soğuk bir şekilde.

“Robert’i susturmak için öldürdüğünü. Aynı şekilde kız arkadaşını da. Ve Ritter’in ortadan kaldırılmasını sen de istedin çünkü ikiniz de kitabında sizin hakkınızda yazacaklarından korkuyordunuz.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, Berti.” Jutta bir sandalyeye oturdu ve sakın bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Kendinden emin şekilde ve dokunulmazlığına güvenerek.

“Tıpkı annesi gibi,” diye mırıldandı Katharina Ritter.

“Marleen’in Thomas’la evlendiğini biliyordun,” diye sitem etti Siegbert Kaltensee kız kardeşine. “Marleen’in hamile olduğunu da biliyordun!”

“Öyle olsa bile ne fark eder?” Jutta Kaltensee omuz silkti. “Onu kaçırarak kadar ileriye gideceğinizi nereden bileyim!”

“Tüm bunları bilseydim buna asla izin vermezdim.”

“Hadi ama Berti!” Jutta alaycı bir kahkaha attı. “Thomas’tan nefret ettiğini herkes biliyor. Ona hiçbir zaman tahammül edemedin.”

Marleen taş kesilmiş gibi camın önünde duruyordu. Kapı çalındı ve Bodenstein içeri girdi.

“Kocamı siz kaçırdınız!” diye bağırdı Marleen. “Babam ve halam! Onlar...”

Bodenstein’ın yüzünü görünce donup kaldı. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan durumu anlamıştı. Bacakları gücünü yitirdi, dizlerinin üzerine çöktü. Ardından haykırmaya başladı.

Pia akşamın geç bir saatinde komiserlik binasının merdivenlerini çıkarken kendini uzun süre esaret altında kalmış biri gibi hissediyordu. Auguste Nowak’ın ölümünden yaklaşık yirmi dakika sonra Polonyalı meslektaşları gelmişti. Henning, Miriam, Elard Kaltensee ve Pia’yı Gizzycko’daki polis merkezine götürmüşlerdi. Almanya’daki Bayan Engel’le gerçekleştirilen birkaç telefon görüşmesinden sonra Pia ve Elard Kaltensee’nin gitmesine nihayet izin verilmişti. Henning ve Miriam hemen ertesi sabah Polonyalı uzmanların desteğiyle sarayın bodrumunda bulunan kemikleri çıkarmak için Gizzycko’da kalmışlardı. Behnke onları havaa-lanında karşılamış ve profesörü öncelikle Marcus Nowak’ın olduğu hastaneye götürmüştü. Saat on olmuştu, Pia boş koridor boyunca ilerleyip Bodenstein’in kapısını çaldı. Bodenstein masasından kalkıp ona sıkıca sarıldı. Ardından omuzlarından tutup utanmasına neden olan bir bakışla yüzüne baktı.

“Tanrı’ya şükür,” dedi çatallı bir sesle. “Döndüğünüz için o kadar mutluyum ki.”

“Beni o kadar da çok özlemiş olamazsınız. Yokluğum en fazla yirmi dört saat sürdü,” diye espri yapmaya çalıştı Pia

mahcubiyetini gizleme çabasıyla. “Artık bana sarılmayı bırakabilirsiniz amirim. Ben iyiyim.”

Bodenstein esprisine karşılık verince rahatladı.

“Yirmi dört saat kesinlikle fazla uzun geldi,” diye sırtıttı ve onu bıraktı. “Tüm o yazı işlerini kendi başıma halletmek zorunda kalacağım diye çok korktum.”

Pia da sırtıttı ve yüzüne düşen saç tutamını düzeltti.

“Tüm davalar çözüldü, öyle değil mi?”

“Görünüşe göre öyle.” Oturması için başıyla sandalyeyi işaret etti. “Görevli memurlar şu araç kontrol programı sayesinde Vera Kaltensee ve Anja Moormann’ı Polonya-Almanya sınırında tutukladılar. Bu arada Anja Moormann suçunu itiraf etti. Monika Krämer ve Watkowiak dışında Thomas Ritter’i de o öldürmüş.”

“Her şeyi kendi isteğiyle mi itiraf etti?” Pia, Anja Moormann’ın şakağına indirdiği silah namlusunun sebep olduğu ağrıyan şişliği ovaladı ve kadının gözlerindeki donuk ifadeyi hatırlayınca ürperdi.

“Doğu Almanya’nın en iyi casuslarından biriymiş ve öncesinde de pek çok suça karışmış,” diye açıkladı Bodenstein. “Verdiği ifadeyle Siegbert Kaltensee’ye ağır bir suçlamada bulunmuş. Cinayetlerin emrini veren Siegbert’miş.”

“Gerçekten mi? Ben bunu Jutta’nın yaptığını düşünmüştüm.”

“Jutta bunun için fazla zekiydi. Siegbert de her şeyi itiraf etti. Anita Frings’in kişisel eşyalarını değirmen çiftliğinde bulduk, şüpheleri Watkowiak’ın üzerine çekmek için kullanılanlar hariç. Bayan Moormann bize Watkowiak’ı nasıl öldürdüğünü anlattı. Bu arada bunu kendi evinin mutfağında yapmış.”

“Tanrım, bu kadın resmen bir canavar!” Pia, Anja Moormann’la kendi karşılaşmasının da kolayca ölümle sonuçlanabileceğinin bilincine vardı. “Peki cesedini eve kim taşıdı? Bunun bir amatör yapmış olmalı. Zemin temizleyip üst kattaki yatağa yatırmış olsalardı muhtemelen hiç şüphelenmezdim.”

“Bunu Améry’nin adamları yapmış,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Pek akıllı oldukları söylenemez.”

Pia esnememek için kendisini zor tutuyordu. Sıcak bir duşun ve yirmi dört saatlik kesintisiz bir uykunun özlemini çekiyordu. “Yine de hâlâ Monika Krämer’in neden ölmesi gerektiğini anlayamıyorum.”

“Çok basit: şüpheleri Watkowiak’a biraz daha çekebilmek için. Üzerinde bulduğumuz nakit para, Anita Frings’in kasa-sından alınmıştı.”

“Peki ya Vera Kaltensee? Siegbert’in sadece onun emirlerini uyguladığından eminim.”

“Bunu ispatlayamayız. Öyle olsa bile bunun ona faydası olmaz. Ama savcılık Eugen Kaltensee’nin ölümünü yeniden inceleyecek, ayrıca Danuta Watkowiak’ı öldürmek suçundan Vera Kaltensee’ye soruşturma açacak. Kız o dönemde Almanya’da yasa dışı bir şekilde bulunuyordu, bu yüzden hiç kimse kayıp olduğunu bildirmemiş.”

“Moormann karısının ne işler çevirdiğini biliyor muydu acaba?” diye sordu Pia. “Hem bütün bu süreç boyunca neredeydi o?”

“Karısı onu sandıkların bulunduğu buzhaneye kapatmış,” diye cevapladı Bodenstein. “Elbette karısının geçmişinden haberdardı, sonuçta kendisi de Stasi üyesiydi. Tıpkı ebeveynleri gibi.”

“Ebeveynleri mi?” Pia afallamış bir şekilde ağrıyan şakağını ovdu.

“Anita Frings onun annesiydi,” diye açıkladı Bodenstein. “Ve Moormann ya da kendi deyimiyle ‘Kedicik’ de onu sık sık ziyaret edip tekerlekli sandalyesinde gezdiren şu adam.”

“İşte bu gerçekten ilginç.”

“Peki ama iki farklı olay yerinde bulunan o örnekler,” Pia düşünceli bir şekilde alnını buruşturdu, “Doğu’daki şu çözülmemiş davalar. DNA bir erkeğe aitti. Bu durumda Anja Moormann bunu nasıl yapmış olabilir?”

“Kadın tam bir profesyonel,” diye cevapladı Bodenstein. “Görevleri sırasında gerçek saçtan yapılmış bir peruk takıyormuş ve kasıtlı olarak her olay yerinde geriye bir saç teli bırakmış. Bir aldatmaca yaratmak için.”

“İnanılır gibi değil.” Pia başını salladı. “Bu arada Doktor Engel beni Polonyalı meslektaşlarımızın elinden kurtarmak için çok fazla uğraştı. İzinsiz girişimimizden pek hoşnut kaldıklarını söyleyemeyeceğim.”

“Evet,” diye doğruladı Bodenstein. “Duruma çok anlayışlı yaklaştı. Belki de yeni müdiremiz düşündüğümüzden daha makul biridir.”

Pia bir an duraksadı ve yüzüne baktı. “Peki şu... şey... diğer sorun?”

“Halledildi,” dedi Bodenstein fazla önemsemeden. Ayağa kalkıp dolabının yanına gitti ve bir şişe konyak ile iki kadeh çıkardı.

“Nowak ve Elard Kaltensee en başından dürüst olsalardı, olaylar bu raddeye gelmezdi.” Pia, amirinin her iki kadehi de tam iki parmak yüksekliğinde konyakla dolduruşunu izledi. “Ama ikisinin sevgili olduğu asla aklıma gelmezdi. Tahminlerim tamamen yanlış yöndeymiş.”

“Benim de.” Bodenstein ona bir kadeh uzattı.

“O halde neye içiyoruz?” Pia gülümsedi.

“Aslına bakarsanız, en az... hımm... on beş cinayet çözdük, ayrıca Dessau ve Halle’deki iki olayı da. Bana sorarsanız oldukça başarılıydık.”

“O halde!” Pia kadeh kaldırdı.

“Bir saniye,” diyerek durdurdu onu Bodenstein. “Sanırım artık Almanya’daki tüm meslektaşlarımız gibi davranma vaktimiz geldi de geçiyor bile. Bundan böyle sizli bizli konuşmasak, ne dersin? Bu arada adım Oliver.”

Pia başını yana eğip sıırttı.

“Umarım şimdi sarılıp öpüşmeli bir kutlama yapmayı düşünmüyorsunuzdur?”

“Tanrı korusun!” Bodenstein da sıırıttı, ardından onunla kadeh tokuşturup içkisini yudumladı. “Hayvanat bahçesi müdürün herhalde gırtlığımı sıkardı.”

“Kahretsin!” Pia kadehini yere indirdi. “Christoph’u unuttum! Onu sekiz buçukta havaalanında karşılayacaktım! Saat kaç?”

“On bire çeyrek var,” dedi Bodenstein.

“Lanet olsun! Numarasını ezberlemiyorum ve cep telefonum muhtemelen bir Mazurya gölünün dibini boyladı!”

“Nazik bir dille ricada bulunursanız size benimkini verebilirim,” diye teklifte bulundu Bodenstein. “Numarası telefonumda hâlâ kayıtlı.”

“Artık sizli bizli konuşmadığınızı sanıyordum,” diye karşılık verdi Pia.

“Henüz bir şey içmediniz ki,” diye hatırlattı Bodenstein. Pia ona bakıp konyağı fondip yaptı ve tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“O halde, Oliver,” dedi, “bir iyilik yap ve bana cep telefonunu ver.”

Pia saat on buçukta kapılarını çalınca Christoph’un kızları şaşırdılar. Babalarından hiç haber almamışlar, bu yüzden onu havaalanından Pia’nın aldığını tahmin etmişlerdi. Annika ona cep telefonundan ulaşmaya çalıştı ama hâlâ kapalıydı.

“Belki uçak rötar yapmıştır.” Christoph’un ortanca kızı babası konusunda pek endişeli görünmüyordu. “İlla ki arayacaktır.”

“Teşekkürler.” Pia kendini bitkin ve mutsuz hissediyordu. Nissan’ına bindi ve Bad Soden’den ayrılıp kayın çiftliğine doğru yola çıktı. Bodenstein şimdi onu affeden Cosima’sının yanındaydı. Henning ve Miriam birlikte Gidzyko’daki bir otelde kalıyorlardı; bu maceralı yolculuk sırasında aralarında bir kıvılcımın oluştuğu açıkça ortadaydı. Elard Kaltensee hastanede Marcus Nowak’ın elini tutuyordu. Bir tek kendisi yalnızdı. Christoph’un

havaalanından çıkıp doğrudan onun evine gitmiş olabileceğine dair belli belirsiz umudu onu rahatlatmaya yetmiyordu. Kayın çiftliği karanlığa gömülmüştü, kapının önünde araba falan yoktu. Pia köpeklerini selamlayıp kapının kilidini açarken ağlamamak için kendiyse savaşı verdi. Christoph muhtemelen beklemiş ve ona cep telefonundan bir türlü ulaşamayınca da şu Berlinli çekici iş arkadaşıyla bir şeyler içmeye gitmişti. Kahretsin! Bunu nasıl unutabilmişti? Işığı yakıp çantasını yere attı. Bir anda kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti. Mutfak masası şarap kadehleri ve özel tabaklarıyla özenli bir şekilde hazırlanmıştı. Bir şampanya soğutucusun içinde, erimiş buzların ortasında bir şişe şampanya, ocağın üstünde ise üzeri örtülmüş tencere ve tavalar duruyordu. Pia duygulanarak gülümsedi. Christoph oturma odasında derin bir uykuya dalmıştı. Tüm bedenini sıcak bir mutluluk duygusu kapladı.

“Selam,” diye fısıldadı ve kanepenin yanında diz çöktü. Christoph gözlerini açtı ve uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı.

“Selam,” diye mırıldandı. “Çok üzgünüm, sanırım yemek artık soğumuştur.”

“Seni almayı unuttuğum için asıl ben üzgünüm. Cep telefonum kayboldu, bu yüzden seni arayamadım. Ama bütün davaları çözdük.”

“Bu, kulağa iyi geliyor.” Christoph elini uzatıp şefkatle yanağına dokundu. “Oldukça bitkin görünüyorsun.”

“Son günler biraz sıkıntılı geçti.”

“Anladım.” Dikkatli bir şekilde yüzüne baktı. “Ne oldu? Sesinde bir tuhafılık var.”

“Önemli bir şey değil.” Omuz silkti. “Kaltenseelerin hizmetçisi beni bir saray yıkıntısının bodrumunda boğmaya çalıştı.”

“Demek öyle.” Christoph espri yaptığını düşündü ve sırıttı. “Bunun dışında her şey yolunda mı peki?”

“Elbette.” Pia başıyla onayladı.

Yattığı yerden doğruldu ve kollarını iki yana açtı.

“Seni ne kadar özlediğimi tahmin edemezsin.”

“Gerçekten mi? Güney Afrika’da beni özledin mi?”

“Ah, evet!” Onu kollarıyla sıkıca sarıp öptü. “Hem de nasıl.”

Ekim 2007

Marcus Nowak isten kararmış tuğla duvara, pencere boşluklarına ve yıkılmış çatıya baktı. Harabenin can sıkıcı bölümlerini görmüyordu, gözlerinin önünde sarayın bir zamanlar sahip olduğu görüntü belirdi. Sade simetrisiyle klasik tarzda bir dış cephe, çift katlı yan kanatların çevrelediği bir cumba, onun çevresinde ise üzeri gotik tarzda küçük kulelerle bezenmiş kubbeli köşkler. Ana yapının girişinde antik Yunan tarzında ince sütunlar, saraya giden iki yanı ağaçlarla çevrili gölgeli bir yol, yüzyıllık harikulade kıvılcık gürgen ağaçlarının ve akça ağaçların bulunduğu geniş bir bahçe. Doğu Prusya'nın geniş arazileri, su ve ormanın ahengi onu daha iki yıl önceki ziyaretinde derinden etkilemişti. Burası onun ve Elard'ın atalarının vatanıydı ve altmış üç yıl önce bu sarayın bodrumunda yaşananlar netice itibarıyla her ikisinin hayatını da etkilemişti. Son dört ayda çok şey değişmişti. Marcus Nowak karısına ve ailesine gerçeği anlatmış ve Elard'ın yanına, değirmen çiftliğine yerleşmişti. Eli geçirdiği iki ameliyattan sonra neredeyse eski haline dönmüştü. Elard tamamen değişmişti. Geçmişin hayaletleri ona artık işkence etmiyordu, annesi olarak bildiği kadın hapisteydi, tıpkı oğlu Siegbert ve Anja Moormann gibi. Elard, Vera teyzesinin günlüklerini Marleen Ritter'den geri almıştı. Yazarına ölüm, Kaltensee ailesine

ise haftalar öncesinden sayısız manşet getiren biyografi, kitap fuarına yetişecek şekilde, birkaç hafta sonra yayınlanacaktı.

Jutta Kaltensee buna rağmen partisi tarafından gelecek ocak ayında yapılacak eyalet meclisi seçimlerine ilk sıradan aday gösterilmişti ve kazanma şansı yüksekti. Marleen Ritter geçici olarak KMF'nin yönetimine geçmişti ve yönetim kurulunun desteğiyle şirketi anonim şirkete dönüştürmekle uğraşıyordu. Değirmen çiftliğindeki sandıklarda Josef Stein'in, Almanya'ya dönmesi durumunda KMF'nin eski Yahudi sahibine geri verileceğine dair onayladığı yazılı belge de vardı. Vera/Edda gerçekten de gücüne fazla güvenip hiçbir şeyi yok etmemişti.

Ama bütün bunlar geçmişte kalmıştı. Marcus Nowak, Zeydlitz-Lauenburg Baronu Elard'ın ona doğru geldiğini görünce gülümsedi. Her şey olumlu bir yönde gelişmişti. Frankfurt Altstadt'ı yenileme projesinden sorumlu restoratör olarak imzaladığı sözleşmesi bile cebindeydi. Ayrıca birlikte Mazurya'da yaşama hayallerini de gerçekleştireceklerdi. Gizycko belediye başkanı sarayın Elard'a satılmasını şimdiden sözlü olarak onaylamıştı; planlarının önünde neredeyse hiç engel kalmamıştı. Satış sözleşmesi imzalanır imzalanmaz Auguste Nowak'ın naaşı, DNA karşılaştırması ile bir kısmı teşhis edilen bodrumdaki kemiklerle birlikte göl kenarındaki aile mezarlığında toprağa verilecekti. Böylece Auguste çok sevdiği Elard'ı, ebeveynleri ve kız kardeşiyle birlikte kendi vatanında nihayet huzura kavuşabilecekti.

“Ee?” Elard yanında durdu. “Ne düşünüyorsun?”

“Yeniden inşa edilebilir.” Marcus Nowak düşünceli bir şekilde alnını buruşturdu. “Ama korkarım ki inanılmaz pahalıya mal olacak ve yıllar sürecektir.”

“Ne olmuş?” Elard sırtıp kolunu omzuna attı. “İstediğimiz kadar zamanımız var.”

Marcus başını omzuna yasladı ve tekrardan saraya baktı.

“Auguste Viktoria Oteli,” dedi ve dalgın bir şekilde gülümsemi. “Şimdiden gözümde canlandırabiliyorum.”

